

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

J.D. ROBB

LEVERAGE IN DEATH

LEVERAGE
içinde
DATH

J. D. Rabb

ST. MARTIN'S PRESS
NEW YORK

Okumaya

Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif

Hakkı Sayfası

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak
ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinde.**

Çocuklukta herhangi bir ihtiyaç
düşünemiyorum
bir babanın korumasına duyulan ihtiyaç kadar güçlüdür.
-Sigmund Freud

Bir kumarbaz için hiçbir şey kutsal
değildir.
-Jacques Saurin

1

Öldürmeyeceksin.

Paul Rogan kendini dindar biri olarak görmüyordu ama lobiye adımını attığında bu emir kafasının içinde tekrar tekrar çalmaya başladı. Kanat uçları cilalı mermer zeminde tıkırdarken, bu dört kelime içinde çarpıyordu.

On bir yıldır hafta içi her sabah yaptığı gibi -tatiller, hastalık günleri ve tatiller hariç- check-in sırasında şirket kimliğini okuttu.

Güvenlik görevlisi Stu ona başıyla onay verdi. "Yine pazartesi, ha, Bay Rogan."

"Pazartesi," diye mırıldandı Rogan ve her pazartesi sabahı yaptığı gibi asansör sıralarına döndü.

Stu arkasından hafifçe sırttı. Görünüşe göre Mr. Rogan Pazartesi sabahı akşamdan kalmaydı.

Rogan bir avuç yönetici, birkaç yönetici ve birkaç asistanla birlikte asansöre bindi. Atletik bir iskeletin üzerine koyu renk, ince çizgili bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve tek bir Windsor düğümüyle mavi-kırmızı şerit desenli bir kravat giymişti.

Kaşmir pardösüsüne rağmen, kafasının içindeki sesi dinlerken soğuk iliklerine kadar işledi.

Cecily. Melodi.

Ses, dört kelime bir ritim tuttururken bile isimleri tekrar tekrar söyledi.

Öldürmeyeceksin. Öldürmeyeceksin.

Ve yine de.

Otuz ikinci kata çıktı - yönetici katı, Quantum Air. Logo, gümüş rengi vızıltısı resepsiyon bankosunun kıvrımının arkasındaki duvarın üzerinde parlıyordu. Bağlantılar ve bilgisayarlar çoktan biilemeye ve mırıldanmaya başlamıştı. Bu saatte boş olan bekleme alanı sessiz ve rahattı. Başka bir duvar, tamamen renkli cam, odayı New York'a, gökyüzüne ve ufuk çizgisine açıyordu.

Bugün gökyüzü mavi, çok mavi, diye düşündü bir an bakarken. Nasıl bu kadar mavi, bu kadar berrak olabilirdi?

Kapıdan döndü ve resepsiyondaki üçlüye her zamanki gibi bir şey söylemeden çift camlı kapıya doğru yürüdü.

Açıldılar ve logonun vızıltısını ikiye böldüler. İkiye bölünmenin ne demek olduğunu anladı.

Cecily. Melodi.

Öldürmeyeceksin.

Asistanların, yönetici istasyonlarının, ofislerin önünden geçti. Saat henüz dokuza gelmemiş olmasına rağmen, şık takım elbiseli kadın ve erkekler masalarda oturuyor, evrak çantalarını açıyor, raporları incelerken süslü kahvelerini yudumluyorlardı.

Kendi yöneticisi ayağa fırladı. Çok genç, çok zeki, çok içten, diye düşündü Rogan. Bir zamanlar o da aynıydı, sadece aynıydı.

"Günaydın Bay Rogan. Saat dokuzdaki konferans için tabletinizi güncelledim. Masanızın üzerinde. Bazı güncellemelerin üzerinden geçmeye hazırsanız-"

"Gerek yok. Arama yok, Rudy."

Rudy konuşmak için ağzını açtı ama Rogan ofisinin kapısını kapattı. Kilit sesini duyunca kaşlarını çatan Rudy, patronunun büyük toplantıdan önce biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Rogan ofisinin içinde yalvardı, pazarlık etti, yakardı. Kafasının içindeki sesin tonu hiç değişmedi. Tamamen sakin, tamamen soğuk. Çaresiz ve dehşete düşmüş başka bir ses geldiğinde ağladı.

Pardösüsünü çıkarırken titredi. Kazanmak için özenle çalıştığı ofisinde dururken bir kez daha cam bir duvarın ardından mavi gökyüzüne baktı.

Şubat, 2061 Mart'ına girerken her şey bugün sona erdi. Quantum'a kıdemsiz bir yönetici olarak geleli on bir yıl olmuştu.

Ses ona sadece iki seçenek sundu, bu yüzden başka seçeneği yoktu.

Teslim olarak, kafasının içindeki talimatları izledi ve evrak çantasını açtı.

* * *

Saat sekiz buçuk altıda ofisinden çıktı. Rudy tekrar ortaya çıktı.

"Bay Rogan, size birkaç not daha eklediğimi söylemek istedim, Bayan Karson hakkında bazı kişisel bilgiler. Sadece sohbet amaçlı."

"Pekala, Rudy." Bir an durdu, o genç, ciddi yüze baktı. "İyi iş çıkarıyorsun. Benim ve Quantum Air için bir değer oldun."

"Teşekkürler." Rudy neşelendi. "Bugün büyük bir gün." "Evet, büyük bir gün."

Bunun ağırlığını hisseden Rogan konferans salonuna doğru yürüdü. Kalbi göğsünün içinde acımasız bir yumruk gibi atarken "Lütfen dur," diye mırıldandı.

Konferans salonunun içinde mavi gökyüzü, Manhattan şehir merkezinin genişliği ve nehrin ışıltısı renkli camın ardından parıldıyordu. Duvardaki ekranda gümüş renkli logo sabit ve sessiz bir şekilde duruyordu.

Uzun, cilalı masanın üzerinde gümüş tepsilerde parlak hamur işleri, mükemmel olgunlaşmış meyveler, köpüklü su dolu sürahiler duruyordu.

ya da hareketsiz. Çini fincanlar asistanların onları çay ya da kahve ile doldurmasını bekliyordu.

EconoLift'in temsilcileri -biri erkek, biri kadın- dirseklerinde bardaklar ve bardaklarla tabletler üzerinde çalışıyorlardı. Rogan'ın iki ortağı da aynı şeyi yaptı. Her şirketten avukatlar ve muhasebeciler daha fazla koltuk doldurdu.

"Başka bir yol olmalı."

Rogan'ın mırıltısı üzerine Sandy Plank - Kıdemli Başkan Yardımcısı, Muhasebe

-Ona tuhaf bir bakış attı.

Ama Rogan sadece kafasının içindeki sesi duydu.

Saat tam dokuzda kapılar tekrar açıldı. Quantum'un başkanı ve CEO'su Derrick Pearson bir an durup odayı inceledi. Siyah ve gümüş yelesi dalgalanırken Willimina Karson ile birlikte içeri girdi.

Topuklu botlar giyen Karson -Econo'nun başkanı- 1.80 boyundaydı. Pearson sert siyah takım elbisesi ve gümüş kravatıyla, Karson ise düz hatlı kırmızı elbisesi ve kısa ceketiyle heybetli bir çift oluşturmuyorlardı.

Masanın etrafındaki herkes ayağa kalktı.

Pearson aslan kükremesi gibi sesiyle, "Herkes güneydin," dedi. "Chicago, New L.A., Atlanta, Londra ve Roma'yı getirelim."

O şehirleri saydıkça ekran bölümlere ayrılıyor, bu bölümlerde başka konferans salonları ya da ofisler, takım elbiseli daha fazla insan gösteriliyordu.

Rogan'ın kafasındaki ses durmadan, daha keskin ve daha keskin bir şekilde konuştu. Sonra çığlıklar eklendi.

Rogan sendeleyerek iki adım attı ve Derrick'in açılış selamlamasını yarıda kesti.

"Paul." Pearson sinirlenmekten çok şaşırmış bir halde elini Karson'ın koluna dokundurdu. "Willimina, Paul'le tanışmıştın. Paul Rogan, pazarlama başkan yardımcımız."

"Derrick . . . Başka seçeneğim yok. Üzgünüm."

Sesindeki ve gözlerindeki bir şey, Pearson öne çıkarken bile Karson'ın geri adım atmasına neden olmuştu.

"İyi misin Paul?" diye sordu Rogan'ın kolunu tutarak.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Rogan'ın masasına bıraktığı tabletle konferans odasına doğru koşan Rudy, kapılar patlamadan önce üç adım kadar yaklaşmıştı.

* * *

Teğmen Eve Dallas katliamın ortasında duruyordu. Hava kan, yanmış et, sidik ve kusmuk kokuyordu. Fıskiye sisteminden gelen su halının içine işlemişti, bu yüzden ayaklarının altında eziliyordu. Botları ve elleri çoktan mühürlenmiş halde odayı inceledi.

Patlama kapıları havaya uçurmuş, mega ekranın çoğunu parçalamış, masadan parçalar koparmış, sandalyeleri ve insanları uçurmuş ve bazılarını da yakmıştı.

Kalın halıda şimdi geniş, kararmış bir delik vardı ve duvarlarla birlikte zemin de kan, beyin ve diğer vücut sıvılarını taşıyordu.

Patlayıcılar ve Bombalar Birimi'nin başındaki Teğmen Lisbeth Salazar da onunla birlikte duruyordu.

"On bir ölü, dokuz yaralı. Ölenler arasında bombacı da var. Oradaki parçaları topluyoruz. . ."

Her iki kadın da koruyucu beyaz giysileriyle süpürgecilerin, kalın gri giysileriyle boomer av köpeklerinin odayı tarayışını izledi.

"Ama odanın diğer tarafından, çalkalanmaktan çok sarsılmış bazı akli evveller var, pazarlama başkan yardımcısı Paul Rogan'ın patlatmadan saniyeler önce bir intihar yeleği ortaya çıkardığını söylüyorlar. Hasarın boyutuna bakarak söyleyebilirim ki, ya kısa menzilli etki için tasarlanmıştı ya da patladı ve hepsi bu kadar. Menzilin on iki ila on beş metre olduğunu tahmin ediyorum."

"Daha kötüsü de olabilirdi diyorsun."

"Oh, çok daha kötüsü." Salazar -derisi iyice demlenmiş çay rengine, gözleri alev yeşili, heybetli bir kadın- jest yaptı. "Yüzü masadan uzağa, kapıya doğru dönüktü - CEO Derrick Pearson'a doğru. Pearson'ı ve masanın ön kısmındaki insanları havaya uçurdu. Görünüşe göre bazı DB'ler gerçek patlamadan ziyade masanın parçalarını ve şarapnel parçalarını ölüm nedeni olarak almışlar.

"Süpürdük," diye ekledi Salazar. "Ve tekrar tarıyoruz - tüm binayı. Ama tek cihazın bu olduğunu, tek bombacının bu olduğunu söylüyorum."

Eve duvarlara saplanmış ahşap ve metal mızrakları, cam duvardaki ağ çatlaklarını fark etti. Ama hasarın büyük kısmı, patlamanın yarıçapı? Evet, yaklaşık on iki fit.

"Onu binaya nasıl soktu?"

"Evrak çantası kurşun kaplı. Standartlardan kolayca geçti ve neredeyse bir düzine yıldır burada çalışıyor. Güvenliğin onu araması için bir neden yoktu. Bir araştırma yaptım, adamın sabıkası yok. On dört yıllık evli. Sekiz yaşında bir kızı var."

"Karın ve çocuk nerede?"

"Onları almaları için birkaç üniformalı gönderdim. Sen ve adli tabip karar verin Dallas, ama bu bana cinayet gibi görünüyor. Görünüşe bakılırsa, yerel ya da başka türlü bir terörizm değil. Belki adam çıldırmıştır, kim bilir? Bugün burada büyük bir olay olması gerekiyordu. Belki de olmasını istemedi. Parçaları toplayacağız ve size ne tür bir bumerang olduğunu söyleyeceğiz."

Eve uzun deri ceketinin içinde uzun ve zayıf duruyordu. Kısa, dalgalı ve kahverengi saçları, çenesinde sığ bir çukur bulunan köşeli bir yüzü çevreliyordu. Kahverengi, keskin ve tamamen polis olan gözleri odayı tekrar taradı.

"Sen kendi işini hallet, ben de benimkini. Bakalım nereye varacağız."

"Benim için çalışıyor." Salazar sinyal iletişim cihazını çıkardı. "Salazar."

"Komiser, ne Cecily Greenspan ne de Melody Rogan bu sabah çocuğun gittiği ve annesinin müdür yardımcısı olduğu okula gelmedi. Annesi çocuğun kendini iyi hissetmediğini mesajla bildirmiş. Bağlantılarına cevap vermiyorlar."

Salazar'ın kaşları kalktı ve Eve ona başıyla onay verdi.

"Memur bey, sizi yetkili amire aktarıyorum.
Teğmen Dallas."

Eve telsizi aldı. "Konuta gidin. Yanıt gelmezse, içeri girmek için geçerli nedeniniz var demektir."

"'Muhtemel sebep' mi?" Eve telsizi geri verdiğinde Salazar "Muhtemel sebep" dedi.

"On bir ölü, dokuz yaralı ve kayıp bir eş ve kız. Bu benim için fazlasıyla olası. Bırakayım da sen işine dön. Ben kendi işimi yapmaya başlayacağım."

Eve kapıya doğru yürüdü. "Peabody!"

Ortağı pembe kovboy çizmeleriyle yıkık koridorda aceleyle ilerliyordu. "Bu bizim. Aksi görünene kadar cinayet olarak değerlendirin. Ölen bombacı Paul Rogan'dı. Memurlar karısını ve kızını bulmak için evine doğru yola çıktılar - ikisi de bu sabah olmaları gereken yerde değiller."

"Sadık bir aile babası." Konferans salonuna bakarken Peabody nefesini dışarı verdi. "Olaydan sağ kurtululardan birine göre. Sandy Plank, bir başka başkan yardımcısı, hafif yaralı, olay yerinde tedavi edilmiş. Çalışkan, sadık, akıllı, karısına ve kızına deli gibi aşık, Rogan'ı böyle tanımlıyor."

Eve, "Sadık olanlar genellikle patronlarını ve iş arkadaşlarını havaya uçurmazlar," diye belirtti.

"Evet. Berbat durumda, yani Plank. Onun iyi görünmediğini ve kendi kendine mırıldandığını duyduğunu söylüyor. Onun şöyle dediğini düşünmüş: Başka bir yol olmalı ya da olmalı. Patronu ve EconoLift'in başkanı Willimina Karson toplantıya girdiğinde Rogan onlara doğru yürümüş. Plank, Rogan'ı izlediğini çünkü kendisini hasta hissettiğini düşündüğünü söyledi. Rogan'ın başka seçeneği olmadığını söylediğini duymuş. Üzgün olduğunu söylemiş. Ona göre ağlıyordu. Sonra takım elbisesinin ceketini açmış. Bum."

"Onu çalıştırın ve bu toplantının ne hakkında olduğunu öğrenelim."

Detaylar. Ofisinin nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Aşağı ve sola, ikinci sağa. Salazar kapıya bir adam koydu."

"Ben alırım." Aşağı inmeye başladı, durdu. "Pearson, merhum, en iyi köpekti. Şimdi kimin patron olduğunu bulalım."

Eve Rogan'ın ofisine doğru ilerledi, kapıdaki memura rozetini taktı. İçeride kapıyı kapattı, durdu, taradı.

VP statüsü nedeniyle büyük bir pencere ve AutoChef ile bir içecek istasyonu olduğunu düşündü. Merakla, önceki siparişler için AC'yi kontrol etti.

Cuma 16:22'den beri bir şey yok. Bir tüp zencefilli gazoz.

Masanın açısı Rogan'a pencere ve kapı manzarasını veriyordu. İyi bir masa sandalyesi, iki sağlam ziyaretçi sandalyesi, pürüzsüz kahve-kahverengi deriden kulüp tarzı. Uzun bir masa ile lacivert jel bir kanepeler. Açık kahverengi duvarlar havacılık sanatıyla süslenmişti.

Hava yolculuğunun bir evrim geçirdiğini fark etti; Eve'in, bir insanın nasıl olup da içine atlayacak cesarete sahip olduğunu merak etmesine neden olan o ilk anlaşmalardan sık mekilere kadar. Onlarla birlikte, beyaz bulutlar ve sarı bir güneş çemberi olan bir gökyüzünde uçan bir uçağın parlak ana renklerle çizilmiş bir çocuk resmi.

Sanatçı özenli blok harflerle imzalamıştı. MELODİ.

Kızı. Eve, çocuğunun çizdiği resmi çerçeveletip ofisinin duvarına asan sadık bir aile babası, diye düşündü.

Masanın üzerinde, üst düzey bir veri ve iletişim merkezinin yanı sıra, parlak boyalı bir fincanda, hepsi el yapımı olduğu belli olan bir buket kâğıt çiçek duruyordu. Eve fincanı kaldırdı ve dibine baktı.

DOĞUM GÜNÜN KUTLU
OLSUN, BABA AŞKIM,
MELODİ
18 OCAK 2061

Masada üçlü bir çerçeve vardı; otuzlu yaşlarının sonlarında, çekici, melez bir kadın ve çılgın şekerleme rengi bukleleri, soluk yeşil gülen gözleri ve birkaç süt dişini kaybettiği boşluğu gösteren neşeli bir gülümsemesiyle cidden güzel bir kız - şüphesiz Melody -. Aileden birinin yanında, Rogan ve karısının arasına sokulmuş bir çocuk vardı.

Görselde mutlu, sevgi dolu, çekici bir aile yazıyordu.

Ev cephesinde sorunlar yaşandıysa bile, bu burada görünmüyordu.

Masasının arkasına oturdu.

"Bilgisayar, operasyonları aç."

Bir bekleme ekranına geçti. **Şifre gerekli . . .**

Bunu şimdilik görmezden gelerek masanın çekmecelerini açtı. Standart ofis malzemeleri, bazı dosya diskleri, bazı basılı dosyalar. Ve bir not defteri.

Açtı ve şifre korumalı olmadığı için güncel tarihe gitti.

EKON! Toplantı/imza* 9:00. Son sunum ve açıklama.

Merak etme!

Saat 11:30'a kadar departman teşekkürü için cupcake ve şampanyayı onaylayın. Toplantı için departman notunu gönderin (sürpriz parti). 4:15'e ayarlayın. Hazırlanan açıklamalar-kısa.

Rudy ve Kimmi'ye inanılmaz derecede iyi yaptıkları iş için kişisel ikramiyeler.

Saat 6:00'da evde olun ve muhteşem kızlarınıza çiçek alın! O muhteşem kızların bir haftadır fısıldadıkları kutlama yemeğinde şaşırması gibi davranın. Yemekten bir saat sonra Mel ile Ejderha Mızrağı turnuvasına devam edin - çok uzun süre ertelendi. Mel'i yatağa yatırın ve güzel karınızla sevişin - çok uzun süre ertelendi.

Uyu biraz!

Eve arkasına yaslandı, pencereden dışarı bakmak için döndü. İş ya da kişisel bir günü dört gözle beklediği bu kadar belli olan bir adam neden kendisi de dahil olmak üzere her şeyi mahvetsin ki?

İleriye doğru sayfaları karıştırdı, yine aynı kolay düşünce akışı tarzında birkaç randevuyu -yine iş ve kişisel- not etti. Sayfayı geriye doğru çevirdiğinde, çoğu Econo strateji oturumları, planlama oturumları, pazarlama kampanyaları etrafında dönen yoğun bir çalışma programının birkaç haftasını buldu - akşam yemeğini veya dans antrenmanını kaçırdığı için harika kızlarından özür dilemek dışında.

Depresyon ya da öfke olduğunu gösteren bir şey yok, evet, ama öfke değil. Patlayıcı satın aldığı ya da edindiğini ya da intihar yeleği yapmak için gerekli bilgiye sahip olduğunu gösteren bir şey yok.

"Uymuyor," diye mırıldandı üçlü çerçeveli fotoğraflara bakarak. "Sen uymuyorsun."

Telsizini çıkarırken Peabody kapıya iki parmak vurdu ve sonra içeri girdi.

"Pearson - oğlu ve kızı - muhtemelen şirketin başına geçecek. Oğlu Londra'da o bölgeyle ilgileniyordu, kızı ise işler patladığında Roma'daydı. İkisi de dönüş yolunda. Paul Rogan'a gelince-"

"Geldiği gibi temiz mi?" Eve bitirdi.

"Anladın sen onu. Finansal olarak güvende, herhangi bir sorun belirtisi yok. Herhangi bir bilgi veya ilgi gösterecek bir şey yok

Patlayıcılar, siyasi derneklerde. Şirket çalışanı, son üç buçuk yıldır pazarlamadan sorumlu. Şirkette on bir yıldan fazla çalışarak yükselmiş. Aynı şey karısı için de geçerli. Onu ben çalıştırdım. Aslında yirmili yaşlarındayken bir saldırı suçlaması vardı ama düştü. Ve suçlamayı yapan adam daha sonra eş ve çocuk istismarıyla suçlandı."

"Tamam, bu hiç mantıklı değil." Eve tekrar telsizine uzandı ve telsiz elinde sinyal verdi. "Dallas."

"Teğmen, Memur Gregg ve Vols. Rogan/Greenspan'ın evindeyiz. Greenspan'ın üzerinde çalışılmış, elleri bağlanmış ve bodrumdaki depoya kilitlenmiş. Küçük çocuk bazı çürükler ve küçük sıyrıklar dışında zarar görmemiş. Kadın için MT'leri aradık. Hem kadın hem de çocuk haneye tecavüz iddiasında bulunuyor."

"Bu daha da artar. Olay yerini emniyete alın. Eğer sağlık görevlilerinin Greenspan'ı bir tıp merkezine götürmesi gerekirse, biriniz onunla gidin, biriniz de konutta oturun. Ben yoldayım."

"Peabody," dedi telefonu kapatırken. "Salazar'ı durumdan haberdar et ve EDD ile temasa geç. Rogan'ın tüm e- ofis ve evlerinin ele geçirilmesini istiyorum. Konutta bir e-adamın güvenliği gözden geçirmesini istiyorum. Bu ofisi mühürleyeceğim ve buraya bir ekip göndereceğim. Yürüyün. Benimle arabada buluşun."

Not defterini poşetledi, mühürledi ve etiketledi, sonra da çalışma odasına gitti.

"Hey, LT," dedi Dedektif Baxter. "Sen ve Trueheart temiz misiniz?"

"Yeterince açık. Ne istiyorsunuz?"

"Quantum Air'de Teğmen Salazar ile koordinasyon halinde olmanı istiyorum."

"Boomer'da."

Emirler yağdırırken ofisi mühürledi.

"Birkaç üniforma getirin. Peabody ifadeleri almaya başladı. Sen bitir. Herkes temizliğe."

Servis. CEO ailesinden iki üst düzey yetkili geliyor. Onlarla mümkün olan en kısa sürede konuşmak istiyorum."

"Kaç ölü var?" Baxter sordu.

"Şimdiye kadar on bir. Dokuz yaralı."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Salazar'ı arayıp geldiğimizi haber vereyim. Olay yerinde misin?"

"Olmayacağım. İkinci bir olay yerim var. Daha fazlasını öğrendiğimde size bilgi veririm. Dallas, dışarı."

Daha kötüsü de olabilirdi. Baxter söylemişti, o da düşünmüştü. Mesele şu ki, işler daha kötü olabileceği zaman, genellikle o noktaya gelirlerdi.

* * *

Eve arabaya Peabody'den önce vardı ve Peabody arabaya atlar atlamaz arabadan indi. Yeraltı otoparkında öyle bir hızla ilerledi ki ortağı tavuk sopasını kavradı.

"Toplandığını söylemiştin." Peabody'nin koyu kahverengi ve her savruluştaki genişleyen gözleri, beynine bir çarpışma görüntüsü vermemek için kapandı. "Bazı rakamları sütunlara yerleştiriyorum. Biri Rogan'ın evine girmiş, karısını ve çocuğunu tehdit etmiş ve onu kendini öldürmeye mi zorlamış? İki artı ikiyi anlamıyorum."

"Birisi Pazartesi sabahı işe giderken bu patlama yeleğini al, kayışını tak ve saat dokuzdaki toplantıya kadar giy diyor. Havaya uçur. Bunu yapın yoksa muhteşem kızlarınızı öldürürüz."

"Muhteşem kızları mı?"

"Karısına ve çocuğuna böyle seslenirdi. Not defterinde. Neden bu adam, neden bu toplantı, neden bu şirket ya da neden bu yöntem bilmiyorum ama bu kısım akla yatkın."

"Tanık ifadeleri, toplantıdan önce en azından birkaç dakika ofisinde yalnız olduğunu söylüyor. Yardım çağırmadı mı?"

"Onu bağlatabilirdim. Yapardım. Karısının tokatlandığını ya da çocuğunun babası için ağladığını duymasına izin verirdim."

"Bu inanılmaz derecede zalimce."

"İnanılmaz zalimce bir şey yok." Yeraltından ok gibi çıktı, trafiğin içine daldı. "Neden pazarlamacı adam? Sadece karısı ve çocuğu için öldürecek değil, onlar için ölecek birine ihtiyaçları vardı. Ama bunu yapacağını nereden biliyorlardı? Bu Quantum-Econo anlaşması hakkında daha fazla şey bilmemiz gerekiyor. Anlaşma o şey miydi? Birini öldürmeye istekli kılan bir şey var mıydı - masum bir adam ve ailesi gibi görünen bir şeyi silah olarak kullanmak?"

"Econo'yu çok kullanıyorum," dedi Peabody. "Ya da Roarke'un özel servislerini kullanmama izin veren büyücü bir kocası olan büyücü bir ortağım olmadan önce kullanıyordum."

Eve, Roarke'tan önce Econo'yu kendisinin de kullandığını düşündü. En yalın haliyle, hava yolculuğu yapmak zorundaysanız uygun fiyatlıydı. Roarke'ın bilinen evrendeki en zengin adamlardan biri olmadan ve kendi ulaşım hatlarına sahip olmadan önce hiç kullanıp kullanmadığını merak etti.

O kaynaktan, o uzman danışmandan, sivilden yararlanacağını düşündü. QuantumAir-EconoLift anlaşmasının ayrıntılarını bilen biri varsa o da Roarke'tı.

Mobil tıbbi ünitenin arkasına geçti. Zaten çift park halinde olduğu için, kornalar ve küfürler zaten bangır bangır çalıyordu.

Dışarı adımını attığında, arkasındaki Rapid Taksi şoförü kornaya bastı ve kafasını camdan dışarı çıkardı. "Bana bir şans ver, kızım!"

Eve rozetini kaldırdı ve Mart rüzgârının tüm sıcaklığıyla gülümsedi. "Teğmen Girlie. Neyi kırmamı istersiniz?"

Etrafından dolanarak orta parmağını ona doğru uzattı.

Peabody, "Charles ve Louise'in bloğun hemen aşağısında oturduğunu biliyorsun," diye yorum yaptı.

"Evet." Doktor ve eski lisanslı refakatçisinin yürüme mesafesinde şık bir kahverengi evleri vardı. "Güzel bir mahalle."

Üst sınıf, diye düşündü Eve. Oldukça sessiz ve güvenli. Kaldırımından geriye doğru sıkışmış, genellikle küçük ön bahçeleri ya da asfalt arka avluları olan kahverengi taşlar ve şehir evleri.

Bu evin bir ön bahçesi vardı -artık kullanılmıyordu ama temizdi- ve kısa bir merdivene çıkan bir yürüyüş yolu ile bir çift koyu mavi çift kapısı vardı. Kapılardan biri eğri duruyordu.

Ev üç kat yükseliyordu; alt pencerelerde dekoratif (ve bahse girerim etkili) parmaklıklar vardı. İkinci kattaki bir tanesi hariç tüm mahremiyet perdeleri takılıydı. Birisi o pencereyi kırmıştı. Cam parçalarını ve kırmızı, turuncu ve kahverenginin tonlarında, çatlamış, iyi büyüklükte bir tür topu fark etti.

"Sanırım bu Jüpiter olabilir." Peabody kaşlarını çatarak topa baktı ve başını geriye doğru eğerek pencereye doğru baktı.

Eve parçalardan kaçındı, kapılara yaklaştıklarında güvenliği inceledi. "Roarke'ın sistemlerinden biri, yani iyi. Avuç içi plakası, sesli kimlik, sağlam kilitler ve alarm, çift kamera."

Kapı açıldı. "Teğmen. Subay Vols."

"Durum."

"Efendim. Memur Gregg ve ben geldik, zili çaldık ve kapıyı çaldık. Otomatik güvenlik devreye girdi. Bilgisayar şu anda evde kimsenin olmadığını söyledi. Biz geçmeye çalışmadan önce, Gregg pencereleri kontrol etmek için aşağı indi, arkaya dolaştı. Peki ya arkadaki top? Jüpiter Gezegeni mi?"

"Biliyordum," dedi Peabody hızlı bir zafer edasıyla, Eve onu soğuk bir bakışla susturmadan önce.

"Şey, neredeyse Gregg'e çarpıyordu. Ve pencereden atmayı başaran çocuk yardım için çığlık atmaya başladı. Gregg onu aradı ve polis olduğumuzu söyledi. Odasından çıkamadığını söyledi.

"Güvenlikten geçemedik LT, koçbaşını kullanmak zorunda kaldık."

"Alarm çaldı mı?"

"Hayır, efendim, olmadı. Devre dışı kaldı. Çocuğu üst katta bulduk.

-Kendine oldukça iyi tutunmuş. Annesine zarar verdiklerini ve onu götürdüklerini söyledi. Babasını da götürmüşler. Sonra boru seslerini duyduk. Annesi bodrumdaki borulara vurmayı başarmıştı. Onu aşağıda bulduk, dövülmüş ve bağlanmıştı. Çocuk o zaman biraz dağıldı."

Taş kesilmiş polisin yüzünde bir duygu dalgası belirdi. "Annesini öldürdüklerini düşünmüş. İkisinin de belirttiğine göre iki adam Cumartesi günü erken saatlerde, üçü de yataktayken eve girmiş. Kadının söylediğine göre, kocayı uyurken uyuşturmuş olabilirler, onu bu şekilde dışarı çıkarmışlar, sonra karıyı yataktan sürüklemişler, biraz dövmüşler, bağlamışlar, çocuğu içeri çekmişler. Onu ve babasını bağlamışlar."

"Eşkalini aldınız mı?"

"Maskeler. İkisi de beyaz, özelliiksiz maskeler diyor. Başlıklar, eldivenler. İkisi de sesine ve yapısına bakarak erkek diyor, ama bize ırk, yüz hatları, saç veya göz rengi veremiyorlar. Size söyleyeyim, fazla zorlamadık, Komiser. Annenin tıbbi yardıma ihtiyacı vardı, ve çocuk .. . Dediğim gibi, kendini toparlıyor, ama oldukça sarsılmış durumda. Greenspan'a Rogan hakkında bilgi vermedik. Anne ve çocuk Rogan'ı sordular ama bu konuda müdahale etmek istemedik."

"Tamam. Sen ve Gregg beklemede kalın. Güvenlik ihlalini değerlendirmek ve tüm elektronik cihazları toplamak için bir e-adam geliyor.

Onları nerede saklıyorsun?"

"Evin arka tarafında, mutfağın dışında bir aile bölümü var. Gregg onların üzerinde oturuyor."

İki sağlık görevlisi ellerinde ekipmanlarla evin arka tarafından çıktılar. İçlerinden biri "Hastaneye gitmeyecek," diye açıkladı. "Yetişkin kadın. Küçük olan daha çok sarsılmış ama yetişkin kadın hastaneye gidebilir."

"Durumu nedir?"

"İki kaburgası kırılmış, böbreği zedelenmiş, bileği burkulmuş, her iki el ve ayak bileğinde fermuarlara karşı mücadele etmekten kaynaklanan derin kesikler, burnu kırılmış, yüzünde ve gövdesinde ciddi morluklar ve tekrarlanan darbelerden kaynaklanan kesikler. Susuz kalmış ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş."

"Hastaneye gitmeyi kabul etmesi için ne yapabileceğimize bakacağız."

Diğer MT başını salladı. "Kimildamaz. Bayıltmayı da kabul etmiyor. Atel taktık, kelepçe taktık, stabilize ettik ama içeri girmesi gerekiyor."

MT'ler dışarı çıkarken Eve, "Anladım," dedi.

Vols Eve'e "Çocuktan bir adım bile uzaklaşmaya korkuyor" dedi. "Tıpkı çocuğun anneden bir adım bile uzaklaşmaktan korktuğu gibi. Onları suçlayamazsınız."

"Evet. Onu da anladım. İyi iş, memur bey."

Peabody ile Eve, bir kadına kocasının öldüğünü ve bir çocuğa babasının bir daha eve gelmeyeceğini söylemek için geri döndü.

2

Çocuk, büyük, koyu kırmızı çiçeklerle kaplı geniş bir kanepede annesinin yanına yapışmış, boş gözlerle oturuyordu. Bol pamuklu bir pantolon, kalın pembe çoraplar ve mor bir sweatshirt giymişti. Bileklerindeki morluklar daha da morlaşmıştı.

Annesi koruyucu bir kolla onu sarmaladı.

Çürükler Cecily'nin yüzüne yayılmıştı. Eve sol gözündeki buz bandının kenarlarındaki şişlik ve kararmış ışınları fark etti.

NuSkin bandajları her iki bileğini de sarmıştı. Yamasız sağ gözünün etrafında mor ve sarı çürükler yayılmıştı.

Yer değiştirdiğinde, yüzündeki titreşim Eve'e hâlâ büyük bir acı çektiğini söylüyordu.

"Bayan Greenspan, ben Teğmen Dallas. Bu da Dedektif Peabody. Bazı sorularımız olacak. Sizi tedavi eden sağlık görevlileri daha ileri tetkik ve tedavi önerdikleri için sizinle istediğiniz sağlık merkezinde görüşebiliriz."

"MT'ler bizi burada tedavi etti. Evde olmak istiyoruz." Biraz daha yakınına sokulan kızına baktı ve başını salladı. "Kimse bize Paul'den, kocamdan, Melody'nin babasından bahsetmeyecek. Tüm sorularınızı yanıtlayacağız ama önce bir tanesini yanıtlamanız gerekiyor. Paul nerede?"

Eve oturdu. Göz göze gelmek daha iyiydi, gerçi hiçbir zaman daha iyisi olmamıştı. "Üzülerek söylüyorum ki kocanız öldü. Kaybınız için çok üzgünüz."

Kız uzun, titrek bir an Eve'e baktı, sonra yüzünü annesinin yanına bastırdı. Çok acı çeken küçük bir hayvan gibi bir ses çıkardı.

Cecily kızını içeri almak için döndü ve acı, acının tüm seviyeleri, morluklar pankartlar gibi göze çarpana kadar yüzünün rengini tüketti.

"Emin misin? Emin misiniz? Sen-" "Evet.

Üzgünüm ama eminiz."

"Sizin için arayabileceğimiz biri var mı?" Peabody sordu. "Size bir şey getireyim mi? Su, çay?"

"Nasıl? Nasıl?"

Eve, "Dedektif Peabody Melody'yi başka bir odaya götürebilir," diye söze başladı ve Melody annesinden uzaklaşarak Eve'e sert bir bakış fırlattı.

"Annemi terk etmeyeceğim. Beni ondan ayrılmaya zorladılar ve ona ve babama zarar vermeye devam ettiler. Ayrılmayacağım. Ona korkunç bir şey yaptırıldılar. Ona yaptırıldılar çünkü annemi incitmeye devam ettiler ve bana nasıl şeyler yapacaklarını söylediler. İçlerinden birinin bıçağı vardı ve babama beni keseceğini söyledi ve bağırmam için saçımı çok sert çekti. Bağırmamaya çalıştım ama canım acıdı."

"Geçti, Melly. Geçti, bebeğim."

"Babamı öldürdüler ve o hiçbir şey yapmadı. Anneme zarar verdiler ama o hiçbir şey yapmadı."

"Sen de yapmadın," dedi Eve. "Sana zarar verecek başka bir şey yaptılar mı?"

"Bileğime ve ayağıma plastik bağlar taktılar, gerçekten çok sıkı. Canımı yaktılar. Biri babamı götürdüğünde, diğeri geldi ve ... bağları daha gevşek yaptı, böylece çok acımadılar. Ama eğer babamın bana yardım etmesi için bağırmazsam annemi öldüreceğini söyledi."

"Oh, Melly, oh bebeğim."

"Bunu yapmak zorundaydım. Y yapmak zorundaydım. Babamın ağladığını duyabiliyordum. Ağlıyordu ama her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ama olmadı. Babamı öldürdüler."

"Bize neler olduğunu anlat," dedi Eve Cecily'ye, "en başından itibaren."

"Melly'nin çığlığını duydum. Hepimiz yataktaydık. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum, Cuma gecesi geç saatlerde ya da Cumartesi sabahı erken saatlerde. Gece yarısından sonra olduğunu biliyorum çünkü Paul ve ben gece yarısına kadar yatmamıştık. Çığlığını duydum ve kalkıp odasına koşmaya başladım. Bir şey bana çarptı. Birisi."

Bir elini yüzüne götürdü.

"Düşüm ve kollarımı arkamdan çekti, fermuarlı bağları kullandı. Paul'ü çağırdım ama beni yatağa geri sürükledi, tekrar vurdu ve beni yatak başlığına bağladı. Paul'ün hala uyduğunu görebiliyordum - ilk başta bir şekilde uyduğunu düşündüm ama bir şey kullandıklarını fark ettim - basınç şırıngası. Bilinci yerinde değildi, çaresizdi. Diğer Melly ile geldi, onu sandalyeye bağladı.

"Sürekli ne istediklerini sordum, bebeğime zarar vermemeleri için yalvardım, ne istiyorlarsa almalarını söyledim. Hiçbir şey söylemediler, konuşmadılar. Paul'u diğer sandalyeye sürüklediler. Onu bağladılar, sonra başka bir şırınga kullandılar. Bu onu kendine getirdi. Karşı koymaya çalıştı ama ..."

"Annemi yine incittiler. Annemi incitmeye devam ettiler."

"Şimdi iyiyim, Melly. Artık iyiyim. Bana zarar verdiler, Paul'e işkence etmek için Melly'ye zarar vermekle tehdit ettiler. Onlara küfrettiğinde, tehdit ettiğinde, yalvardığında güldüler. Sadece güldüler. Sonra biri yatağın kenarına, yanıma oturdu, bana dokundu."

Cecily'nin gözleri Eve'inkilerle buluşunca her şey anlaşıldı.

"Daha kötüye gideceğini söyledi, çok daha kötüye. Peki Paul karısını ve çocuğunu kurtarmak istedi mi? O korumak istedi mi

onları? Onları kurtarmak için her şeyi yapar mıydı? Tabii ki Pavlus evet dedi. Her şeyi yapacağını söyledi."

"Annem ve babam yalvarsa da beni götürdüler," dedi Melody. "İçlerinden biri beni odama taşıdı ve kalkamayayım diye yatağıma bağlamak için başka bir fermuarlı şey kullandı. Korkmuştum ve annemle babamı çağırıp duruyordum ama beni odaya kilitleyen kişi bunu yapmadan önce her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Bana korkmamamı ama annemi ve babamı çağırmayı bırakmamı söyledi. Ben de onları aramayı bıraktım. O istedi, ben de bıraktım."

Peabody ona "Akıllısın ve cesursun," dedi. "Yine de babamı öldürdüler."

Cecily dudaklarını kızının saçlarına bastırırken, "Babam bizi kurtardı," diye mırıldandı. "Yatakta oturan kişi Paul'e karısını ve çocuğunu kurtarmak için tek bir şey yapması gerektiğini söyledi. Tek bir şey yaparsa bizi rahat bırakacaklarmış. Dediklerini yapmazsa canımı yakmaya devam edecekler, bana şiddet uygulayacaklar ve sonra Melody'ye başlayacaklardı. Yine de yapmazsa, hepimizi öldüreceklerdi, en son o, böylece karısını ve çocuğunu öldürmelerini izleyebilecekti. Bunu söyleyip durdular -ya da biri söyledi- karısı ve çocuğu."

"Ne yapması gerektiğini söylediler?"

"Öldürmek. Hayat kurtarmak için can almak. Karısı ve çocuğu, onun için herkesten daha önemli değiller miydi? Paul yapacağını söyledi ama yalan söylüyordu ve onlar da bunu biliyordu. Biri anlaşılmayı yapmak için daha fazla zamana, daha fazla iknaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonra da beni ve çocuğumu kurtarması için kocamı ikna etmemi tavsiye etti. Bizi yalnız bıraktılar. Ne kadar sürdü bilmiyorum."

"Sizi ve kocanızı yatak odasında yalnız mı bıraktılar?"

"Evet. Paul kurtulmaya çalıştı. Ben de denedim. Sürekli benim olup olmadığımı soruyordu."

Tamam, bir yolunu bulacağını söyledi. Birbirimize birbirimizi sevdiğimizi söyledik. Melly'ye bir şey olmasına asla izin vermeyeceğine yemin etti."

Cecily ürperdi ve bir an için düzensizleşen nefes alışverişini düzenlemeye çalıştı. "Sanırım odada bir kayıt cihazı vardı çünkü biri geri geldiğinde birbirimize söylediklerimizin bazılarıyla alay etti.

"Sürekli devam etti. Biri gelir, bana vurur ya da dokunurdu. Sonra Melody'nin seslenmesini sağlayacak bir şey yapardı. Paul'e karısını ve çocuğunu kurtarmak için bir şey yapıp yapmayacağını sordular. Saatlerce. Saatler ve saatler. Sonra beni dışarı sürüklediler. Dövüştüm ve içlerinden biri bana vurup bayılttı sanırım. Beni bodruma götürdüler, kilitlediler ama bir kamera koydular. Sanırım Paul'ün beni kilitli, soğuk, yaralı ve korkmuş bir halde görmesini istediler. Çok korkmuştum. Onları bir daha hiç görmedim. Paul'u bir daha hiç görmedim."

Kızını sallarken, Melody'nin saçlarını okşarken gözyaşları yüzünden akıyordu, bir keder nehriydi.

"Polis gelene kadar orada yalnızdım. Şimdi Paul'un istediklerini yaptığını biliyorum. Bizi kurtarmak için istediklerini yaptı. İyi bir adama, iyi bir koca ve babaya istediklerini yapana kadar işkence ettiler."

Cecily dönerek Melody'nin yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Bunu asla unutma. Baban ne yaparsa yapsın, insanlar onun hakkında ne söylerse söylesin, seni dünyadaki her şeyden daha çok sevdi. Bizi korumak, kurtarmak için yapması gerekeni yaptı."

"Ona bomba taktırdılar."

Cecily geri çekildi. "Ne? Nasıl-"

"Bayan Greenspan," diye araya girdi Eve. Melody'ye odaklanarak, "Patlayıcıları gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır, ama konuştuklarını duydum. Biri içeri girdi, ben de uyuyor numarası yaptım. Oda karanlıktı - çok karanlık tutuyorlardı ama dışarı da karanlıktı ve uyuyormuş gibi yaptım. Diğeri de kapıya kadar geldi. Bombalar hakkında konuştular ve anneme zarar veren bombayı babamın nasıl takacağını, neredeyse orada olduğunu, ne derlerse yapacağını söyledi."

"Söyledikleri başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Çok sessiz konuşuyorlardı ama sanırım onlar da çok heyecanlıydı. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Anladım. Başka bir şey var mı?"

"Fat City'ye gidiyorlardı." "Fat City mi?"

"Saat dokuzda Fat City'de olurlardı. Çoğu zaman odama gelen kişi yanıma geldi ve beni dürttü. Yuvarlandım ve uyuyormuşum gibi davranmaya devam ettim. Biraz uyuyabildiğime sevindiğini söyledi. Diğeri de ..." dedi.

Annesine baktı, başını annesinin koluna doğru eğdi. "O 'f' ile başlayan kötü kelimeyi söyledi. Kötü 'f' kelimesi ve 'çocuk'. Ve dışarı çıktılar. Sonra uyuyakaldım sanırım, çünkü hava aydınlanmıştı. Çoğunlukla içeri giren kişi kalkıp işlememe izin verdi. Utanç vericiydi. Sonra bileklerime tekrar kravat taktı ve yatağa geri dönmek zorunda kaldım. Ama 'link'inde etiketlendi ve heyecanlandı ve yine kötü bir kelime söyledi, çok fazla, ama heyecanlı, kızgın değil ve dışarı çıktı, hala konuşuyordu - kapıyı kilitledi."

Melody uzun bir nefes aldı. "Geri gelmedi. Her şey gerçekten sessizleşti. Neredeyse tekrar uyuyacaktım, belki de uyudum, ama sonra ayaklarımı tekrar bağlamadığını ya da beni daha önceki gibi yatağa bağlamadığını gördüm. Heyecanlanmıştı. Belki de unutmuştu. Dışarı çıkmaya çalıştım ama kapıyı açamadım. Pencereleri açamadım. Bağırdım ama kimse beni duymadı. Sokağın karşısındaki Bay Benson'ın evinden çıktığını gördüm, bağırdım ve pencerelere vurmaya çalıştım ama kafasını kaldırıp bakmadı. Polisi gördüm, kapıya geldiler ama kimse cevap vermedi. Güneş sistemimi gördüm ve Jüpiter'i yere düşürdüm ve yerden aldım. İlk başta düşürdüm çünkü tutmak zordu ama sonra pencereye olabildiğince sert bir şekilde fırlattım. Camı kırdı.

ve bağıırıp yardım istedim. Ve polis içeri girdi."

"Zeki," dedi Eve ona. "Cidden akıllı."

"Ama babam-"

"Annen bodrumda kapana kısılmıştı. Yaralı, soğuk, korkmuş. Yardım alamadı. Sen alabilirdin ve aldın da. Dedektif Peabody'yi odana götürüp ona nasıl yaptığını gösterirsen şimdi yardımı olur. Yardımı olur."

"Annemden ayrılmak istemiyorum."

"Ben annenle kalacağım."

"Babam bombayı takmak istemedi."

"Biliyorum. Bence elinden geldiğince bize yardım etmeni isterdi."

"Devam et, Melly." Cecily onun başının üstünü öptü.

"Baban için cesur ol."

"Annemi götürmeyin."

"Asla olmayacak," diye söz verdi Eve.

Peabody Melody'yi dışarı çıkarırken bekledi. Çocuktan daha fazlasını öğrenebilecek biri varsa o da Peabody'ydi.

"Bayan -"

"Bir dakikanızı alabilir miyim? Sanırım biraz çay içmek istiyorum."

"Elbette."

Eve onun mutfak alanına doğru yaralıların dikkatli ve sert hareketleriyle yürümesini izledi.

"Birkaç kez hastanelik oldum," diye başladı Eve.

"Hastanelerden nefret ederim ama bazen onlara ihtiyaç duyarsınız."

"Melly'yi bırakamam ve bırakmayacağım. Burada kalamayız, bunu biliyorum. Bu evde yaşayamayız."

Ağlamaya başladı. "Sadece bir ev olduğunu biliyorum ama o bizim evimiz. Bizim evimiz ve onu da öldürdüler. Kocamı, bebeğimin babasını, birlikte kurduğumuz yuvayı."

Gözyaşlarına karşı koydu, yüzünü silkeledi. "Annemle konuşmam gerekiyor. O ve üvey babam New York'ta yaşıyor.

Rochelle. Ne yapacağımıza karar verene kadar onlarla kalabiliriz. Melly'nin ailemin yanında olduğunu öğrendiğimde, orada bir doktora görünebilirim."

"Seni annene götürmek için bir şeyler ayarlayacağız."

Cecily çayı programlarken başını salladı. "Devam etmek zorundayım. İlk ve son olarak Melly'yi düşünmek zorundayım. Paul'ü . . . Bilmiyorum, onsuz ne yapacağımı bilmiyorum ama bunu henüz düşünemiyorum. Düşünemiyorum."

"Adamları tarif edebilir misiniz?"

"Siyah giiyorlardı, simsiyah, takke gibi başlıkları vardı. Başlarının üzerinde, boyunlarının yukarısında. İnce siyah eldivenler. Maskeleri beyazdı, karanlıkta neredeyse parlıyorlardı. Yüz hatları yoktu, gözler için yarıklar vardı."

"Boy, kilo, yapı?"

"Uzun ya da kısa değil. Paul tam olarak 1.80. Belki onun boyunda. Fit. Hantal değil ama fit. Biri diğerinden daha inceydi. Bana vuran daha kaslıydı. I . . ."

"Devam et."

"Bu sadece bir izlenim, ama sanırım bana vuran kişi bundan hoşlandı. Bana vurmak ve Paul'ün tepkisini izlemek hoşuna gitti. Diğerleri pek hoşlanmadı. Bana tokat attı ama hiç yumruk atmadı ve bu daha çok diğerinin izlediği içinmiş gibi görünüyordu."

Dedektif Callendar içeri girdiğinde elindeki fincan ve fincan tabağı tıkırdadı.

"Ben E bölümünden Dedektif Callendar," dedi Eve. "Elektronik cihazlarınızı incelememiz gerekecek. Kocanızın bir ev ofisi var mıydı?"

"Evet. İkinci katta, ana yatak odasının tam karşısında. Size gösterebilirim."

"Onu bulacağız. Tüm elektronik ve güvenlik sistemlerini, iletişim cihazlarını incelemek için izninizi istiyoruz. Daha fazla analiz için onları almamız gerekebilir."

"Evet, ne olursa."

Eve, Callendar'a doğru ilerledi. "Önce güvenliği, sonra da ana ofisi kontrol edin."

"Hallediyorum."

"Bayan Greenspan, sesleriyle ilgili bir şey var mıydı? Aksanlar, söz dizimi, konuşma dilleri?"

"Seslerini alçak tuttular, genellikle fısıltıyla konuştular."

"Tamam." Yönünü değiştir, diye düşündü Eve. "Kocanız iş yerinde nasıldı? İşinde mutlu muydu?"

"İşini seviyordu. Şirketi severdi. Çok çalışırdı ama bundan keyif alırdı. Pazarlama departmanını yönetir ve ekibini ailesi gibi görürdü."

Kanepeye geri döndü, aynı sert vücutlu özenle oturdu. "Komiser, lütfen, lütfen bana ne olduğunu anlatın. Lütfen ona ne yaptırdıklarını söyleyin."

"Bu sabahki toplantıdan haberiniz var mı?"

"Econo ile birleşme. Paul'un yıllardır üzerinde çalıştığı en büyük kampanya. Anlaşmanın onaylanması ve ilerlemesi aylar sürdü. O ve ekibi genişleme için pazarlama üzerinde çalışıyorlar. Anlamıyorum."

"Bu sabah kocanız intihar yeleği giyerek toplantıya girdi."

"Oh Tanrım, oh Tanrım. Kaç kişi? Kaç kişi?"

"Şu anda on bir ölü, dokuz yaralı var."

Çayı bıraktı, elleriyle yüzünü kapattı. Hıçkırık hıçkırık ağladı. "Onu bir katil yaptılar. Paul'ümü bir katil yaptılar. Neden? Bunu neden yaptılar? Neden onu bunu yapmaya zorladılar?"

"Hiç düşmanı var mıydı?"

"Hayır, hayır, hayır."

"Bu birleşme hakkında ne düşünüyordu?"

"Başlangıçta pek sıcak bakmadı. Quantum lüks seyahat, üst düzey, tüm olanaklar ve Econo'nun indirimli fiyatı. Ama Derrick -Derrick Pearson- genişlemeyi istedi ve

seviye ve daha fazla merkez ekleme fikri. Econo'nun her yerde merkezleri var. Paul bu işe katıldı, kendi payına düşeni bir meydan okuma olarak gördü. O bir şirket adamı, Teğmen. Sadakati her zaman Derrick'e ve Quantum'a."

Gözleri büyüdü. "Derrick. Derrick iyi mi?" "Özür dilerim."

"Aman Tanrım, Derrick Paul'un babası sayılırdı."

Eve'e doğru uzandı ve titreyen bir elle Eve'in kolunu kavradı. "Sana yemin ederim, hayatım üzerine yemin ederim ki Paul Derrick'i severdi. Onu sever, saygı duyar, hayranlık duyardı. Paul'ün vücudunda şiddet yanlısı bir kemik bile yok. Tanrım, Tanrım, Tanrım, Rozilyn, Derrick'in karısı. Neredeyse kırk yıldır evliler. O ne yapacak? Ne yapacak?"

"Mahallede buraya ait olmayan birini fark ettiniz mi? Paul kendisini rahatsız eden birinden bahsetti mi?"

"Hayır. Sadece hayır. Özellikle son birkaç haftadır uzun saatler çalışıyor. Bu kampanya için. Yorgun ve dikkati dağınıktı ama heyecanlıydı. Her şey bir araya geliyordu ve o gün bugündür. Cuma günü nihayet yatağa geldiğinde bana sokuldu ve bu anlaşma gerçekleşir gerçekleşmez üçümüzün istediğim yere uzun bir hafta sonu tatili yapacağımıza söz verdi. Yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı. Ve sonra, sonra onlar buradaydı."

"Onlar buradaydı," diye tekrarladı. "Ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Güvenliğiniz. Kodlarınız kimde?"

"Paul, Melody ve ben, tabii ki. Iris. Iris Kelly, ebeveyn yardımcımız. Dokuz yıldır bizimle birlikte. Onu ben hamileyken işe almıştık. Aileden biri gibi."

"Onun iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak."

"Evet, ama Iris asla şifrelerimizi vermezdi, asla bunun bir parçası olmazdı. Tanrım, ona neler olduğunu anlatmalıyım. Ona Paul'den bahsetmeliyim."

"Pazartesi günleri çalışmıyor mu?" Eve sordu. "Hafta sonları?"

"Ona ihtiyacımız olmadığı sürece hayır. Melly tam zamanlı olarak okula gittiğinden ve Iris geçen yıl evlendiğinden beri genellikle Salı, Çarşamba, Perşembe günleri geliyor. Teğmenim, ona çocuğum konusunda güveniyorum ve bu ona hayatım konusunda güvenmek demek."

"Kodlar başka kimsede yok mu?"

"Hayır, özür dilerim. Annem, üvey babam. Onlarda var. Paul'un ailesi Sedona'da yaşıyor, yani . . . Oh Tanrım, oh Tanrım, Paul'un ailesi. Yapmak zorundayım-"

"Bildirimi biz yapacağız. Güvenlik kodlarını ne sıklıkla değiştiriyorsunuz?"

"Sanırım yılda bir kez falan. Burada hiç sorun yaşamadık. Başımıza kötü bir şey gelmedi ta ki . . . Paul'e kadar. Paul'u ne zaman görebilirim?"

Görülecek ne var ki, diye düşündü Eve, görmene gerek yok. "Adli tabiple irtibata geçmeniz için size bilgi vereceğim. Bayan Greenspan, memurlardan birinin sizinle yukarı çıkmasını sağlayacağım. Annenizle irtibata geçebilirsiniz. Kendinizin ve kızınızın ihtiyacı olan şeyleri almalısınız. Sizi New Rochelle'e götüreceğiz. Sizin için bir irtibat numarasına ihtiyacım var."

"Ne yapacaksın?"

"İşimi yapacağım."

"Kocam bir katil değil, Komiser."

"Bayan Greenspan, burada oturup size söylüyorum, kocanız bir kurbandı. İşimi yapacağım ve size zarar veren, kızınızı terörize eden ve kocanızı öldüren adamları bulmak için mümkün olan her şeyi yapacağım."

* * *

Eve, Callendar'ı ev ofisinde takip etti.

Callendar ona, "Cihazlarında standart geçişle ilgili bir sorun yok," dedi. "Bir sürü iş boku - özellikle de

Son altı, sekiz haftadır. Kişisel şeyler, hatırlatmalar, temel yazışmalar. Görünüşe göre gevşemek için çoğunlukla kelime oyunları oynamış. Laboratuarda daha derinlemesine bakacağız."

"Ev güvenliği mi?"

"Hinky'nin içindeki hink bu." Callendar kiraz kırmızısı poşetlerindeki çok sayıda cepten birinden küçük bir sakız çıkardı. "İster misin?"

"Pas."

"Yani, bu iyi bir sistem," diye başladı sakızı açıp ağzına atarken. "Cidden çok iyi. Hiç cimrilik etmemişler. Bunun gibi bir güvenlik örtüsünü tereyağı gibi tehlikeye atamazsınız, değil mi? Ve vermediler de. Birkaç aydır geçmeye çalışıyorlardı."

"'Aylar' mı?"

"Evde kontrol edeceğiz, ama taşınabilir cihazlarla sahada ne elde edeceğim? Aralık ayının sonundan itibaren otuz kez fiske vurup ıkınmış. Her fiske ve itme sabah iki ile üç arasında. Fiskeler uzuyor ve derinleşiyor, itmeler daha sertleşiyor. Yaptıkları şey, bir katman aşağı inmek, sonra o verileri geri almak, üzerinde çalışmak, tekrar geri gelmek, bir katman aşağı inmek ve bunun gibi şeylerdi."

Etkileyici pembe bir baloncuk üfledi ve geri kapattı.

"Kurbanları alıyorum, bunun üzerine herhangi bir kod değiştirmedim

ve bu adamlar istikrarlı bir şekilde ilerlediler. Kaydırmayı beceremediler, sadece jam-o-rama yapamadılar. Katmanlar halinde yontmak ve kesmek zorundaydılar. Zaman ve sabır, makul bir beceri ve çok iyi ekipman gerekiyordu."

Eve, "Yani bu insanları, bu konumu yılın ilk gününden önce hedef aldılar," diye sözlerini tamamladı. "Kodlara sahip değillerdi, sistemi hemen ele geçirecek becerileri yoktu. Birkaç denemede sistemi ele geçirecek becerileri de yoktu."

"Exactamundo."

"Peki bölge sakinleri bu itiş kakışları fark etmedi mi?"

Callendar kısa, dikenli ve koyu mor saçlarını itti. "Eğer gerçekten dikkat etselerdi ederlerdi. Çoğu dikkat etmiyor, Dallas. Sen kur ve unut."

"Her şeyi içeri alın. Karının ve çocuklarındaki de dahil olmak üzere tüm cihazların derinlemesine incelenmesini isteyeceğiz. Quantum konumunda kim var?"

"Feeney ve McNab. Bu büyük bir olay. Kapak onu örtmek için karıştırıldı."

Eve başıyla onayladı. EDD'nin kaptanı Feeney'nin davada olması, e-geek'lerin her baytı analiz edeceği anlamına geliyordu.

"Her şey Callendar, not küplerine kadar. Sahada olacağız."

"Tamamdır. Dallas, kişisel e'lerini açtığında bir insan hakkında iyi bir fikir edinebilirsin. Bu adam işini seviyordu. Cidden bu işin içindeydi. Ama ailesi? Bir numara, sonuna kadar."

Eve dışarı çıktı, süpürgecileri çağırdı. Evin her santimetresinin temizlenmesini istiyordu. Cecily ve Melody'ye toparlanmaları ve taşınmaları için zaman tanımak amacıyla bodruma indi.

Başka bir aile alanı, büyük bir ekran ve bir oyun alanı, mini bir mutfak düzeni, Bella'yı düşündüren büyük bir bebek evi, bazı yapbozlar, bazı oyuncaklar, yarım bir banyo ile geniş ve rahat.

Bakım alanı, olay yerine ilk gelenler tarafından kırılan kalın bir kapının arkasındaydı. Borular, eski bir demir lavabo, Cecily'nin hapsedildiği evin bağırsakları. Boğuştuğu borularda biraz kan vardı. İçeri bir parça ışık girmesini sağlayacak pencere yok. Sesi emen kalın tuğla duvarlar.

Eve orada karanlıkta mahsur kaldığını hayal etti; soğuk, dehşet içinde, kocasına ve kızına ne olduğunu ya da neler olduğunu bilmeden.

Odayı aradı, tozun içinde, onu esir alanların bir kamerayı sabitlediğini düşündüğü taze çizikler buldu.

Bir tanesi Paul Rogan'a morarmış, hırpalanmış, çaresiz karısını gösterecek şekilde açılı.

Peabody kapıya geldiğinde döndü.

"Üniformalılar karısını ve çocuğunu karısının ailesine götürüyor. Enkaz halindeler, Dallas. Greenspan çocuk için pamuk ipliğine bağlı ama bu gerçekten çok ince bir iplik."

Havva gibi o da odayı taradı. "Tanrım," diye mırıldandı. "O ipliği nasıl tutuyor bilmiyorum."

"Bu insanları özellikle hedef aldılar," dedi Eve. "Bu da Paul Rogan'ın ailesini kurtarmak için düğmeye basacağına kesin gözüyle bakacak kadar bilgi sahibi olmaları gerektiği anlamına geliyor. Onları takip ettiler, Callendar'a göre yaklaşık iki ay boyunca güvenliği tehlikeye atmak ve içeri temiz bir şekilde girmek için çalıştılar."

Dışarı çıkıp aile alanını dolaşırken başını salladı. "Eğer hedef Derrick Pearson olsaydı, zamanlarını onun üzerinde harcarlardı. Tüm bunlar bir toplantıyı ve en azından içindeki bazı insanları havaya uçurmak için. Birleşmeyi öldürmek için mi?"

Başını iki yana sallayarak merdivenleri çıkmaya başladı. "Bir anlaşmayı öldürmenin daha iyi yolları olmalı. Daha kolay yollar. Çocuktan başka bir şey öğrenebildin mi?"

"Odasında da kamera olabileceğini düşünüyor. Ve onunla daha fazla kalan kişinin onu birkaç kez 'link'e ağılattığını söyledi. Ona 'Lütfen baba, bana yardım et' dedirtmiş."

"Evet, bir 'link'e. Bu kayıt için. Zavallı herife kulaklık taktırmışlar, çocuğu kafasının içinde ağılıyormuş. Muhtemelen karısını da kaydetmişlerdir. Ve bahse girerim izleyebilmek için ona da bir kayıt cihazı takmışlardır. Polisle irtibata geçmek için bir hamle yapıyor, tereddüt ediyor, muhteşem kızları kafasının içinde çığlık atıyor."

"Melody'nin konuşma tarzına bakılırsa, babasıyla daha fazla zaman geçiren kişinin değil, onunla birlikte olan kişinin daha yetkili olduğunu düşünüyorum."

Eve yatak odası katına kadar devam etti. "Neden onları canlı bıraktılar? Rogan istediklerini yaptıktan sonra, neden karısı ve çocuğunun işini bitirmediler? O zaman akılları yok. Bize hesap verecek kimse kalmadı."

Ana odaya girdi. Kan lekeli, buruşuk çarşaflar, kırılmış fermuarlı bağlar yere saçılmıştı. Rogan'ın mücadele ettiğini düşündüğü sandalyede daha fazla kan vardı.

"Cumartesi gecesinden önce evi ne kadar iyi tanıyorlardı?" diye merak etti. "Biri ya da ikisi daha önce buraya misafir ya da tamirci olarak gelmiş miydi? Teslimatlar, bakım işleri? Şart değil," diye devam etti odanın içinde dolaşırken. "Kendilerine aileyle birlikte iki tam gün verdiler. Yerlerini seçmek, ebeveyn ve çocuk odasını bulmak için zaman. Eşyaları dağıtmamışlar," diye ekledi. "Değerli eşyaları almadılar, elektronik aletlerden ödün vermediler ya da onları almadılar. Cecily'nin düğün seti vardı. Çok gösterişli bir elmas değil ama birkaç bin dolar eder gibi görünüyordu ama almamışlar."

Gömme dolaba adımını attı - büyük bir kadın ve erkek dolabı.

-Beklediği gibi, küçük bir duvar kasası buldu.

"Kasa kilitli ve bahse girerim içinde her ne varsa hâlâ kilitlidir." Parmaklarını kilit pedine vurdu.

"Vay canına, bu işte gerçekten iyi olmaya başladın."

Eve, Peabody'ye bir bakış attı. "O kadar da iyi değil." Roarke iyi değil, diye düşündü. "Cecily'den kombinasyonu aldım. Burada da biraz nakit para, gösterişli olmasa da iyi mücevherler ve bir çift üst düzey, şık bileklik, pasaport ve benzeri şeyler var."

Kasayı tekrar kapattı. "Ne kadar kolay olursa olsun, orada burada birkaç bin umurlarında değildi. Ya da sanat ve e'lerle ne elde edebileceklerini. Tek bir amaca odaklanmışlardı. Sabırlı."

Ana banyoya girip tekrar çıktı.

"Sabırlı, odaklanmış, amaçlı." Konuşurken dışarı çıktı ve Melody'nin odasına giden yolu buldu. Kız gibi ama saplantılı değil, diye düşündü Eve. Düzenli -kırık camlar ve dağınık güneş sistemi dışında- ama düzenli değil.

"Onu yatağa bağlamayı, ayak bileklerini bağlamayı unuttu mu, yoksa ayağa kalkabilmesini mi istedi? Ellerini bağlı tutmuş," diye düşündü Eve.

"Sadece bir çocuk. Onun için endişelenmiyordu, ben böyle görüyorum. İstediklerini elde ettikten sonra, bu çocuk için endişelenmiyordu. Yetkili değil."

Eve başını sallayarak tekrar Peabody'ye döndü. "Katılıyorum. Ondan sorumlu olan kişi lider değildi ve değil. Bu seferki gevşek bir ip bırakmış. Bağlarını gevşetmiş, belki de çocuklara karşı zaafı vardır. Sadece bir çocuk, ama aptal değil ve nasıl dikkat çekeceğini anlayacak kadar güçlü ve akıllı. Belki de onları bu kadar çabuk bulmamız onlar için önemli değildi. Onları zaten kısa sürede bulacaktık. Ama bir saat daha sürebilirdi. Fark etmezdi."

Kırık pencereye doğru yürüdü. "Gerçekten yapmadım. O zamana kadar çoktan gitmişti. Fat City'ye gidiyoruz."

Peabody, "Bu da fazla kilolu bir kentsel alan değil," diye ekledi. "Bir pazarlama yöneticisini havaya uçurmak, bir toplantıyı, bir

birleşmesi ve/veya Kuantum'un başı Fat City'ye mi götürüyor?" "Kulağa bir Roarke sorusu gibi geliyor."

"Evet, öyle. İşte süpürgeciler geliyor," dedi Eve iki minibüsün yanaştığını görünce. "Hadi başlayalım."

3

Ev sahibi Rogan/Greenspan'ın evine yürüme mesafesindeki bir binada yaşadığı için Eve yaralılara geçmeden önce Iris Kelly ile konuşmaya karar verdi. Eve onları içeri aldı, küçük lobiye adım attı.

İki asansörden biri hızlı İspanyolca konuşan bir çift kadın çıkardı, ikisi de bebek filler büyüklüğünde el çantaları taşıyordu. Genç olan, bebek fil de dahil olmak üzere küçük hayvanların sallandığı bir bebek arabasında başparmağını emen bir bebeği itiyordu. Kendi başparmağını emen çocuğun gözleri zevkten cam gibi olmuştu.

"Bundan ne çıkarları var?" Eve boşalan asansöre adım attıklarında merak etti. "Kendi başparmağının tadı ne kadar güzel olabilir ki?"

"Önemli olan tadı değil, emme eylemi. Oral tatmin ve rahatlık."

"Yani, temel olarak, kendilerine oral seks mi yapıyorlar?"

Birkaç saniye boyunca Peabody'nin ağzı sessizce çalıştı. "I . . . Kendimi gerçekten kirli ve tuhaf hissetmeden buna cevap vermem mümkün değil."

Eve omuz silkerek dördüncü kata çıktı. İyi bir bina, diye düşündü Eve, iyi bir güvenlik. Lobiyi, asansörleri, koridorları kirletmeyecek kadar gururlu sakinleri olan sağlam bir işçi sınıfı.

Kelly'nin kapısındaki zile basıp bekledi. Dahili telefon devreye girerken mırıldandı. "Evet?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody." Eve rozetini kaldırdı. "NYPD. Sizinle konuşmak istiyoruz, hanımefendi."

Kilitler tıklandı, kapı açıldı ve Eve, Iris'in haberi çoktan almış olduğunu gördü. Şişmiş ve kırmızı çerçeveli gök mavisi gözler, İrlanda kreması renginde bir yüze hükmediyordu. Güneşli saçları uzun bir kuyruk şeklinde geriye taranmıştı. Düz paçalı siyah bir pantolon, gözlerinden daha koyu tonlarda bir gömlek ve sade siyah bir hırka giymişti.

"Ekran. Ekrandaki raporu duydum. Paul . . . Cecily'e ulaşamıyorum. Ona ulaşamıyorum.

Lütfen." "İçeri girebilir miyiz, Bayan Kelly?" Eve sordu.

"Özür dilerim. Evet. Geç yattım," diye devam etti geri adım atarken. "Bugün izin günü. Geç uyudum. İşlerimi halletmek için dışarı çıkmadan önce bazı ev işlerini yaparken bana eşlik etmesi için ekranı açtım. Cecily'ye ulaşamıyorum. Melly'ye. Tanrım, lütfen."

"Bayan Greenspan ve Melody, Bayan Greenspan'e doğru yola çıktılar.

Greenspan'ın New Rochelle'deki annesi."

"Oh. Oh." Iris oturma alanındaki bir sandalyeye çöktü, yüzünü kapattı ve gözyaşlarına boğuldu. "Tanrı'ya şükür. Düşündüm ki Korkuyordum. Bütün bunlar çılgınlık. Paul'ün kendini ve ofisteki diğer tüm insanları öldürdüğünü söylüyorlar. Asla yapmaz, asla, ama bunu söyleyip duruyorlar. Ve Cecily'ye ulaşamadım."

"Neden sana biraz su getirmiyorum?" Peabody önerdi.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Anlamıyorum neden

Paul'un böyle bir şey yaptığını söyleyerek. O asla kimseyi incitmez. Lütfen, o iyi bir adam."

"Bay Rogan'ın zorlandığını düşünüyoruz." "'Zorlandı'," diye tekrarladı Iris yavaşça.

"Bayan Kelly, aile, evleri ve Bay Rogan'ın işi hakkında

soru sormak için size yaklaşan oldu mu?"

"Hayır, hayır. Demek istediğim, ailem hakkında sizin konuştuğunuz gibi konuşuyorum, kocamla ya da arkadaşlarımla, kendi ailemle. Ama onlar da ailem. Beni onlar aile yaptı."

Gözyaşlarını silerken rahatlamak için kendini salladı. "Melly'yi ilk kez eve getirdiklerinde oradaydım, sadece küçük pembe bir kundaktı. Melly'nin okuldaki başarısı, dans resitali ya da Paul'ün söylediği komik bir şey -şaka yapmayı sever- ya da Cecily ile yaptığımız bir şey gibi şeyleri paylaşacağım. Sıradan konuşmalar."

Peabody Iris'e bir bardak su getirirken Eve, "Arkadaşların ve ailen dışında biri," diye ısrar etti. "Melody okuldayken ve ailesi isteyken eve teslimat yapan biri. Ya da bir tamirci. Herhangi biri."

"Hayır, size söz veriyorum. Pazarlama yaparken marketi işleten insanlarla konuşabilirim. Nasıl olduğumu ve ailenin nasıl olduğunu sorabilirler. Arada sırada Melly hakkında övünebilirim. O benimkinin yanında. Okulda ne kadar başarılı olduğunu, astronom olmak istediğini söyleyebilirim. Onu almak için okula gittiğimde annelerden ya da dadılardan biriyle konuşabilirdim. Bazen Cecily'nin toplantılara kalması gerekiyordu ve ben de Melly'yi alıp eve götürüyordum."

"Sizi rahatsız eden biri oldu mu? Konuştuğunuz, mahallede gördüğünüz herhangi biri?"

"Aklıma kimse gelmiyor. Komşulardan bazılarını ve onlar için çalışan insanları tanıyorum. Bazen sohbet ediyorsunuz. Johnny'yle yandaki evde çalışırken tanışmıştım. Spacer'lar için mutfakı yeniden yaptı ve sohbet ettik."

"Bu ne kadar önceydi?"

"Yaklaşık dört yıl önce."

"Konutun güvenlik kodu sizde var." "Evet."

Akan gözleri çılgına döndü. "Evet, ben-" "Bunu kimseye verdin mi?"

"Hayır, hiç kimse. Johnny bile. Güveni kıramazsın."

"Yazılı olarak var mı?"

"Hayır."

"Nasıl hatırlıyorsun?"

"Çok kolay. Hepimizin adının baş harfleri, yaş sırasına göre. PCIM- onlar için alfabadeki sayılar. Yani on altı-bir-altı, yani-üç, dokuz, on üç. Anlamıyorum. Evde bir şey mi oldu?"

Eve, raporun bu kısmının medyaya yansımadığını düşündü.

-Ya da Iris ekranı kapattıktan sonra vuruldu. "İki adam içeri girdi

-Güvenlikten geçmiş. Şu anda şifreyi bildiklerine inanmıyoruz."

Nefesi kesilmeye başladı. "Cecily ve Melly'nin iyi olduğunu söylemiştin. Dedin ki-"

"Olacaklar. Bayan Greenspan yaralandı ama yaraları kritik değil. Burada işimiz bittiğinde annesi aracılığıyla onunla irtibata geçebilirsiniz."

"Melly?" Daha hızlı sallanan Iris iki elini kalbinin üzerinde birleştirdi. "Melly'ye zarar verdiler mi?"

"Ciddi bir şey değil. Çalışırken 'link'e cevap veriyor musun?"

"Evet. Lütfen, sadece onlarla konuşmam gerekiyor."

"Melly polislerin dikkatini çekmek için Jüpiter'i pencereden dışarı attı." Peabody yatıştırıcı sesine bir de gülümseme ekledi. "O akıllı, cesur ve iyi."

"O akıllı. Öyle." Daha fazla gözyaşı. "Tamam. Onlar iyi."

"Eve sözlerine şöyle devam etti: "Son altı ay içinde şahsen tanımadığınız kişilerle tekrar görüştünüz mü, anketler, sorular, buna benzer şeyler oldu mu?"

"Aklıma bir şey gelmiyor."

"Aralık ayını düşünün. Neler oluyordu?"

"Oh, tatil hazırlığı. Noel'e geri sayarken Melly çok heyecanlıydı, her ne kadar artık Noel Baba'ya inanmasa da. Her zaman yaptığım gibi dekorasyona yardım ettim. Bunu bir parti haline getirdik. Ekstra pazarlama var

ve alışveriş. Hem Paul hem de Cecily için bir şeyler alırdım. Paul özellikle bu yıl bir kampanya üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyordu. Ve tabii ki, Melly ve ben alışverişe giderdik.

-Gizli alışverişimiz ve paketlememiz. Ailesi, birkaç kız arkadaşı, büyükanne ve büyükbabası için."

"Olağandışı bir şey yok."

"Aklıma bir şey gelmiyor. Benim için alışılmadık bir durum ama

."

"Herhangi bir şey."

"Çantamdan linkim ve cüzdanım çalındı. Ve ben daha iyi biliyorum. New York'ta doğdum ve büyüdüm, bu yüzden nasıl dikkatli olunacağını biliyorum."

"Nasıl, ne zaman?"

"Melly ve ben saatlerce alışveriş yaptık ve dışarıda öğle yemeği yedik. Yoğun bir Cumartesi günüydü. Cumartesi günleri kural olarak çalışmıyorum, birkaç yıldır çalışmıyorum, bazen yoğun zamanlar ve yaz tatili dışında. İşimiz yoğundu ve ben biraz yorgundum. Dikkatsiz davrandım. Metro peronundaydık, kalabalık, gürültülü ve Melly çok heyecanlıydı. Elini tutmuştum, sıkıca kavramıştım. Tren gelirken biraz itiş kakış oldu. O sırada olmuş olmalı çünkü turnikelerden geçerken bizi taramak için bağlantımı kullanmıştım. Trene bindiğimizde, Johnny'ye eve dönerken köri alacağımı haber vermek için cüzdanımı çıkarmaya gittiğimde cüzdanım ve bağlantım çantamda değildi."

"Rapor ettiniz mi?"

"Yaptım, çünkü Paul ve Cecily ısrar etti. Onları kim bulacaktı? Onları kimin aldığını söyleyemezdim, sadece düşündüğüm zaman. Taşıdığım banka kartını ve 'link'imdeki diğer uygulamaları iptal etmek zorunda kaldım. Çok az nakit param vardı. Yüz doların altında ama cüzdanımda benim için anlamı olan fotoğraflar vardı."

"Ama güvenlik sisteminin kodları yok mu?"

"Hayır. Dedektif, adınızı çoktan unuttum."

"Teğmen Dallas."

"Üzgünüm, Teğmen, tüm sevdiklerim üzerine yemin ederim ki, Paul Rogan'dan daha iyi ve sevecen bir adamla asla karşılaşamazsınız. Eğer söyledikleri şeyi yaptıysa, dediğiniz gibidir. Zorlanmıştı. Hatta bundan daha fazlası. Hangi kelimeyi kullanacağımı bilmiyorum ama ondan da fazlası. Lütfen, şimdi Cecily ve Melly'ye ulaşmayı deneyebilir miyim?"

Eve ayağa kalktı. "Devam edin. Aklınıza başka bir şey gelirse, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, benimle ya da Dedektif Peabody ile temasa geçin. Polis Merkezi."

"Size söz veriyorum. Aileme bunu yapanı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

* * *

Lobiye indiklerinde Peabody, "Aralık," dedi. "Noel'den önce, yani filmlerden ve baskılardan önce. Onlar Belki Kelly'nin cüzdanında ya da bağlantısında kod vardır diye düşünmüşler. Ama yoktu, o yüzden sistem üzerinden çalışmaya başlamak zorunda kaldılar. Bu birleşmenin ne zaman başladığını öğrenelim. Aralık ayına kadar kim biliyordu? Çalınan cüzdan ve linkle ilgili olay raporunu da alalım."

Eve tempolu havaya doğru adım attı. "Kelly'nin kocasını arayıp durumu kontrol edeceğiz."

"Mutfak tahtasında çocuğun çizdiği resimler ve çocuktan gelen bir Sevgililer Günü kartı ile kocasından gelen bir kart var."

"Kocasını olmayacak. Onu her halükarda araştıracağız. Kodu almak için bağlantıyı ve cüzdanı kaldırmasına gerek yok. Sadece kadın bakmıyorken kodu kontrol eder. Ama belki bir iş yaptığı biri ya da birlikte çalıştığı, takıldığı, Fat City'ye kestirme bir yol isteyen biri vardır. Ondan bilgi isteyebilir, tıpkı güvenliği hackledikleri gibi katmanları hacklemeye başlayabilir."

"Hastaneye gideceğiz," diye karar verdi Eve. "Ama bakalım kim serbest bırakılmış olabilir. Eğer yolda olan varsa, onları buldukça alacağız."

* * *

Hastaneye vardıklarında, tedavi edilip taburcu edilen üç kişinin ifadesini almışlardı. Hepsi de benzer şeyler söylemişti. Paul Rogan - aile ve şirket adamı, yaratıcı ekip lideri, "keyifsiz", "hasta" ya da "kendinde değil" gibi görünüyordu - Derrick Pearson ve Willimina Karson konferans salonuna girdiklerinde onlara yaklaşmıştı.

Ve bum.

Eve, Karson'la en baştan başlamayı umuyordu ama Econo yöneticisinin yaralarının ciddiyeti yüzünden yoğun bakımda, komada ve yasak bölgedeydi. Taktik değiştiren Eve, onları Rogan'ın yönetici odasına yönlendirdi.

Hastane yatağının beyaz çarşafları altında Rudy'nin yüzü yanık jelinin altında çiğ ve kırmızı parlıyordu. Sağ kolunu bileğinden omzuna kadar sabitleyici bir alçı kaplıyordu. Dikişler başının tepesinden sol kulağına kadar uzanan bir yarayı kapatıyordu. İnce hastane önlüğünün açıkta bıraktığı deride çentikler, delikler, çürükler ve yanıklar vardı.

"Bay Roe, ben Teğmen Dallas, bu da Dedektif Peabody." Yatağa yaklaşırken rozetini tekrar çıkardı.

Oda, hasta, jelin tatlı, yeşil kokusuyla kokuyordu. Rudy'nin kararmış gözleri doldu.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum."

Onu rahatlatmak, diye düşündü Eve. "Bay Rogan bu sabah ofise saat kaçta geldi?"

"Sekiz kırk beş. Endişeliydim çünkü onu en geç sekiz buçukta bekliyordum. Büyük gündü ve sunumdan önce sunumun maddelerinin üzerinden geçecektik.

Toplantı. Hafta sonu boyunca birkaç not daha almıştım - sadece sohbet notları."

"Bunları ona sen mi gönderdin?"

"Hayır, ama dün ona birkaç şeyi hatırlatmak için mesaj attım."

"Cevap verdi mi?"

"Rahatlamak için mesaj attı. 'Sakin ol Rudy. Kilitlendik.'"

"'Kilitlendi' mi?"

"Evet, bir an anlamadım, sonra sunumu kilitlediğimizi kastettiğini düşündüm. Bir nevi."

"Her zamanki ifadelerinden biri değil miydi?"

"Sanmıyorum. Yani, kullandığını hiç duymadım."

Asker, diye düşündü Eve. İlk hata.

"Bu sabah geldiğinde nasıl görünüyordu?" "Dikkati dağınıktı. Yorgun. Bütün hafta sonu çalıştığını düşündüm. Gerçi bana endişelenmememi söyledi." Bir damla gözyaşı sızdı, kaygan jelden aşağı kaydı. "Ona notlarımı vermek istedim ama hemen ofisine gitti ve bana telefon etmememi söyledi. Ve kapıyı kilitledi. Kapıyı kilitlediğini duydum. Daha önce kapıyı hiç kilitlememişti. Bir şeylerin yanlış olduğunu anlamalıydım, gerçekten yanlış."

Peabody uzanıp Rudy'nin yaralanmamış elini tuttu. "Bilemezsin."

"Doğru davranmıyordu, davranmıyordu ama dokuzdan hemen önce dışarı çıktı ve durup bana baktı. Bana iyi iş çıkardığımı ve onun için, şirket için ne kadar değerli olduğumu söyledi. İyi hissettirdi, anlıyor musunuz? İyi bir iş çıkardığımızda bunu bize söylemeyi ihmal etmezdi. O konferans odasına gitti, ben de masasına bir dosya koymak için ofisine gitmeden önce başka bir işi bitirdim. Tabletini gördüm. Toplantıya tabletini götürmemişi ve ona ihtiyacı olacaktı. Onu aldım ve koştum çünkü ona ihtiyacı olacaktı. Kapıya vardım ya da belki kapıyı açtım. Hatırlayamıyorum. Bir şey

Patladı ve her şey sıcak ve gürültülüydü ve uçuyormuşum gibi hissettim. Sonra çığlık sesleri duyana kadar hatırlamıyorum ve biri beni sürüklüyordu. Sanırım. Sonrası çok karışık."

"Her şey yolunda. Bay Rogan'ın iş yerinde herhangi bir bağlantısı oldu mu - randevular, yazışmalar, etiketler, sıra dışı görünen, sizi endişelendiren?"

"Hayır, hanımefendi, yemin ederim. Paul onların söylediği şeyi yapmaz. Bunu asla yapmaz."

Adam incinmiş ve kederli olduğu için hanımefendinin gitmesine izin verdi. "Şirkette onunla sorunu olan biri var mıydı?"

"Hayır, hanımefendi. Yani bazen anlaşmazlıklar, tartışmalar oluyor ve kampanya ve müzakereler sırasında işler birkaç kez gerginleşti. Ama sert bir şey olmadı. Onun için çalışmayı seviyordum. Gerçekten öldü mü?"

"Özür dilerim."

"Belki de o değildi," diye mırıldandı Rudy, uzaklara, duvara bakarak. "Belki de ona benzeyen biriydi. Bir klon gibi. Gerçekten çok yorgunum."

"Aklınıza başka bir şey gelirse bana haber verin." Eve, Peabody'ye yatağın yanındaki masaya bir kart bırakmasını işaret etti.

"Seninle takılabilecek biri var mı?" Peabody ona sordu.

"Annem ve kardeşim geliyor." Kapıya bir kadın geldiğinde gözlerindeki sefalet azaldı. "Kimmi."

Ağladığı belli olmasına rağmen, elinde neşeli bir çiçek demeti taşıyordu.

"NYPD," dedi Eve

ona. "Oh. Geri

gelebilirim."

"Gerek yok. Toparlanıyoruz. Akraban mı?"

"Hayır, Rudy ile çalışıyorum."

"Peabody, neden çiçekleri almıyorsun, Rudy ile kal. Birkaç dakika dışarıda konuşabilir miyiz?" Kimmi'ye sormuş olmasına rağmen, Eve onun koluna girerek dışarı çıkmasını sağladı.

Hüzünlü geyik gözlü minyon esmer kadın parmaklarını birbirine geçirdi. "Ben orada bile değildim," dedi Eve daha konuşmadan. "Yani, o sırada masamdaydım. Patlamayı duydum ama patlama sesi sandığım gibi değildi. Sanırım konferans salonuna yakın olmadığım için. Ama sonra bağırışlar ve çığlıklar duydum, insanlar koşmaya başladı ve alarmlar çalmaya başladı."

"Bu sabah Bay Rogan'ı gördünüz mü?"

"Masamın önünden geçerken bir an için. Hiçbir şey söylemedi. Her zaman bir şeyler söyler ama söylemedi."

"İş yerinde onunla ne kadar etkileşime girdiniz?"

"Paul herkesle etkileşim halindeydi. Bu onun liderlik tarzıydı."

"Şahsen mi?"

"Quantum'la birlikte olalı bir yıldan biraz fazla oldu ama tatillerde evinde verdiği partiye gittim. Bunların hiçbiri mantıklı değil."

"Quantum'daki pozisyonunuz nedir?"

"Ben Lia Berkell'in asistanıyım." Gözlerini sıkıca kapattı. "Öyleydi. Patlamada öldü. Bana öldüğünü söylediler. Dijital pazarlama müdürüydü. Toplantıdaydı. O, Rudy ve ben bu kampanyada Paul ile çok sıkı çalıştık. Ama bu sadece iş değildi."

Bir damla gözyaşını sildi. "Biz gerçekten bir takımdık. Birbirinizin yanında olmak zorundaydınız. Mesela evime hırsız girdiğinde Lia yalnız kalmayayım diye ev arkadaşım şehre dönene kadar onun evinde kalmama izin vermişti."

"Bu ne zaman oldu?"

"Geçen Aralık. Oda arkadaşım iş seyahatindeydi, ben de biriyle çıktım. Eve geldiğimde biri zorla girmişti."

"Ne alındı?"

"Bilgisayarım, yedek 'link'im, tabletim, duvar ekranım, MBA'imi aldığım da ailemin bana aldığı bilek ünitesi, benim

Acil nakit. Polis muhtemelen kısa yoldan köşeyi dönmek isteyen biri olduğunu söyledi ama evimi dağıttılar ve beni korkuttular. Artık bir önemi yok."

"Bilgisayarda işin var mıydı?"

"Elbette, ama şifreli ve arıza korumalıydı. Ve her zaman diske yedekledim ve dışarı çıktığımda diski yanıma alırım. Sadece alışkanlık. Yani her şeyi yedeklemiştim."

"Bilgisayarda Econo anlaşmasıyla ilgili veriler var mıydı? Bununla ilgili ofis e-postaları, bu tür şeyler?"

"Evet. Bu yüzden arıza emniyeti yaptırđım." Eve hiçbir şeyin güvenli olmadığını düşündü.

Karson'ı bir kez daha kontrol etmek için yoğun bakıma çıktıklarında Peabody'ye bilgi verdi.

"Yine Aralık."

"On sekiz Aralık - Kelly'nin cüzdanı ve 'link'i alındıktan hemen sonra. Olay raporunu isteyeceğiz."

"İkisini de alacağım. Elimden gelen en iyi şey -daha fazlasını öğrenene kadar- Quantum ve Econo arasındaki görüşmelerin Kasım sonunda tamamlanmaya başladığı ya da anlaşmaya oldukça yakın oldukları. Rogan'ın ev sahibinin cüzdanı ve bağlantısı Aralık ayında kaldırıldı ve şimdi Rogan'ın ekibinden biri Aralık ayında bilgisayarını ve e'sini alıyor. Tesadüfler saçmalaktır, değil mi?"

"Yağmur gibi," diye kabul etti Eve. "Yine de yağmuru bu kadar doğru yapan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bu anlaşmayla ilgili olacak, insanlarla değil. Anlaşmayı havaya uçur ve parayı takip et. Kim kazanır, kim kaybeder, ilk satır bu."

Yoğun bakım lobisine girdiler. Masadaki bekçi köpeği hemşire onlara sert ve şüpheli bir bakış attı. Bir grup insan sandalyelerde oturuyordu. Hepsi yorgun görünüyordu. Birinin sol yanağında yanık jelinin parıltısı vardı, sağ ayak bileğinde yürüyen bir alçı vardı ve sağ kolu askıdaydı.

Eve bekçi köpeğine doğru yürüdü ve rozetini eline aldı. "Willimina Karson'ın durumu nedir?"

"Bu kimliği
doğrulayacağım."

"Buyurun."

Hemşire mektubu taradı. Taş gibi ifadesi sertleşti. "Daha önce beni geçmeye çalışan bazı medya tipleri oldu. Bayan Karson'ın durumu kritik. Daha fazlasını, ayrıntıları istiyorsanız, doktoruyla konuşmanız ve beklemeniz gerekecek. Cehennem gibi bir sabah oldu."

"Her yerde. Durumdaki herhangi bir değişiklikten haberdar edilirsem memnun olurum."

"Bunu not edeceğim."

"Bu sabahki olaydan kaç kişi burada?"

"Bayan Karson da dahil olmak üzere iki kişi. Üç kişi vardı ama o başaramadı."

On iki ölü, diye düşündü Eve, dikkatini tekrar askılı ve alçılı adama çevirerek.

Eşofman altı ve I F059 NEW YORK sweatshirt'üne rağmen zayıf ve seçkin bir görünümü vardı. Her ikisi de raftan yeni çıkmış ve siyah elbise ayakkabılarıyla uyumsuz görünüyordu.

Peabody'ye, "Hadi onu kontrol edelim," dedi.

Ona doğru ilerledi ve rozetini gösterdi. "Yoğun bakımda biri var mı?"

Sol gözü kan içinde olmasına rağmen ona dikkatle baktı. "Biliyorum. EconoLift'in hukuk müşaviriyim ve Willimina Karson'ın danışmanıyım."

"Toplantıdaydınız. Soruşturmanın başında ben varım. Ortağım, Dedektif Peabody."

"Kim olduğunuzu biliyorum. New York'un en iyi cinayet polisi için kolay bir dava, değil mi, çünkü katil zaten elinizde. Ya da o orospu çocuğundan geriye ne kaldıysa." Sağlam eli dizini yumrukladı, iki kez vurdu. "Keşke yaşasaydı da hayatının geri kalanında bir hücrede çürüdüğünü düşünebilseydim."

"Peabody, bak bakalım konuşabileceğimiz daha rahat, daha özel bir yer var mı - adınız efendim?"

"Loren Able. Willimina'yı terk etmeyeceğim."

"Hayır efendim, ama sizinle konuşmam ve size bazı gerçekleri anlatmam gerekiyor."

Peabody küçük bir dinlenme odası bulmayı başarmıştı: tek bir masa, dört sandalye, bir çift otomat ve Noah'dan daha eski görünen bir AutoChef. Ve bir şekilde, Peabody olarak, küçük bir yastık bulmuştu.

"Bay Able, hemşire bana ayağınızı yükseltmeniz gerektiğini söyledi." Yastığı dördüncü sandalyenin üzerine koyup açısını değiştirdi.

İç çekti. "Çok nazıksın." Elleriyle bacağını kaldırdı, ayağını dikkatlice yastığın üzerine koydu.

"Size biraz su ya da çay getireyim mi?"

"İyi bir sade kahve için, eğer olsaydı, sana ilk çocuğumu verirdim."

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

Peabody dışarı çıktığında Able bir an gözlerini kapadı. "Icove kitabını okudum. Videoyu izlemedim ama kitabı okudum. Görünüşe göre Nadine Furst dedektifi çok iyi yakalamış. Ortağınız konusunda şanslısınız, Komiser."

"Öyleyim."

"Gerçekler, demiştiniz. Gerçekleri duymak isterim."

Eve, "Bunların hepsi medyanın süzgecinden geçmeyecek," dedi. "Soruşturma devam ederken hiç değil."

"Otuz dokuz yıldır avukatlık yapıyorum, Komiser. Çenemi nasıl kapalı tutacağımı bilirim."

"Size Paul Rogan'dan bahsedeceğim."

Kadın konuşurken, adam gözlerini tekrar kapattı, böylece kadın onları okuyamadı. Ama kadın haneye tecavüzü anlatırken yüzündeki yanık daha öfkeli bir kırmızıya dönüştü.

Kadın sözlerini bitirdiğinde, adam uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra gözlerini açtı. "Yani aslında ona bir seçim yapması söylendi. Kendisinin ve bu sabah o odada bulunan bizlerin hayatı mı, yoksa karısının ve çocuğunun hayatı mı?"

"Tüm kanıtlar bunu gösteriyor, evet."

Derin bir nefes aldı. "O odadan birkaç kırık kemik ve çürüklerle çıktım. Doğduğundan beri tanıdığım bir kadın yaşam savaşı veriyor. Kan bağı dışında her şeyiyle kızım olan bir kadın. Birkaç saniyelik bir uyarım bile olsaydı, onu kendi bedenimle korumaya çalışırdım. Tereddüt etmezdim. Sonunda Paul Rogan'ın yapabileceği tek seçimi yaptığını kabul edebilirim, çünkü ben de aynısını yapmış olabilirim. Eğer Willi ölürse, onu son nefesimde lanetleyeceğim."

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Hiç de değil." Peabody elinde bir tepsi ve üç fincanla içeri girerken ona baktı. "Çok beceriklisiniz, Dedektif, çünkü bu en azından iyi kokuyor."

"Bunun çok üstüne çıkacağını sanmıyorum."

"Teşekkür ederim. Rogan'la doğrudan bir işim olmadı," diye devam etti Able ilk yudumu alırken. "Quantum'un şirket içi danışmanıyla çalıştım. Willi ile birlikte yoğun bakımda. Umarım kurtulur. Son birkaç ayda Derrick Pearson'ı yakından tanıdım. Benim bakış açıma göre çok iyi bir adam, kurnaz ve adil. Benim önceliğim Econo için en iyi anlaşmanın yapılmasına yardımcı olmaktı."

"Yaptın mı?"

"Sanırım öyle, evet."

"Anlaşmaya şimdi ne olacak?"

"Derrick'in gitmesi ve Willi'nin . . Zemin sallantıda. Evrak işleri, yasal düzenlemeler bugün, toplantıdan, pazarlama açıklamasından ve benzeri şeylerden sonra sağlamlaştırılmış olacaktı. Anlaşma geçen hafta ruhen yapıldı."

"Ama imzasız."

"Evet. Şu anda her iki taraftan da bazı yönetim kurulu üyeleri karşı çıkabilir. Ancak Derrick'in çocukları anlaşma için bastıracaktır, çünkü onun istediği buydu. Ve bu Quantum için iyi bir anlaşma."

"Ya Econo? Bayan Karson Econo adına konuşamayacaksa özür dilerim."

"Çoğunluk hissedarı ben olacağım. Econo'daki hisseleri ben, üvey kardeşi ve çocukluğundan beri sahip olduğu en yakın arkadaşı arasında paylaştırılacak."

"Kardeş ve arkadaş nerede?"

"Javier - annesinin üçüncü kocasından olan oğlu - Barselona'da yaşıyor ve orada tıp okuyor. Hem o hem de Willimina'nın annesi seyahat ayarlıyorlar. En geç yarın burada olurlar. Juliette buraya gelmek üzere yola çıktı bile. Kocas ve kızıyla birlikte Santa Fe'de yaşıyor. İkinci çocuğuna hamile. Ona beklemesini, seyahat etmemesini söyledim ama geliyor."

"Eğer patlamada ölseydin? Hisselerini kim alırdı?" "İlginç. Willi, ama eğer o benden önce ölseydi kardeşlerim arasında paylaştırılsın."

"Bana tüm hak sahiplerinin isimlerini ve iletişim bilgilerini verebilir misiniz?" Peabody sordu.

"Korkarım ofisimle irtibata geçmeniz gerekecek ve ben de bunu halledeceğim. Patlamada 'link'imi, not defterimi ve diğer her şeyi kaybettim. Bana giyecek bir şeyler getirmesi için bir hademeye yalvarmak zorunda kaldım. Ayakkabılar hariç." Yükselen ayağına kaşlarını çattı. "Atlatmayı başardılar."

Peabody Able'in bekleme alanına dönmesine yardım ettikten sonra Eve sahada yeterince iş yaptığına, yeterince görüşme yaptığına ve yeterince izlenim bıraktığına karar verdi.

Merkeze dönmesi, cinayet panosunu ve kitabını hazırlaması gerekiyordu. Ve düşünmesi gerekiyordu.

"Bir konferans odası bulalım, Baxter ve Trueheart ile koordinasyon sağlayalım. Bunu yazıp komutana rapor etmek için zamana ihtiyacım var."

"Acaba hastane lobisindeki yiyecek satan yerden yiyecek -herhangi bir yiyecek- alabilir miyiz?"

"Hastane yemeği ister misin?"

"Çaresizliğim de öyle."

"Tamam." Eve bir avuç dolusu kredi çıkardı. "Çaresizlik yemeği al, benimle arabada buluş."

Bu ona notlarını gözden geçirmesi için zaman kazandıracaktı.

Dışarıda yürürken bir sürü oyuncu var diye düşündü. Anlaşmalar ve içlerindeki çarklar. Şunun hisseleri, bunun hisseleri.

Birinin, adil payından daha fazlasını istediği sonucuna vardı.

4

Peabody arabaya atladı ve Eve'e bir fincan uzattı.

"Çorba. Sebzeli biftek."

Eve, yeraltı otoparkından çıkmadan önce bir koku aldı ve ardından bir yudum aldı. Biber gibi kokuyordu ve tadı baharatlı, sıvılaştırılmış karton gibiydi, dikkatlice ılıkliğa yaklaşıpna kadar ısıtılmıştı. "Neyin bifteğı?"

"Söylemediler, ben de sormamanın daha akıllıca olacağını düşündüm." Peabody bir yudum aldı, biraz öksürdü. "Bu kötü, bu kötü. Mini meyveli turtaları tercih etmeliydim."

"Mini meyveli turtalar vardı ve sen sıvı gizemli et mi tercih ettin?"

"Ve sebze." Peabody bir yudum daha yuttu. "Kendime yetişkin olmamı, bol pantolonları düşünmemi söyledim. Gamlı mı? Biraz gam tadı var. Gak."

"Fare olabilir. Sıvılaştırılmış, biberli sıçan." Eve elindeki fincanı Peabody'nin eline tutuşturdu.

"Burası bir hastane! Hastaneler fare servisi yapmaz."

Yara alırken Eve bir geri dönüşüm makinesine doğru savruldu ve durdu.

İşaret etti. "Fare çorbasını atın."

"Bu fare değil. Ben sıçan içmedim." Ama Peabody kapıyı el yordamıyla açtı, elindeki bardaklarla oynuyordu. Hızlı adımlarla geri dönüşüm kutusuna gitti ve bardakları attı. Morali bozulmuş bir halde arabaya geri döndü. "Klimadan diyet gazlı içecek alabilir miyim?"

"Fare orbasının lekesini hangi tat temizler?"

"Fare değildi ama herhangi biriydi." Eve için vişne ve bir tp Pepsi sipariş etti. "Avukat dzliğe çıktı," diye başladı. "Yine de, eğer hem o hem de Karson patlamada öldüyse, Econo'daki hisselerin büyük kısmı bu. Pearson da gittiğine göre, Quantum'un çoğunluğu bu."

"Tüm mirasçılara bir göz atacağız. Miras almak için garip bir yol. Riskli ve aşırı karmaşık. Ya Rogan cesaretini kaybedip düğmeye basmazsa? Ya ana hissedarlar patlamadan sağ çıkarsa? Ve Karson kurtulabilir."

"Neden patlayıcılar?" Peabody devam etti. "Belirli kişileri hedef almak yerine birden fazla kişiyi öldürmek - eğer amaç miras ise?"

"Doğru," diye onayladı Eve. "Büyük olasılıkla şirketlerden birine ya da her ikisine karşı şikyeti olan biri. Daha büyük olasılıkla da anlaşmanın bozulmasından fayda sağlayacak biri. Her iki şirketi de kaosa srklersin, birleşmeyi erteler ya da iptal edersin, bu arada yeni liderler de bunun sonuçlarıyla uğraşır."

"Birleşme gerçekleşmezse, özellikle de sadece ertelenirse ne kazanılacağını anlamıyorum."

"Biz de bunu uzman danışmanımız sivile soracağız."

"McNab ve ben Roarke'a bizim için yatırım yapması için on bin dolar veriyoruz."

"Ne?"

"Bir süre önce Roarke'a sordum, henüz o noktaya gelmedik ama yaklaştık. Beşer tane yapacağız ve Roarke'a vereceğiz."

Bu fikir Eve'in midesini biraz bulandırdı. "Dedektiflerin maaşlarıyla kumar oynamak için çok fazla para var."

"Bir gün bir ev satın almak isteyebiliriz. Bir daire ya da bir şehir evi. Yatırım yapmak isteseydiniz, bu konuda kime gvenirdiniz?"

"Roarke," diye itiraf etti, "ünkü yatırım hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum."

"Aynen yle."

"Bir iftlik satın aldı," diye mırıldandı Eve.

"iftliği mi satın aldı? Yine deyimleri karıştırıyorsun."

"Bir iftlik. Nebraska'da bir yerde gerçek bir çiftlik, çünkü kafasında bir meydan okumaya dönüşen bir yorum yaptım. O da Bumfuck'taki bu boktan iftliği benim adıma satın aldı."

"Nebraska'da bir çiftlikte mi yaşayacaksın?"

"Tanrım, Peabody, bir yudum fare orbası beynini mi eritti? Onunla bir şeyler yapacak, kim bilir ne yapacak? Bir şeyler yapıp satacak ya da başka bir şey. Nebraska'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir yerinde, korkunç, boş bir arazi üzerinde, garip, boktan binaların olduğu boktan bir ev."

"Ve sen sahipsin."

"Teknik olarak." Bu da onu hem rahatsız ediyor hem de şaşırtıyordu - ki bunu yapmasının bir numaralı nedeninin de bu olduğunu biliyordu. "Demek istediğim, bu saçmalık için ödediği para onun için bir oyun. Mücadeleyi kaybetse bile, bilirsin, eğlenecektir. Eğer ona paranızı vererseniz, bu onun için bir oyun olmayacaktır. Dikkatli davranacaktır."

"Biliyorum. Bu fikir biraz korkutucu ama bir o kadar da heyecan verici. Ve fare orbası değildi. Sincap olma ihtimali yüzde on bile değil."

Eve arabayı Central'ın yeraltı otoparkına çekti. "Ne fark eder ki?"

"Sincaplar sevimli ve tüylüdür. Ve kişilik sahibi olabilirler."

Fermuarını çektikten sonra Eve koltuğunda kıpırdandı. "Bir dahaki sefere tüylü bir sıçan gibi koşuşturan bir sincap gördüğünde gözlerinin içine bak. Tam gözlerinin içine. Onlar delidir."

Arabadan inerken iletişim cihazı sinyal verdi.
Göstergede Whitney'nin ofisini gördü. "Dallas."

"Lütfen mümkün olan en kısa sürede komutanın ofisine rapor verin."

"Evin içindeyim. Yukarı çıkıyorum." Kapattı. Ve işte düşünme zamanı. "Baxter ve Trueheart ile brifing için konferans salonunu hazırlayın. Yararlanıcılar üzerinde çalışmaya başlayın," diye devam etti asansöre doğru yürürken. "EDD'yi kontrol etmemiz, durumu öğrenmemiz ve haneye tecavüzle bağlantılı suçları kontrol etmemiz gerekiyor."

Asansörde ihtiyacı olan bir dizi başka şeyi gözden geçirdi. Whitney'le buluştuktan sonra onlara kendisi başlayacaktı.

Daha fazla polisin içeri girebilmesi için asansör durur durmaz, Peabody'yi terk etti ve kaymaya başladı.

Yolda Roarke'ı etiketleyen 'link'ini çıkardı.

Dümdüz gitti, böylece tanrılar tarafından oyulmuş, imkansız, ruh döndüren mavi gözlü o yüz ekranını doldurdu. "Sanırım yeni keşfedilen bir güneş sistemini satın almakla meşgul değilsiniz."

"Çok uzun bir öğle yemeği toplantısından dönüyorum." Sesindeki o büyülü İrlanda esintileriyle, o mükemmel yontulmuş ağzıyla gülümsedi. "Öğle yemeği yiyebildiniz mi, Teğmen?"

"Biraz fare çorbası içtim."

Siyah ipek yelesi kadar kara kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar maceraperestsin."

"Pizza yemeyi tercih ederim. Her neyse, uzman bir danışmana ihtiyacım var, sivil, iş konusunda uzman. Büyük işlerde. Özellikle şirket birleşmeleri."

"Quantum'da bombalama işindesin." Gülümsemesi soldu. "Son sayıma göre on iki ölü var. Willimina Karson hâlâ yaşıyor mu?"

"Hastaneden ayrıldığımda öyleydi. Komadaydı, durumu kritikti ama yaşayanlar arasındaydı. Onu tanıyor musun?"

"Sadece biraz. Derrick Pearson'ı biraz daha fazla tanıyordum ama iyi değil. Yine de her şey için üzgünüm. Raporlara göre kendini kaybeden, hoşnutsuz bir çalışan. Sanırım bu tamamen doğru değil?"

"Yaklaşamadım bile. Bu gece zaman ayırabilir misin? Biraz zaman alabilir."

"Yapabilirim ve her zaman yapacağım. Ama daha iyisini yapabilirim. Henüz bir saate ihtiyacım var, ama ondan sonra Central'da size gelebilirim. Ya da nerede olursanız olun."

"Muhtemelen bu aşamada burada. Çok memnun olurum. Menüyü anlamadığım zaman eti alamam," diye karar verdi.

"O zaman işim bitince sana gelirim. Bu arada, polisime fare çorbasından daha çekici bir şey getirebilir misin bir bak."

"Evet, teşekkürler. Geldiğinde görüşürüz."

Whitney'nin dış ofisine ve yöneticisine yaklaşırken tıkladı.

Yönetici ona, "İçeri girin, Teğmen," dedi. "Sizi bekliyor."

İçeri girdi.

Whitney pencere duvarının önünde durmuş, New York manzarasını incelerken ellerini arkasında kavuşturmuş, geçit törenini izliyordu. Geniş omuzları vardı ve bu omuzlar komutanın ağırlığını iyi taşıyordu. Kısacık kesilmiş saçlarının siyahına aklar düşmüştü.

"Rapor vermeden önce," diye başladı dönmeden, "size karımla Derrick Pearson'ın yirmi yıldan uzun süredir arkadaş olduklarını söyleyeceğim."

"Onun ve sizin kaybınız için çok üzgünüm Komutan."

"Teşekkür ederim. Anna ve Rozilyn Pearson Yakın. Ben onu ve Derrick'i arkadaş olarak görürken,

Anna ve Roz daha çok kız kardeş gibiler. Bugün çok zor bir gün."

Sonra döndü, geniş, karanlık yüzü ciddiye. "Anna'ya soruşturmayı sizin üstlendiğinizi söylediğimde rahatladığını ve Rozilyn'e Derrick için en iyi cevapları ve adaleti aradığımızı söyleyerek onu rahatlatacağını söylediğini de eklemek isterim."

Masasına oturmak yerine olduğu yerde durdu, Manhattan'ın kuleleri ve kuleleri arkasındaki soluk mavi Mart gökyüzüne doğru yükseliyordu. "Şu anda elinizde ne gibi cevaplar var?"

"Rogan/Greenspan'ın evine yapılan saldırıdan haberiniz var mı efendim?"

"Olay yerindeki ilk ekibin raporu elimde."

"İki erkek -hem karısı hem de kızı saldırganların erkek olduğunu teşhis etti- Cumartesi sabahı erken saatlerde eve girdi. Dedektif Callendar şu anda olayı inceliyor ancak olay yerinde, evin güvenliğinin Aralık ayından bu yana birkaç girişimde katman katman tehlikeye atıldığını bildirdi. Yine Aralık ayında, Quantum ve Econo'nun birleşmesine yönelik müzakereler somutlaşmaya başladığında, Rogan'ın ev hanımı ve güvenlik koduna sahip tek aile üyesi olmayan kişinin cüzdanı ve 'link'i çantasından alınmış. Kendisi de aynı durumu rapor etmiştir."

Tek söylediği "Ah," oldu.

"Aralık ayında Rogan'ın departmanında çalışan bir asistan evine döndüğünde dairesine girildiğini gördü. Bilgisayarındaki iş verileri de alınan eşyalar arasındaydı."

Whitney başını salladı. "Anladığım kadarıyla Rogan pazarlamacıydı. Finans, hukuk ya da birleşme şartlarıyla ya da müzakereleriyle yakından ilgili biri değildi."

"Hayır, efendim. Ama o ve ekibi birleşme için pazarlama kampanyası üzerinde çalışmışlardı ve bu sabahki toplantıda bunu sunacaktı. Komutan, ona, karısına ve sekiz yaşındaki kızına iki tam günden fazla işkence ettiler. Karısını onun önünde dövdüler, ona ve kızına tecavüz edebileceklerini ve öldürebileceklerini bildirdiler. Karısını taşıdıkları ve tuttukları bodrum katındaki odada ve yatağa bağladıkları kızının odasında birer kamera vardı."

"Baskıyı anlıyorum ama Rogan o konferans odasına tek başına girdi ve on iki kişi öldü."

"Yalnız olduğu tamamen doğru mu bilmiyorum efendim. Aldığımız bazı ifadelerle göre biriyle konuşuyormuş gibi görünüyordu ve kızını bir 'link'e babasını çağırmaya, özellikle de ona yardım etmesi için bağarmaya zorladılar."

"Kaydettim," dedi Whitney. "Büyük olasılıkla bunu bir kulaklık aracılığıyla çalacağım."

"Evet, efendim. Üzerine bir kayıt cihazı da koymuş olabilirler." "Tereddüt ederse ya da iletişime geçmeye çalışırsa onu tehdit etmek için."

Polis."

"Benim inancım bu, Komutan. Efendim, başka seçeneği yoktu demiyorum, ama başka seçeneği olmadığına inanıyordu. Tetiği çekti, buna şüphe yok. Ama şu andaki kanıtlar tetiği karısını ve kızını kurtarmak için çektiğini gösteriyor."

Whitney nefesini dışarı verdi. "Rogan'ı tanıımıyordum ama Derrick ondan birden fazla kez bahsetti. Derrick'in onu çok sevdiğini biliyorum. Onu ve ailesini çok severdi."

"Toplantıdan sonra ekibiyle birlikte bir kutlama yapmayı planlıyordu Komutan. Bir yemek şirketiyle ikramlar için anlaşmış, iki asistanı için ikramiye ayarlıyordu. Pazartesi günü eve dönerken eşi ve kızına çiçek almak için duracağını not etti."

ne kadar zaman harcadığını anlamaya çalışıyordu. Cuma akşamı Quantum'dan toplantıyı bombalama planlarıyla ayrılmadı. Patlayıcılarla herhangi bir bağlantısı olduğunu ya da yelek inşa etmek veya edinmek için bilgisi olduğunu gösteren hiçbir kanıt bulamadık."

Whitney başıyla onayladı. "İki adam hakkında ne biliyoruz?"

"Ben ayrıldığımda süpürgeciler evi tarıyorlardı. Açıkçası, efendim, kullanabileceğimiz pek bir şey bulmalarını beklemiyorum. Bu adamlar dikkatliydi. Bunu aylardır planlıyorlardı. Ama en azından birinin asker ya da polis olduğuna inanıyorum, aktif ya da eski. Salazar ve ekibi bomba parçalarını incelediğinde, patlayıcılar konusunda biraz tecrübeleri olduğunu görecektir."

Gerisini -görüşmeleri, açıları, yaklaşan brifingi ve çalışma teorisini- detaylandırdı.

"Roarke'tan danışmanlık yapmasını istedim," diye ekledi, "iş açısından, bu ölçekte bir birleşmenin giriş ve çıkışları için. Ve bunun iniş çıkışları. Doğrudan terörizm, Komutan, şimdiye kadar bir açıklama olurdu. Bir grup bunu üstlenirdi. Toplantıdaki kişilerden birine ya da birkaçına karşı kan davası mı? Bunun için çok geniş ve karmaşık."

"Yani şirketlerden birine ya da her ikisine yönelik bir grev ya da birleşmenin kendisi."

"Beni aksi yönde yönlendirecek bir şey çıkmadıkça, bu yönde ilerleyeceğim. Pearson'ın karısı, oğlu ve kızı mirasçıları. Onlarla görüşmem gerekecek."

"Anlaşıldı ve bekleniyor."

"Pearson'ın sizinle birleşme hakkında konuşup konuşmadığını söyleyebilir misiniz Komutan?"

"Onu tatilden beri görmedim, gerçi Anna ve Roz'un o zamandan beri birkaç kez bir araya geldiklerini biliyorum. Nadiren iş konuşurduk, Teğmen, onun ya da benim. Onu tanıyorum."

Çocuklar. Anna onları benden daha iyi tanıyor ama benim izlenimim ikisinin de zeki ve kendilerini Quantum'a adanmış oldukları yönünde. Görüşmeler için yolu açmaya yardımcı olabilirim. Yarın sabah, ailelerinin evinde?"

"Bu iyi olur, efendim."

"Ben ayarlarım. Beni bilgilendirmeye devam edin, Teğmen. Yolunuza çıkmayacağım."

"Brifingimizden hemen sonra Baxter ve Trueheart'tan bir rapor alacaksınız. Roarke ile yaptığım görüşmenin raporunu en kısa zamanda size göndereceğim."

Başını salladı. "İyi avlar. Dağılabilirsiniz."

Ve camın arkasından şehri incelemek için geri döndü.

Ofisine gitmeden önce EDD'ye uğramayı tercih etti ve hesaplayarak önce laboratuvara yöneldi. Göz kamaştırıcı renkleri ve desenleriyle birkaç e-geek'in yanından geçip gitti ama laboratuvara giderken Geek Central'dan uzak durdu.

Orada Feeney'i gördü, gümüş telli kızıl saçları her yöne dağılıyordu. Bok rengi pantolonuna uyması için bok rengi olduğunu tahmin ettiği ceketini atmış ve buruşuk bej gömleğinin kollarını kıvrırmıştı.

Solundaki istasyonda McNab, portakala elektrik verdiğinizde elde edebileceğiniz renkteki gömleğinin üzerine dökülen uzun sarı saçlarıyla duruyordu. Siska kalçaları karnaval çizgili poşetlerin içinde tik tak yapıyordu. Diğer tarafta Callendar, kırmızı poşeti ve pembe puantiyeli gömleğiyle bir tabureye tünemişti. Omuzlarını sallayıp başını iki yana sallarken mor saçları sallanıyordu.

Eve gözlerini ovuşturdu, sonra risk alarak cam kapıdan içeri girdi.

Kalçaların gıdıklanmasına, omuzların titremesine ve Feeney'nin polis ayakkabılarına vurmasına rağmen müzik çalmıyordu. Sadece kafalarının içinde, diye düşündü Eve. Orada ne duyuyorlardı ki?

Feeney onu fark etti ve diğer eliyle ekranı kaydırıp dans ederken bir parmağını havaya kaldırarak onu durdurdu.

Homurdandı ve ona döndü. "Bir şey var mı?"

"Her türlü var." Sarkık, av köpeği gözlerini hızlıca ovuşturdu. "Şu anda pek yardımcı olacak bir şey yok. Callendar, başla."

"Tamam, olay yerinde söylediğim gibi. Güvenliğin üstesinden geldim ve bu çok iyi. Ama katmanları yavaş yavaş zımparalamışlar. Aralık ayından bu yana yirmi saat falan aşındırmışlar, bu sadece sahada geçen süre. Kim bir konutta bunu yapar ki? Güzel bir konutta bile mi?"

"Yeterince çok isteyen biri."

"Evet, öyle. Çok fazla iş, çok fazla zaman. İçerideki telsizleri değiştirdiler, böylece rezidans gelenleri alabildi ama kimse gidenleri alamadı."

"Yakalananlardan birinin bir 'bağlantı'ya ulaşması ihtimaline karşı. Akıllıca. Gelenleri saklayın," diye devam etti Eve, "böylece izleyebilirler, zaman içinde cevaplanmadığı takdirde birilerini getirebilecek herhangi bir şeyle ilgilenebilirler."

"Anladınız. Birkaç tane almışlar. Cumartesi günü karısının annesinden bir etiket almışlar ve kocası bütün gün işte olduğu için çocukla birlikte videoya, alışverişe falan gittiklerini yazmışlar. Kocasının işle ilgili iki etiket almış. Birini yöneticisinden cevapladılar - muhtemelen etiketlemeye devam edecek gibi görüldüğü için. Ona mesaj attım-"

"Sakin ol," diye bitirdi Eve. "Kilitlenmişlerdi. Bunu bana yönetici verdi."

"İşte bu kadar. İkincisiyle yaptıkları şey, sisteme -o da akıllıca- Pazartesi sabahına kadar kapalı olduğuna dair bir otomatik yanıt programlamak oldu. Ve Pazar gecesi, karısının 'telefon bağlantısı'ndaki kişiye mesaj atıldılar."

Okul müdürü çocuğun hasta olduğunu söyledi, bu yüzden Pazartesi günü onu evde tutacak ve onunla kalacaktı."

"Böylece okuldan kimse merak etmez, etiketlemez ya da pazartesi günü gelmediklerinde uğramazdı. Hafta sonları ve pazartesi günleri ev sahibi gelmiyor, bu yüzden temizler. Ama işe yaraması için programı bilmeleri gerekiyordu. Rutinleri bilecek kadar evi izlediler. Peki ya ev yarışmaları?"

"Bu McNab'in suçu."

"Yo," dedi, kemikli poposunu bir taburenin üzerine kaydırıp etrafında döndürerek. "Karımın e'sinde okulla ilgili bir sürü şey var, idari işler ve diğer yöneticilerle, öğretmenlerle, bazı velilerle yazışmalar. Bazı şirret veliler, bilginiz olsun. Bana öyle geliyor ki, onları sorunsuz halletmiş. Çocuğu için bir şeyler. Daha fazla yazışma - ailesi, bazı dostları. Kötü bir şey yok. Ev hesaplarını tutmuş ve orada da aykırı bir şey yok. Onunki, işle ilgili şeyler. Son birkaç aydaki işlerin çoğu birleşme için yapılan gösterişli anlaşmalar. Sloganlar, dijital reklamlar, ekran reklamları ve bir tanesi mini film gibi. Oldukça soğuk. İş yazışmaları, takvimler-iş ve kişisel. Not defterinde kendine bir sürü not yazmış. Kendisinin ve eşinin bir sürü fotoğrafı var. Çoğunlukla aile, tatiller, bayramlar. Kadın biraz sosyal medya kullanıyor ama adam kullanmıyor.

"Çocuk mu?" McNab omuz silkti. "Okul ödevleri, birkaç oyun. Ebeveyn kontrolleri. Tableti kitaplarla dolu. Çok okuyor olmalı, bilim ve bilim kurguya yöneliyor. Sosyal medya engellenmiş. Her türlü mesajlaşma ebeveyn hesabından yapılmak zorunda. Hâlâ katmanları inceliyorum ama şu ana kadar hiçbirinin altında bir şey yok. SNNTS. "Normal Durumda Görülecek Bir Şey Yok."

"Birleşmeyle ilgili her şeyin -ilanlar, postalar, notlar, hepsinin- birimlerime kopyalanmasını istiyorum. Ev ve ofis."

"Yapabilirim."

"Feeney?"

"Rogan'ın ofis e'leri ile başladım. McNab'inkilerle aynı. Birleşme verileri öncelikli. Çizgiyi aşan hiçbir şey yok, kontrol edilmeyen hiçbir yazışma yok, dışarıda ya da ofiste uyuşmayan hiçbir etiket yok. Ofisteki not defterini gördün mü?"

"Evet."

"Ekibi için bir parti planladığını, karısına çiçek aldığını, onu ve çocuğunu uzun bir hafta sonuna götürdüğünü biliyorsunuz. Adam Cuma günü işten çıkıp Pazartesi günü kendini havaya uçurmayı planlamadı."

"Hayır. Az önce Whitney'e tam olarak bunu söyledim."

"Herhangi biri verilere erişmek için bilgisayar korsanlığı yapmaya çalıştıysa, bu görünmez. Bir sonraki yönetici odasına taşındı. Söylemeliyim ki, bu çocuğun bir hayata ihtiyacı var ve hoşlandığı Kimmi'ye karşı bir hamle yapmalı."

"Gerçekten mi?"

Feeney omuz silkerek, "Geliyor," dedi. "Ama zamanının çoğunu işte ya da iş hakkında düşünerek geçiriyor. Birkaç kişisel e-posta -birkaç arkadaşı, annesi- genelde Kimmi'den bahseder ama çoğunlukla iş odaklıdır. Tek bir oyun bile yok. Hiç fotoğraf yok. Patronuna hatırlatmak için bir sürü hatırlatma, takvimler -kendisinin ve Rogan'ın kişileri- ofis, kişisel-Rogan'ın. Doğum günleri ve yıldönümleri kişisel bölümlerde listelenmiş. Bilgisayar korsanlığı izi yok, okunamayan kişiler yok. Ve hafta sonu Kimmi'ye çiçek, Rogan'a da kampanyayı kutlamak için bir şişe şarap almasını hatırlatan bir not vardı. Bana sorarsanız, çocuk sadece kötü bir şey yapmıyordu, çok fazla iyi bir şey yapıyordu. İş dışında bir hayata ihtiyacı var."

"Kimmi onu hastanede ziyaret etti, ona çiçek getirdi."

"Belki orada bir hamle yapar. Neyse, ben başladım büyük adamın-Pearson'ın. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı ama önümde uzun bir yol var."

"Sana Econo'dan oyuncak getirmeye çalışıyorum."

Feeney yanaklarını şişirdi. "Daha fazla adama ihtiyacım olacak. İşin içine mi bakıyorsun?"

"Sadece bakıyorum. Aşağıda bir brifingim var. Roarke da geliyor - EDD için değil," dedi çabucak. "Büyük şirket birleşmelerinden anlayan birine ihtiyacım var."

"Eğer bu lanet şeyden sonra oynamak isterse, onu alırım. Sizi dışarı çıkaracağım. Fizzies?" diye sordu ineklerine. "Katı," dediler hep bir ağızdan.

"Evet," diye başladı Feeney dışarı çıktıklarında. "Oscar anlaşmasının yaklaştığını biliyorsun."

"Oscar kim?"

Parmaklarını tel tel saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, Dallas, lanet olası Oscar'ları ben bile biliyorum. Şu video ödülü olayını." "Doğru ya. Bunu biliyordum." Bir yerlerde, bir köşesinde

Beyin.

"Gitmiyor musun?"

"Hayır."

"Icove videosu çok pahalı. Nadine'e bir tane.

Neden gitmiyorsun?"

Kafasının içinde bu soruya suratını astı. "İstemiyorum. Süslenip püslenip diğer süslü püslü insanlarla konuşmak ve onlarla birlikte oturmak zorundasın, değil mi? Ve bunu New L.A.'de, medya peşinizdeyken ve şu gibi aptalca sorular sorarken yapmak zorundasınız: "Kimi giyiyorsun?"

"Evet. Önce kendimi bayıltmak isterdim, ama yine de bu bir BFD.

Peabody ve McNab'in davetli olduğunu biliyorsunuz."

"Hayır." Eve şaşkınlıktan da öte durdu. "Emin misiniz?

Peabody bu konuda başımın etini yedi."

"Eminim. Bunu Callendar'dan öğrendim çünkü McNab da bunu gizli tutuyor. Onlara beş gün izin verdiğimiz ve sen de onlara Meksika'da enerji toplamaları için bir yer verdiğin için başımızın etini yemediklerini düşünüyorum. Yani onlar

Bu konuda bir şey söylemiyorlar çünkü açgözlü pislikler olmak istemiyorlar."

"Tamam."

Otomattan gazoz siparişi verirken ona o av köpeği bakışını gönderdi. "Bu bir BFD, evlat. Muhtemelen hayatta bir kez olacak bir BFD. Sen Peabody'yi kurtarırsan ben de McNab'i kurtarmaya hazırım."

"Az önce on iki kurbanı olan bir vaka yakaladık. Siktir, siktir, siktir!"

Ne zaman?"

"Pazar."

"Ne? Bir sonrakinin gelmesi gibi mi?"

"Evet, bir sonraki gibi. Ama pazar günü. Hafta sonu tatiline çıkabilirler, eğer hala sıcak gidiyorsa Pazartesi dönerler. Salı, belki, eğer başarabilirsek- çünkü geç saatlere kadar sürer, sanırım. Yönetici çocuk hakkında söylediklerim doğru. Bir hayatımız olmalı. Şimdilik bir şey söyleme. Bir ya da iki gün bekle."

"Pekâlâ," diye homurdandı Roarke fısıfları kuşanırken. "Şimdi Roarke'tan, eğer onu kaçırmaya karar verirsem, ulaşımını sağlamasını istemem gerekiyor."

"Bu konuyu Nadine ile konuşmalısın. O kesin gidiyor. Muhtemelen otostop çekebilecekleri bir şeyler ayarlamıştır."

"Olabilir. Kahretsin. Ilove ile yaptığı yetmiyormuş gibi, şimdi de Kızıl At davası için yaptığı anlaşma taslağını bana okutuyor."

"Öyle mi? Nasıl gidiyor?"

Eve'in omuzları çöktü. "Bu çok iyi. Bundan nefret ediyorum.

Gitmem gerek."

Oscarlar, kışımın kenarı, diye düşündü uzaklaşırken. Morgda on iki ceset varken Oscar ödülleri nasıl düşünebilirdi ki? Çoğu parçalanmıştı.

Bunu daha sonra düşünmek üzere bir kenara bıraktı ve bir kayağa atladı.

Ve beynini işin içine soktu.

Cinayet masasına doğru yürüdü, Jenkinson'ın öldürücü mavi kravatındaki böcek gözlü renkli balığa bir kez göz kırptı ve ofisinin rahatlatıcı donuk renklerine ulaşana kadar yoluna devam etti. Yuttuğu fare çorbası hâlâ tedirgin e t t i ğ i için, Otomatik Şef'ine gitmeden önce kapısını kilitledi. En son sakladığı yonca gücü smoothie'sini programladı. şeker zulası için bir yer.

"Orospu çocuğu!" Gerçek bir yonca gücü smoothie'si çıkardı. "Şeker çalan orospu çocuğu!"

Alçak Şeker Hırsızı sadece çikolatasını çalmakla kalmamış, çikolatanın yerine menüdeki asıl ürünü koymak için zaman ve zahmete de katlanmıştı.

Buna saygı duymak zorundaydı.

O orospu çocuğunu yakaladığında -ki yakalayacaktı, ah, yakalayacaktı- hırsızı topuklarından penceresinden aşağı sallandıracaktı. Çırlıçıplak.

Ama bunu saygıyla yapardı.

Şimdilik kapısının kilidini açtı, sade kahve programladı, ardından kitabını ve tahtasını kurdu.

Kendini tatmin etmek için, notlarını güncellerken birkaç çalışma başlattı, Econo'nun New York üssündeki elektronik cihazlar ve Willimina Karson'ın kişisel e'leri için arama ve el koyma emri talep etti.

İşini bitirirken Peabody'nin tanıdık takırtısını duydu. "Sen hazır olduğunda biz de hazırız Dallas."

Eve dosyalarını topladı. "Rogan/Greenspan'ın ev sahibinin kocası on altı yaşındayken bir kaza geçirmiş," dedi yürürken. "Çocukların komşuların polisi arayacak kadar gürültü yapacak kadar aptal olduğu denetimsiz bir partide reşit olmadan içki içmek. Onun dışında temiz. On iki yıldır aynı şirkette çalışıyor. İmkanları dahilinde yaşıyorlar. Loren Able'i kontrol ettiğimizde bize söylediği her şeyi doğruluyor."

Konferans odasına girdi, Peabody'nin hazırladığı panoyu taradı ve onayladı.

Baxter ve Trueheart konferans masasına oturdular. Genç ve ciddi Trueheart, dirseğinin dibinde bir tüp zencefilli gazozla notlarının üzerinden geçti. Baxter takım elbisesi içinde, bir elinde polis kahvesi, arkasına yaslanmış tahtayı inceliyordu.

"Pek çok oyuncu, LT," dedi Baxter.

"Daha fazlası da gelecek. Econo için arama emri çıkartıyorum. EDD başlangıç olarak ofis verilerini ve Karson'ın kişisel elektronik eşyalarını inceleyecek. Pearson'ın oğlu, kızı ve karısı yarın sabah sorgu için hazır olacaklar. Whitney az önce karısının ve Pearson'ın yakın arkadaş olduklarını söyledi."

Baxter yüzünü buruşturdu. "Bu zaten kötü olanın üstüne hiç de iyi olmayan bir şey."

"Elinde ne var?"

Baxter Trueheart'a baktı. "Başla, ortak."

"Efendim, toplam otuz üç Quantum çalışanının ifadesini aldık. Şirketin o bölgede üç kat ofisi var ve biz geldiğimizde çoğu tahliye edilmişti. Yaralılara yardım etmek için kalan ya da her şey yolunda gittikten sonra geri gelenlerle görüşebildik. Diğerlerini de takip edeceğiz."

"Baxter sözlerine şöyle devam etti: "Başlangıçta Sıfır Noktası olarak adlandırdığımız yere odaklandık. "Konferans salonunda olmayanların çoğu kaçtı. Onları suçlayamam. Bazıları sadakat ya da meraktan geri geldi. İlk turda kimsenin göze çarpmadığını söyleyeceğim. Trueheart çalışanların tam listesi üzerinde standart bir çalışma başlattı, bu yüzden sonuçları aldığımızda daha yakından bakacağız."

"Aşırı baskı altında olan bir kişinin binasında, elinde veya üzerinde bir bomba olduğunu bilseydiniz ne yapardınız?"

Baxter, "Sanırım işe geç kalacağım," diye cevap verdi.

"Kimin binada olmadığını bulalım. Kim hastalık izni almış, kim geç gelmiş, kim tatil günü planlamış. Ya da sadece gelmemiş. Econo'dan toplantıyı kaçıran ya da yine geç gelenleri çapraz kontrolden geçirin."

Masadan kalktı ve tahtaya doğru yürüdü. "İki şüpheli arıyoruz, muhtemelen erkek. Muhtemelen orta boylu ve fit durumda. Şu anda elimizde başka bir eşkal yok. Ancak, Rogan'ın yöneticisine gelen bir yanıt mesajı nedeniyle, en azından birinin askeri eğitim almış olabileceğine inanıyorum. Eğer öyleyse, bu eğitimin bir kısmının patlayıcılar üzerine olması muhtemel görünüyor. Ve / veya şüphelilerden birinin veya her ikisinin de güvenilir, etkili bir intihar yeleği yapabilen veya kendi başına bir tane yapma yeteneğine sahip biriyle bağlantısı var."

"Salazar iyi," diye ekledi Baxter. "Bazı bileşenlerin kimliğini belirleyebilmeli. Bomba yapımcılarının genellikle bir tarzı, bir imzası vardır."

"Bunu umacağız." Peabody'ye baktı. "Sıra sende."

5

Yer değiştiren Peabody not defterini karıştırdı. "IRCCA'da benzer suçlar için araştırdım. Bu yeleklerin çoğu siyasi amaçlı kullanılmış. Ama soygunlarda kullanıldıkları birkaç tane var. Genellikle mali suçlar. Buna en yakın olanı iki yıl önce Chicago'da bir banka çalışanının kaçıırılması. Kaçıranlar ona bir yelek giydirip bankaya girmeye zorlamışlar. Kaçıranlar ona bir kulaklık takmış ve yeleğin kumandalarını uzaktan kumandayla tutmuşlardır. Polis sessiz bir alarmla bankanın etrafını sarmış, ancak adam binadan ayrılan olursa yeleği patlatacakları tehdidini iletmiş."

"Talepler neydi?" Eve sordu.

"Numaralı bir hesaba iki yüz elli milyon havale edildi. Dört saatlik açmazdan sonra, bankanın sahibi parayı havale etmeyi tercih etti. Yelekli adam mı? Damadı ve iki torununun babası. Havale gerçekteşince soyguncular rehine arabulucusuyla doğrudan temasa geçip teşekkür ettiler. Bankayı boşalttılar, bomba imha ekibi yeleği etkisiz hale getirdi."

"Patlamadılar," diye yorumladı Baxter.

"Hayır, yanlarına kâr da kalmadı. Banka görevlisi her ne kadar korkmuş olsa da dikkat kesildi. Maske takmışlar ama eldiven giymek yerine mühürlemışler. O

"Onu yeleğe bağlayan adamın sol bileğinde bir dövme yakaladım."

Baxter sırtarak, "Ah, şu tanımlayıcı işaretler," dedi. "Evet. Hapishane dövmesi. Ve ikincisinde bir şey yazmasa da Adam onun sesini tanıdı. Bankada çalışıyordu ve hapis yatmış bir kardeşi vardı. Meksika'da bir plajda bombayı yapan üçüncü adamın izini buldular. Bomba imzası.

"Her neyse, yelek kullanımı ve kaçırma dışında benzerlik yok. Gerçi adamı işe giderken yakalamışlar, bağlamışlar ve biraz tokatladıktan sonra içeri göndermişler."

"Ve yaptıkları yanlarına kâr kalmadı," diye ekledi Eve, tahtayı inceleyerek. "Sadece moronlar kendi hatalarından ya da başkalarının hatalarından ders almaz. Tanımlayıcı işaret yok, kullanmayı düşündüğünüz aletle doğrudan bağlantı yok. Onu sorumlu tutun ve patladığından emin olun. Bunun gibi başka var mı?"

"Kötü adamların bunun gibi bir kukla kullandığı birkaç tane var. Yirmi yıl kadar önce New York'ta bir tane vardı ama bomba müzakereler sırasında patladı. Hatalı anahtar. Bir diğeri de Vegas'ta görgü tanıklarından biri kuklayı yakaladı ve bom. Bulduklarımın siyasi olmayanları doğrudan nakit parayla motive edilmişti ve işe yarayan bir tane bile bulamadım."

"Bu ilginç." Eve tahtanın önünde bir aşağı bir yukarı yürüdü. "Burada iki adam var. Gözden uzak duran ya da eve hiç girmeyen daha fazla kişi olabilirdi ama iki kişi olsun. İki kişi daha akıllıca, daha az hata, rekabet ya da sızıntı ihtimali var. Bir banka çalışanını tuzağa düşürmüyorlar - gerçi o pislikler ana para adamı için önemli olan birini yakalayarak akıllıca bir kart oynadılar. Aceleye getirmiyorlar. Yakala, bağla, git. Biraz zaman alırlar, korku yaratırlar, katman katman korku yaratırlar çünkü kontrolü kurbanın eline verirler."

"Ya yapamazsa?" Trueheart sordu. "Ya ailesi tehlikeyeyleken bile tetiği çekemezse?"

"Zaman ve emek kaybediyorlar ama çekip gidiyorlar. Ne yaptığını bilmeleri için onu bağlamak zorundaydılar."

Tahtaya doğru adım atarak Melody'nin fotoğrafına dokundu. "Çocuk ona kendisini arattırdıklarını, bir 'link'e çığlık attırdıklarını söyledi. Bunu kaydetmişler, kulaklıktan dinletmişler. Ve yine de, eğer vazgeçerse, çekip gidiyorlar. Belki aileyi öldürüyorlar, belki öldürmüyorlar ama gidiyorlar. Görev iptal."

Daha sonra oynamak üzere bir kenara koydu. "İşte Peabody ve benim sahip olduklarım."

Onları görüşmeler, kanıtlar ve teoriler üzerinden yürüttü.

Baxter, "Yani en azından Aralık ayından beri bu işin içindeler," diye hesapladı. "Hedef olarak Rogan'ı seçmişler. Onda karar kılmadan önce belki başkaları da vardı."

"Potansiyel olarak başkalarına sahip olma olasılıklarının yüksek olduğunu söyleyebilirim," diye kabul etti Eve. "En uygun kişi oydu."

"Eğer iş vazgeçmeye ve yürümeye gelirse, ne kaybederler? Birkaç aylık çalışma," diye düşündü Baxter, "e-oyuncaklar ve bomba için ödedikleri ya da bir bomba yapımcısına ödedikleri para. O kadar da büyük bir yatırım değil."

"Neye yatırım yapıyorlardı?" Trueheart merak etti. "Bir tür iç terörizm görebiliyorum."

O durakladığında, Baxter elini havada daire içine aldı. "Devam edin, genç efendi."

"Quantum büyük bir şirket, zengin insanlara hitap eden bir şirket. Yani belki de zenginliğe karşı siyasi bir duruşu olan bir grup, özellikle de sıradan insanlara hitap eden bir şirketle bağlantı kurmak üzereyken. Quantum'un ana üssünde, CEO'su ve diğer üst düzey yöneticiler oradayken bir bomba patlatmak terör estirir, değil mi? Kim bir süreliğine Quantum'dan uçuş rezervasyonu yaparken iki kez düşünmez ki? Ve şirket sarsılır."

Peabody, "Econo'yu unutma," diye işaret etti. "Aynı şey geçerli. CEO'su dayanıyor ama bu daha çok kura şansı ve başaramayabilir. Yani her iki şirket de sallanıyor."

"Econo zengin erkeklerle takıldığı için belki bir tokat yer."

"Bu bir aç," dedi Eve. "Neden kimse bombalama olayını üstlenmedi? Açıklama yapmak için itibar istiyorsunuz."

"Evet efendim, öyle. Ya da yaparlardı," diye düzeltti

Trueheart. Peabody, "İşin içinde hâlâ büyük paralar var,"

dedi. "Büyük paralar

hak sahiplerine. Ancak kendi şirketinizi vurmak doğru görünmüyor."

"Bazı insanlar satış yapacak. Diz çökerek," dedi

Baxter. "Hak sahipleri mi?" Eve sordu.

"Hissedarlar. Hisse senetleri muhtemelen darbe alacak, her iki şirket de. Muhtemelen zaten düşmüştür. Quantum önümüzdeki birkaç gün içinde gemiyi doğrultamazsa muhtemelen bunu atlatabilir. Econo'nun ne kadar sağlam olduğunu bilmiyorum. Söylenenlere göre bu birleşmeye Quantum'dan daha çok ihtiyaçları varmış."

İlgilenen Eve ellerini ceplerine soktu. "Bunu olay yerindeki Quantum çalışanlarının ifadelerinden mi anladınız?"

"Hayır. Finans haberleri, piyasa raporları." Baxter biraz daha kahve almak için ayağa kalktı. "Uğraşıyorum."

"Birleşmeyi öldürmek, her iki şirketin ve diğer üst düzey yöneticilerin kafalarını havaya uçurmak, hissedarların, mirası devralacak kişilerin yararına değil mi?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Eğer amaç onlara zarar vermekse, kazanç nedir? Kazanç için değil de, zenginlerin canına okumak içinse o başka. Ya da intikam. İntikam gibi hissettiriyorsa da siktir et beni."

Tahtada bir tur attı. "Özellikle Quantum çalışanlarını - mevcut ve eski- araştıracağız."

Rogan'ı seçmelerinin bir sebebi var. Onu tanımadan ya da hakkında bir işaret oluşturacak kadar bilgi sahibi olmadan onu semezsiniz. Belki Econo personelinde bir ha vardır, o yüzden onu arayacağız. Ve iki şirket dışında bu toplantının tam saatini, tarihini, yerini bilen var mı ğrenmeliyiz. Halka duyuruldu mu, Baxter?"

"Bu konuda okuduğum tek şey yasal engelleri açtıkları ve bu hafta içinde bir araya gelebilecekleri yönünde idi."

"Yani medyada değil ama birçok çalışan ve insanlar konuşuyor. Bu ikisi ne kadar zamanları olduğunu biliyorlardı, Pazartesi sabahı her şeyin biteceğini biliyorlardı, kumar oynadılar - çok iyi ihtimalle - Erdoğan ona yapmasını söyledikleri şeyi yapacaktı. Aynı zamanda, eğer yapmazsa, çekip gitmek için bir plan yaptılar."

"Teğmen?" Trueheart elini kaldırmadı ama sanki kaldıracakmış gibi masadan kaldırdı. "Tehdit -ev istilası, saldırı, Rogan'ın bağlanması ve binaya girmesi- tetiği ekmese bile yine de şirketleri sarsmaz mı? Belki kimse lmez ama bu kötü bir medya olur."

"Bu iyi bir nokta, Dedektif. Eğer amaç şirketleri vurmak olsaydı, Dabbling Baxter'ın söyledikleri doğruysa, bunu başarmış olurlardı. O kadar zor değil, ama evet, kötü medya raporları. İşe kimin gelmediğini bulmakla başlayın. Peabody, bununla ilgilen. Baxter, sen ve Trueheart sahaya dnn, daha fazla röportaj yapın."

Tahtaya geri döndü. "Bir dakika. Bu tür şirketlere yiyecek satıcıları ve teslimatılar gelir, değil mi? Kendi otomatları ve dinlenme odaları olsa bile. Ayrıca paket teslimatları da var. Bazı yöneticiler muhtemelen bir araba servisi kullanıyordur. İnsanlar arkada oturur, gevezelik ederler. O tarafı ben alayım."

"Dışarı ıkın. Peabody, bu odaya bir kilit tak. Tekrar ihtiyaımız olabilir."

Dedektifleri gittiğinde Eve 'link'ini çıkardı ve Rudy Roe ile konuşmak için dolambaçlı süreç boyunca ilerledi.

Sesi hem uykulu hem de tereddütlüydü. "Teğmen Dallas?"

"Evet, doğru. Bir sorum var. Paul Rogan ya da departmanınız belirli satıcıları aradı mı? Ofis içi öğle yemekleri ya da molalar için?"

"Paul QT-Quick 'n Tasty'yi severdi. Lobi katında bir yerleri var. Elsa ona saat 10'da günün kekini getirirdi."

"Elsa?"

"Soyadını bilmiyorum. Ya da hatırlayamıyorum. Quantum için QT'nin teslimatlarının çoğunu o yapıyor."

"Doğrudan ona mı teslim etti, ofisinde mi?"

"Çoğu zaman siparişi benimle birlikte bırakırdı. Bazen sadece nasıl olduğunu sormak için dışarı çıkar ya da onu çağırırdı ama çoğunlukla benimle birlikte bırakırdı."

"Tamam. Hangi araba servisini kullanıyordu?"

"Hepsi Trans. Herbert'i her zaman şoförü olarak istemişimdir." "Bu sabah All Trans'ı kullandı mı?"

"I . . . Bilmiyorum. Kontrol edebilirim."

"Ben yap Bu. Can sen söyle Ben kim Genel olarak teslimatları hangi kurye veya teslimat şirketi yaptı?"

"Quantum Global Express kullanıyor. Gelenler için bu, o şirketin ne kullandığına bağlı."

"Teşekkürler, bu çok yardımcı oldu."

"Sissle. Özür dilerim, I sadece hatırlandı Elsa'nın isim. Elsa Sissle."

"Daha da yardımcı olur. Biraz dinlen Rudy."

Volta atan Eve, QT ile temasa geçti ve Elsa'nın bir teslimat için dışarıda olduğu söylendi. Global ile temasa geçmeye başladığında Roarke içeri girdi.

"Peabody muhtemelen burada olacağınızı söyledi." Ona doğru yürürken tahtayı taradı. "Zor bir gündü, Teğmen." Ve

bir elini sırtında gezdirdi.

"Tahtadaki on iki kişi gibi sürekli izinli olmaktansa zor bir iş günü geçirmeyi tercih ederim."

"Gördüğüm kadarıyla on iki kişi arasında

Paul Rogan da var." "Ölü ölüdür."

"Ve ölü olması onu senin de yapar."

"Kurban olması onu benim yaptı." "O nasıl kurban oluyor?"

"Bunu ofisime götürelim, orada gerçek kahve var."

Yola çıktıklarında, "Kemirgen çorbanızın ardından gerçek bir yemek yediniz mi?" diye sordu.

"Yapacaktım ama lanet olası Şeker Hırsızı zulamı buldu."

"Sadece sizin dünyanızda şeker gerçek yiyecek olarak nitelendirilir." "Sen yiyorsun. Tadı güzel."

Çalışma odasından geçip Roarke'ın iki kahve ve bir fincan tavuk çorbası programladığı AutoChef'ine gittiği ofisine girdiler.

"Tavuk çorbası oraya ne zaman girdi?"

"Polisini seven biri, elinin altında olursa gerçek yemek yiyebileceğine karar verdiğinde. Ara sıra kendi AC menünüzü kontrol edebilirsiniz."

"Şekeri yonca smoothie'si olarak programladım ama işe yaramadı."

"Seni tanıyan hiç kimse yonca smoothie'sine kanmaz."

Onu orada tutuyordu, bu yüzden masasındaki sandalyeye çöktü, çorbasını içerken ona soruşturmanın en iyi ve en kötü noktalarını anlattı.

"Bu yüzden ailesini kurtarmak için kendini ve diğer on bir kişiyi öldürdü.

Yapacağını nereden biliyorlardı?"

Güzel soru, diye düşündü Eve ama Roarke'tan da daha azını beklemiyordu. "Mira'yla konuşmak istiyorum ama onu özellikle hedef almak için zaman ayırdıklarına inanıyorum. Bir şeyler olmalı.

diğer yarışmacılar, neredeyse olmak zorundaydı. Sonra ona ve ailesine eziyet etmek, ona sürekli seçenek sunmak, sürekli soru sormak için zaman ayırdılar: Karısını ve çocuğunu kurtarmak için ne yapardı? Onu kırdılar."

"Güvenlik sisteminin üzerinden geçmek istiyorum, özellikle de bana ait olduğu için. Aynı şey Callendar'ın analizi için de geçerli. Bana anlattıklarınıza göre, ikisinin de hatırı sayılır bir zaman ve çaba harcamadan güvenliği aşacak becerileri ya da bu becerilere sahip birine erişimleri yoktu, ama yine de geçmeyi başardılar."

Eve, "İki aydan fazla bir süredir onu aşındırıyorlar," diye belirtti. "Yani Aralık ayında ya da daha önce Rogan'a odaklandılar. Faydalanıcılar bende ama söyleyebileceğim kadarıyla, birleşme onlar açısından finansal olarak iyi bir şey olacak."

"Öyle olmalı, evet."

"Neden Econo ile birleşme yoluna gitmediniz?"

Eve'in kış ısıran ziyaretçi koltuğuna dikkatlice oturdu. "Zaten Econo ile rekabet eden bir kolum var. Onları doğrudan satın almak ilginç olabilirdi, ama aynı zamanda, neredeyse kesin olarak, tekellere karşı düzenlemelere takılmamıza neden olurdu."

"Satılık mıydılar?"

"Şu anda değil." Omuz silkerek kahvesinden bir yudum aldı. "Yolun biraz ilerisinde bu durum değişebilir. Muhtemelen COO'larının emekliye ayrılması ve diğer birkaç faktör nedeniyle geçen yıl bazı nakit akışı sorunları yaşadılar. Birleşmenin bunları düzelteceğini düşünüyorum."

"Yani birleşme Econo için Quantum'dan daha mı faydalı oldu?"

"Başlangıçta, ama Quantum Econo'nun çok sağlam olduğu ve onların olmadığı alanlara doğru genişleyecektir." Roarke yine dikkatle arkasına yaslandı. "Quantum'un ayrıcalığı, beş yıldızlı otellere sahip olmak isteyen ve bunu karşılayabilenler için cazibesinin bir parçası.

ulaşım. Bu aynı zamanda ortalama bir insanın isteyebileceği ama karşılayamayacağı bir zayıflık."

"Her şeyin güneye gitmesi kimin işine yarar?"

"şimdi, en azından kısa vadede yapacağım. Ve diğer rakipler."

"Neden 'kısa vadeli'?"

"nk bugün yaşanan trajediye rağmen, birleşme neredeyse kesin olarak gerçekleşecek. Neredeyse bir yıldır üzerinde çalışılan bir anlaşma bu."

"Nereden biliyorsun?"

Ona ılımlı bir bakış attı. "Bilmek benim işim. Geçen kıştan beri bu konuda söylentiler var ve bürokrasinin ve diğer herkesin zamanını aldığı için bu tür şeylerin düzenlemeleriyle ilgili evraklar birkaç ay önce dosyalandı."

"Bu sabah batacağını biliyor muydun? Birleşme mi?"

"Yaptım, evet."

"Nasıl ve bunu bilmenin seni ilgilendirdiğini söyleme."

"yle ve bu konuda konuşuluyor. Pearson'ın oğlu Londra ofislerini yönetiyor ve biraz da oradan dedikodular geliyor. Kızı geçen hafta Quantum'un bir diğer merkezi olan Roma'ya gitti. New York'ta yerleşik olmayan tüm yönetim kurulu yeleri geçen hafta New York'a gitti. Ve anlaşmanın bugün resmiyet kazanacağı söyleniyordu. İlk olarak bu sabah pazarlama kampanyasının açıklanmasıyla biraz vitrin süslemesi yapılacak."

"Yani, tamam, sıradan bir insan bu işin i yüzünü bilmez ya da en azından bilemez ama aynı iş kolunda çalışan biri ya da iki şirketten biri bilir."

"Kesinlikle. Son birkaç haftada medyaya yeterince bilgi sızdırdılar, dolayısıyla bugünkü formalite bekleniyordu. Ama detayları sakladılar ki sıçrama yapabilsinler. Eğer Karson yaşarsa -ki umarım yaşar- ya da ölürse anlaşma yine de devam eder. Onun ve Pearson'ın varisleri aptal değilse

Birleşme nedenleri yerinde duruyor. Müzakereler tamamlandı, resmi imza dışında anlaşma tamamlandı."

"Öyleyse neden havaya uçurdun? Karanlık bir sokakta boğazına bir sustalı saplamak daha hızlı ve kolayken, tüm bunları Rogan'ı ya da Pearson'ı öldürmek için yapmak mantıklı değil."

"Katılıyorum. Ve eğer vardığınız sonuç bunun herhangi bir kişiyi öldürmekle ilgili olmadığı yönündeyse, ben de aynı fikirdeyim."

"O zaman amaç ne?" diye sordu. "Toplantıyı havaya uçurmak zaten birleşmeyi durdurmayacaksa amaç ne?"

"Yıkma için," dedi ona. "Ve büyük bir şekilde, medya çılgınlığı şeklinde, iş şeklinde. Bir intihar yeleği ve bombalar kullanıldığında insanlar anında ne düşünür?"

"Terörizm."

"Peki işin içine terörizm girdiğinde ne olur?" "Panik."

"Aynen öyle. Sadece insanlar değil, piyasalar da panikliyor. Ve bu durumda, Quantum Air ve EconoLift saldırının en önünde ve merkezinde yer alıyor. Bu nedenle her iki şirketin hisse senetleri de bu sabah işlemlerde derin bir düşüş yaşadı."

"Yani dün olduğundan daha az değerliler."

"Bu sabah dokuzdan önce olduğundan çok daha az, çünkü panik insanları satmaya itiyor ve hisse senetleri bir kez aşağı indiğinde, bu bir tür grup düşüncesiyle devam ediyor ve daha fazla satış oluyor. Kenarlarda oynayanlar da önümüzdeki birkaç gün içinde çok fazla düşerlerse hisselerinin satıldığını görecekler."

Aşağı yukarı onu takip etmişti ama şimdi elini kaldırdı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, daha fazla zarar riskine girerken karı maksimize etmeyi umarak alımın bir kısmı için kredi kullananlar anlamına gelir. Basitçe, on dolar değerinde hisse senedi alırlar, ancak beş dolar borç alırlar, yatırım yapmak için sadece beş dolarları vardır. Hisse senedi on beşe çıkarsa, yüzde yüz kâr elde ederler. Eğer düşüşe geçerse, muhtemelen

marj çağrısı, yatırımınızı, ödünç aldığınız parayı ve krediye bağlı faiz ve ücretleri kaybedersiniz."

"İş yapmak için aptalca bir yol gibi görünüyor."

"Marjlarda oynamak bir kumardır," diye kabul etti. "Ama kâr getirebilir. Ve marjları kaldıraç yaratmak için kullanabilirsiniz."

"Avantaj gibi mi?"

"Olabilir. Bu durumda kaldıraç, borç almaktır."

Şimdi saçlarını yolmak istiyordu. "Kim borç almak ister ki? İnsanlar borçtan kurtulmak ister."

"Kâr etmek için borç alıyorsunuz." Adam kadının gözlerinin parladığını gördü ve gülümsemek zorunda kaldı. "Kredi şirketleri bu yüzden var - kâr etmek için borç almak. Yatırımcılar, ciddi olanlar, bir şirketin kaldıraç oranına bakar, bir analiz yaparlar. Şu anda, bombalamadan sonra, yatırımcılar - ya ciddi olmayanlar ya da sadece panikleyenler - elde tutup beklemek yerine satıyorlar."

"İnsanlar hisse senetlerini terk ediyor, böylece fiyat düşüyor. Fiyatın düştüğünü gören daha fazla insan hisseleri elden çıkarıyor. Bunun mirasçılara ya da hisse senetlerini elinde tutan hiç kimseye faydası yok." Kaşlarını çatarak tahtaya baktı. "Peki amaç ne?"

"İnsanların sattığını başkaları alıyor. Birkaç saat içinde, - yine basitçe ifade etmek gerekirse- değeri yüz olan hisse senetleri şimdi elliye satılıyor. Elliden alın, ortalık yatışana ve birleşme gerçekleşene kadar bekleyin, yüz ya da muhtemelen daha fazlasına satın."

"Eğer gerçekleşmezse, elli dolar kaybettiniz - marjda çalıştıysanız daha fazla. Değil mi?"

"Yeterince doğru, ama geçecek. Bahse girerim her iki şirketten de birkaç temsilci ya bugün mesai bitimine kadar ya da sabah ilk iş olarak bunu belirten açıklamalar yapacaktır. Birileri bu fırsattan yararlanarak -Birileri bu pencerenin açılmasını mı bekliyor? Kısa sürede güzel bir yığın oluştururlar."

Yukarı itti. "Bunların hepsi mi?" Elini tahtaya doğru salladı. "Borsa oynamak için mi?"

"Tüm bunlar, eğer amaç buysa, kısa bir süre içinde hatırı sayılır miktarda para kazanmak içindi."

"Ne kadar? Yaklaşık olarak."

"Bu insanların ne kadar yatırım yapmak zorunda kaldıklarını söyleyemem ama bu gerçekten de derin bir dalış. Örneğin yüz binlik bir hissenin bir milyon ya da daha fazlasına, hatta marjda çok daha fazlasına dönüşebileceği türden."

"Bu yüzden yatırımcıların bakış açısını takip etmeliyiz. Hisse senetleri düşüşe geçtiğinde yatırım yapan insanları aramalıyız."

"Her iki şirket de küresel olduğu ve yatırımcıları da öyle olduğu için iyi şanslar. Bu tür şeyleri eklemek kolay değildir ya da çeşitli kılıflar altında ve kabuklar aracılığıyla yapılabilir. Eğer bu çizgide ilerliyorsa çok zekice bir plan."

"Bu lanet olası bir dolandırıcılık, olan bu." En azından dolandırıcılıktan anlıyordu. "On iki can alan, sekizini hastanelik eden ve bir çocukla annesini yaralayan lanet olası bir dolandırıcılıktan başka bir şey değil."

"Neden onları, çocuğu ve annesini öldürmediler?" diye ekledi. "Neden tanık bıraktılar? Sizi tarif edememeleri önemli

değil, onlar yarım kalmış işler. Rogan karşı çıkarsa onları öldürecek seniz, iş bittikten sonra neden canlı bıraktınız?"

Tekrar Roarke'a döndü. "Tabii onları öldürmeyeceklerse. Bu bir. Ya da yaşamalarına izin verdiklerinden bir şey elde edeceğimizi düşünemeyecek kadar kibirli ve kendilerinden eminler. Belki ikisi de. Ben konuşmak gerekir

Mira."

İnce penceresine doğru yürüdü, dışarı baktı. "Burada ortaya koyduğun şey, bu teori? Kafamda kurduğum teoriler arasında en mantıklısı. Soğuk, çirkin ve mantıklı. Hisselerin tekrar yükselmesi ne kadar sürer sence?"

"Duruma göre değişir."

Hızla döndü ve başını salladı. "Boş ver 'bağlıdır'ı. Uzman olan sensin. Eğer oyunu sen oynuyor olsaydın, ne zaman para kazanmayı düşünürdün?"

"şirketler birleşmenin gerçekleştiğini duyurduktan sonra yükselmeye başlamalı. Kapanış zilinden önce tamamen toparlanması için geç bir saat. Ancak şirketler açıklama yaparsa, Pearson'ın eşi, oğlu, kızı şahsen açıklama yaparsa - ki yönetim kurulu kesinlikle bunun için bastıracaktır- Quantum toparlanmaya başlayacaktır. Aynı şey Econo için de geçerli. Ve eğer birleşmenin tamamlandığını duyururlarsa, hisse senetleri düştükleri kadar hızlı ve dramatik bir şekilde yükselecektir. Borsa büyük ölçüde duygularla, hislerle çalışır."

"Yani yaklaşık yirmi dört saat içinde büyük bir kâr."

"Evet. Tabii tüm bunlar saçmalık değilse ve şirketlerden birinin içinden biri tüm bunları bir tür kan davası için yaratmadıysa ve birleşmeyi tamamen durdurmak için -şu anda aklıma gelmiyor- bir yolu yoksa."

"Ben de bu yönde düşünüyordum. Karışırda tutacağız. Bunu hazmetmem gerekiyor ve muhtemelen piyasa saçmalığı hakkında daha fazla sorum olacak. Callendar ile konuşmak ister misin?"

"İsterdim, evet."

"EDD laboratuvarında, ya da öyleydi. Feeney ve McNab da bu işle ilgileniyor ve diğer inekleri de yanına çekti. Elenmesi gereken çok fazla e var."

"Sen eve dönmeye hazır olana kadar orada sana yardım edebilirim." "Geleceğini söylediğimde Feeney'nin gözleri parladı.

Seni ağırlamaktan memnun olacaktır. Ben de öyle."

Ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ölüler sana ağırlık yapıyor. Bir darbede on iki, bu çok büyük bir ağırlık."

"Kafesi bu ikisinin üzerine kilitlemek daha tatmin edici olacak.

Seninle mi? Elimde koz var."

Gülümsedi, dudaklarını onunkilere dokundurdu. "O zaman bunu eve götürene kadar gidip arkadaşlarımla oynayacağım."

Onu terk ettiğinde bunu yapacağını düşündü. Zamanını polislerle çalışarak geçirecek, ölüleri eve getirdiğinde onun yanında olacaktı. Kaldıraç, cehennem, diye karar verdi. O onun kişisel mucizesiydi.

Masasına gitti, Mira'nın ofisiyle iletişime geçmek niyetindeydi, bilgisayar gelen sinyali verince vites değiştirdi.

Teğmen Salazar'ın ön raporunu okudu.

"Biliyordum," dedi Eve yüksek sesle. "Askeri."

Mira ile temasa geçti, kısa bir danışmanlık almadan önce Mira'nın ejderha yöneticisiyle pazarlık yaparak iki değerli dakika geçirdi. Çalışma odasında Peabody'nin masasında durdu.

"Salazar'ın ekibi patlayıcının bileşenlerini tespit etmeye başladı. Şimdiye kadar yaptığı analizler, en azından bazılarının askeri sınıf olduğunu gösteriyor."

"Sen de öyle düşünmüştün."

"Biraz teyit almak iyi oldu. Mira ile görüşmeye gidiyorum."

"Elimde hasta ya da izinli olan Quantum ve Econo çalışanlarının bir listesi var. Hiçbiri toplantı gündeminde yoktu. Çalışmalara yeni başlıyorum."

"Bunu yapın ve Elsa Sissle'yi ekleyin - Rogan'a her gün bir kek teslim ederdi. Quick 'n Tasty'de çalışıyor, binanın içinde. Rogan, All Trans'ı ve Herbert adında bir şoförü kullanıyordu. Global onun kurye servisiydi. Onları alamazsan, Mira'yla işim bitince alırım. Roarke bir teori ortaya attı. Baxter!" Gel işareti yaptı.

Hem o hem de Trueheart masalarından kalktı. Baxter kalçasını Peabody'ninkinin köşesine dayadı.

"Econo ve Quantum'un hisseleri patlamadan sonra derin bir düşüş yaşadı."

"Bunu anlamalıydın," dedi Baxter. "Birkaç dakika önce kontrol ettim. Hâlâ düşüyor. Bir sürü insan gömleğini

kaybediyor

ve şirketler zarar görecek. Birileri birine ya da her ikisine birden göz koymuş."

"Roarke'ın farklı bir yaklaşımı var. Dalışa neden olmak için bunu yapın, belki ... marjı ya da her neyse, ama düştüğünde satın alın."

"Bu çok büyük bir risk patron. Bu şirketlerin toparlanması aylar sürebilir."

"Roarke birleşmenin gerçekleşeceğine ikna oldu ve hisse senetleri bugün ya da yarın mesai bitiminde yükselmeye başlayacak. Şirket yöneticilerinin açıklamalarını bekleyin. Birleşmenin gerçekleştiğine dair açıklamaları ve rakamların yükselmesini bekleyin. Onun görüşü bu."

"Bekle, yani tüm bunların bu şerefsizlerin düşükten alıp yüksekten satabilmeleri için olduğunu mu düşünüyor?" Baxter yarı gülerek bir elini iyi şekillendirilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu çok zekice. Olabildiğince soğuk ama zekice."

"Bu açıdan bakmamız gerekiyor. İşe gelmeyenler mi? Mali durumlarını araştırmak istiyoruz. Rogan, Pearson ya da Karson'a yakın çalışanlar için de aynı şey geçerli. Ayrıca birleşmenin yaklaşık bir yıldır konuşulduğunu söyledi."

"O zamanlar bunu oldukça düşük seviyede tuttular. Ama bu, oyuncu olmayanlara sistemi ve nasıl oynayacaklarını öğrenmeleri için çok zaman veriyor."

"En azından biri asker. Patlayıcılarla ilgili deneyimi olacaktır. Bunu da hesaba katın. Ben Mira'ya katılıyorum."

6

Eve yönetici masasını boş, Mira'nın kapısını açık buldu ve içten içe şansına sevindi. Mira AutoChef'inin başında duruyordu, vizon rengi saçları şımarık bukleler halinde geriye taranmıştı. İnce, şık takım elbiselerinden birini giymişti, bu seferki olgun şeftali rengindeydi ve yeşil ile mavi arasında bir yere vuran iğne inceliğinde topuklu ayakkabılarla eşleştirilmişti. Mira döndü, güzel yüzündeki yumuşak mavi gözlerle gülümsedi.

"Çok hızlısın. Çay?"

"Hayır, teşekkürler. Beni kabul ettiğiniz için minnettarım."

"Yoğun bir sabah geçirdim ama öğleden sonrası daha kolay. Buyurun oturun."

Bölümün en iyi profil uzmanı ve psikiyatristi iki mavi sandalyeden birine oturdu, mükemmel bacak bacak üstüne attı ve narin bir fincan ve tabağı dengeledi. Eve otururken, "Sabahım çok sıkıştıktı," diye devam etti. "Quantum'daki bombalama olayıyla ilgili ufak tefek şeyler duydum ama sadece bir çalışanın, bir yöneticinin EconoLift yöneticileriyle yapılan bir toplantıya intihar yeleği giyerek girdiğini duydum. On iki ölü, daha fazla yaralı var."

"Size tam raporları göndereceğim, ancak sizin için vurgulayabilirsem zaman kazanmış olursunuz."

"Tabii ki."

"Cumartesi sabahı erken saatlerde iki adam Paul Rogan'ın evinin güvenliğini aştı." Eve

başladı.

Mira başını sallayıp çayını yudumlarken o hızlıca bitirdi. Eve bitirene kadar hiç ara vermeden dinledi.

"Yani Rogan, ailesini rehin tutan kimliği belirsiz iki adam tarafından terörize edildi, işkence gördü ve zorlandı. Rogan ve adamlar arasında hiçbir bağlantı bulamadınız, Rogan'ın bombalamanın gönüllü bir parçası olması için hiçbir neden yok. Ve öğrendiğinize göre, adamlar onu muhtemelen aylar önce, olası birleşme haberleri sızdığında hedef almışlar."

"Aynen öyle."

"Rogan hakkında öğrendiğiniz her şey, masasının içindekiler, evi, not defterleri, ailesinin, iş arkadaşlarının, personelinin ifadeleri, sadece sadık, çalışkan bir çalışanı, adil ve dengeli bir ekip liderini değil, daha da önemlisi, sadık bir aile babasını, karısını ve kızını seven bir adamı tanımlıyor. Bu da onu mükemmel bir hedef haline getiriyor ama bombayı patlatıp hem kendi canına hem de başkalarının canına kıyacağının garantisi yok."

"Olasılıkları tarttılar ve kumar oynadılar."

"Evet. Kaybedecek neleri vardı ki? Reddederse, zaman ve çabadan başka bir şey kaybetmezlerdi. Basitçe çekip gittiler." Durakladı, yudumladı. "Biri konuşmanın çoğunu yaptı, karısına şiddetin çoğunu uyguladı, diğeri ise kızı izledi ama ona gerçekten zarar vermedi. Onu duygusal olarak korkutmuş ama fiziksel olarak değil."

"Adamın bileklerindeki bağları biraz gevşettiğini ama diğerinin bağırması ya da ağlaması için saçını çektiğini söyledi."

"Böylece ondan ayrı olan ebeveynler kızlarına ne olduğunu duyacak ve bilmeyeceklerdi. Karısına bile çok daha kötüsünü yapabilirlerdi - cinsel saldırı değil ama tecavüz tehdidi, yine Rogan'a istediklerini yapmazsa neler olabileceğini göstermek için."

"Karısı, onlarla ilgilenen kişinin Rogan'a sürekli olarak karısını ve çocuğunu kurtarmak için ne yapacağını sorduğunu söyledi. Karısını ve çocuğunu korumak için ne yapardı? İsimlerini değil ama her zaman karını ve çocuğunu."

"Onun sorumluluğunda olduklarını sürekli hatırlatan bir şey. Bu onun seçimiydi. Onu karısından ayırmak, bodrumdaki bir odaya kilitlemek, ne kadar çaresiz ve incinmiş olduğunu göstermek gibi psikolojik bir işkenceydi. Ne yaptıklarını biliyorlardı ya da kesinlikle biri -daha baskın olan- biliyordu. Daha önce de mahkumları sorgulamış ve/veya zorlamış olabilir. Asker olduğuna dair önseziniz mantıklı görünüyor."

"Roarke'ı getirdim; iş dünyası, şirket birleşmeleri ve diğer konularda uzman. Bir teorisi var. Bombalamadan sonra her iki şirketin hisseleri de -onun deyimiyle- düşüşe geçti. Borsanın duygusal olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi? Bunu hiç düşünmemiştim."

"Piyasa panik yapar, hisse senetleri dibe vurur. Şüpheliler bir sürü alım yapar, sonra da birleşmenin gerçekleşmesini ya da gerçekleşeceğinin duyurulmasını beklerler."

"Hisse senetleri yeniden tırmanışa geçti ve çok para kazandılar."

"Roarke büyük bir kâr diyor. Anlıyorum ama bu lanet olası borsada oynamanın karmaşık, riskli ve vahşi bir yolu."

Mira çayını bir kenara bırakıp arkasına yaslandı. "Eğlence kumarda, değil mi? Özellikle de kaybedecek bir şeyiniz ve riske atacak paranız yoksa. Riske atacak paraları olacak, yani öyle ya da böyle hisseyi biriktirmiş olacaklar. Piyasanın nasıl işlediğini anlıyorlar, işi biliyorlar. Onlar ya da onlardan biri, bombalamayı planlayacak kadar iş ve birleşme hakkında bilgi sahibidir. Sabırlıdır. Aylar sürdü. Ve Rogan'ın evinde iki gün sürdü."

"Eşe uygulanan şiddet bir araçtan başka bir şey değildi. Çocuğa fiziksel olarak zarar vermeye gerek yoktu, özellikle de onu ayrı tuttukları için. Ayrılık yeterliydi,

özellikle de kayıtlarda. Yani baskın olan şiddete yabancı olmayabilir ama bunu bir araç olarak kullanıyor.

"Sosyopatlar," diye devam etti, "askeri geçmiş, patlayıcı bilgisi ve psikolojik taktikleri olan olgun kişilerdir. Paul Rogan'ın profilini çıkarabilirler ve çıkardılar da. Zekiler ya da taktikler söz konusu olduğunda baskın olan kesinlikle zeki ve ortağına güveniyor. Birbirlerini tanıyorlar, aralarında bir bağ var. Akraba bile olabilirler ama aralarında güven var. Aileyi anlıyorlar," diye mırıldandı. "Bu bağı ve bir babanın sevgisini anlıyorlar. Birinin ya da ikisinin çocuğu olabilir. Ve onlar kumarbazlar, büyük bir kazanç için riske girmeye istekliler."

"Ve kibirli?" Eve öne doğru eğildi. "Karisını ve çocuğunu öldürmediler. Gerek olmadığını anlıyorum ama yarım bırakmışlar. Çok zeki oldukları için bu şekilde görmediler. Ama çocuk onların konuşmalarını duydu ve onu canlı bırakırsam daha fazlasını elde ederim. Karısı izlenimler oluşturdu ve aynı şey devam ediyor. Bu kibir mi, aşırı özgüven mi, yoksa ellerini temiz tutmak olarak mı gördüler?"

"Sonuncusu ilginç, değil mi? Yine Rogan'ın sorumluluğu mu? Bu mümkün ve ilginç."

"Bir adamı bombayla dışarı göndermek başka bir şey, ikisi de bağlı bir kadın ve çocuğu öldürmek başka bir şey."

"Bu kişiselleşiyor ve geri kalan her şey, kesinlikle onlar için kişisel değil. Bu sadece kumar."

"Tamam. Teşekkürler." Eve ayağa kalktı. "Bir milyonu, belki de birkaç milyonu bankaya yatırabilirler. Belki de peşinde oldukları tek şey buydu ama kumarbazlar kumar oynar. Onlara göre işe yaradı."

Mira başını sallayarak bacaklarını yeniden birleştirdi. "Evet, muhtemelen tekrar deneyecekler, piyasayı kendi çıkarlarına göre manipüle etmenin bir yolunu bulmaya çalışacaklar. Her ne gerektiriyorsa. Eğlence riskte."

"Ve hisseler yükseldiğinde, daha büyük bir hisseye sahip olacaklar." "Bir şey daha var." Mira düşünürken bir parmağını dizine vurdu. "Şu anda elimizde olanlara bakarak

söyleyebilirim ki

Akraba olsalardı, biri büyük ağabey ya da kuzen olurdu. Baba ve oğul bana daha çok çağdaş gibi göründükleri için biraz zorlama olur. Eğer birlikte çalışmışlarsa, biri daha deneyimli, belki de bir tür akıl hocası. Baskın olan daha yaşlı, daha deneyimli, daha taktiksel. Ve büyük olasılıkla daha acımasız."

"Biri çocuğun saçını çeker, diğeri de canı yanmasın diye fermuarları gevşetir."

"Evet. Baskının çocuğu ayağa kalkıp camı kırarak polise haber verecek kadar akıllıca bırakacağını sanmıyorum. Polis yine de içeri girerdi ama bu daha fazla zaman alırdı. Bu, bu süreyi kısalttı ve büyük olasılıkla basit bir dikkatsizlikti."

"Ben de öyle görüyorum. Kardeşler," diye düşündü Eve. "İlle de kan bağı olması gerekmiyor ama birbirlerine çok yakınlar. Bu da bir bakış açısı. Tekrar teşekkürler."

Cinayet masasına dönerken, kumar konusuyla oynadı. Sadece hisse senetleri miydi, piyasa mıydı, yoksa genişliyor muydu? Kartlar, masalar, atlar, sporlar?

Birbirine sıkı sıkıya bağlı, risk ve ödül oynamayı seven, olasılıkları hesaplayan iki adam, bunu değerli kılmak için yeterince bahis oynamıştı. Sabırlı, zeki ve vicdansız.

Peabody'yi etiketledi. "Konferans odası. Elimde birkaç yeni açı var." Bir an daha düşündükten sonra Roarke'ı da etiketledi. "Ekibe birkaç yeni açı hakkında bilgi vereceğim. Eğer inek laboratuvarında bir şeylerle ilgilenirsen seni daha sonra bilgilendirebilirim."

"Öyleyim ama açıları severim. Aşağı ineceğim ve buna geri döneceğim."

"Yeterince iyi."

Doğrudan konferans odasına geçti ve panoyu Mira'nın profiliyle güncellemeye başladı.

"Dallas." Peabody aceleyle içeri girdi. "Karson'ın bilinci yerinde. Temsilcisi ve Pearson ailesi aracılığıyla bir açıklama yaptı."

koordine etmek için bir tane yaptı. Her iki tarafın da kişisel meselelerinden sonra -üzüntü, sempati, keder- sonuçta birleşme gerçekleşti. Quantum temsilcilerinin Karson ile hastane odasında imzalayacakları anlaşmayı yarın sonuçlandırmayı bekliyorlar."

"Bu çok hızlı. Hastaneyle temasa geçin, Karson'la görüşmemiz için izin alın."

"Yapacağım. Baxter ve Trueheart bir işi bitirmek üzereler. Birkaç dakika içinde burada olurlar."

"Tek ihtiyacım olan bu." Eve çalışmaya devam etti. "Roarke aşağı iniyor. Bu ifadelerin hisse senetlerine ne yaptığını bize söyleyebilir. Ofisime dönüp hepimize güzel bir kahve getirmelisin."

"Bunun her yerinde olabilirim."

Baxter ve Trueheart içeri girdiğinde o da kapıya yöneldi.

"Gerçek kahve alacağım."

"Sana yardım edeyim," dedi Trueheart ve Baxter tahtaya doğru yürürken onunla birlikte gitti.

"Kardeşler," diye not etti. "Kan bağıyla, silah arkadaşlığıyla, seçimle. Bu çok mantıklı. Sosyopatlar -bunda büyük bir şüphe yok- ama kumarbazlar? Bu daha da ilgi çekici ve daha da mantıklı."

"İki uzman -Roarke ve Mira- benzer terimler kullandığında, ben de buna uyuyorum."

"Her iki şirketin hisse senetleri de büyük darbe aldı. Yaklaşık yarım saat önce kontrol ettim. Ahlaklı bir orospu çocuğu olarak, brokerımı arayıp bana bundan biraz al bebeğim demekten kaçındım. Ama, kıcımlı öp, çok cazipti."

Eve merakla arkasına baktı. "Sen olsan ne kadar atardın?"

"Tüm bunlardan haberim olmasaydı? Mmm, belki beşer tane.

Bilmek, iki katına çıkarmak."

"Ciddiyim. Sen lanet olası bir NYPSD dedektifisin ve kumar oynamak için yirmi bin doların mı var?"

"Benim de kendi yöntemlerim var." Roarke içeri girince döndü. "Bir saat önce Quantum ve Econo'ya ne kadar yatırırdın?"

"Peki şimdi, eğer polisim bana sert bir bakış atmasaydı? Her birine iki yüz, çünkü bazı oyuncularını iyi bir geri dönüşten emin olacak kadar iyi tanıyorum. Ve . .
."

Linkini çıkardı, tıkladı. "Her iki şirketin hisseleri de hareket halinde olduğu için zaten önemli ölçüde kazanmış olurdum. Yukarı."

"Kolay gelsin." Baxter iç çekti. "Sakin ol." "Şimdiden yukarı mı çıkıyorsun?" Eve sordu.

Roarke ona, "Yirmi dakika kadar önceki açıklamalarla birlikte," dedi, "yükseliyorlar. Sanırım mesai bitimine kadar dalıştan öncekinden daha yüksek olacaklar. Duygu," diye hatırlattı ona. "Bazıları bunu cesur ve güçlü olarak görecektir. Diğerleri sadece fırsatı görecektir. Pazarlığı kapanlar satacak, diğerleri ise güçlü ve sağlam bir hisse senedi olarak gördüklerini satın alacak."

Peabody ve Trueheart bir fincan kahve ve bir tepsi fincan, biraz krema, biraz şekerle içeri girerken Eve, "Bu bir kumar," dedi.

Eve Roarke'a, "Bu kısmı onlara anlat," dedi.

Bunu yaparken PPC'sini çıkardı ve göz gezdirdi. "Hâlâ yükseliyor," diye ekledi. "Öldürmek için girdilerse, muhtemelen piyasanın kapanmasına yakın bir zamana kadar bekleyecek ve sonra satacaklardır. Onların yerinde olsam ben de öyle yapardım."

"Satışları takip edebilir miyiz?" Eve ona sordu.

"Eğer aptallarsa, evet. Tahtanızda gördüğüm kadarıyla değil."

"Bunu nasıl yapardınız, aptal olmadan?"

"Gezegende veya gezegen dışında anonimlik sunan bir dizi konumdan herhangi birinde numaralı hesaplar kullanıyor olacağım. Ben kendi adıma gezegen dışını tercih ederdim ama işlemler daha uzun sürüyor. Bu yüzden

Onlar mı? Ben olsam gezegende, açık denizde, güvenli sığınaklarda ve özellikle zekiyseler, kabukların içine yerleştirirlerdi."

"Onları çıkarabilir misin?"

Bakışlarını onunkilere doğru kaydırđı. Açıkça, ona göre, kayıtsız ekipmanını derin, etik açıdan gölgeli aramalar yapmak için kullanıp kullanamayacağını merak ediyordu. "Eninde sonunda," dedi ve gülümsedi.

"Peabody, arama emirleri üzerinde çalışmaya başla."

Yani henüz kayıtsız değil, diye düşündü. Yazık.

"Bu arada," diye devam etti Eve, "iki erkek arıyoruz, en azından birinin patlayıcılarla çalışmayı da içeren bir askeri geçmişı var. Akraba olabilirler ya da daha önce birlikte çalışmış olabilirler. Birbirlerine güveniyorlar. Biri muhtemelen daha yaşlı ve daha baskın. Kumarbazlar, sosyopatlar ve araştırma yapmak ve ayrıntıları çözmek için zaman ayıran sabırlı kişiler. Biraz iş bilgisine sahip olacaklar ve borsadan anlayacaklar."

"Bu onların ilk yatırımı olmayacak," diye ekledi Baxter. "Ben olsam ilk denemede böyle bir plan yapmayacaklarına bahse girerdim."

"Katılıyorum. Muhtemelen piyasada çalışmışlardır. Mali danışmanlar, borsacılar. Sizin gibi amatörler."

"Bir amatör olarak, gezegendeki offshore hesap konusunda Roarke ile aynı fikirdeyim. Belki birden fazla?"

Roarke başını salladı. "Neredeyse kesinlikle. Artışlarla alıp satmak biraz daha pahalıya mal oluyor ama bu anonimliğe bir katman daha ekliyor. Tek bir hesap üzerinden özellikle büyük işlemler yapılmaz."

"Um." Trueheart bir elini kaldırdı. "Ne kadar kazanabilirler?"

"Peki şimdi, eğer en düşük seviyeden ya da ona yakın bir seviyeden satın aldılarsa ..." Roarke rakamları tekrar kontrol etti. "Ve yine, onların yerinde olsaydım, bir gözüm piyasada, diğeri gözüm medyada olurdu; birincisinde hareketleri, diğeri ise açıklamaları ya da duyuruları izlerdim."

Zirve mi? Birlikte çalışılacak iki şirket, sert düşüş ve istikrarlı toparlanma düşünüldüğünde? Yatırımlarının on katını kazanacaklarını ve bunun da iyi bir kâr olduğunu söyleyebilirim."

"Trueheart," dedi Eve, "her iki şirketin de çalışanlarını incelemeye başla. Eski çalışanları da... Sebepsiz yere işten çıkarılanları da iyice araştırın. Dabbling Baxter, finansal tiplere bir göz atın, yüksek riske eğilimli olanlara vurgu yapın. Askeri geçmişi olup olmadığını kontrol edin. Sonra da çaprazlama var mı diye bak. Ve bu sik kafalılarından birinin ya da her ikisinin Rogan'la tanışmış ya da yollarının kesişmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünelim. Aleni bir şey yok, Rogan'ın aklına gelebilecek bir şey yok. Belki aynı spor salonunu kullanmışlardır - en azından takip aşamasında. Aynı sahada golf oynamışlardır, her neyse. Birden fazla isim çıkarsa daha derine ineriz. Sorusu olan?"

"Başladığımızda bir şeyler bulacağımız kesin." Baxter Trueheart'a baktı. "Meşgul olacağız genç çırağım, o yüzden işe koyulalım."

"Peabody ve ben sahadayız. Roarke?"

"Şimdilik EDD'ye geri döneceğim. Geri dönersen haber ver, ben de seninle eve geleyim."

"Geri döneceğim, Peabody, benimle gel. Eşyalarını topla."

Cinayet masasının içinden geçti, kendi arabasını aldı ve Peabody yetişince tekrar dışarı çıktı. "Karson'la görüşmeye hazır mıyız?"

"Sağlık görevlileri on beş dakikayı kabul etti ve bunun nedeni Karson'ın kendisinin ısrar etmesiydi. Benim izlenimim, incinmiş olduğu kadar kızgın da olduğu yönünde, ama bu onun temsilcisi aracılığıyla edindiğim izlenim."

"Sen olmaz mıydın?" Eve, garaja giden asansörler arasında gidip gelirken bir yandan da düşünüyordu. "Aile şirketi. Başarılı bir iş. Onu genişletecek, bir ya da iki seviye yukarı taşıyacak bir anlaşma yapmak üzere. O anlaşmayı yapmadan önce

komaya girer ve yoğun bakımda uyanır. Haklı olarak sinirlenirdim."

"Sen öyle söyleyince."

Eve direksiyonun arkasına geçti. "Bakalım haklı mı yoksa katmerli mi görünüyor. İşi ve bu işleri çok iyi biliyor. Piyasayı biliyordur."

"Sence o da bunun bir parçası olabilir mi? Anlaşmayı tatlandırmak için. Koma, yoğun bakım."

"Bu bir kumar," dedi Eve trafiğe çıkarak. "Düşük bir ihtimal ama bir izlenim edinelim. Pearson'ın sağlık raporlarını da kontrol edelim. Pek uyuşmuyor ama yine de kontrol edelim. Ölümcül durumda, varisleri için anlaşmayı tatlandırmanın bir yolunu buluyor. Kendi kendini sonlandırmak için garip bir yol bulur. Düşük, düşük, düşük olasılık, ama potansiyel çılgınlığı görmezden gelmeyelim. Ne de olsa karısı ve çocukları tehlikeden uzaktı."

Arabayı sürerken -dur, başla, dur- parmaklarını direksiyona vurdu. "Bu işte üçüncü bir taraf olması pek olası değil. Ne karısı ne de kızı saldırganların birbirlerinden başka kimseyle konuştuklarını duymamış, telsizle bile. Bu ikisi olacak. Kardeşler, kan bağı ya da seçim. Ya da sevgili. Bu da bir düşünce. Sevgili ya da eş olabilirler."

Bunu düşünerek hastanenin yeraltı garajına döndü ve bir yer bulmak için istediğinden daha uzun süre harcadı.

"Toplantıda bulunan ve bu tıp merkezine gelen diğer hastaları da göreceğiz. Karson'ın önceliği."

"Onu bir seviye aşağı indirdiler. Yoğun bakımdan çıktı, durumu ciddi ama stabil. Temsilci -son Whitt, ona karşı biraz tatlı olabilir- yanıkları, beyin sarsıntısı, kafasında yırtıklar, iki kırık kaburga, çıkık bir omuz ve konferans masasından bir şarapnel parçasının saplandığı yan tarafında ciddi bir yara olduğunu söyledi."

Hemşire istasyonunda rozet takarak katın yerini belirlediler. Görevli hemşire kaşlarını çattı.

"Bayan Karson'ın durumu ciddi. Dinlenmeye, sessizliğe ve bakıma ihtiyacı var. Yarın tekrar gelerseniz daha iyi olur."

"Belki, ama şu anda buradayız ve iznimiz var."

"Evet, bunu anlıyorum. Ancak hasta uyuyorsa onu sizin ya da bir başkası için uyandırmayacağım."

İstasyonun etrafını dolaştı, çikolata tenli, ufak tefek bir kadındı ve sert gözlerinde otorite havası vardı. Karson'ın işgal ettiği şık özel odaya ulaştığında şefkatle yumuşayan sert gözler.

"Polis burada, tatlım. Eğer ziyaretçilerle ilgilenmezsen geri gelecekler."

"Teşekkürler, Jeannie. Ben de onları bekliyordum. Sorun değil." "On beş dakika," dedi hemşire bir başka sert bakışla

Eve için. Karson'a, "Benim için zili çalman yeterli," dedi ve kalın tabanlı ayakkabılarının içinde ürkütücü bir sessizlikle dışarı çıktı.

"Bayan Karson."

Eve yataktaki kadına yaklaştı. Karışık ırktan bir kadındı, yanıklarının üzerinde jel yamalar vardı, sol şakağından kulağının ortasına kadar dikiş atılmıştı. Eve yaraların altındaki gri solgunluğu, sabitlenmiş omzu gördü, monitörler sessiz, sabit bip, bip, bip seslerini çıkarırken.

"Teğmen Dallas. Ve Dedektif Peabody." Gülümsemedi. "Ben müsait olmadığım sırada burada olduğunuz söylendi."

"Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz."

"Beş adamım öldü. Tanıdığım insanlar, bana güvenen insanlar. Onlar için adalet istiyorum ve adalet onları sevenler için soluk ve zayıf olsa da bunu sağlayacağım."

Cesur, parlak mavi gözlerini kapattı, iç çekti. "En eski arkadaşımı -New Mexico'dan geldi- bana bazı kişisel eşyalar getirmesi için evime gönderdim. Ama Anson, yöneticim, buralarda bir yerde. Geri dönecek, gitmeyecek. O

tekrar geldiğinde sana kahve ya da soğuk bir içecek getirebilirim."

"Biz iyiyiz. Kaybınız için üzgünüz."

"Ben de öyle. Hesaplanamaz ama kazanmalarına izin vermeyeceğim. Kazanamayacaklar."

"Neyi kazanmak?"

"Birleşme gerçekleşiyor."

"Bunun birleşmeyi durdurmak için olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Elbette biliyorum. Başka ne gibi bir sebep olabilir ki?"

"Bunu durdurmak için kimin sebebi olabilir ki?"

"Keşke bilseydim, özellikle. Manyaklar, bu ilerlemeyi, bu anlaşmayı durdurmaya kararlı birileri. Diğer taşımacılık şirketlerinde hissesi olan biri."

"Herhangi bir tehdit aldınız mı?"

"Hayır. Loren'le tam da bunu konuştum - onunla daha önce tanışmıştınız. Sonunda onu eve dönmeye ikna ettim. Kendimi toparlamam gerekti." Biraz gülümsedi. "Eyaletleri pek beceremem ama bunu başardım ve onu eve gidip dinlenmeye ikna ettim. Onu serbest bıraktıklarında Anson'la aynı şeyi başaramadım. Kırık bir kolu, yanıkları, kesikleri ve çürükleri var. Belki de daha fazla tedaviye ihtiyacı olursa diye kalması iyi olur."

Tepsisindeki su bardağına uzanmaya başladı, yüzünü buruşturdu.

"Dur sana getireyim." Peabody öne çıktı ve Karson'a açılı pipeti olan bardağı uzattı.

"Teşekkür ederim. Tanrım, burada sıkışıp kalmak çok sinir bozucu ve bunu söylemek korkunç, bencilce bir şey." Eve onun gözyaşlarını tutmasını izlemeden önce o büyüleyici gözler doldu. "Hayattayım ve iyileşeceğim. Tehdit yok, üzgünüm."

"Paul Rogan'ı tanıyor muydun?"

"Anlaşma sırasında onu tanımaya başladım. Pazarlama konseptleri, açıları, ilgisi benim için bir artıydı. Bu olay sadece bu sabah mı oldu? Aman Tanrım."

Bir nefes aldı, suyu yudumladı. "İlk kendime geldiğimde, ne olduğunu anladığımda afalladım, çünkü onu severdim, ona saygı duyardım. Çok öfkeliydim. Sonra Loren bana karısından ve kızından, yapılanlardan bahsetti. Kızmak istiyorum, Paul Rogan'a öfkelenmek istiyorum. Ama yapamadım. Şimdi yüzünü görüyorum, ne kadar solgun olduğunu, gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu, ellerinin nasıl titrediğini. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunları görebiliyorum. Ve Tanrım, Derrick'in ona doğru nasıl yürüdüğünü, ellerini Paul'ün omuzlarına koyup endişeyle ona neyin yanlış olduğunu sorduğunu. Derrick ve Paul'e biraz zaman tanımak için geri çekildim. Henüz birleşmemiştik ve bu Derrick'in adamıydı, onun şirketi, bu yüzden geri çekildim. Eğer yapmasaydım ..."

"Rogan konuştu mu?"

"Sanırım şöyle dedi: 'Üzgünüm. Başka seçeneğim yok.' Sanırım. Yemin edemem. Sonra sanki dünya bembeyaz oldu, kör edici bir beyaz ve kendimi geriye savrulmuş hissettim. Şok edici, korkunç bir acı." Eli yanına doğru kaydı. "Sonra hiçbir şey. Yoğun bakımda uyanana kadar hiçbir şey olmadı."

"Son bir yıl içinde herhangi bir çalışanınızı işten çıkarmak zorunda kaldınız mı? Birleşmeden haberdar olabilecek herhangi biri, herhangi bir detay."

"Ciddi görüşmeler yaz ortasına kadar başlamadı. Elbette daha erken başladık, kolayca bir yıl önce. Suları test ediyor, rakamları hesaplıyor, yasal düzenlemeler üzerinde çalışıyorduk. Ama ciddi olarak, gerçek bir amaç ve yönelimle Temmuz ayında. Sonbahara kadar sessiz ve kontrol altında tutmayı başardık, ancak elbette bu tür şeyler dışarı sızıyor. Ama şu da var ki, her zaman bir değişim söz konusudur."

"Göze çarpan bir şey var mı?"

"Şirketimi mikro yönetmiyorum." Yine o yarım gülümseme. "Eminim pek çok kişi buna katılmayacaktır. Ama bölüm başkanlarıma yetki vermeye inanırım, yoksa bölüm başkanı olmazlardı. Çalışanlarımla hepsi bu konuda hemfikir değildi."

en başından beri birleşmeyle. Kendilerine geldiler. Yapılanları yapabilecek herhangi birini, kesinlikle herhangi birini tanıyor ya da şüpheleniyor olsaydım, size hiç tereddüt etmeden söyledim. Şüphelendiğiniz biri var mı? Herhangi biri?"

"Her türlü ipucunu aktif olarak takip ediyoruz."

Karson sabırsız bir nefesle tısladı. "Bu şirket patronu konuşması. Birini tanımak için biri gerekir."

"Bu hala gerçek."

Yanık jeline, kol sabitleyicisine ve geniş ela gözlerindeki yorgunluğa rağmen yakışıklı, en fazla otuz yaşlarında bir adam kapıya geldi.

"Willi."

"Sorun yok, Anson. Polis."

Yatağın yanına doğru yürüdü ve onun elini tuttu. "Neden onlarla dışarıda konuşmuyorum?"

"Benimle işleri bittiğinde."

"Jeannie onlara zamanlarının dolmak üzere olduğunu söylememi istedi."

"Ve çok sert. Onu biraz yumuşatır mısın? Bize birkaç dakika daha kazandır."

"Sorun değil," dedi Eve onlara. "Şimdilik bu kadar yeter. Aklınıza başka bir şey gelirse ya da yanıtlayabileceğimiz herhangi bir sorunuz olursa, ikimizden biriyle iletişime geçebilirsiniz."

"Beni haberdar etmeniz gerekiyor. Katılamayacağım anma törenleri var. Neler olduğunu bilmem gerek."

"Sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz." Eve Anson'a baktı. "Neden dışarı çıkmıyoruz?"

Peabody, "Sana biraz temiz su getireyim," diye teklif etti.

"Sağ ol. Jeannie'yle biraz su içmesi için konuşabileceğini sanmıyorum."

Kahve? Çaya da razıyım, bitkisel olanlara bile, ama düz su olmayan bir şey?"

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

Eve, Anson'la birlikte dışarı çıktı. Kendini Karson'ın yatağının görüş alanından çıkardı ve parmaklarını gözlerine

bastırdı. "Yardım etmek için elimden ne gelirse yaparım.
Öldüğünü sanmıştım. I

hiçbir şey yapamadı. Arkadaşım, en yakın arkadaşlarımdan biri öldü. Olanları izledim ve hiçbir şey yapamadım."

"Ne zamandır Karson'ın yöneticisisin?"

"Üç buçuk yıl. Onun yönetici asistanıydım ve Marcia emekli olunca görevi ben devraldım."

"Başından beri birleşmeden haberiniz var mıydı?" "Evet."

"Bu konuda ne hissettin?"

"Willi-Bayan Karson tanıdığım en akıllı iş zekasına sahip. Ve sadece şirketi değil, onun için çalışan insanları da önemsiyor, gerçekten önemsiyor. Econo'yu Quantum'a bu kadar uygun yapan da bu. Bay Pearson da aynı niteliklere sahipti, en azından benim bakış açımdan."

"Farklı düşünen var mı?"

"Birkaç şüpheli, bazı muhalifler vardı, ancak anlaşma şekillendikçe bunlar kayboldu. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Bunu yapabilecek kimseyi tanımıyorum. Ve Willi için çalışan, Willi'yi tanıyan herkes, kesinlikle herkes, onun bunu zorlayacağını bilirdi. Anlaşmanın bozulmasına asla izin vermezdi."

"Onu çok uzun süre yalnız bırakmayı sevmiyorum."

"Bir dakika daha. Onun yöneticisi olarak yazışmalarını görüyordunuz, randevularını ayarlıyordunuz. Size tehditkâr gelen bir şey oldu mu, üstü kapalı da olsa?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Kişisel düzeyde mi? Ona zarar vermek isteyebilecek biri mi?"

"Eski sevgilisi var, bir pislik, ama bu mümkün değil. Dürüst olmak gerekirse, mümkün değil. Dost değil ama şiddet uygulasa bilirdim. O daha çok fırsatçı bir pislik."

"İsim."

"Kahretsin, kahretsin. Tamam. Jordan Banks. Güven fonu tipi, etrafta dolandırıcılık yapıyor, sanat dünyasında çalışıyormuş gibi davranıyor ama çoğunlukla dolandırıcılık yapıyor."

"Onu pek sevmiyor musun?"

"Hiç de değil, ama o bunu yapmazdı."

"Peki ya siz - Bayan Karson ile daha kişisel bir ilişkiniz var mı?"

"Elbette öyle değil. Demek istediğim, onu seviyorum-ama öyle değil. Bir kızım var, bir çeşit nişanlım. Ona henüz teklif etmedim ama edeceğim. Bunu yaşamak insanı uyandırıyor. Ama Willi'yi seviyorum, romantik olarak değil. Bu çok yanlış olurdu. Onun için çalışıyorum ve o benden yaşlı."

Eve, Peabody'nin elinde bir fincanla Karson'ın odasına geri döndüğünü gördü.

"Aklına başka bir şey gelirse-"

"Umarım yaparım. Şu anda beynim alt üst olmuş gibi hissediyorum, umarım öyledir. En iyi arkadaşım, Teğmen, gözümün önünde paramparça oldu. Dün gece Knick'in maçına gittik ve şimdi o ... Bunu aklımdan çıkaramıyorum."

Eve onu bıraktı, Peabody ile birleşti.

Peabody, "Bana kesinlikle haklı olarak kızmış gibi geldi," diye yorum yaptı.

"Evet, ikisi için de çalışıyor. Eski sevgilisi var. Jordan Banks. Yönetici ondan hoşlanmıyor, bu işte onu görmüyor ama ondan hoşlanmıyor. Onu çalıştıralım. Bakalım nöbetçi hemşire bize diğer yaralılar için daha fazla isim ve yer verebilecek mi?"

"Karson için kahve ya da çay istediğimde kaşlarını çatmayı bıraktı. Bitki çayıydı ama kaşlarını çatmayı bıraktı."

"O zaman sen işaret et," dedi Eve.

7

Hastaneyi dolaşmışlar ama yeni bir bilgi elde edememişler.

"Yaralı olsun olmasın diğerlerinin ifadelerine ihtiyacımız olacak," dedi Eve araçlarına doğru geri dönerlerken. "Ama oradan bir şey çıkması pek olası değil."

"O odada bulunan hiç kimsenin suç ortağı olduğunu düşünmüyorum, en azından bilerek."

"Farkında olmadan çalışıyoruz. Ne kadar önemsiz olursa olsun, profile uyan biriyle bağlantılar. Dikkatsizce yapılan küçük bir konuşma bir şeyleri tetiklemiş olabilir."

Peabody, "İnsanlar övünüyor," diye onayladı. "Vay canına, büyük bir anlaşmamız var. Ya da şikayet ediyorlar. Tüm bu ekstra işler yüzünden çok yoruldum."

"Ya da bir eş veya sevgili fazla mesai nedeniyle bir arkadaşına şikayette bulunuyor. Bu büyüklükteki şirketlerde bazılarının işine son verilmesi ya da ayrılmayı tercih etmesi kaçınılmazdır. Oraya bakıyoruz. Ve Rogan'ın bilgi almak için seks yaptığına dair bir gösterge olmadığından, Karson'ın eski sevgilisine bakacağız."

Arabaya bindiklerinde Peabody, PPC'sinde daha önce çalıştırdığı verileri çıkardı.

"Jordan Lionel Banks, kırk altı yaşında, beyaz, otuz üç yaşında bir evlilik, otuz dört yaşında bir boşanma."

"Pek sayılmaz," diye yorumladı Eve.

"'Kabul ediyorum' ile 'Defol' arasında on ay var. Çocuğu yok. Eski eşı Letitia Alison Argyle, merkezi İngiltere'de bulunan Argyle Communications imparatorluğunun varisi. Üç yıl içinde yeniden evlenmiş. Otuz beş yaşında, yani Banks'ten biraz daha genç. Şu anda ikinci çocuğunu bekliyor. Her neyse."

Biraz aşağı kaydıldı. "Banks dördüncü nesil para babası. Banks Bilgi ve Eğlence devlerinden biri. BI&E medya, video, ana ekran, dijital, canlı tiyatro yapıyor. Bu arada, bilginiz olsun, The Ilove Agenda en iyi film dalında gişe rekortmeni Five Secrets ile yarışıyor."

Eve sadece homurdandı.

"Jordan Banks'in burada, New York'ta (Upper West) ve Hamptons'da bir sahil evi var. Eski karısı ayrıldıklarında Londra'daki evlerini ona satın almış. Ayrıca bir yatı var, yazının bir bölümünü Akdeniz'de geçiriyor. Eğer bulabilirsiniz iyi iş."

"Ne işi?"

"Aynen öyle," dedi Peabody. "Banks Galerisi adında bir sanat galerisi var, yine Yukarı Batı'da. Resmi verilere göre değeri bir nokta iki milyar. Ama."

"Ama ne?" Eve, Merkez'e geri dönerken sordu.

"Dedikodu sayfaları farklı bir hikaye anlatıyor. Mesela eski karısı onu başından savmak için yüklü bir ödeme yapmış. Sahildeki evini kiraya veriyor ve Banks'in batırdığı sanat galerisi zar zor ayakta duruyor. O, sanki, kaçıyor. Partiden partiye, kadından kadına. Genellikle bir kazanç kapısı arıyor. İki kardeşinin, kuzenlerinin ve eski kuşakların aksine, aile işine gerçek anlamda zaman ayırmıyor ve değerinden daha fazla sorun çıkardığı için bundan bir gelir elde ederek kurtuluyor."

Eve, "Dedikodulardan uzak durması için ona para ödüyorlar," diye sözlerini tamamladı.

"Benim tahminim bu yönde," diye doğruladı Peabody. "Muhtemelen resmi verilerine koyduğunun yarısından daha azına sahip, ki bu da hala çok fazla para demek. Ama yaşam tarzı ve kişisel alışkanlıkları daha fazlasını gerektiriyor sanırım."

"Eve gitmeden önce onu ziyaret edeceğim. Roarke'u da yanıma alırım," diye karar verdi Eve. "Sahte zengin piçlerin gözünü korkutmak için iyidir."

Garaja girdi ve saati kontrol etti. "Tamam, kendi payını eve götürebilirsin ya da McNab'ı bekleyebilirsin, hangisi uygunsa. Ben bunu yazacağım, Roarke'u alacağım ve Banks'e bir yumruk atacağım."

Peabody, "Bunu yazacağım," diye teklif etti. "Muhtemelen Roarke'u benim McNab'ı yakalayabileceğimden daha çabuk yakalayabilirsin."

"Güzel. Yeni bir şey olursa beni etiketleyin. Banks ile birlikteyim, sonra evden çalışacağım."

Eve, Peabody ayrıldığında olduğu yerde oturdu ve Roarke'a bir mesaj gönderdi.

İşin bittiyse garajda.

Bir dakikadan az bir süre sonra: **Olabilirim. On dakika sonra.**

Oturdu, notlarını gözden geçirmeye başladı, sonra iç çekti. Beklemek için on dakikası vardı. Bir an önce bitirse iyi olacaktı. Gün içinde yarım düzine kez kendisine ulaşmaya çalışan Nadine'i aradı.

"Nihayet!" Nadine'in kameraya hazır yüzü Eve'in gösterge ekranını doldurdu. "Bu sabahki bombalama olayıyla ilgili bire bir görüşmek istiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak. İşin tam ortasındayım."

"Hızlı olabilirim," diye bastırdı inatçı canlı yayın muhabiri.

"Yeterince hızlı değil. Sahaya geri dönüyorum. NYPSD soruşturmasının Paul Rogan'ı kurban olarak gördüğünü doğrulayabilirim."

"Terörizmi doğrulayacak mısınız yoksa reddedecek misiniz?"

"Paul Rogan bir terörist değildi ya da herhangi bir terör örgütüyle bağlantısı yoktu. Kendisine ve ailesine kimliği belirsiz iki kişi tarafından saatlerce işkence yapıldığını ve iradeleri dışında alıkonulduklarını teyit edebilirim ve NYPSD aktif olarak soruşturma yürütmektedir."

"Nasıl hedef alındı? Talepleri neydi? Nasıl
-."

"Şu anda sana daha fazla bilgi vermeyeceğim, Nadine. Bu hassas bir konu. Sana sormam gereken alakasız bir şey var."

Nadine'in kedi yeşili gözleri keskinleşti. "Yani, bana sorabilirsin, ama-"

"Evet, Peabody ve McNab'i şu Hollywood işi için ayarlayabilir misin?" diye soracaktım.

"Kesinlikle. Zaten tamir edildi. Ve sen ve Roarke-" "Bunu yapmayacağım, ama Peabody'ye biraz zaman kazandırabilirsem, Feeney de McNab'i aynı şekilde kesebilir, ben de keseceğim, o da kesecek."

"Ulaşımı zaten sağladım ve başımın üstünde yerleri var. Onlar için odası olan bir süitim var, bu yüzden orada hoş karşılanacaklar. Ödüller için benim bölümümde ayrılmış koltukları var. Sadece kıyafetlere ihtiyaçları var."

"Sağlam. Sana ne zaman haber vermem gerekiyor?"

"Cuma günü ayrılıyorum, umarım öğleden sonra erken saatlerde." "O zaman sana geri döneceğim."

"Keşke gelseydin. Kazan ya da kaybet, bu sadece bir an."

"Ekrandan izleyeceğim. Yani . . . Kızıl At kitabı. Çok güzel."

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Bitirdin mi?"

"Neredeyse, ve bu iyi. Ne bileyim, belki de Ilove kitabından bile daha iyidir."

Nadine'in zeki gözleri bir an için kapandı. "Öyle olmasını ben istedim. Senin ne düşündüğün önemli."

"Olmamalı, ama olduğuna göre, iyi iş çıkardınız."
"Önemli," diye tekrarladı Nadine. "Ve madem bu konu üzerindeyiz

yönetmen ve oyuncular video için anlaştı. Başka bir Peabody'ye rol veriyorlar, çünkü bilirsiniz, ölü bir aktör ama diğer herkes filmde yer alıyor. Bir tür üçleme yapmak için şimdiden üçüncüyü istiyorlar. Hangi vakadan yola çıkacağıma karar vermeye çalışıyorum."

"Bana sorma. Peabody'ye de şu Oscar anlaşmasına gitme konusunda bir şey söyleme. Sessizlik ve köpek yavrusu gözleriyle başımın etini yer."

"Tek kelime etme."

"Rock yıldızını mı götürüyorsun?"

"Rock yıldızını alıyorum. Eğer fikrini değiştirirsen çok kötü bir gece olacak."

"Yapmayacağım. Gidip bir pislikle görüşmem lazım."

"Bir isme ne dersin? Pisliklerden iyi kopya olur."

"Eğer bağlantı kurarsa, sana haber veririm."

Eve telefonu kapattı, Peabody'nin Banks'ten kopyaladığı verileri açtı ve Roarke yolcu kapısını açana kadar gözden geçirdi.

"Sen çalışırken benim sürmemi ister misin?"

diye sordu. "Hayır, yeterince var. EDD'de işler nasıl gidiyor?"

"Çok sayıda veri ortaya çıkarıldı, bu noktada geçerli görünen hiçbir şey yok. Peki nereye gidiyoruz?"

"Karson'ın eski sevgilisi. Jordan Banks hakkında ne biliyorsun?"

DLE'nin yolcu koltuğu Roarke'ın uzun bacaklarına göre ayarlandı. "Otuzbirci olması dışında mı?"

"Yani bu, Karson'ın yöneticisinin görüşünün ve Peabody'nin ünlü dedikodu sayfalarının bir teyidi."

"Çok az tanıdığım biri ama teyit edebilirim ki evet, otuz bircinin teki ve üstüne üstlük ahmağın teki. Varlıklı bir aile, çoğu hayatları ve avantajları ile yapıcı bir şeyler yapıyor gibi görünüyor," diye devam etti.

yuvası. "Kuzenlerinden biriyle daha yakın bir tanışıklığım vardı."

"Uh-uh."

"Kuzeniyle keskin bir tezat oluşturan, biraz zeki ve stil sahibi bir kadınla yeterince hoş bir tanışma. Jordan'ın bir çuval ıslak fare kadar beyni olduğuna karar verdim, ama yeterince kurnaz ve şüphelenmeyenleri yatırım yapmaya, borç vermeye ya da kendisine ödül teklif etmeye ikna etmek için süründüğü belli bir kurnaz cazibesi var."

"Bunu seninle de denedi mi?"

"Bir kere yaptı. Madrid'de kuzenine -hoş bir tanıdığımı- rastladım. İş için gitmiştim ve o da bir İspanyol'la evlenmek üzereydi. Beni nazikçe düğüne davet etti, ben de kabul ettim. Jordan da doğal olarak oradaydı ve bir takım entrikalar çevirmeye başladı. Ona defolup gitmesini söyledim. Hatırladığım kadarıyla oldukça güzel bir düğündü."

"Yani onunla işiniz yok mu?"

O muhteşem mavi gözlerini ona çevirdi. "Otuzbircilerle nadiren iş yaparım."

"Senden korkuyor
mu?" "Neden
korksun ki?"

Şehir merkezindeki trafikte ilerlerken gözlerini devirdi. "Ona defolup gitmesini söylediğinde, defolup gitti mi yoksa sürünmeye devam mı etti?"

Roarke biraz gülümsedi. "Sanırım çabucak çekip gitti."

"Ben de bundan bahsediyorum. O yüzden soğuk ve kibar Roarke'u takınacaksın, ki bu yeterince korkutucu, eğer daha fazlasına ihtiyacım olursa, tamamen korkutucu Roarke'u çıkarabilirsin. Bu olayla bir bağlantısı var mı bilmiyorum ama Karson'la ilişkisi olduğu için bir şeyler biliyor olabilir."

"Memnuniyetle." Ona daha dikkatli bakmak için yana kaydı. "Uzun bir gün geçirdiniz, Teğmen."

"O kadar da uzun değil. Sadece ... Çok sayıda DB, terörize edilmiş bir aile ve görünüşe göre hepsi bir borsa kumarından kar elde etmek için. O kadar aptalca, kendi çıkarlarını gözetten bir plan ki, sonunda çok akıllıca oldu. Elbette hatalar yaptılar. İki akıllı canlı bırakmak, fermuar çekmeleri gerekirken çocuğun önünde konuşmak. Ama Paul Rogan'da tam da doğru tipi seçtiler. Kendinizden, her şeyden çok sevdiğiniz iki insanı kurtarmak için ne yapardınız?"

Roarke bir elini onunkinin üzerine koydu. "Kesinlikle her şey." "Düğmeye basmazdın."

"Yapmaz mıydım?"

Başını iki yana salladı. "Bir ıkış yolu bulabilirdin. Daha zeki, daha acımasız, daha kurnaz olmak gerekir. Başka koşullar altında daha zeki olabilirdi ama zalim ya da kurnaz değildi ve ona bunu böyle yaptırdılar."

"Bir daha yaparlar mı diye merak ediyorsun." "Belki tek seferlik bir şeydi. Belki de." "Sen öyle düşünmüyorsun."

"Hayır, ama eğer öyleyse, kazandıklarını alıp kutlama yapacaklar. Ama öyle olsa bile, ileride bunu tekrar yapmak isteyeceklerdir. İşe yaradı. Kazandılar. Ve eğer tek seferlik değilse, onlar planlamacıdır. Detaycı adamlar. Şimdiden başka bir hedefleri, başka bir planları vardır."

"Ben de aynı şeyi düşündüm ve size söyleyebilirim ki Feeney de öyle düşünüyor. Yine de bu büyüklükteki birleşmeler her gün ya da her yıl gerçekleşmiyor."

"Yani piyasayı manipüle edebilecekleri diğer yolları bulmama yardım edeceksin."

Arabayı, akşam gökyüzünde bir kılıç gibi yükselen gümüş ve camdan bir kulenin önündeki kaldırıma çekti.

"Kapıcıyla ben ilgilenirim," dedi Eve ve klasik siyah giysili adamla yüzleşmek için dışarı fırladı. O daha konuşamadan adam gülümsedi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Teğmen? Efendim," diye ekledi Roarke dışarı çıkarken.

Eve mod değiştirdi. "Jordan Banks."

"Tabii ki. Bay Banks içeride olmalı. Sadece yirmi dakika önce geldi."

Kırmızı çiçeklerden oluşan şık aranjmanlarla süslenmiş, siyahlar ve gmşlerle kaplı derin bir lobiye açılan geniş cam kapılara doğru hızla ilerledi. Siyah fayansların üzerinden güvenlik masasına doğru ilerlerken, iek kokulu hava bir kilisenin sessizliğini taşıyordu.

"Teğmen Dallas ve Roarke, Jordan Banks için," dedi kapıcı uzun bankodaki adama.

"Elbette. Efendim," dedi bakışlarını Roarke'a çevirerek, "sizi anons etmek için arayayım mı?"

"Hayır," dedi Eve, kesinlikle.

"Elli birinci kat. Ana giriş için 5100 numara." Gümüş renkli asansör kapılarından birinin sessizce açılmasını sağlayan bir düğmeye bastı. "Ziyaretinizin keyfini çıkarın."

"Teşekkür ederim." Asansöre doğru yürürlerken Roarke bir eliyle Eve'in koluna dokundu.

"Sizin binanız."

"Evet, yle."

"Yani serserilerle iş yapmıyorsunuz ama onlara kira mı veriyorsunuz?"

"ok sayıda serseriye kiraya verdiğimi hayal ediyorum, çünkü onların bile başlarını sokacak bir çatıya ihtiyaçları var."

Gümüş tavana baktı. "Ne atı ama."

"Oldukça güzel, değil mi?" Adam eğildi ve kızın gözlerini güvenlik kamerasına dikmesine rağmen onu öptü. "Hatırladığım kadarıyla hemen yan tarafta da aynı derecede güzel bir restoran var, eğer asan."

"Ev bunun için daha iyi."

"yle olma eğilimindedir."

Elli bire kadar sessizce at sürdüler.

Geniş bir koridor, daha fazla kırmızı çiçek, gümüş duvarlara karşı sanat patlamaları ve 5100'ün çift kapısı.

"İyi güvenlik," diye yorumladı Eve, kapı kamerasına, avuç içi plakasına ve kilitlere dikkat ederek. Zile bastı, sonra kameranın sadece Roarke'ı çekebilmesi için görüş alanından çıktı.

Beklediği gibi, Banks ya da güvenlik görevlisi sormadan kapı açıldı.

"Şey, bu bir sürpriz." Eve yer değiştirirken ona baktı. "Ve merhaba."

Bunun kurnaz bir çekicilik olduğunu düşündü - yavaşça gülümseme, çocuksu yakışıklı bir yüzdeki yavru-kahverengi gözlerin derinleşmesi. Güneşten ya da yetenekli bir renk uzmanından dolayı çizgiler oluşmuş, karmakarışık kahverengi saçlar yüzü çevreliyordu. Soluk altın rengi bir kazak ve koyu kahverengi bir pantolon düzgün bir vücudu rahatça örtüyordu.

Eve, Cecily Greenspan'ın tarifine göre yaklaşık 1.80 boyunda ve doğru yapıda olduğunu hesapladı.

"Teğmen Dallas, NYPSD."

Rozetine neredeyse hiç bakmadı, çoğu kadının gururunu okşayacağından şüphelendiği bir şekilde köpek yavrusu gözlerini yüzünden ayırmadı.

Çoğu kadın gibi değildi.

"Elbette, Roarke'un karısı. Seni ekranda gördüm. Hakkınızda çok şey okudum. Lütfen, içeri gelin. Seni görmek güzel, Roarke."

Bir el uzattı. Roarke soğuk bir kibarlıkla elini sıktı.

"Teğmen polis işleri için burada."

"Kulağa uğursuz geliyor." Ama Jordan'ın gülümsemesi hiç solmadı. "Otursana. Umarım 'iş' içki içemeyeceğimiz anlamına gelmiyordur."

"Öyle ama istediğin her şeye sahip olabilirsin."

Yaşam alanı, camdan bir duvar ve onun ötesindeki geniş bir terasla manzaradan yararlanıyordu. Alacakaranlık şehrin üzerinden kayıyor, tüm yumuşak

Binalar derinleşen gökyüzüne mızrak gibi saplanırken ışık. Nehrin üzerine parıldayarak düştü.

Jordan, Eve'e bir satranç tahtasını düşündüren, hepsi siyah ve beyaz renkte kanepeler ve sandalyelerden oluşan bir sohbet grubunu işaret etti. Uzun, dar bir şömine duvar boyunca titreyerek uzanıyordu. Üzerinde erkek ve kadın çıplakların kara kalem çalışmaları sıralanıyordu.

Arka planda sessiz bir müzik uğulduyordu.

"Aperatif bir şeyim var," dedi ve bir bardak soluk altın rengi sıvı aldı. "Kahve, sizin için sade, değil mi? Droidim bunu görebilir."

"Hayır, teşekkürler." Eve hoşbeşe bir son vermek için oturdu. "Willimina Karson ile bir ilişkiniz vardı."

"Evet, ya n i birkaç hafta önce bitirdik. Dostça."

O da rahat ve huzurlu bir şekilde oturdu.

"Bayan Karson'ın bu sabah Quantum Air'in merkezinde meydana gelen bir bombalama olayında ağır yaralandığını biliyorsunuz, değil mi?"

Yüzü kasvetli ve kederli çizgilere büründü - Eve'in zihninde karakalem kadar kabataslaktı. "Bu sabah duydum. Korkunç ötesi bir şey. Tüm o insanlar! Quantum'un bir çalışanı, bir yönetici? Nasıl bir zihniyet olduğunu hayal bile edemiyorum. Tanrıya şükür Willi ölmemiş ve bana tamamen iyileşmesinin beklendiği söylendi."

"Sana kim söyledi?"

"Bülteni duydum. Willi için endişelenmekten hasta olduğum için gün boyunca raporlara bağlı kaldığımı itiraf ediyorum. Tüm bu olanlardan sonra bile birleşme devam ediyor ve şimdiden daha iyi durumda. Ne büyük bir rahatlama! Bu adamın, bu manyağın bunu neden yaptığını öğrendiniz mi?"

"Paul Rogan'ın da en az ölen diğerleri kadar kurban olduğu gerçeğini gözden kaçırdıysanız, hatalı bir yapıştırıcı kullanmışsınız demektir.

bu sabah yaralandı. Quantum ve Econo'nun birkaç aydır pazarlık halinde olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet. Farkındayım, evet. Willi'nin iş konusunda inanılmaz bir zekası var ve benim güçlü olduğum alan sanat dünyası olsa da, romantik bir ilişkimiz varken benimle bazı girdileri ve çıktıları paylaştı."

Yüzünde yine o gülümseme belirdi ve aperatifini kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Icove kitabının ve videosunun da gösterdiği gibi, çalışmalarınızın bir kısmını Roarke ile paylaşıyorsunuz."

"Ayrıntıları biliyor muydunuz?"

Jordan hafifçe eğilip kıpırdandığında gülümsemenin yerini daha ağırbaşlı ifadeler aldı. "Bu Econo ve Willi için büyük bir değişimdi ve öyle de olacak. Hiçbir şekilde düşüncesizce hareket etmez ve hesap tabloları ve rakamların yanı sıra tavsiyeleri ve fikirleri de dikkate alır."

"Sana mı danıştı?" Bunu söyleyen Roarke, kaşlarını kaldırarak ısırmaktan çok yemliyordu. "Bu büyük anlaşmada mı?"

Jordan bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Ne de olsa ben bir iş ailesinden geliyorum. Pazarlık yapan, anlaşılan, alan, satan bir aileden... kapsamını kesinlikle anlıyorsunuz. Doğal olarak Willi benim tavsiyemi ve fikrimi sordu, tıpkı karınızın sizinkini araması gibi."

"Peki sizin tavsiyelerinize ve görüşlerinize uydu mu?" Eve sordu. "Onları dikkatle tarttığına inanıyorum. Ben kesinlikle

birleşmeyi teşvik etti. Bence Econo'nun biraz cilaya ihtiyacı var ve Quantum bunu sağlayacaktır. Pearson'ı tanıyor muydun?" Jordan dikkatini tekrar Roarke'a çevirdi. "Harika bir adamdı. Bu bir trajedi. Karısına, kızına ve oğluna başsağlığı dileklerimi ilettim. Garip bir şekilde, kızı Liana bana Willi'yi hatırlatıyor. Büyüleyici kadınlar, hatırı sayılır bir tarzı olan iş kadınları."

"Ve harcanabilir gelir," dedi Roarke soğuk, soğuk bir gülümsemeyle.

Jordan onun altında dondu kaldı.

"Birleşme konusundaki tavsiye ve görüşlerinizle başka kim ilgileniyordu?" Eve talep etti.

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Müzakere edilirken ve kurulurken birleşme hakkında kiminle konuştunuz, herhangi bir detay verdiniz mi?"

Hakaret etmeye çalıştı. "Willi'nin benimle konuştuğu her şey gizli kalacaktı. Onun bana olan güvenine asla ihanet etmem."

"Hadi oradan," dedi Roarke yumuşak bir sesle. "Kuzeninin düğününde, üzerinde çalıştığın bir anlaşmaya yatırım yapmam için beni kandırmaya çalıştığında kendim de öğrendiğim gibi, sen lanet olası bir kevgirsin ve bana potu tatlandırmak için birçok gizli ayrıntı verdin."

"Hatırlamıyorum-"

"Biliyorum ve eğer teğmen bizi biraz yalnız bırakırsa sizi rahatlatabilirim." Roarke öne doğru eğildi. "Sizi tazeleyeyim mi?"

"Sizi evime tehdit edilmek ve hakarete uğramak için davet etmedim."

"Herhangi bir tehdit duymadım." Eve arkasına yaslandı. "Ama tazeleme konusunu şimdilik geçiyoruz. Kiminle konuştuğunuzu, ayrıntıları kiminle paylaştığınızı düşünmek isteyeceksiniz - bir anlaşma yapmaya ya da birini etkilemeye çalışıyorsunuz."

"Willi'yi sevgimden dolayı dinledim ve tavsiyelerde bulundum." Artık sert konuşuyordu. "Bir iş birleşmesinden ziyade konuşacak daha ilginç şeylerim var. Dediğim gibi, benim ilgi alanım sanat. Şimdi, hepsi bu kadarsa, bu akşam bir randevum var."

"Düşünmek isteyeceksin," diye tekrarladı Eve. "Çünkü Roarke senin bir kevgir olduğunu söylüyorsa, sen de öylesin. On iki kişi öldü. Romantik bir ilişki yaşadığın kadın hastanede. Kontrol ettiğimde -ki edeceğim- sadece birkaç hafta önce yollarını ayırdığın kadının durumunu öğrenmek için hastaneyle irtibata geçmediğine bahse girerim."

Bu, hafif bir kızarmaya neden oldu. Utanç belki, diye düşündü Eve. Öfke daha muhtemel.

"Birleşme hakkında kiminle konuştuğunuzu, kimlerin sizi ayrıntılar için sıkıştırmış olabileceğini düşünmek isteyeceksiniz. Borsaya ilgi duyan, kumar oynamayı seven, askeri geçmişli olan biri hakkında dikkatlice düşüneceksiniz."

Banks bardağını bir kenara koydu. "Çok sayıda insan tanıyorum ve bunların birçoğunun borsayla ilgisi var, birçoğu kumardan hoşlanıyor-"

"Öyle mi?"

Sözünü kesti ve içkisini tekrar aldı. "Bu tür konularla ilgilenen mali danışmanlarım var. Sanat, dediğim gibi, benim alanım."

"Ama Econo'nun CEO'su önemli bir kararla ilgili olarak size danıştı?"

"Yastık muhabbeti." Onu başından savdı. "Ve bir kadının tecrübeli bir erkeğe danışmaya olan doğal eğilimi. Açıkçası, Willi'nin işiyle gerçek bir ilgim yoktu ve kesinlikle ayrıntılarıyla yemek yemedim. Her halükarda, haftalardır bu işe dahil olmadık. Şimdi beni mazur görün."

Eve ayağa kalktı. "Düşünmek isteyeceksin," dedi tekrar. "Çünkü soruşturmam seni bombalamayı kışkırtan adamlarla ilişkilendirirse, seni suç ortağı olarak bağlamanın bir yolunu bulacağım. Bundan hoşlanmayacaksın."

Rengi bu kez derin bir şekilde yükseldi ve cazibesini yok etti. "Bu çok saçma. Hayatımda hiç kimseye zarar vermedim! Gitmenizde ısrar ediyorum yoksa güvenliğini sağlamak zorunda kalacağım."

Şimdi Roarke ayağa kalktı. "Burası benim binam, seni göt, ve benim güvenliğim. Teğmenin uyarısını dikkate alırsan akıllıca davranmış olursun. Oh, ve işte bir tane daha, Liana senin gibi bir serseriye gün yüzü göstermez. Bitti mi?" diye sordu Eve'e.

"Şimdilik. Düşün," diye tekrarladı Roarke'la birlikte kapıya doğru yürümeden önce. Jordan'ın yüzünü görmek için arkasına baktı.

titrek bir öfke maskesi.

Mükemmel.

Asansöre doğru giderken, "Bu iyi bir korkutmaydı Roarke," diye yorum yaptı.

"Ekleyeyim, sen de iyi bir korkutucu polis oldun." Onun elini tuttu, parmaklarını öptü. "Takım çalışması."

"Düşünecek. Düşünmeden duramayacak. Belki bir yere varır, çünkü birleşme hakkında çok konuştu. İç istihbaratla kendini şişiriyor. Her şey onun üzerinde."

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını silkti. "Eve gidelim, yemek yiyelim, takım çalışmasına devam edelim. Son bölüme o serserinin mali danışmanlarının kim olduğunu ve belki de Quantum ve/veya Econo'ya ne kadar yatırım yaptığını öğrenerek başlayabilirsiniz."

"Memnun oldum."

Roarke'ın arabayı sürmesine izin verdi, böylece ekibine görüşmenin hızlı bir özetini gönderebilecekti.

"Zeki ve istikrarlı görünen Karson'ın neden Banks gibi işe yaramaz bir kullanıcıyla takıldığını anlamıyorum. Elbette iyi görünüyor, ama eğer böyle bir şey varsa, sadece sevişin ve yolunuza devam edin."

"Kalp istediğini ister, görmesi gerekeni görür."

"Kalp, kafa olmadan sadece zonklayan bir kastır." Onu incelemek için eğildi. "İyi görünüyorsun." Büyük bir yetersizlik, diye düşündü. "Ve bu da bir şey. İşe yaramaz bir kullanıcı olsaydın sana çakabilirdim ama yoluma devam ederdim."

"Sanırım birbirimizi ilk becerdiğimizde hâlâ şüpheli olarak cinayet kurulunuzdaydım."

"Teknik olarak," diye izin verdi. "Ama bunun için seni düşünmemiştim. Yanılmış olsaydım, seni yere sererdim, kaygan. Belki önce son bir kez daha becerirdim seni ama yine de indirirdim."

"Sevgilim, bu çok tatlı ve tuhaf bir şekilde tahrik edici."

"Asıl mesele, onun saçmalıklarına kanmayacak kadar zeki ve merkeziyetçi olması."

"Nasıl etkileyeceğini biliyor ve bir gol attığında bunu ortaya koyuyor. Zekâsı var ve iyi bir oyun oynayabilir." Roarke omuz silkti. "Özünde, biraz becerisi olan bir dolandırıcı. Zeki ve kararlı olanlar iyi yağlanmış bir dolandırıcılığa kanabilir, özellikle de kalbe oynayanlara. İnsan şöyle düşünüyor: Ama bende durum farklı, ya da onu değiştirebilirim."

Kapılardan geçtiklerinde kaşlarını çattı ve ev, tüm harikaları ve karşılamalarıyla derinleşen gökyüzüne doğru yükseldi.

"Puantiyeler beneklerini değiştirmezler diyecektim ama bazen değiştirebiliyorlar. Değiştirirler. Sen bir polisle evlisin ve ben de bir şehir kalesinde yaşıyorum."

Arabayı durdurdu, onu öpmek için eğildi. "Puantiyeler benektir."

"Bulaşıp birbirine karışana kadar. Sonra leke olurlar."

"Bu hem doğru hem de kafa karıştırıcı," diye karar verdi. "Yani birbirimiz için lekelerimizi lekelerle dönüştürdük."

"Doğru, ama Banks? Onun tipi her zaman puantiyeli olacaktır."

"Nasıl olduğundan tam olarak emin değilim ama aynı fikirde olmak zorundayım. Willimina'nın da aynı sonuca vardığından ve ilişkiyi bitirdiğinden şüpheleniyorum."

"Ama onunla birleşme hakkında, müzakereler hakkında konuşmadan önce değil. Bunu önemli ya da daha önemli görünmek için kullanmadan önce değil. Sadece uyuyor."

Arabadan indiler ve birlikte kapıya doğru döndüler.

"Beneklerini değiştirmeyenlerin leoparlar olduğunu biliyorsun, puantiyeler değil."

"Bir leopar leopar olarak doğar, yaşar ve ölür, işte bu kadar."

"Atasözünün amacı da bu zaten."

"Sadece bu olan bir şey için neden bir atasözüne ihtiyaç duyulsun ki? Bu kelime israfıdır. Eğer insanlar apaçık ortada olan şeyler hakkında aptalca sözler söylemeselerdi, bu kadar çok kelime israf etmez ve bu kadar çok konuşmazlardı."

Kişisel şehir şatosunun büyük fuayesine adım attı. Orada, kış tatilinden dönen siyah giyimli Summerset, ayaklarının dibindeki şişman kediyle birlikte belirdi.

Her zamanki gibi kemikli ve kadavra gibi, diye düşündü, ama tropik bölgelerde biraz renk almıştı ve bu onu şaşırttı. Sadece onu şaşırttı.

Daha da kötüsü, tropikal rengin iskeletin diğer bölgelerine de yayılıp yayılmadığını merak etmesine neden oldu. Ve bu merak onu beyin kanaması geçirmekten korkuttu.

"Neredeyse tam zamanında," dedi o kibirli sesiyle, "ve birlikte." Kaşları yukarı kalktı. "Ve gözle görülür bir yara almadan."

"Gün daha yeni başlıyor." Eve paltosunu çıkardı, kedi bacaklarının arasından dolanmak için yanaştığında onu tırabzanın üzerine attı. "Sen değilsin."

Roarke hoşbeş etmek için oyalanırken o da yukarı çıktı. Kedi peşinden koştu.

8

Doğruca evindeki ofisine giderek panosunu hazırlamaya başladı. Roarke içeri girdiğinde, kravatını ve takım elbisesini çıkarmış, biraz ilerleme kaydetmişti.

Ateşi yaktı; bu onun sık sık unuttuğu hoş bir dokunuştı.

"Halletmem gereken biraz iş var," dedi ona. "Akşam yemeğine yirmi dakika var diyelim mi?"

"Otuz daha iyi."

"Bu kadar yeter."

Roarke bitişikteki ofisinde Roarke'ın yaptıklarını yaparken o da tahtayı bitirdi, kahve programladı, kitabını oluşturdu.

Sonra botlarını masanın üzerine koydu ve kahvesini alıp arkasına yaslandı. Galahad kucağına atladı ve bu iyiydi. Kahvesini içerken onu dalgınca okşadı. Ve kendine düşünme zamanı verdi.

Şüpheli yok. Potansiyel olarak bir serseri - mükemmel bir kelime - bir bilgi kanalı veya bir şüpheli olarak bağlayan bir içgüdü. Masum bir adam silahlandırıldı ve ailesi paramparça oldu. On iki kişi öldü, iki başarılı şirket zarar gördü.

Gözlerini kapattı. Kumar, borsa, kâr.

"Patlayıcılar," diye mırıldandı ve Roarke'ın odaya girdiğini hissedince gözlerini açtı. "Patlayıcıları

Sadece can kaybı ve mal kaybı değil, aynı zamanda panik de yarattığı için."

"Peki ya sonra?" Bir an durdu, tahtayı inceledi. "Piyasayı manipüle etmenin başka yolları da olmalı, daha az yıkıcı ve öldürücü yollarla. Polislerin onun Rogan olmadığını anlamasından endişe etmiyorlardı - isteyerek Rogan değildi. Ama o ilk etkiyi, paniği ve her ikisinin de sonuçlarını istiyorlardı. Kim öldü, kaç kişi? Sadece kura şansı. Bir, bir düzine, iki düzine, bu önemli değil, gerçekten değil. Sonuç odaklı, değil mi? Risk alanlar, kumarbazlar, ama sonuca odaklanmışlar. Pencereyi patlatın, zaman olgunlaşmışken alabildiğinizi alın, sonra da maksimum kârla satın."

Yer değiştirdiğinde, Galahad sıçradı, uyku koltuğuna doğru yürüdü ve zıpladı.

"Bu sadece bir oyun da olabilir, kumar oyunu," diye devam etti ve ayağa kalkarak Roarke'a tahtada eşlik etti. "Ama ben bunu listede alt sıralara koyuyorum. Bu işe çok fazla zaman, çaba, risk harcadılar ve belirsiz sayıda insanı öldürmeye çok istekliydiler - bir kadını dövdükten, bir çocuğu korkuttuktan sonra bile - sağlam bir ödül elde etmemek için. Ama bu göreceli, değil mi? Sizin için iyi bir kazanç olabilecek bir şey, Peabody için farklı bir seviyedir."

"Bir yatırımın on katı - marjlarla oynarlarsa muhtemelen daha fazla - harcama ne olursa olsun, çok sağlam bir ödüldür. Örneğin Peabody bu sabah Econo'dan beş bin dolar aldıysa, şimdi istese elli binden fazlasına satabilir." "Bunu anlıyorum. Ve Peabody'nin seviyesinden daha fazla olabilirler ya da

Senin olabilirler. Muhtemelen ikisi arasında bir şeydir. Peabody bana McNab ile birlikte sana yatırım yapman için on bin dolar vereceklerini söyledi."

"Bir araya getirdiklerinde ve bu konuda rahat olduklarında." Şöyle bir baktı. "Bu sizi endişelendiriyor mu?"

"Hayır. Belki. Hayır." Uzaklaştı, geri döndü. "Hayır," dedi daha kesin bir şekilde. "Bu onların parası, ya da öyle olacak, ve sen

dikkatli ol. Muhtemelen sizinkinden daha dikkatli."

Durdu, tekrar kaşlarını çatdı, tekrar adımladı. "Bu bir şey."

"Öyle mi?" Yanına yaklaştı ve bir şişe şarap almak için duvar panosunu açtı.

"Para biriktirip kendileri yatırım yapabilirler ama borsa, ticaret ya da yatırımlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bir aracı kuruma gidip kendilerine danışmanlık yapacak birini bulabilirler ama siz varken neden bunu yapsınlar ki?"

Hâlâ kaşlarını çatarak Roarke'ın ikram ettiği şarabı aldı. "Yani onlar açısından akıllıca. Yatırım yapmak için akıllıca bir yol, -ne diyorlar- kazanmak için harcamak?"

"Öyle diyorlar."

"Bu konuda sana güvenmek, emin olmaya en yakın şey. Peki ya bu?" Tahtayı işaret etti. "Bir araya getirdikleri şey bu. Eğer desteyi hazırlarsan bu o kadar da kumar sayılmaz. Evet, yine de işler kötüye gidebilir ama olasılıkları kendi lehinize çevirmiş olursunuz. Zarı yüklediniz," diye mırıldandı.

Roarke sözlerini şöyle bitirdi: "Ve ev bunu fark ettiğinde," dedi, "sen kazancını alıp gitmiş olacaksın. Yemek yiyeceğiz," diye ekledi, "sonra üzerinde çalışacağız. Sanırım kırmızı et için uygun bir gece."

Bifteğin, minik altın patateslerin, yumuşak kuşkonmaz mızraklarının yanına oturdu. İlk ısırdıktan sonra Roarke'ın yine haklı olduğunu düşündü. Bu gece kırmızı et yemeliydi.

"Sen hâlâ benim yönetim kurulundayken," diye başladı, "beni burada seninle yemek yemeye ikna ettin. Biftek."

"Hatırlıyorum, evet."

"İkinci kez gerçek biftek yiyordum. İnek anlaşması."

Bir ruloyu ikiye böldü ve yarısını ona uzattı. "Hiç söylemedin.

İlki ne zamandı?"

"LT olduğumda Feeney beni biftek yemeye götürdü. Sahte şeylere o kadar alışıyorsunuz ki, ne var bunda diye düşünüyorsunuz.

anlaşma." Bir lokma kesti, inceledi ve yedi. "O zaman öğrenirsin. İlk biftek," diye sordu ona.

"Sekiz yaşlarındaydım, Dublin'in lüks bir semtindeki büyük bir evi karıştırırken bir tane çaldım. İnsanlar değerli eşyalarını soğuk kutularında saklarlar, sanki değerli bir hırsız oraya bakmayacakmış gibi."

"Dondurucular," diye kabul etti, "iç çamaşırı çekmeceleri. Genellikle en üstteki iki. Yani biftek."

"Mick, Brian ve ben onu saklandığımız yerde sıcak bir tabakta kızarttık ve kesinlikle her şeyi berbat ettik. Yine de ne öncesinde ne de sonrasında daha iyisini yemedim."

Kadın gülümsediğinde, adam bardağını doldurdu. "Summerset beni yanına aldığı anda bir iki kez biftek yemeyi başardık ve tadının nasıl olması gerektiğini öğrendim. Ve hâlâ, küçük deliğimizdeki o yanmış et parçası ambrosia'ydı."

"Bizim gibi olmayacaklar. O ikisi," dedi eliyle tahtayı işaret ederek. "Bizim gibi sert bir şekilde büyüdüğünüzde, bu sizi acımasız, vahşi, gaddar biri haline getirebilir. Sizi çarpıtabilir. Ya da harika bir şeyin tadını hatırlamanızı sağlayabilir. Her iki durumda da, bunlar onlar değil."

"Kaba, vahşi, gaddar? Bu niteliklere sahip değiller mi?"

"Elbette, ama düşünülmüş, hesaplanmış, dikkatlice düzenlenmiş. Vurmak değil, intikam almak değil, hayatta kalmak ya da bunun berbat bir versiyonu değil. Hatırlamak zorunda değiller. Avantajları olacak, büyük olasılıkla iyi bir geçmişten geliyorlar. Sağlam bir eğitim ve/veya öğretim aldıklarına bahse girerim."

Onu inceleyerek, her zamanki gibi zihninden, süreçlerinden etkilenerек, bir lokma biftek dilimledi. "Neden?"

"Tamam, üç temel nedenden ötürü kumar oynarsınız. Eğlence faktörünü de içeren keyif için - ki bu da en azından koyduğunuz parayı kaybetmeyi göze alabileceğiniz anlamına gelir. Çaresizlikten ya da bağımlılıktan, ki bu genellikle kazansanız bile kaybedeceğiniz anlamına gelir çünkü sonunda geri beslersiniz. Ya da

Çünkü daha fazlasını istiyorsun, sadece daha fazlasını istiyorsun. Ben daha fazlasını istemekten yanayım. En azından şu anda sahip olduğum şeyle."

Küçük bir patatesi mızrakladı. "Ayrıca bahse girerim burada, şehirde oynanan bazı yüksek bahisli oyunları da biliyorsundur."

Kaşlarını kaldırdı, şarabını yudumladı. "Olabilir."

"Çekiştirilecek bir konu olabilir. Bazı kumarhaneleriniz var," diye devam etti, "ama gerçekten kumar oynamıyorsunuz. Kartlar, zarlar, bunun gibi şeyler."

"Ev her zaman kazanır, bu yüzden ev olmak içinde misafir olmaktan daha iyidir. Orada burada kumar oynadım. Biraz zaman geçirmek ve biraz kâr elde etmek için iyi bir yol. Ama benim için her zaman eğlence ya da diğer oyuncular hakkında fikir sahibi olmak içindi, hepsi de ileride bir işaret olarak kullanılabilir."

"Her soygun bir kumardı," diye belirtti.

"Yeterince doğru, ama bu da bir meslekti." Tekrar gülümsedi. "Bir tutku. Önce hayatta kalmak, sonra bir yaşam biçimi, sonra da başka bir tür eğlence."

"Richard Troy kumar oynardı," dedi babasını kastederek. "Bu mesafeden geriye baktığımda onun için içki içmek kadar, istismar kadar bunun da bir hastalık olduğunu fark edebiliyorum. Patrick Roarke kumar oynardı."

Roarke başını salladı. "Yaptı ve hemen hemen aynıydı. Kanlı fikirli babalarımız da aynıydı."

"Bu ikisi de öyle değil. Öfkelenecek, suratını asacak ve bir çocuğu dövecek tipler değil. Düşündükçe daha iyi anlıyorum. Bu iş onlar için çok kolay oldu. Elbette zaman aldı, biraz yatırım yapıldı, biraz risk içeriyordu, ancak bir kez devreye girdiğinde birkaç saat içinde net kar elde edildi. Bunu tekrar yapacaklar. İnsanlar öndeyken bırakmazlar."

"Ve böylece ev her zaman kazanır," diye kabul etti Roarke.

"Piyasayı manipüle etmek için kullanılabilir başka büyük birleşmeler, büyük değişimler biliyor musunuz?"

"Her zaman bir yerlerde bir şeyler pişer."

"Bence burada, New York'ta olmak zorunda, neredeyse olmak zorunda. Aksi takdirde seyahat etmek zorunda kalırsınız ve bunu başarmak için daha fazla zamanınız olur. Vurmak için hedefi bilmeniz gerekir. Aynı şeyi tekrar denerler mi? Bu riski alırlar mı? Kahretsin. Düşünmem lazım."

"Önce ye."

"Doğru." Biraz daha biftek kesti, zihnini boşaltmaya çalıştı, böylece köşelere sıkışmış olanlara odaklanabilecekti. Ve başka şeyler hatırladı, daha kişisel şeyler.

"Ah, her neyse. Video ödülleri anlaşmasının Pazar günü olduğunu biliyorum."

Başını eğerek şarabını kaldırdı. "Beni şaşırtıyorsun."

"Aslında tam olarak bilmiyordum ama sonra aklıma geldi ve öğrendim."

Bu tür şeyleri sevdiğini biliyorum ama-

"Bir davanız var ve bu sizin hoşlanacağınız türden bir şey değil."

"Hala."

Bazen onun bu kadar makul olmamasını diliyordu. Suçluluk duygusu uyandırıyor. Öte yandan, çoğu zaman makul olmanın yakınından bile geçmiyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

Evet.

"Muhtemelen bizi süslü anlaşmalarınızdan biriyle oraya götürmenizi sağlayabilirim, ama mesele şu ki ..."

Yarı eğlenmiş, yarı meraklı bir şekilde beklerken, kız zorlanıyordu.

"Bu benim için büyük bir baş belası, Roarke, tüm bu lanet şey. Sadece aptalca bir kıyafet giyip yüzüme bir şeyler sürmek değil, aptalca kıyafetler giymiş ve yüzlerine bir şeyler sürülmüş insanlarla konuşmak zorunda kalmak da. Bununla başa çıkabilirim, bazen. Bunu seninle, senin eşyaların için yapıyorum."

"Öyle yapıyorsunuz ve bu takdire şayan."

"Tamam, güzel, ama bu? Lanet kitap, video? İşimi

yapıyorum ve bir zeka, hatta bir şüpheli diyor ki, Oh hey, Ilove kitabını okudum. Videoya bayıldım, her neyse.

Kıçımnda garip bir acı. Bir sik kafalıya haklarını okurken şöyle demesi beni hiç şaşırtmazdı: "Dostum, şu Ilove videosu çok iyiydi."

Adam güldüğünde kaşlarını çattı ve biraz daha biftek yedi. "Ben ciddiylim."

"Biliyorum."

"Peki ya daha kötüsü? Oh, daha da kötü. Kızıl At anlaşmasını okumayı bitirmek üzereyim, çünkü Nadine başımın etini yedi. Ve çok iyi. Aptalca iyi ve ona söylemek zorundaydım çünkü arkadaşlar. Yalan söylesem, üzgünüm, berbat desem bile, yine de yayınlarlar ve bir sonraki videoyu yaparlar - bir üçleme istiyorlar."

Sözlerini rüzgarlı bir nefesle bitirdi ve adam kelimelerini seçmek için bir an durdu.

"Sevgili Eve, sıkıntın çok açık ve belli ki gerçek olduğu için anlayışlı olmaya çalışıyorum."

"Kesinlikle öyle."

"Ama sen gittin ve çok yetenekli bir kadını arkadaşın yaptın. Hem de gerçek ve iyi bir arkadaş."

"Lanet olası molalar," diye mırıldandı ve biraz daha yedi. "Süslü ödüllere gitmeyeceğim. Sadece hayır."

"Her şeye rağmen bir duruş sergilemek gerekir."

"Muhtemelen o kazanacak, sadece benim şansım." Kendini kaptırmış, şarabına dalmıştı. "Her neyse, Feeney ve ben anlaştık ve Peabody ile McNab'i serbest bırakacağız, böylece gidebilirler. Bu aptal şeyi kaşıkla yiyorlar ve birimiz Nadine'le birlikte orada olmalı, nasıl olursa olsun, rock'çıyı alıyor olsa bile."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü, onu ayağa kaldırdı. Ve yüzünü kavrayarak onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü.

"A ghrá, sen bir harikası."

"Ben-"

Onu tekrar öptü, sonra da içine çekti. "Seni anlayamayacağım kadar çok seviyorum."

"Aptal bir kıyafet partisine gitmediğim için mi?" "Aslında bu faktörler. Onlar için bir servis ayarlayayım mı? Bir süit mi?"

İçini çekti, onu anlayamayacağı kadar çok seviyordu çünkü hiç tereddüt etmeden tam da bunu yapıyordu. "Nadine ve rocker ile gidecekler. O halleder. Henüz bir şey söylemiyorum çünkü gideceğini öğrendiğinde Peabody'den bir sik alamayacağım."

"O zaman Leonardo'yla temasa geçsek iyi olur." Eve içeri sokuldu.

"Neden?"

"Kızımızın bir Oscar elbisesine, ayakkabılara ve çantaya ihtiyacı var. Ona mücevherleri ödünç verebilirsin."

Şimdi Eve geri çekildi. "Ama-"

"McNab için uygun bir şey bulacaktır. Fazla zamanımız yok ama Leonardo'nun özellikle Peabody ve McNab için bir şeyler yapabileceğine bahse girerim."

"Tanrım, zaten kıyafetleri var."

"Merak etmeyin." Roarke onu ve kendisini bir kenara bıraktı. "İşin bu kısmıyla ben ilgileneneğim. Benim katkım. Neden sen bulaşıkları halletmiyorsun, ben de bunu halledeyim? Sonra da cinayet işlemeyi kafamıza koyarız."

"Tek yapmam gereken cinayeti düşünmekken hayat daha kolaydı."

"Şimdi, beneklerini lekelere dönüştürdün, değil mi?" Onu tekrar öptü, sonra 'link'ini çıkardı.

Bulaşıkları toplarken kendi kendine mırıldandı.

"Leonardo," dediğini duydu. "Peki sen ve kızların?"

Temizlik işleriyle uğraştı, moda ya da aksesuarlar hakkında konuşmak zorunda kalmadığı için bu ona göre adil bir takastı. Bir fincan kahve hazırlamaya koyulduğunda, Roarke 'link'ini bir kenara koyuyordu.

"Yardım etmekten mutluluk duyar, o yüzden olmuş bilin." "Hiç de öyle düşünmüyorum. Jordan Banks."

Roarke, "Bu iş bitti say," dedi ve ofisine doğru yürüdü.

Eve, bunu yapabileceğini itiraf etti. O Jordan Banks'in mali durumunu araştırmakla meşgulken, Eve ekibinin ilk raporlarını gelenler arasından çıkardı.

Önce fesihleri taradı, askeriye ve/veya finansla bağlantısı olanların altını çizdi.

Birkaç isim not etti - bir şirketin ikinci şirkete geçen eski çalışanları. Onları daha derin bir çalışma için ayırdı.

Eve çalışırken ve Roarke kazarken, Jordan Banks bir aydınlanma yaşadı. Kaltak polis ona düşünmesini söylemişti ve o da düşünmekten başka bir şey yapmamıştı. Tehdit edilmekten ya da huzursuz hissettirilmekten hoşlanmıyordu, bu yüzden her zamanki gibi hislerini görmezden geldi ve bir partiye gitti.

Kokteyller, kaçaklar, müzik, bir uşağın kilerinde bir arkadaşın karısıyla kısa bir sevişme. Biraz kahkaha, biraz dedikodu. Dedikoduları her zaman daha sonra kullanmak üzere dosyalar. İyi kullanıldığında dedikodu kârlı olabilirdi.

Kafası biraz daha iyi olunca, kendini banyolardan birine kapatarak not defterine bazı bilgileri kaydetti. Aile kavgaları, kimin kimi aldattığı, kumar borçları; içeriden biraz bilginin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz.

Ve ona çarptı.

Willi'den bilgi istediği kesin, tabii ki üstü kapalı bir şekilde. İzin ver senin ses tahtan olayım, kurabiyem. Çok stresli görünüyorsun, sevgilim. Neden ben sırtını ovarken sen de bana her şeyi anlatmıyorsun?

Bilgisayarındaki dosyalara erişerek işe yarayacak kadar bilgi edinmişti ve daha fazlasını da elde etmişti. Paralı adamına Quantum'a göz kulak olmasını söylemeye yetecek kadar. Yeterince

Bir toplantıda sohbet iş dünyasına döndüğünde her şeyden haberdar olun.

Şimdi hatırladığına göre, içeriden bilgi almak için -her zaman el altında bulunan- biraz bozukluk yapmaya yetecek kadar.

Ama bu aylar önceydi, diye düşündü. Ve sadece biraz ben senin sırtını kaşıyacağım, sen de benimkini. Ama iyice düşündüğünde, orospu ve İrlandalı piçin ziyaretini de eklediğinde, her şey ortaya çıktı.

Kimin aklına gelirdi ki!

Hakkını yemeyelim, Banks'in bir anlık sıkıntısı oldu. Hafifti ve kısa sürede geçti. Ne de olsa bu üzücü şiddet olayından kendisi sorumlu değildi. Aslında o bir kurbandı.

Kurbanlığa giden en yumuşak yolu bulmak, çocukluğundan beri geliştirdiği özel bir beceriydi. Bu ona iyi hizmet etti.

Şimdi hesapladı, hızı ve dönüşleri düşündü.

Dört arkadaşına yetecek büyüklükteki kayısı renkli jet küvetin geniş kenarına oturdu, parti hediyesi olarak aldığı Erotica katkılı Zoner'ı ateşledi ve düşüncelere daldı. Ve kâr ile mağduriyetin bir araya geldiğini görünce, 'link'ini çıkardı.

"Merhaba," dedi parıldayan bir gülümsemeyle. "Konuşmamız gerek."

* * *

Roarke içeri girdiğinde Eve'in listesinin başında iki isim vardı.

Sandalyesinde döndü. "Görüşmeye almam gereken bir çift var," diye başladı. "İkisi de erkek, ikisi de kırklı yaşlarında ve her ikisi de hem Econo hem de Quantum için çalışmış. Biri sekiz yıl donanmada görev yapmış, diğerinin babası halen aktif görevde. Patlayıcı eğitimiyle özel bir bağlantıları yok ama. Biri bilişim uzmanı ve bu verileri ortaya çıkarmanın iyi bir yolu, diğeri muhasebede ve muhasebe de finansı biliyor. Yani."

Kadın biraz daha kahve koyunca Roarke ikinci bir fincan doldurması için parmağını çevirdi.

"Şimdi nerede çalışıyorlar?"

"Eski Donanma ve IT hala Quantum. İki yıl önce Econo'dan taşındı. Diğerleri Quantum'da başladı, Econo'ya geçti - her iki şirkette de yaklaşık beş yıl çalıştı. Şimdi Hayvan Hakları Kaynağı ya da ROAR adında bir kar amacı gütmeyen kuruluşta çalışıyor."

"Pekala." Masasının kenarına oturdu. "Suçlu."

"ROAR dostumuzun bazı sıkıntıları var, hepsi de protestolarla ilgili. Biri Bronx Hayvanat Bahçesi'nde, diğeri de bir kürk deposunu tahrip ettiği için. Bu onu kovdurdu. Donanmanın da birkaç küçük sıyrığı var: Sarhoşluk ve Düzensizlik ve itici-şişme."

Kahvesini eline aldı. "Elinde ne var?" "Jordan Banks tam bir haylaz."

"Haylaz."

"Sanat galerisi, hiçbir şey yapmadığı halde düzenli bir maaş aldığı devasa bir başarısızlık. Çalışanlarına acınası bir ücret ödüyor ve görebildiğim kadarıyla bunu kendi sanatlarını sergilemelerine izin vererek dengeliyor. Söz konusu sanat eseri satılmayı başarırsa, galeri yüzde yetmişini alıyor. Ayrıca mekânı özel partiler için kir alıyor."

"Muazzam bir başarısızlık," diye tekrarladı Roarke. "Kağıt üzerinde. Ama kara para aklama aracı olarak makul bir başarı sayılabilir. Küçük araştırmamdan sana gönderdiklerimi NYPSD'de bu tür işlerle kim ilgileniyorsa ona iletmek isteyeceksin."

"Kimin parasını akılıyor?"

"Belirli çizgileri aşmama izin vermediğiniz sürece size söyleyemem. Ama çoğunun yüksek bahisli oyunlardan kaynaklandığını tahmin edebiliyorum. Ara sıra onlardan hoşlanıyor. Sıra dışı bir şey değil ama orada bağlantıları var."

"Biliyordum."

"Bazıları sanattan gelebilir. Kendi galerisini ne kadar kötü yönetirse yönetsin, sanat dünyasında bağlantıları ve bağlantıları var. Nakit satışlar duyulmamış bir şey değil ve nakit kolaylıkla yıkanabilir. Daha fazlası başka alanlardan gelebilir, ama nakit yıkıyor. Ve bununla bile, tam bir ahmak."

Eve başını salladı. "Onun bir suçlu olmasından çok bir ahmak olması seni rahatsız ediyor."

"Elbette. O bir aptal ve para parmaklarının arasından kayıp gidiyor. Oldukça iyi gizlenmiş birkaç hesabı var. Birkaç milyon burada, birkaç milyon da orada. Ailesi binanın sahibi olduğu için galeri için kira ödemiyor, ama harcamalarında kirayı listeliyor ve sadece bir cepten diğerine hokkabazlık yapıyor."

"Bisküvi istiyorum," dedi ve mutfağa gitmek için ayağa kalktı.

"Orada hiç bisküvim yok. Peki ya yatırımlar?"

"Buckley ve Schultz ile birlikte," dedi Roarke mutfaktan. "Görünüşe göre Buckley yaklaşık sekiz yıl öncesine kadar portföyünü kendisi idare ediyordu. Banks'in Buckley'nin bizzat ilgilenebileceği kadar kişisel serveti yok."

Elinde cipsli iki büyük kurabiye olan bir tabakla geri geldi.

"Onlar bisküvi değil. Onlar kurabiye." "O zaman bir tane istemezsin herhalde."

"Bana lanet bir bisküvi ver."

Bir tane aldı, ısırıldı. "Sıcak. Güzel."

"Öyle. Şimdi Banks'in portföyü Schultz'un torunu tarafından yönetiliyor ve yeterince yetkin, dürüst görünüyor. Gerçi benim izlenimim, şirketteki bir başkasına devrettiği yönünde. Ama bunu doğrulamak için, tutunduğunuz çizgiyi aşmam gerekir."

"Sadece devam et."

"Pekâlâ. Adamımız Kasım ayında Quantum hisselerinin küçük bir kısmını satın aldı, elli bin, marjda. Bombalamadan hemen sonra, bu sabah satmak için bir emir verdi."

"Panikledim."

"Yaptı -ama belki de sadece bu çizgide ilerlerken bazı yazışmalara rastladım. Komisyoncusu ona, haklı olarak kaybedecek çok az şeyi kaldığını söyleyerek ve hisselerin en azından düzlüğe çıkacağını belirterek, hisseleri elinde tutmasını şiddetle tavsiye etmiş."

"Dinledi mi?"

"Onun yolunda. Onun cevabı mı? Siktir et, Tad. Her neyse. Bence çok kolay sıkılıyor. Ama ilk tepkisi beni bu planın içinde olmadığına inandırdı."

"Belki de değildi. Belki Tad öyleydi. Belki de planın içinde olduğunu bilmiyordu. Belki de bir serseri, bir otuzbirci ve bir ahmak olarak o da bir kandırmacaydı. Başka ne olursa olsun, o kirli. Kara para aklamak hoş karşılanmaz."

"Yazık, çünkü çok gevrek ve temiz çıkıyor." Kurabiyesini bitirdi. "Willimina Karson galerisine sanat için otuz bin küsur ödedi. Econo galerisine yaklaşık yüz bin dolar ödedi."

"İlginç. Ve bunun yüzde yetmişini alacaktı. Sabah onunla konuşacağım, Banks'e anlaşmayla ilgili ne söylediğini öğrenmeye çalışacağım. Onunla bir tur daha atacağım ve ayıkladığım iki kişiyle görüşeceğim. Her ikisinin de Rogan'a erişimi ve onu inceleme imkânları vardır."

Ayağa kalktı, panoya doğru yürüdü. "İçeriden bilgi sahibi olmanız gerekir. Elbette, birleşme hakkında dedikodular var, ancak ayrıntıları belirleyene kadar gizli tuttular. Ve bu planın rafine edilmesi haftalar, hatta aylar aldı. Yani ortalama bir izleyiciden, hatta paralı insanlardan bile daha fazla şey bilmeleri gerekiyordu."

Spekölasyon elbette, ama bunu ortaya koymaya yetecek kadar somut veri var."

Geri döndü. "Yanılıyor muyum?"

"Ne soracağınızı, nasıl soracağınızı, kime soracağınızı bilerseniz daha fazlasını öğrenebilirsiniz. Bir de siyaset ve bürokratlar var. Anlaşma bürokraside ilerlerken orada bilgi sahibi olurdunuz. Bazı sızıntılar olabilir."

"Böylece doğru yetkilere sahip bir asistanın asistanı, bir bira içerken arkadaşlarına büyük bir anlaşmada drone çalışması hakkında övünebilir."

"Muhtemelen."

"Evet, tahmin etmiştim." Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Tamam. Bu bir soygun." Ellerini tekrar indirdi. "Soygunları biliyorsun, parayı, işi, anlaşmaları da biliyorsun. Nasıl hile yapılacağını ve çalınacağını biliyorsun."

Roarke düşünceli bir şekilde kalçasını onun masasına yasladı. "Tüm bunları bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Bu bir soygun," diye tekrarladı, "ama temelde bir dolandırıcılık. Sen bunları da biliyorsun. Masum insanları kullanmak, onları öldürmek senin yaptığın şey değil, ama nasıl soygun, vurgun, dolandırıcılık, hırsızlık yapılacağını biliyorsun."

"Hala iltifat alıyorum."

"Bunu nasıl yapardınız? Eğer bir sosyopat olsaydınız, ceset izi bırakmayı umursamazdınız. Bunu nasıl ayarlardın? Ne kadar sürerdi? Ne kadar paraya ihtiyacın olurdu?"

Bir nefes üfledi. "Hadi şimdi ateşin yanına oturalım."

"İstiyorum-"

"Benim istediğim bir brendi," diye karar verdi ve bir tane almak için yürüdü. "Ben ölü sayısı hakkında endişelenmeden bir iş planlarken biz de rahat edebiliriz." Yürürken kızın elini tuttu ve onu kanepeye doğru çekti.

Kedi uyku koltuğundan kaydı, sıçradı ve her ikisinin de kucağına uzandı.

"Rahat," diye karar verdi Roarke. "Başlangıç çeşitli noktalardan olabilir ve işte sorun yaşayacağınız yer de burası. Şirketlerden birinin içinde olabilirsiniz ya da olan birini tanıyor olabilirsiniz. Haberi medyada ya da sokakta duyabilirsiniz. Finans sektöründe ya da yine politika alanında olabilirsiniz. Ancak buradan vizyon sahibi olmak için yeterince bilgi sahibi olmanız gerekir."

"Şirketleri en uygun zamanda çökertin, satın alın, bekleyin, satın."

"Kısaca, evet. Ve eğer o sosyopat sizseniz, o en uygun zamanda o kazayı gerçekleştirmenin en uygun yolunun kan ve korku olduğunu düşünürsünüz."

"Patlama, can kaybı, karışıklık. İlk birkaç saat kimse ne olduğunu bilmiyor."

"Aynen öyle. Dünya böyle bir yer olduğu için insanlar böyle anlarda, ister yabancı ister yerli olsun, terörizme koşuyor. Piyasa tepki verir. Eğer bu benim planımsa, zamanları, tarihleri, isimleri isterim. Şirketlerin toparlanmasını isterim yoksa kârlı olmaz, değil mi?"

Brendisini yudumladı, hesapladı. "Kesinlikle bilmeme gerek yok, Pazartesi günkü toplantı büyük pazarlama açıklaması ve birleşmenin sonuçlandırılması."

"Buna inanamam. Bu bir tesadüf değil."

"Hiç de değil," diye kabul etti. "Ama sadece büyük bir toplantı olduğunu bilmem yeterli. Birleşmeyi zaten biliyorum, bitiş çizgisini geçmek üzere olduğunu zaten biliyorum. Ama bana bir zaman ve yer lazım. Her iki şirketten de bir asistan ya da kıdemsiz bir yönetici ile arkadaş olabilirim," diye düşündü. "Onlarla bir barda ya da spor salonunda tanışıp sohbet edebilirim. Onlarla birkaç kez karşılaşır, bir şeyler içer, iş konuşuruz."

"Gevezelik. Övünmek veya şikayet etmek."

"Genellikle ikisi de. Bu kişinin bana söylemesi gereken tek şey şu tarihte büyük bir toplantı olduğudur ve ben de oradan devam edebilirim. Ya da biraz daha fazlası için dürtüyorum, sadece sohbet, işten sonra stres atan birkaç kişi."

"Yeterince bilgi sahibi olsaydım," diye devam etti, "Pearson'ın varislerinin de Karson'ınkiler gibi güvende olduklarını bilirdim. Her şirketten sadece bazı yönetim kurulu üyeleri saat dokuzda orada olacaktı. Bu bir sunum, resmi bir tanışma. Resmi imza daha sonra atılacak. Yani sunumda kimlerin olacağına dair isimlere ihtiyacınız var, çünkü bu sizin tercihiniz.

"Daha sonra vurursan, çok fazla kodamanı saf dışı bırakırsın." Eve, "En büyük perukların ikisi de oradaydı," diye belirtti.

"Benim bakış açımdan mı? Her iki şirketin de başını kesmekten endişe etmiyorsunuz, çünkü parçaları toplamak için daha fazla uzuvları var. Ancak çok fazla hasar olursa, bu dalış daha uzun sürecektir ve iyileşme haftalar sürebilir."

Başını salladı. "Patlama kötüydü ama kontrol altına alındı. Bir oda ve içindeki insanlar. Ve odanın diğer tarafındakiler - çoğunlukla kesikler ve yanıklar, kırık kemikler ama gerçekten hayatı tehdit eden bir şey yok."

"En büyük için en küçük etki, eğer takip ederseniz. Rogan'ı nasıl olsa öldüreceğim için onunla temas kurabilirim. Dostça ya da iş amaçlı. Parkta koşarız, aynı şarküteriye gideriz. Beni ona özellikle bağlayan bir şey yok. Ya da o kadar yakın değilse, karısı, kızı, asistanı, bir iş arkadaşı."

Biraz daha brendi yudumladı. "Eğer ben olsaydım, birden fazla kaynak geliştirdim. Sıradan - iş çıkışı bar, spor salonunda buhar, kulüpte flört. Nasıl çalışacağınızı bilerseniz parça parça birikir. Yeterince param olduğunda Paul Rogan ve ailesi üzerinde çalışırım."

"Anahtar Rogan'da," diye kabul etti. "Eğer Econo ile birlikteysen, neden Econo'dan birini seçmiyorsun? Çok mu yakın? Yine de Rogan'ı tanımalısın. Ondan emin olmalısın ya da kumar oynadığından emin olmalısın. Ortağın kim?"

"Ah şey, bu zor bir soru, değil mi?" Roarke döndürdüğü konyayı inceledi. "Yalnız çalışmayı tercih ederdim ama her zaman tek başına bir işi başaramazsın. En iyisi bu işi yapacağından emin olman.

seninle birlikte. Ve bu seferki kanlı, o yüzden daha da eminim. Eğer bu benim işimse, benim planımsa, masaya ihtiyacım olan ya da istediğim bir beceriyi getiren birini seçerim ve onu tanırım. Kişisel olarak ve iyi. Eğer başka birinin planı için görevlendirilmişsem, aynı şey geçerlidir."

"Hiç patlayıcılarla çalıştın mı?"

"Hmm." Biraz brendi yudumladı. "İncelikli olmayı tercih ederdim, ama incelik bir seçenek olmadığında ..."

"Bunları kendiniz mi yaptınız?"

Ayakkabılarını çıkardı, ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve sorgulamaya başladı. "Belirli bir mesleğin tüm yönlerini öğrenmek akıllıca, öyle değil mi Teğmen? Bir şeylere delik açmak her zaman kaba görünmüştür, ama kabalığın da zamanı vardı ve gerekliydi. Şu anda büyük bir delik için, derime, göz dikmiş olabileceğim herhangi bir parlak nesne kadar değer veriyorum, bu yüzden bir ortak ya da bir uzman devreye girebilir. Yine de, burada uğraştığınız şey farklı bir şey. Bomba sonuçta bombadır ama farklı şekillerde olabilir. Giyilebilir bir bombanın yapımında ise daha önce hiç yer almadım. Bu biraz çalışma gerektirir."

"Bunun için Salazar var. Senden istediğim genel hatlar. Ve elimde bir resim var. İçeriden bilgi hayati önem taşıyor. O olmadan ilerleyemezsin. İçeriden bilgi ve Rogan'da uygun bir hedef, piyasa bilgisi ve onu oynamak için araçlar. Buna patlayıcıları da ekleyin -ki çoğu hırsızın, çoğu piyasa adamının parmaklarının ucunda bu yoktur- ve bir resim elde edin."

Kaşlarını çatarak tahtaya baktı. "Tamam."

Roarke kediye kaldırdı, kanepenin diğer tarafına bıraktı, Eve'i arkasına ve altına doğru itti, hepsi bir dans kadar yumuşaktı.

"Hey, çalışıyorum." dedi.

"Daire çiziyorsun," diye düzeltti. "Ve danışmanlık ücretimin vadesi geldi."

"Parayı koy."

Sırıttı. "Niyetim o."

Adamın ağız hızlı bir diş çekişiyse onunkine doğru inerken bile bu onu güldürdü. Böylece o ana, o ruh haline teslim oldu, kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı.

"Ne kadar hızlı yapabilirsin?"

Bir elini onun yan tarafına doğru kaydırđı, sonra tekrar aşağı indirdi. "Hızlı mı yoksa etkili mi olmak istiyorsun?"

"Seni tanıyorum, as." Kız ona doğru eğildi. "İkisiyle de başa çıkabilirsin."

"Bir meydan okuma o zaman?"

Tekrar kavis çizdi, sıcağan sıcağı. "Sen buna hazırsın."

Ağızını tekrar yakaladığında bile o da güldü. Çabuk, Çabuk, ve oh Evet, Etkili, şunlar eller sıyrıyor, o zeki parmaklar çekiştiriyor ve bastırıyor. Bir hırsızın sabit elleri, bir yankesicinin çevik parmakları, nefesini çaldılar. Ve onu silahsızlandırdılar, beline kadar çıplak

tekrar yakalamadan önce.

"Şimdiye kadar çok iyi," diye idare etti.

Sonra ağız göğsünü parçaladığında nefesi tekrar kesildi. Saldırı karşısında kalbi küt küt atarken, gömleğinin altından etine doğru ilerlemeye çalıştı.

Ateş için için yanıyor, ısı ve ışık saçıyordu. Yerinden edilmiş ve sinirlenmiş olan kedi koltuktan kalktı ve odadan dışarı çıktı.

Roarke onun üzerinde geziniyor, uzun hatların, ince kıvrımların tadını çıkarıyordu. Onu titretebilirdi, bu her zaman heyecan vericiydi. Ve kız da onun içini acıtabilirdi. Ondan aldığı her nefes, her iç çekiş kanında kabile davulları gibi çalıyordu. Elleri, onun geri kalanı gibi uzun ve dar, onun üzerinde koştu, ona uzandı, onu serbest bıraktı.

Adam kadının içine girdi, kendini gömdü, onu doldurdu. Tutuştular, nefesleri kesildi, gözleri kilitlendi.

Elleri yüzüne doğru kalktı -hassas bir vuruş- sonra parmakları saçlarına geri döndü, kavradı, açlık, çılgınlık ve hırs için ağzını tekrar kendi ağzına sürükledi.

Sonra hareket, her birinin sert ve hızlı bir şekilde alınması, her şeyi gölgede bıraktı. İhtiyacın çılgınlığı, kolları onun etrafında zincirlenmiş, kalçaları ritimden ritme atarken onu ele geçirdi.

Kız çılgılık atıp kendini uçurumun kenarına attığında, adam tutundu, tutundu, sonra onunla birlikte düştü.

9

Eve şafaktan önce gri arafta, yalnız, çıplak ve iletişim cihazının alarm sesiyle uyandı.

El yordamıyla aradı.

"Videoyu engelle.

Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Memura rapor verin, Jacqueline Kennedy Onassis Rezervuarı, Seksen Altıncı Cadde. Muhtemel cinayet. Kurbanın adı Banks, Jordan.

"Kahretsin," diye nefes verdi. "Anlaşıldı. Peabody ile bağlantı kurun, Dedektif Delia. Dallas tamam."

Yuvarlandı. "Işıklar açık, yüzde yirmi." Duşa doğru yöneldi.

"Kiminle konuştun, seni pislik? Kiminle konuştun?" diye mırıldanırken, fıskiyelerin sıcak nabzı onu dövüyordu. Duştan çıkıp kurutma borusuna atladı. Sıcak hava dönerken gözlerini kapattı.

Dışarı fırladı, bir bornoz aldı ve Roarke peşinde kediyle kapıdan içeri girdiğinde yatak odasına doğru yürüdü.

"Erken kalkmışsın," diye yorum yaptı. "Banks öldü."

"Ah, pekala. Ben kahveyi getireyim."

Minnettarlıkla dolabına daldı. "Central Park'ta ne işi vardı?" Siyah bir pantolon, bir gömlek ve bir ceket aldı. "JKO'da ne işi vardı?"

"Rezervuar mı?"

"Oraya gidene kadar tek bildiğim bu. Ama bu iş çok bağlantılı. Bu bombanın dün patlaması, onunla konuşmam ve sabaha kadar ölmesi mümkün değil."

Beyaz gömlek, siyah pantolon ve siyah ceketle oturma odasındaki kanepeye çıktı ve Roarke'ın uzattığı kahveyi aldı.

"Teşekkürler."

"Seninle geleyim mi?" diye sordu dolabının içinde dolaşırken.

"Gerek yok." Adam soluk gri V yakalı bir kazak ve gri bağcıklı bir çift siyah diz çizmesiyle dışarı çıkarken kadın şifonyerden cep enkazını aldı. "Hadi gel."

"Moda için değil - her ne kadar işe yarasalar da - pratiklik için. Hava sıcaklığı gece boyunca düştü ve karla karışık yağmurla birlikte biraz da rüzgar var."

"Kış hiç bitmeyecek mi?" Kazağı aldı, çekiştirerek giydi ve botlarını giymek için oturdu.

İş günü için mükemmel takım elbiselerinden birini çoktan giymiş olan Roarke, AutoChef'e doğru yürüdü.

"Kahvaltı için vaktim yok," dedi ve silah kayışını takmak için ayağa kalktı.

"Bunun için varsın." Ona yağlı, kızarmış bir ekmek cebi uzattı.

"Ne oldu?"

Gülümsedi. "Hızlı ve etkili."

Isırmadan önce sıırttı. Yumurta, krema, çıtır pastırma parçaları ve ıspanak gibi sinsî bir şey.

"Bir şey öğrendiğinizde beni etiketleyin, olur mu? Ne de olsa ben de onunla konuştum."

"Elbette." Kahvenin kalanını cebine indirdi. Bir elini saçlarında gezdirdikten sonra ceketini çekti.

Roarke onu kendine çekti ve öptü. "Polisime iyi bak."
"Anladım." Kapiya yönelmeden önce kediye tırmalamak için eğildi. Durdu. "Waffle mı yulaf ezmesi mi?"

"Pardon?"

"Ben burada yokken waffle mı yulaf ezmesi mi?" "Yulaf ezmesini severim."

Koşarak aşağı inerken, lanet olası kışlık kıyafetlerini giyip ölümle buluşmak için yola koyulurken sadece başını sallayabildi.

Karla karışık yağmur esiyordu, ıslak ve nahoştu, ön cama sıçırıyordu. Güneş henüz ortaya çıkmamıştı, bu yüzden ıslak beyaz çizgiler, farları ışıldarken kötü Mart rüzgârında akıyordu. Sokaklar simsiyah parlıyordu.

Mezarlık vardiyasından yeni çıkmış uykulu yolcularla dolu tek bir minibüsün yanından geçti. Seksen Altıncı Cadde'ye saptı ve siyah-beyaz bir arabanın arkasına yanaştı.

Bir üniformalı ona doğru ilerledi ve rozetini gösterdiğinde başını salladı.

"Neyiniz var?"

"Arkada birkaç üniversiteli var. Sarhoş bir şekilde gezintiye çıkmışlar ve yüzen adamı görmüşler. İki kişi çitin üzerinden tırmanıp, onu çıkarmak için atlamışlar. Beat droidler bizi çağırdı. Onları arkada sıcak tutuyoruz."

"Önce onları alacağım."

Eve kruvazörün kapısını açtı ve sıcak battaniyelerin altında titreyen iki adama -belki yirmi- baktı.

Çömeldi. "Teğmen Dallas. Duyalım bakalım." "Tanrım, sadece yürüyüş yapıyorduk, değil mi?"

"Doğru."

Kakao rengine pürüzsüz bir teni, altında biraz grisi ve geniş, kocaman kahverengi gözleri vardı. Sinirlerin kokusunu alabiliyordu.

Su ve ucuz bira ondan akıyordu. "Adın ne?"

"Marshall. Marshall Whitier. Bütün gece çalıştık, yürüyorduk ve etrafta takılıyorduk. Belki JKO'nun etrafında koşarsız, değil mi? Ve adamı gördük. Richie "Vay anasını" dedi, ben de "Ne oluyor lan" dedim ve tırmanıp suya atladık."

Diğer adam, "Kalp masajı yapmayı, hatta ağızdan ağıza vermeyi denedim," dedi. "İsim?"

"Oh, Richie. Yani Richard Lieberman." Sertçe yutkundu.

O kadar beyaz bir teni vardı ki çilleri puantiye gibi görünüyordu, diye düşündü Eve. Uçları maviye çalan turuncu saçları ve buna uygun minik, sivri bir sakalı vardı.

"Ben sertifikalıyım. Yazları cankurtaran olarak çalışıyorum, bu yüzden ne yapacağımı biliyordum. Ama adam gitmişti. Bilirsiniz, ölmüştü. Biz de polisi aradık."

"Etrafta dolaşırken ya da polisi beklerken kimseyi gördünüz mü?"

"Hiç kimse. Kaldırımında uyuyan biri vardı ama biz parka gelmeden önce Beşinci Cadde'deydi. Ve şey ..."

"Eee?"

"Sanırım orada da dövüş droidlerini gördük, o yüzden buraya saklandık."

"Sober-Up var mı?"

Gözleri önce birbirlerine, sonra aşağıya kaydı.

"Bak, şu anda senin reşit olmadan içki içmen umurumda değil."

"Bir parti vardı-"

"Umurumda değil," dedi Marshall'a. "İletişim bilgilerinize ihtiyacım olacak, sonra bu memurlar sizi nereye geri götürecekler?"

"Berkely'deyiz. Partiye gitmek için yurttan kaçtık, sonra-"

"Umurumda değil," dedi Richie'ye. "Seni geri getireceğiz." Engelli olsun olmasın, bir hayat kurtarmaya çalıştıklarını düşünöü. "İçeri gizlice girme şansın nedir?"

Yine o göz kayması. Richie ona, "Bu işte oldukça iyiyiz," dedi.

"Güzel. Bunu yap. Kurulanın, sıcak ve alkolsüz bir şeyler için. Benim için önemli olan şu: Birine yardım etmeye çalıştın ve edemeyince polisleri aradın."

"Bizi ispiyonlamayacaksın değil mi?"

"Seni ispiyonlamayacağım. Eğer içeri girmekte şansın yaver gitmezse, seni yakalayan kişi benimle irtibata geçsin. Teğmen Dallas, Polis Merkezi. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi."

"'Hanımefendi' dediğiniz için puan kaybedersiniz." Kapıyı kapattı. "Onları geri götür," dedi üniformalıya. "İçeri girdiklerinden emin olun."

"Aptallar." Üniformalı başını salladı. "Ama taşakları var. Muhtemelen şu anda büzüşmüşlerdir ama taşakları var."

Tam bir mutabakat içinde, saha kitini almak için arabasına geri döndü, koşu yoluna ve rezervuara doğru yürüyüşe başladı.

Mücadele eden güneş gökyüzünü daha açık, daha kirli bir griye çevirdi. Güneşin sidikli ışığında, ikisi de erkek olan, kare şeklinde, ciddi yüzlü, kaslı droidleri fark etti. Rüzgârdan ve ıslaklıktan etkilenmeden cesedin yanında duruyorlardı.

Eve rozetini kaldırdı. "Rapor verin."

Raporları, tanıkların ifadelerine, droidler gibi kesin zamanlar dışında pek bir şey eklemedi. Onları beklemeye aldı, sonra Jordan Banks'e uzun uzun baktı.

Yüzüstü yatıyordu ve boynunun açısına, derideki sert morluklara bakarak, boynunu kıran her kimse cesedi suya atmadan önce boynunun kırıldığını düşünöü.

Droidler onu tarayıcılarla teşhis etmişti ama o mühürlendi, Identapad'ini çıkardı ve bunu resmileştirdi.

"Kurbanın Banks, Jordan olduğu tespit edildi." Ölüm zamanını ölçmek için göstergesini çıkarmadan önce kayıt için verileri sıraladı. "TOD, oh üç yüz yirmi saat. Tanıklar dokuz-bir-bir'e beş-on ikide haber vermişler. Suda fazla kalmamış. Palto, bileklik ya da ayakkabı giymemiş."

Pantolonunun ceplerini aradı. "Cüzdan yok, 'link' yok. Soygun gibi görünüyor ama değil. Sadece değil."

Kalem ışığını çıkararak boyundaki morlukları inceledi. "Bir darbeden değil. Belki bir düşme, ama ..." Işığı yüzün sol tarafında gezdirdi ve Peabody'nin kışlık botlarının çıkardığı sesleri duyunca inceledi.

Ayağa kalktı ve ortağına döndü. "Arkanı dön."

"Ne?"

"Sadece arkanı dön."

Bunu yaptığında Eve arkasından yaklaştı, sağ elini Peabody'nin çenesinin altına koydu, sol elini Peabody'nin yüzünün sol tarafına bastırdı ve partnerinin başını hızlı ama nazik bir şekilde çevirdi.

"Hey!"

"Evet, evet." Eve geri adım attı. "Birisi nasıl öldürüleceğini biliyor, hızlı ve sessiz. Savunma yarası yok. Geldiğini hiç görmemiş. Bunu beklemiyordu. Arkasında kimin olduğunu biliyordu ve endişelenmedi. Önce sersemletmiş ya da silahı olabilir, ama sersemletip suya atıp boğmak ya da silah kullanmak varken neden gizlice, savaş tarzında öldüresiniz ki?"

Peabody eşarby tekrar boynuna doladı. "Bu Karson'ın eski sevgilisi, değil mi? Dün onunla görüştünüz mü?"

"Ve dışlerinin arasından yalan söyledi. Bunu görebiliyordum." "Bunun içinde miydi?"

"Öyle olduğunu biliyor muydu bilmiyorum ama öyleydi. Ve bu yarım kalmış işi canlı bırakmadılar."

Peabody cesede bir adım daha yaklaştı. "Boynu kırılmış. Sadece ellerinle birinin boynunu gerçekten kırabilir misin?"

"Eğer yeterince güçlüysen ve nasıl yapılacağını biliyorsan. Askeri, askeri olacak."

Ellerini uzun deri paltosunun ceplerine soktu, griye karşı gri olan ufuk çizgisine baktı. "Onu buraya nasıl getirdiler? Sabahın üçünde buraya geliyor, onlarla buluşuyor. Ya da buraya birlikte gelmişler. Savunma yarası yok, boğuşma izi yok. Kendi isteğiyle gelmiş. Yürüyerek mi gelmiş? Bana bu kadar uzağa yürüyecek biri gibi gelmedi. Taksileri kontrol edelim, özel araba servisleri adresinden alıp bu bölgeye bırakıyor. Bu sabah iki ile üç yirmi arasında bırakılacak."

Işığını çimenlerin, patikanın üzerinde gezdirdi. "Süpürgecileri ve ölü arabasını çağıracağız. Suç mahalli bir şeyler bulabilir. Devam edin. Onunla ben ilgilenirim."

Çantayı ve etiketi sipariş ettikten sonra olay yerini koruyan droidlerin yanından ayrıldı ve arabaya doğru yürürlerken Peabody'ye tanıkların ifadeleri hakkında bilgi verdi.

"Su donuyor olmalı."

"Umursamayacak kadar genç ve sarhoş olduklarını söyleyebilirim." Eve arabaya bindi, "Kahve" dedi.

"Oh evet." Peabody programladı. "Banks bağlanırsa, bu bize avantaj sağlar."

"Bağlandı. O yüzden Karson'ı görmeye gidiyoruz." "Şimdi mi? Daha çok erken."

"Banks için değil."

Eve hemşireyle -başka bir hemşireyle ama neredeyse onun kadar onaylamaz bir hemşireyle- uğraştı ve Karson'ın odasına zorbalıkla girdi.

Hasta uyanıktı, sabah raporları duvar ekranında mırıldanıyordu. Hemşire onunla ilgileniyor, monitörleri kontrol ediyor, yastıkları kabartıyordu.

"Lilian, kahve içmeyi çok isterim."

"Şimdi kahvaltınızı sipariş edeceğim." Dışarı çıkmadan önce Karson'ın elini okşadı.

"Berbat bir kahve," dedi Karson, "mızımızlandığımı biliyorum ama Tanrım, buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Bilginiz var mı?"

"Bayan Karson, Jordan Banks'in öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Ne? Ne?" Sağlam kolunu kullanarak ayağa kalkmaya çalıştı, irkildi ve geri çekildi. "Jordan? Nasıl? Aman Tanrım."

"Bu sabah erken saatlerde öldürüldü." "Öldürüldü mü? Nasıl olabilir? Nerede? Oh, Tanrım. I bir dakikaya ihtiyacım var."

Ellerini yüzüyle kapattı, sallandı, sallandı. "Öldürüldü. Öldürüldü. Yapamam. Onu küçümsedim. Ondan nefret etmeye başladım. Beni aptal yerine koydu ve ben de onun beni aptal yerine koymasına izin verdiğimi bilmekten nefret ettim. Şimdi o öldü."

Ellerini bıraktı. Gözleri nemli parlıyordu ama yaş akılmıyordu. "Yaklaşık sekiz aydır birlikteydik. Birkaç hafta öncesine kadar."

"Biliyorum."

"Elbette biliyorsun. Bilmek senin işin. Düşünemiyorum. Sadece düşünemiyorum."

"Biraz su ister misiniz?" Peabody teklif etti.

"Bir içki istiyorum, tekmeli bir şeyden iki double. Tanıdığım insanların ölmediği bir saat geçirmek istiyorum." Gözlerini kapattı, kendini kontrol altına almak için nefes alıyor gibiydi. "Nasıl öldürüldü? Bana anlatabilir misiniz?"

"Ölüm nedenini adli tabip belirleyecek." Eve olasılıkları tarttı. "Boynunun kırıldığına inanıyorum."

"Kavgaya mı karıştı? Bu imkansız. Nasıl olduğunu bilemez."

"Hayır, kavga değil. Birleşmenin detayları ve zamanlaması hakkında ona ne kadar şey söylediniz?"

"I . . . Çok fazla." Nefes alış verişı yeniden hızlanırken, çarşafı yumruk şeklinde kavradı. "Jordan'ın bombalamayla bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsun? Buna inanamıyorum, inanmayacağım."

"Bunu bilmiyorum. Ona detayları verdin mi?"

"Ona aşık olduğumu sanıyordum. Onun da bana aşık olduğunu sanıyordum. Ailesi işten anlıyor. Jordan daha çok sanatla ilgileniyor ve aslında bu da tam olarak doğru değil. O daha çok kadınlarla ve onları nasıl kullanacağıyla ilgileniyor. Zengin kadınlarla. Ama benim işime ilgi duyduğunu düşündüm, şefkatli bir ilgi ve bazı düşüncelerimi, planlarımı, umutlarımı onunla paylaştım. Tavsiyeleri vardı, bazen oldukça iyi tavsiyelerdi. Beni dinledi, destek oldu. Ve ben bir aptaldım."

"Hiç sanmıyorum," diye araya girdi Peabody. "Onu önemsiyordunuz ve onun da aynı şeyi hissettiğini düşünüyordunuz. Onu kişisel düzeyde bir ortak olarak görüyordunuz."

"Yaptım. Düşündüm ki . . . Gerçekten birlikte bir geleceğimiz olduğunu düşünmüştüm. Beni daha çok kandırdın."

"Peabody sözlerine şöyle devam etti: "Ortaklarımızla paylaşabilmemiz gerekiyor. "Onlarla konuşmak, onları dinlemek. Bu doğal ve insani bir şey."

"Umarım bir gün yine böyle hissederim - güvene layık birini bulduğumda. Ama şimdi, onu küçümsediğimi söyledim ve bunu hafife almıyorum. Ama olanlarda onun parmağı olduğuna inanamıyorum. O aileyi terörize etmede, insanları öldürmede. Ben de ölebilirdim. Aylarca birlikte yattık, birlikte yaşadık."

"Neden ayrıldınız?" Eve ona sordu.

Şimdi iç çekti. "Para istemeye başlamıştı. Sadece borç. İlk seferinde pek önemsememiştım. Sadece birkaç bin nakit. İkinci kez, birkaç hafta önce, bu beni rahatsız etti. İlkini hiç geri ödememişti ve belli ki ödemeye de niyeti yoktu. Ben karşı çıktım, o da bıraktı. Ama sonra öğrendim ki

aldatıyordu. Başka bir kadın, tabii ki varlıklı ve bu durumda evli. Bu konuda onunla yüzleştüğimde, omuz silkti. Kelimenin tam anlamıyla omuz silkti," diye ekledi, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Ona vermek istemediğim paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden başka bir kaynaktan yararlandı. Gerçekten, bu benim hatamdı.

-Ya da o öyle söyledi."

"Cesurca," diye yanıtladı Eve.

"Keşke onu tekmeleseydim. Yine de, o anda onu dışarı attım. Bu onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Aslında, her halükarda benimle işinin bittiğini söyledi."

"Hor görülmek biraz korkakça bir kelime gibi görünüyor."

Karson Eve'e biraz gülümsedi. "Öyle, değil mi? Ne olursa olsun, o vahşi bir adam değil. Bir kullanıcı, bir fırsatçı, tembel, değersiz bir orospu çocuğu ama öldürecek bir adam değil."

"Bunu yapabilecek başkalarını tanıyan bir adam olabilirdi."

"Oh, Tanrım, bilmiyorum. Saat kaç? Erken." Bileğindeki cihaza bakarken kendi sorusuna da cevap verdi. "Juliette'i takip etmek için çok erken. Arkadaşım," diye ekledi. "Sırtımı yaslayabileceğim biri."

"Bana arkadaşlarından, ortaklarından bahset."

"Çoğunu iyi tanımıyorum. Bazılarını severdim. Eğlenceli, esprili, ilginç. Diğerlerini mi? Kısa süreli eğlenceler için eğlenceli, espriden çok ısırın ve bir sonraki parti ya da macerayla daha çok ilgilenen insanlardı. Bir sürü yasa dışı insan vardı ve Jordan'a bunu belirttikten sonra pek fazla partiye gitmedik. Benim bir işim, bir itibarım var. Erotica ve Buzz'ın kanape gibi sunulduğu bir partide fotoğrafım çekilerek ismimin ve şirketimin medyaya yansımaya izin veremezdim."

"Kumar mı?"

"Tabii ki. Yasal ve sanırım değil. Bunların çoğunun kumar oynamaya gücü yeter."

"İçlerinden herhangi biri işinize, birleşmeye ilgi gösterdi mi?"

"Teğmen, bu tipler -ya da Jordan'ın özellikle sevdikleri- iş ya da çalışma konusunda fazla endişelenmezler. Parti yaparlar, seyahat ederler. Econo hakkında birkaç sıradan konuşma yapmış olabilirim, ama dürüst olmak gerekirse özel bir soru ya da ilgi hatırlamıyorum."

"Jordan'ın sanat galerisi aracılığıyla kara para akladığını biliyor muydunuz?"

Karson uzun bir nefes verdi. "Öyle miydi? Tabii ki öyleydi. Bu çok mantıklı. Ne kadar aptal olabilirim ki? Aldığım sanat eserlerinin parasını nakit olarak ödememi istedi, ama ödemedim. Bazılarını şirket için, şirket aracılığıyla aldım ve bunun kuralları var. Bazılarını da kendim için aldım ama belgeli olsun istedim.

"Ona çok fazla şey söyledim," dedi donuk bir sesle. "Ona çok fazla güvendim ve o da bu güveni pek çok şekilde kırdı. Sır olarak paylaştığım şeyleri birine söyleyerek güvenimi kırdı. Egosu için ya da para için, onun için ikisi de aynı şey aslında. Ve bu yüzden insanlar öldü. Çünkü sırtımı yaslayabileceğim birini arıyordum ve onu bulduğumu sanıyordum."

"Sen sorumlu değilsin." Eve hızlıca konuştu. "Eğer Banks sorumluysa, bunun bedelini çok ağır ödedi. Ama sen sorumlu değilsin. Ve büyük olasılıkla güvendikleri biriyle ayrıntıları paylaşan tek kişi sen değilsin. Sorumlular bunu istismar etmenin yollarını buldular."

Onu bir çiçek ormanının içinden pencereye ve ötesindeki gri gökyüzüne bakarken bıraktılar.

* * *

Pearson'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki kırmızı tuğlalı malikânesi dört katlıydı. Ağırbaşlı bir şekilde duruyordu, uzun pencereleri karla karışık yağmur yağarken boş gözlerle bakıyordu.

"Biraz erken geldik," diye belirtti Peabody, Eve büyük çift giriş kapısının üzerindeki revakın altına adımını atarken.

"Anlaşacaklar." Zile basarken güvenliğin ihtiyatlı ama eksiksiz olduğunu fark etti.

Günaydın. Bilgisayar tarafından oluşturulan ses hoş ve nötr bir ton taşıyordu. Pearson ailesi ailedeki bir ölüm nedeniyle şu anda ziyaretçi kabul etmemektedir.

"Teğmen Dallas," diye söze başladı Eve, rozetini okutmak için kaldırırken, "Dedektif Peabody, NYPSD. Bizi bekliyorlar."

Bir dakika lütfen.

Tarayıcının ince kırmızı çizgisi Eve'in rozetinin üzerinden geçerek yeşile döndü.

Kimlik bilgileriniz doğrulandı, Teğmen. Aileniz gelişinizden haberdar edildi. Lütfen bekleyin.

Siyahlar giymiş bir kadının sağ taraftaki kapıyı açması bir dakikadan az sürdü. "Beklettiğim için özür dilerim, lütfen içeri gelin."

Elli yaşlarında, düz siyah saçları olan bir kadın geri çekildi. Ağlamaktan kızarmış koyu renk gözleri sabit duruyordu.

"Paltolarınızı alabilir miyim?" "Biz iyiyiz."

"Beni takip ederseniz." Mantıklı ayakkabılarla, parlatılmış altın zemin üzerinde, soluk kırmızılar ve mavilerle desenli kalın bir halı boyunca ilerledi. Halının ortasında büyük, yuvarlak bir masa duruyordu ve masanın ortasındaki kırmızı vazoda beyaz çiçekler yüksek tavana doğru yükseliyordu.

Kadın geniş fuayeden derin bir kemere ve üç sohbet alanı barındıracak kadar büyük bir odaya döndü. Siyah-gri ipliklerle işlenmiş beyaz mermerden bir çerçevenin içinde alevlerin kaynadığı şöminenin yanındaki yeri seçti.

"Oturmak isterseniz, aile birazdan size katılacak." "Ne kadar zamandır Pearsonlar için çalışıyorsunuz, Bayan?"

"Bayan Stuben. Otuz üç yıl. İzninizle, kahve ve çay servisini kontrol etmem gerekiyor."

Dışarı çıktı, bir adam kemere doğru adım attığında kemere ulaştı. Bir karış uzunluğundaki adam ellerini kadının omuzlarına koydu ve başının üstünü öpmek için kendini aşağı doğru eğdi. Kadına bir şeyler fısıldadı ve kadın aceleyle uzaklaşmadan önce elini kaldırıp adamın elini sıktı.

Geniş adımlarla içeri girdi. Siyah kazağı ve pantolonu, yürüyen bir soba borusu görüntüsüne katkıda bulunuyordu. Yüzü de en az geri kalanı kadar çelimsizdi ve uykusuz kalmış bir adamın bitkin ifadesini taşıyordu.

"Teğmen, Dedektif. Ben Drew Pearson. Ailenin geri kalanı birkaç dakika içinde burada olacak. Lütfen oturun."

"Kaybınız için üzgünüz Bay Pearson ve bunun sizin ve aileniz için zor bir zaman olduğunu biliyoruz."

"Paramparçayız. İnsanlar cam gibi olduklarını söylerler, ben de öyle düşünürdüm. Şimdi bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Üzerinde dağınık gül desenleri olan zarif mavi bir sandalyede yine bir tür katlanarak oturdu.

"Her şeyden çok kimin ve neden olduğunu bilmemiz gerekiyor. Bugünü, yarını ve diğerlerini atlatmak zorundayız ama bunu kim ve neden olduğunu bilmeden nasıl yapacağız? Babam Bunu değiştirmeyecek ama bilmeden nasıl atlatacağız?"

"NYPD bunu öğrenmek için tüm kaynaklarını kullanacaktır. Londra'daydınız."

"Evet. Orada çalışıyorum. Ya da öyleydim."

"Ancak müzakereler, çünkü sunum ve asıl anlaşma New York'ta gerçekleşti."

"Evet. Son birkaç aydır çok fazla mekik dokudum ama aynı zamanda 'link' ve holo ile de çalıştık."

"Birleşmeden yanaydınız."

"Fikri masaya ben getirdim ve ilk nabız yoklamalarını ben yaptım. Ve son yirmi dört yıldır kendime soruyordum.

Bunu babama getirmek, anlaşmanın gerçekleşmesine yardımcı olmak onun hayatına mal olduysa korkunç saatler."

"Hayır. Bombayı yapan ve Paul Rogan'ı patlatmaya zorlayan insanlar babanızın ve diğer on bir kişinin hayatına mal oldu."

"Paul'ün bu işe karışmadığından kesinlikle emin misiniz?" "Evet. Onu tanıyor muydunuz?"

"Pekala. İnanamadım... sonra da inanmak istemedim." Ellerini kucağında sıkıca kavuşturmadan önce burnunun kenarını sıktı. "Cecily ve Melly -karısı ve kızı- iyi mi?"

"Olacaklar."

"Onlara ulaşamadık. Annem-"

Siyahlar giymiş üç kadın elleri ya da kolları bağlı bir şekilde odaya girip sağlam bir duvar oluşturunca, adam sözünü kesip ayağa kalktı.

"Anne." Kadınlara doğru yürüdü, ortadaki kadının elinden tuttu, sonra bir kolunu ona doladı ve onu yanına götürdü. "Bunlar Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody. Annem, Rozilyn Pearson."

"Bayan Pearson, bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Kaybınız için çok üzgünüz."

Sakinleştiriciden buğulanmış ve ağlamaktan kızarmış gözleri Eve'in üzerinden kaydı, oturmadan önce Peabody'nin üzerinden geçti. "Kocam öldü," dedi gün kadar donuk bir sesle.

Diğer iki kadın içeri girip onun iki yanına oturdu. Sağdaki onun elini tuttu. Kızı, diye düşündü Eve. Aynı narin kemik yapısını, aynı koyu kahverengi gözleri paylaşıyorlardı. Kızinkiler gölgeli olsa da sırlı değil, öfke doluydu.

"Kız kardeşim, Liana, karım, Sybil." Drew kız kardeşine baktı. "Brad?"

"Elinden geldiğince çabuk. Kocam," dedi Liana Eve ve Peabody'ye. "Oğlumuzla birlikte üst katta, Drew ve Sybil'in

Çocuklar. Noah sadece altı yaşında ve Drew'in çocukları çok küçük. Noah ve babam özellikle yakınlardı. Çok üzgün."

"Fazla vaktinizi almamaya çalışacağız," diye söze başladı Eve.

Stuben çay ve kahve servisinin bulunduğu büyük bir tepsiyi getirdi.

Sybil hızla ayağa kalktı. "Sana yardım edeyim, Bessie. Biraz çay alırsın Rozilyn." Eğitimli İngiliz aksanı gül kurusu görünümüne ve kuyruk yaptığı kestane rengi uzun saçlarına çok yakışıyordu. "Teğmen?"

"Kahve, sade.
Teşekkürler." "Ve,
Dedektif?"

"Normal kahve." Sybil'in boş bakışları üzerine açıkladı. "Ah, krema ya da süt-iki şeker. Teşekkürler."

Bir görevi olduğu için rahat olduğu belli olan Sybil, Stuben'le birlikte doldurma ve servis yapma işinde çalıştı. Eve onlara yerleşmeleri için zaman verdi. "Bayan Pearson, bu akşamki yemeğe katılmak isteyen kocanıza, onun işine ya da bu birleşmeye zarar verir mi?"

"Hayır. Hayır. Derrick iyi bir adam, harika bir baba ve koca. Çalışanlarına karşı şefkatli bir adamdır. Herkes onu sever. Öyle değil mi, Liana? Herkes babanı seviyor."

"Evet, tabii ki."

"Paul'e aileden biri gibi davranırdı!" Buğulu gözler öfke ve korkunç bir keder gösterecek kadar açıldı. "Paul ve Cecily evimizde her zaman hoş karşılanırdı. Melody torunlarımızla oynardı! Ve o benim Derrick'imi öldürdü."

"Anne, anne." Liana annesine sarılmaya çalıştı ama Rozilyn onu kenara itti.

"Bana Paul'un kurban olduğunu söyleme! Sakın bana onun zorlandığını söylemeyin. O katil bir seçim yaptı. Bir seçim yaptı ve babanı öldürdü. Derrick'imi öldürdü. Kocam öldü."

Sözcükler histeriye dönüşene kadar ağzından dökülürken sesi tizleşti. Gözyaşları fışkırdı ve fışkırdı.

Liana ayağa kalkmaya başlayarak, "Bunu yapamaz," dedi.

"Onu yukarı çıkaracağım." Stuben kanepenin etrafında yürüdü, eğildi ve Rozilyn'i kucağına aldı. "Şimdi yukarı çıkalım Roz Hanım. Benimle yukarı gelmeniz gerekiyor."

"Ne yapacağız, Bessie? Ne yapacağız?"

Stuben hıçkıran kadını dışarı çıkarırken, "Biraz dinlenmeye ihtiyacın var," diye yatıştırdı.

"Yapamaz-" Liana sözünü kesti, sakinleşmek için mücadele ederken başka tarafa bakıyordu. Sessizce ağlayan Sybil onun yanına oturdu ve ellerini tuttu.

"Annemle babam-" Drew boğazını temizledi. "Annemle babam," diye yeniden başladı, otuz dokuz yıldır evliydim. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. Şu anda bunu yapabilecek durumda değil."

"Anlıyorum. Geri kalanınızla görüşmek için geri gelmemizi tercih ederseniz-"

"Hayır, lütfen. Tanrım, şu işi bitirelim, Drew." Liana boşdaki elini yüzüne bastırdı. "Hadi şu işi bitirelim. Cecily ile konuştum."

"Sen-ne zaman?" diye sordu kardeşi.

"Bu sabah erken saatlerde. Buna ihtiyacım vardı. İkimiz için de zor oldu. Arkadaş ya da çok arkadaş canlısı olmalıydık," dedi Eve'e. "Kızı Noah'dan büyüktü ama sık sık birlikte oynarlardı ve Drew'in çocukları buradayken onlarla da oynarlardı, bu yüzden arkadaş olduk. Zor oldu ama bana kendisine, Paul'e ve Melly'ye ne olduğunu anlattı. Annem anlayamaz, affedemez ve ben de ondan affetmesini istemeyeceğim. Ama ben affedebilirim. Yapabilirim. Benim bir çocuğum var. Sizin de çocuklarınız var," dedi Drew ve Sybil'e. "Onları korumak için ne yapmazsınız?"

Nefes aldı. "Çok kızgınım, çok kızgınım. Bu öfkeyi Paul'e, Cecily'ye ve o küçük kıza yansıtamam. İstedim ama yapamam. Bu öfkeyle ne yapacağım? Bunu hepimize kim yaptı?"

"Bunu öğrenmek için çalışıyoruz. Babanızın düşmanları var mıydı?"

"Rakipler - kendi kocanız da onlardan biri. Rakipler ve rakipler, ama düşmanlar? Onu öldürmek isteyen biri mi? Tüm bu insanları öldürmek için mi? Hayır. Kesinlikle hayır."

"New York ofislerinde babanızla çok yakın çalışıyorsunuz. Birleşmeyle ilgili ciddi anlaşmazlıklar oldu mu?"

"Elbette bazıları. Bu büyük bir adımdı, büyük bir değişiklikti ama sonuçta herkes için çok iyi bir anlaşmaydı. Paul'ün kendisi de başlangıçta tam olarak katılmamıştı ama sonunda kabul etti."

"Sunum için neden New York'ta değildiniz?"

"Babam Roma'da bir aile temsilcisi istedi. Drew Londra'da, kuzenimiz Jean-Phillipe de Paris'te ama babam beni Roma'da istedi. Willimina'nın da önemli merkezlerde kilit adamları vardı."

"Sunuma küresel bir etki kazandırmak için," diye devam etti Drew. "Büyük açıklama," dedi hayalet gibi bir gülümsemeyle.

"Herhangi biriniz tehdit aldınız mı?"

"Hayır." Drew karısına ve kız kardeşine baktı, başını salladı. "Bu uyarı olmadan geldi."

"Birleşme hakkında kiminle konuştunuz? İş dışında?"

"Medya," dedi Drew. "En azından son birkaç haftadır. Sybil Avrupa'da bu işlerin çoğuyla ilgileniyor."

"Quantum Avrupa'nın medya şefiyim ve Drew ile birlikte Londra'da yaşıyorum. Bir yıldan uzun bir süredir ebeveyn izninideydim ama bu işe liderlik etmek için geri döndüm."

"Medyayı sen mi besledin?"

"Küçük ısırmalarla, stratejik ısırmalarla" diye ekledi. "Hikayeleri yayınlamak için onay alana kadar her şeyi kilit altında tuttuk. Biraz ilgi uyandırmak için zaman zaman sızıntı yaptık ama gerçek ayrıntılara girmedik."

Eve vites değiştirdi. "Jordan Banks'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

Kadın gözlerini indirmeden önce Sybil'in gözlerindeki şoku gördü. Ve eli sinirli bir şekilde saçlarını düzeltmek için yukarı uzandı.

10

"Bu ismi biliyorum," diye mırıldandı Liana. "Bu ismi nereden biliyorum? Drew?"

"Benim için çalmıyor, üzgünüm."

Sybil hiçbir şey söylemedi, sadece göz teması kurmadan başını hızlıca salladı.

Eve, "Birkaç hafta öncesine kadar Willimina Karson ile romantik bir ilişkisi vardı," dedi.

"İşte bu. Banks ailesi, Drew? İletişim, eğlence. Serseri oğul."

"Ah." Biraz kaşlarını çattı. "Hatırladığım kadarıyla onunla hiç tanışmadım. Morgan Banks'le tanışmıştım. Bu onun kardeşi mi?"

"Sanırım öyle." Liana sakinleşir gibi oldu, görmezden geldiği kahveden biraz içti. "Aslında ben de onunla hiç tanışmadım ama bazı şeyler duydum. Sanırım Willimina'nın bir noktada onunla görüştüğünü biliyordum. Elbette onu birleşme sürecinde tanıdım ama durun, durun, onunla tanıştım. Bir akşam yemeğinde. Aylar önce olmalı, belki geçen sonbahar. Neden?"

"O öldü."

Sybil dondu kaldı; rengi soldu. Drew öne doğru eğildi.

"Bu bağlantılı mı? Jordan Banks bir şekilde bombalama olayına karıştı mı?"

"Araştırıyoruz."

"Ama Willimina odadaydı!" Öfkelendiği her halinden belli olan Liana fincanını ve tabağını bir çırpıda yere bıraktı. "Öldürülmüş olabilirdi. Olduğu gibi, ciddi şekilde yaralandı. İlişkilerini bitirdiği için ondan intikam almak için bunu tasarladığını söyleyemezsin."

"Sebebin bu olduğuna inanmıyoruz ama doğrudan ya da dolaylı olarak bu işe karışmış olabilir."

"Zampara olarak tanınıyor ama bu şeytani bir şeydi. Sadece kötülük. Paul'u tanıyor muydu?"

"Aralarında herhangi bir bağlantı bulamadık." Eve ses tonunu sert tuttu, bakışları Liana'daydı. Sybil'e odaklandı.

"Bu konuda sizinle daha fazla bilgi paylaşamayacağım," diye devam etti. "Sizi daha fazla tutmak istemiyoruz, ancak her birinizle ayrı ayrı birkaç dakika konuşabilirsek yardımcı olabiliriz."

"Ayrı ayrı mı?" Drew tekrarladı.

"Yardımcı olur, o zaman sizi yalnız bırakabiliriz."

"Yine de Brad ve çocukları kontrol etmek istiyorum." O konuşurken Liana ayağa kalktı. "Brad'i aşağı gönderebilirim, eğer onunla konuşmak istersen Noah ile kalabilirsin."

"Bu işe yarar. Bay Pearson, bize odayı verirsiniz. Karınızla konuşacağız, sonra da sizi alması için onu göndereceğiz. Bu işi halledip yolunuzdan çekileceğiz."

"Pekâlâ." Ayağa kalktı, bir elini karısının saçlarında gezdirdi ve kız kardeşiyle birlikte dışarı çıktı.

Eve onların duyamayacağından emin olana kadar bekledi. "Söyle bana," diye talep etti.

Sybil gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Banks'i tanıyordun. Bunu inkâr etmek işe yaramayacak." Sesini alçak ve sert tuttu. "On iki kişi öldü. Banks dahil on üç kişi. O yüzden bize söyleyeceksin. Size haklarınızı okuyacağım."

"Aman Tanrım, Tanrım."

Kucağında kavradığı ellerini çözdü, Eve Miranda'nın revize edilmiş sözlerini okurken kollarını kendine doladı. "Jordan Banks ile bir ilişkiniz oldu mu?"

"Hayır! Hayır, hayır, öyle bir şey değildi. Demek istediğim, sadece bir flörttü. Ben asla -biz asla- Drew'a ihanet edemezdim, etmezdim. Sadece ..."

"Onunla Londra'da mı tanıştınız?" Peabody, Eve'den daha nazik bir şekilde sordu.

"Evet. Bir yıldan fazla oldu. Bebek sadece üç aylıktı. Jacey sadece üç aylıktı ve oğlumuz Trey de iki yaşına yeni basmıştı. Bebeklerimizin birbirine yakın olmasını istiyorduk."

Ellerini tekrar birleştirdi. "Drew ve Liana çok yakınlar, bu yüzden bebeklerimizin yaşlarının yakın olmasını istedik, böylece bu tür bir bağa sahip olacaklardı. Ve ben sadece ..."

"Üç yaşından küçük iki çocuk." Peabody sempatik bir bakış attı. "Çok yorucu."

"Evet. Tabii ki yardım aldım. Annem, bir dadı, ama ben-"

Sözünü kesti ve parmaklarını gözlerine bastırdı. "Hiçbir mazeretim yok. Drew birleşmenin temellerini atmaya yeni başlamıştı, toplantılar, planlar, babasıyla ve yönetim kuruluyla görüşmek için gidip gelmeler. Kendimi bunalmış, yorgun, ihmal edilmiş ve istenmeyen biri gibi hissediyordum. Bencildim, bencildim. İki güzel çocuk, beni ve bebeklerimizi seven sevdiğim bir adam ve onun önemli işleri olduğu için kendimi ihmal edilmiş hissediyordum."

"İzindeydin. Ev dışında önemli işler yapmaya alışmıştın," diye araya girdi Eve. "Bunun bir parçası olmaya."

"Belki biraz bebek sonrası depresyonu, bilemiyorum. Bu bir mazeret değil ama Trey'le çok hızlı toparlandım ve Jacey'le öyle değildim."

"Onunla nasıl tanıştınız?" Eve sordu.

"Katılmak istediğim bir sanat sergisi vardı. Bir açılış ve Drew beni götüreceğine söz vermişti. Dışarıda bir gece,

Sadece ikimiz. Bir yetişkin gecesi; mama, bebek bezi, masal yok. Giyinmişim, gülünç derecede heyecanlıydım ve beni aradı, ne kadar üzgün olduğunu ama bir şeye takıldığını ve bununla başa çıkması gerektiğini söyledi."

"Üzgündün." Tüm sempatisiyle Peabody başını salladı. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Yıkıldım, gerçekten mantıksız. Dadının gece kalmasını çoktan ayarlamıştık. Yeni bir elbise almıştım. Öylece gittim. Canı cehenneme. Bu açılışa gitmek istiyordum, gidecektim. Ben de gittim."

"Banks'le tanıştın," diye bitirdi Eve.

"Evet. Oradaydı ve bir şekilde resimlerden biri hakkında konuşmaya başladık. Çok çekici ve dikkatliydi. Flört ettim, kısmen Drew'a kızgın olduğum için, ama esas olarak birinin ilgisini çekmek çok iyi hissettirdiği için."

"Son üç yılın neredeyse iki yılını hamile olarak geçirdin." Peabody temaya sadık kalarak daha fazla anlayış gösterdi. "Kendini bir insan, bir kadın gibi hissetmek istiyordun. Sadece bir anne değil."

"Tanrım, evet. Yanlıştı ama sonrasında onunla bir içki içtim ve sanat, edebiyat ve sinema hakkında konuştuk. Sadece konuştuk. Beni taksiye bindirirken elimi öptü. Sadece elimi. Ama Londra'da sadece birkaç gün kalacağını söyledi ve onunla öğle yemeği yiyemez miydim? Yalnız yemekten nefret ederdi.

"Ben de öyle yaptım. Ertesi gün bebeklerimi bakıcıya bıraktım ve onunla öğle yemeği yemeye ve flört etmeye gittim. Ve ertesi gün onunla tekrar karşılaştım. Bir içki, öğleden sonra ortasında. Kendimi çok kötü hissettim. Bu sefer o beni öptü, ben de izin verdim. Otelinin barında. Ve benden süitine gelmemi istedi."

Durdu ve iki elini yüzüne bastırdı. "Neredeyse yapıyordum. Bundan çok utanıyorum. Bir parçam bunu yapmak istedi. Ama

geri kalanım dehşete düşmüştü. Ne yapıyordum ben? Kocam çalışırken, bebeklerim evde dadının yanındayken tanımadığım bu adamla ne yapıyordum? Ona hayır dedim. Özür diledim çünkü bu benim hatamdı. Oradan ayrıldım ve onu bir daha görmedim. Size yemin ederim."

"Ona birleşme hakkında ne söyledin?"

"Birleşme mi? Gerçekten konuşmadık-"

"Ona evli olduğunu söylemişsin," diye araya girdi Eve. "Bir yüzük takmışsın. Kocanızın sürekli çalıştığını söylediğinizde size sempati duydu mu, övücü şeyler söyledi mi?"

"Evet, sanırım öyle. Evet, öyle. Evde böylesine güzel, hayat dolu bir kadın varken aklını işine asla veremeyeceğini söyledi. Ve onu uzak tutacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu sordu."

"Ve sen de ona söyledin."

"I . . ." Bir elini ağzına bastırdı. "Dedim, sadece şu anda aile işi onun için aileden daha önemliymiş gibi geliyordu ve Econo ile bu anlaşmayı hazırlamaya o kadar dalmıştı ki, evde olduğumun farkında bile değildi."

"Econo'dan özellikle mi bahsettiniz?" "Bahsettim. Evet, bahsettim."

"Sana daha fazlasını sordu mu?"

"Olabilirdi. Evet, elbette yaptı. Şikâyet ediyordum ve biri - çok çekici, alımlı bir adam- beni dinledi, bana sempati duydu."

"Ona ne söyledin?"

"Dürüst olmak gerekirse anlatacak pek bir şey yoktu. Her şey yeni başlıyordu. Drew, babası ve diğer bazılarının Willimina Karson ve onun bazı adamlarıyla buluşması gibi şeyler. Drew'un New York'a seyahat etmek ve toplantılara katılmak için nasıl bu kadar çok zaman harcadığı. Tüm bunlara içerliyordum ve belki de bunun bir parçası olmadığım için. Dürüst olmak gerekirse, aptal ve bencildim ama anlatacak yeterli şey yoktu. Gerçek detaylar yoktu. Eğer o

bu işin içindeydi, anlamıyorum, hiç anlamıyorum."

Eve yaptı, ama Sybil'in gitmesine izin verdi. Ve sadece şekil için olsa da, diğerleriyle konuştu.

Arabaya döndüklerinde Peabody, "Kahretsin," dedi. "Sence patlayan topu kendisinin yuvarladığını anlayacak mı?"

"Belki de. Ama Banks o top parçasını aldı, Karson'a yuvarladı ve genişletti. Sonra da ego ya da çıkar uğruna genişletilmiş topu etrafa fırlattı. Başka biri de onu alıp silah haline getirdi ve bum."

"Banks'in Sybil'e tuzak kurduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kadının o açılışa geleceğini ve yalnız geleceğini bilmesine imkân yoktu. Bir fırsat gördü; parmağındaki taştan da anlaşılacağı gibi, yakışıklı ve varlıklı bir kadın. Ayrıca evli ama yalnız. Bir sohbet başlatır, bir fikir edinir. Tamam, kadın savunmasız ve mutsuz," dedi Eve trafiğe çıkarken. "Adam bunu istismar ediyor. Muhtemelen biriyle yatabileceğini, belki de birkaç dolar için onun derisini yüzebileceğini düşünüyor. Sonra da kadın birleşmenin tohumlarını adamın kucağına bırakıyor."

"Biraz araştırma yapıyor," diye devam etti Peabody, düşünürken gözlerini yağmura dikmişti. "Ve buraya bakın, Willimina Karson - çok çekici, bekâr ve daha fazla bilgi için iyi bir kaynak. Onunla buluşmayı ayarladı, onu etkiledi, peşine düştü, bağlandı ve alabileceği her şey için onu sağdı. Bence muhtemelen bu işin içeriden bilgi sızdırma kısmından -ya da her ne deniyorsa- biraz para kazanmayı düşündü ve bu konuda böbürlenerek kendini şişirdi. Yanlış insanlara. Şimdi o da öldü."

"Çalıyor," diye kabul etti Eve. "Tam çizginin aşağısında. Ben şöyle görüyorum: Aptal onlarla ya da onlardan biriyle temasa geçti. Onlara bu işi çözdüğünü ve pay istediğini söylüyor. Belki de

Onları ispiyonlamakla tehdit ediyor, belki o kadar aptaldır, ama pay istemesi yeterli. Gevşek son."

Eve bir yumruk yaptı,
büktü. "Şak."

"Muhtemelen içeriden bir adam aramıyoruz," diye bitirdi Eve. "İçeriden birinin Banks'in anlattığı bilgilere ihtiyacı olmaz. Ama onları ya da en azından birini övünecek kadar iyi tanıyordu, belki de küçük bir ücret ya da iyilik karşılığında bilgi teklif ediyordu. Central Park'a buluşmaya gidecek kadar iyi."

"Banks gibi insanlar mı? O kadar çok sürünüyorlar ve kayıyorlar ki hiçbir şeyin onlara yapışmayacağını düşünüyorlar. Bu ikisini fıçının üzerinde tuttuğunu düşündü."

"Evet. Gidip Morris'in Banks'in varilden düşüp boynunu kırmasıyla ilgili bize neler anlatabileceğine bakalım."

* * *

Eve morgun beyaz tünelinden geçerken yağmur hafiflemiş, sanki biri dev bir anahtarla gelip lanet musluğu tamir edene kadar damlamaya, damlamaya, damlamaya devam edecekmiş gibi görünen ve hissettiren soğuk bir ıslaklığa dönüşmüştü.

Morg kimyasal limon ve ölüm kokuyordu ve Morris'in çift kapısından alçak blues çalıyordu. İğne inceliğinde altın şeritleri olan orman yeşili bir takımın üzerine koruyucu bir pelerin giymişti. Donuk altın rengi bir gömlek ve koyu yeşil bir kravatla eşleştirmiş ve her iki rengi de uzun, koyu renk örgüsüne doladığı kordonlarda kullanmıştı.

Mühürlü elleriyle karaciğeri Banks'in yayılmış gövdesinden tartmak için kaldırdı. Eve ve Peabody'ye gülümsedi.

"Blues ve yatak için yapılmış bir sabah, ama ikisine de sahip olamayacağımıza göre ..." Yine de müziğin sesinin kısılmasını emretti.

"Yavaşlıyor," dedi Eve ona. "Gerçekten sinir bozucu bir hale geldi."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi mühürlü ellerindeki kanı temizlerken. "Kar yağıyor olabilir ve bu kış yeterince kar yağdı."

Peabody ona, "Mutfakta biraz nergis -kağıt beyazı- yetiştiriyorum," dedi. "Kışın son günlerini atlatmamı sağlıyorlar."

"Bunu kendim denemek zorundayım."

Eve, "Ölü adam muhtemelen yağmuru, karı ya da nergis her neyse onu umursamıyor," dedi.

"Çok güzel ve hoş kokulu bir çiçek," dedi Morris ona. "Baharın habercisi. Her halükarda . . . Bana söylenene göre ölü adamımız JKO'dan, kirli havayı ya da içkiye atlamayı dert etmeyecek kadar çeşitli maddelerle yalıtılmış birkaç çocuk tarafından çıkarılmış."

"Genç ve aptal. Genç ya da aptal olmasaydı Banks suda birkaç saat daha geçirirdi. Parkta koşmak için uygun bir gün değil."

"Katiliniz Banks'i çitin üzerinden geçirmek için biraz kaslı olmalıydı."

"Muhtemelen iki kişilerdi."

"Ah, bu yardımcı olabilir. Yine de bu boynu elle kırmak için biraz üst vücut gücü ve beceri gerekiyor."

"Askeri eğitim, büyük olasılıkla."

"Ve mantıklı. Arkadan," diye ekledi Morris. "Baskın sağ el. Merhum Bay Banks karşı koymamış. Savunma yarası ya da başka bir yaralanma yok. Biraz kırmızı şarap, biraz brie ve otlu kraker -biberiye- iki adet güvercin yumurtası, yaklaşık çeyrek ons beluga, birkaç marine edilmiş zeytin, biraz kaz ciğeri ezmesi tüketmiş. Tüm bunları birkaç ons absinthe ile tamamladı."

"Parti yemeği," dedi Eve. "Pahalı bir kokteyl partisi."

"Kaz ciğeri ve absent mi? Ölümünden bir saatten az bir süre önce bunların tadını çıkarmış olmalı."

"Partiden ayrıldı, parka gitti. Katiller partide olabilir," diye tahmin yürüttü cesedi incelerken. "Ya da buluşmayı daha sonra ayarladılar. Onları tanıyordu, onlara etrafı araştırdığımı söylemişti. Yani ..." Ellerini havada çevirdi. "Çıt. Tox?"

"Gönderildi. Sonuçlar kısa sürede elimize ulaşır. Partide sadece yiyip içmemiş," diye ekledi Morris.

Tepsisinden şeffaf bir numune kutusu aldı ve havaya kaldırdı. Eve içinde tek bir parlak kızıl saç gördü.

"Kasık kılları, kendi saçından taranmış," dedi Morris ona. "Laboratuvardaki Harvo'ya göndereceğim."

"Kadın olacak. Aynı cinsiyetten olduğunu gösteren bir şey yok. DNA yardımcı olacaktır."

"Eğer sahibi sistemdeyse, saç ve lif kraliçemiz onun izini bulacaktır. Burada ve orada biraz çalıştığını söyleyebilirim," diye devam etti Morris çantayı tepsiye geri koyarken. "Yüz ve vücut, önemli bir şey yok. Gördüğünüz gibi, kalıcı türden bir kasık bakımına inanıyordu."

Eve dar saç çizgisine baktı. "Başiboş kızıl saçları fark etmeyi kolaylaştırdı."

"Öyle oldu. Kanıtlar onun iyi beslenmiş, kafası güzel ve cinsel açıdan tatmin olmuş bir şekilde öldüğünü gösteriyor. Bunun onu pek rahatlatacağını sanmıyorum."

"Ya da ben, çünkü onu suç ortağı olarak bir kafese tıkmak için sabırsızlanıyordum. Teşekkürler, Morris."

"Hizmet etmek için buradayız."

Onlar dışarı çıkarken, tenor saksafonuyla müziği yeniden yükseltti.

"Parti ve seks," dedi Eve dışarı çıktıklarında. "Şu taksi şirketlerine ve özel ulaşım araçlarına git Peabody. Gidip para işlerine bakan adamla konuşalım, bakalım bir şeyler bulabilecek miyiz?"

Doğuya yöneldi ve finans bölgesinin dar sokaklarına ve kanyonlarına yaklaştığında Peabody bir vurgun yedi.

"Evet." Eve'e işaret etmek için bir elini kaldırdı. "Beni şoföre bağlayabilir misin? Sorun değil. Rapid Cab," dedi Eve'e. "Batı Doksan Altıncı Cadde'de bir araç ayarladım, saat iki yirmi. Batı Seksen Yedinci'de bırakacak. Evet, hâlâ buradayım."

Eve yüksek binaların gölgesinde pazarlık yaparken yarım kulakla dinledi. Süslü mimarileriyle Yıldızlı Çağ binalarının bazıları Urbanlılardan kurtulmuştu. Diğerleri savaştan sonra inşa edilmişti, o kadar şık mermiler, onları araç bombalarından koruyan, yağmurla ıslanmış bronz direklerin ötesindeki yüksek, süslü saraylarla birleşmişti.

Sivil sürücüleri kızdırmak onu endişelendirdiği için değil, devam eden sidik yarışında blokları yürümekten kaçınmak için çift park etmeyi reddetti. Sokak seçenekleri çok dardı.

Çok şey buldu, dikey opsiyonunu cimri bir ikinci seviye boşluğa sıkışmak için kullandı.

"Onaylandı," dedi Peabody ona. "RC bileti çıkardı. Bankalar yolculuk ücretini tahsil etmiş, yani elimizde bu var. Şoför onu hatırlıyor, tek başına binmiş. Ücretin yüksek ve sıkı olduğunu, 'link'inden biriyle konuştuğunu söylüyor. Birkaç dakika içinde orada olacağından başka ne dediğini bilmiyor ya da hatırlamıyor. Ücret 743 West Ninety-Six'ten alınmak üzere bir araç çağırmış ve şoför gelişini işaretledikten yaklaşık bir iki dakika sonra çıkmış."

Peabody, Eve'in yaptığı gibi dışarı çıktı ve çınlayan demir basamaklardan yer seviyesine inmeye başladı.

"Banks 'link'i üzerinden ödemeyi yaptı, çıktı ve uzaklaştı."

"Güzel. Paralı adamlarla konuştuktan sonra Banks'in dairesine uğrayacağız. Elinde bir adres olacak.

Bu yüzden o adreste kimleri tanıdığını öğreneceğiz. Partiye katılanlarla konuşabilir ve sanat galerisine gidebiliriz. Baxter ve Trueheart'ı kontrol etmemiz gerekiyor."

Banks'in yakın akrabalarına haber vermeleri için onları bağıladı. "Ailenin tepkisini istiyorum. onlarla görüşün."

Barikatları geçtiler, kameraları ve eğik boyunlarıyla Wall Street bölgesine akın eden turist kalabalığına katıldılar.

Sabah öğlene doğru hafiflerken kayar arabalardan gelen sokak kahvesinin ve dumanı tüten soya sosislerinin ilkinin kokusunu aldı. Kapitalizmin kötülüklerini protesto eden pankartları ve ciddi, öfkeli yüzleriyle yürüyen ya da çember çizen fanatiklerden kasıtlı olarak uzak durdu. Diğerleri Wall Street boğasının etrafına üşüşmüş, onun homurdanan hücumunun önünde neşeyle poz veriyordu. Ona göre boğa - metal ya da etten- siki olan bir inekti. Ona geniş bir alan bıraktı.

Ve John Caddesi'ndeki tonozlu, yaldızlı lobiye girdi.

Eve güvenlikten geçti ve Peabody ile birlikte kırk üçüncü kata çıktı.

Buckley ve Schultz'un lobisinde yaldız yok ama bolca peluş var. Ve insanlar hisse senedi raporları ya da finans haberleriyle dolu ekranları izlerken çok önemli görünüyorlardı.

Üç resepsiyonistten biri ciddiyetle Eve'in yaka kartına baktı. "Üzgünüm ama Bay Schultz bugün bütün gün tesis dışında toplantılarda olacak. Yarına kadar buradaki ofisine gelmesi beklenmiyor. İdari asistanından sizin için bir randevu almasını isteyeyim mi?"

"Yönetici ile
konuşacağım." "Müsait
olup olmadığına
bakacağım."

Üç dakika sonra yönetici dışarı çıktı.

Otuzlu yaşlarının başında, Eve'e göre, bankacı patinasıyla parlatılmış bir tür Trueheart kesimi. Mükemmel bir takım elbise, parlatılmış ayakkabılar, genç bir yüzde geyik gözleri.

"Teğmen, Dedektif." Gösterişli, önemli ve müreffeh olana doğru baktı. "Lütfen benimle gelin. Ben Devin Garrison, Bay Schultz'un yöneticisiyim." Takım elbiseli insanların oturduğu ya da volta attığı, Yunanca kadar yabancı bir dilde paradan söz ettikleri ofislere doğru ilerledi. Ya da e-inekçe.

Biraz daha büyük, iyi manzaralı, iyi döşenmiş başka bir ofise döndü. Eve'in ölçüsüne göre üst-orta tabaka.

Devin kapıyı kapattı. "Bay Schultz bütün gün ofiste değil. Ben sadece . . . Bay Banks hakkında bir bülten duydum. Bay Jordan Banks. Onu tanıyordum. İnanamıyorum."

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Oh. Şey, sadece 'link' aracılığıyla. Bay Schultz ile konuşmak istediğinde. Ya da bir öğle veya akşam yemeği toplantısı ayarladığımda. Onunla hiç şahsen tanışmadım. Ofise gelmedi. Gerekirse Bay Schultz ona giderdi."

"En son ne zaman gerekli oldu?"

"Kontrol etmem için bana bir dakika verir misiniz?" "Kontrol et."

Masanın arkasına geçti ve Eve'in not ettiği takvimi çıkardı. Bay Schultz meşgul bir adamdı ve çoğu iş gününde birkaç boş yeri vardı.

"On sekiz Şubat gibi görünüyor, aylık olağan öğle yemeği toplantıları için. Bir sonraki toplantı bu ayın ortasında yapılacaktı."

"Bildiğiniz kadarıyla en son ne zaman konuştular?" "Dün.

Bay Banks dün ofisi aradı.

Sabah ilk iş. Şey, aslında . . . Bay Banks gerçekten öldürüldü mü?"

"O gerçekten öldürüldü."

"Bence Agatha ile konuşmalısınız. Bay Schultz, Bay Banks'in mali danışmanıydı ama aslında hesabı Agatha Lowell idare ediyordu. Günden güne."

"Nerede o?"

Tekrar dışarı çıktı ve daha küçük ofislere doğru ilerledi. Birinde, Eve'in ilgiyle izlediği kızıl saçlı bir kadın bir masada oturmuş bir eliyle bilgisayarını, diğer eliyle de 'link'ini çalıştırıyordu. Duvar ekranında Roarke'ın kahvaltıdan önce baktığı aynı sembol karmaşası vardı.

Mavi gözleriyle baktı, sinirli ve odaklanmıştı.

"Hallettim. Evet, tamamdır. Her şey yolunda. Size geri döneceğim."

'Bağlantıyı' kapattı. "Ne oldu Devin?" Brooklyn'den gelen kalın sesi sabırsızlıkla hırıyordu. "İşim başımdan aşkın."

"Bunlar polis. Bay Banks. . . Öldürüldü!"

"Ne zaman?" Kaşları şaşkınlıktan çok derin bir kızgınlıkla birbirine yaklaştı.

"Bu sabah erkenden," dedi Eve ona. "Teşekkürler," dedi Devin'e. "Seninle konuşmamız gerekirse seni buluruz."

"Tamam. Aggie, Bay Schultz'u arayıp ona söyleyeyim mi?" "Ona mesaj at." Dikkatini Eve'e çevirdi. "Ona mesaj atabilir miyiz?"

Bunu çabuk halledebilir misin?" dedi. "Gerçekten meşgulüm."

"Ve belli ki bir müşterinin ölümüyle yıkılmış."

"Bay Schultz'un müşterisiydi. Onu çok az tanıyordum. Birisi öldüğünde üzülüyorum ama insanlar ölüyor. Benim işim var."

"Devin, Banks'in günlük işlerini senin yürüttüğünü söyledi."

İçini çekti ve kırmızı perçemlerini üfledi. "Bekleyin." Bağlantısını eline aldı ve bir kod girdi. "Cheryl, önümüzdeki birkaç dakika için etiketlerimi iletmem gerekiyor. Hayır, yapmam gerek." Başka bir şeye dokundu ve bağlantıyı bıraktı.

"Jordan Banks tam bir baş belasıydı, tamam mı? Kıdemli Bay Schultz onu torunu Tad'in üzerine attı ve aslında Tad de onu benim üzerime attı ama Banks kadınların sevişmek ya da güzel görünmek için olduğunu düşündüğü için kayıt danışmanı olarak kaldı."

"Banks onun günlük işleriyle sizin ilgilendiğinizi bilmiyordu."

"Onun için ilgilendiğim her şeyle Tad Schultz olarak ilgilendim. Onunla birkaç kez görüştüm ama çoğunlukla arka planda kaldım."

"Onunla kişisel bir ilişkiniz var mıydı?"

"Olamaz." Eve'in kaşlarını kaldırması üzerine tekrar iini çekti ve özlemle 'bağlantısına' baktı. "İlk tanıştığımızda beni heyecanlandırdı ve ben de en etkili olduğunu düşündüğüm şekilde onu engelledim. Seks için gerçekten zamanım olduğunda erkekleri tercih etmeme rağmen ona eşcinsel olduğumu söyledim. Bir müşteriyi ya da yöneticiyi diğer takım için oynadığını iddia ederek engellemek daha kolay. Kimse hakarete uğramıyor."

"En son ne zaman temas kurdunuz?"

"şey, dn. Kıdemli Bay Schultz ya da Tad'e ulaşmaya çalışmış ama bana yönlendirilmiş. Benim bir tür yönetici ya da kurye servisi olarak çalıştığımı düşünüyor. Her neyse işte. Mesaj ve e-posta yoluyla hallettim. Bombalamadan sonra yeni aldığı Quantum hisselerini satmak istedi ki bu aptalca bir hareketti. Duygusal. Quantum sağlam bir şirket ve hisse senedi tekrar yükselişe geçecekti - ki geçti ve ben de Tad olarak bir mesajla bunu ona söyledim. Böylece müşteriyi binlerce dolar kaybetmekten kurtardım ki sanırım artık bunun onun için pek bir önemi yok."

"Satmak isteyen çok kişi oldu mu?"

"Bazıları ve bazılarından birkaçı beni dinlemeyi reddetti. Para kaybettiler. şimdi satın alın dediğimde beni dinleyenler para kazandı."

"Banks'i en son ne zaman gördünüz?"

" ay önce olmalı. Tad onu benim üzerime atmak istedi, bu yüzden beni aylık öğle yemeklerinden birine götürdü - Banks'i yatıştırmak için bunu hala yapıyor. Banks'e benim gelecek vaat eden biri olduğumu ve çok zeki olduğumu söyledi -ki bu doğru, ama Banks'i bana paslamak istediği için bunu zorladı. Banks'in beni çok şirin bir şey olarak gördüğü çok açıktı,

Bu da hem Tad'in hem de benim vardiyanın işe yaramayacağına karar vermemiz için yeterliydi, en azından açıktan açığa. Ben de gizli bir bakış açısını kabul ettim."

"Neden?"

"Çünkü ben yeni yetme ve zeki biriyim. Kendi yolumda ilerliyorum ve bu hesapla ilgilenererek Bay Schultz ve Tad'e bir iyilik mi yapıyorum? Merdivende bir basamak. Bu yeterli mi?"

"Neredeyse. Bu sabah saat bir ile üç arasında neredeydin?"

"Yatakta tek başıma uyuyordum." "Ondan önce mi?"

"Yedi buçuğa kadar buradaydım. Saat sekizde bir müşteriyle buluştum ve akşam yemeği toplantısı saat ona kadar sürdü. Eve gittim ve oda arkadaşımınla günüm hakkında konuştuktan sonra yattım."

"Tamam, teşekkürler."

Eve kapıya ulaşmadan önce Agatha onun bağlantısında idi. "Cheryl, ben geldim."

"Kızıl saçlı," dedi Peabody dışarı çıktıklarında, "ama o kızıl saçlı değil."

"Pek olası değil. Yine de onu araştıracağız, sadece bu açığı kapatacağız. Diyelim ki Banks ile sürtüştü. Banks ona içeriden bilgi verir, o da bunu müşterilerine tavsiyelerde bulunmak ve yükselmek için kullanır."

Eve yine damlaya damlaya şehir merkezine doğru ilerlerken Peabody de koşmaya başladı.

"Tanrım! Gerçekten çok zeki biri. Yale mezunu, sınıfının en iyisi. Bir numaradan bahsediyorum. Mandarin dahil dört dil konuşuyor. Tek çocuk, evlilik ya da birlikte yaşama yok. Dallas, sadece yirmi beş yaşında ve dört dil biliyor. Suçlu değil."

Peabody hüzünle yağmura baktı. "Keşke dört dil konuşabilseydim."

"İki konuşuyorsun. Sivil ve polis. Bu herkes için yeterli. Yarı yarıya uyuyor. Odaklanmış, detaylara ve hedeflere odaklanmış ve finans sektöründe olduğu için kumarbaz. Banks'in boynunu kıracak kadar güçlü ya da uzun değil. Ailede asker yok mu?"

"Hayır. Annesi o çocukken İtalya'da büyükelçiymiş, bu yüzden üç yıl orada yaşamışlar - İtalyanca onun dillerinden biri. Babası siyasi danışman. Doğu Washington'da yaşıyorlar ama New York'ta da bir evleri var. Orada askerlik yapmamış. Büyükanne ve büyükbabası hala yaşıyor, her iki tarafta da, ama orada da yok. Bekle, bekle, orduda dört yıl görev yapmış bir kuzeni var ama o da sıhhiye eriymiş. Şimdi Atlanta'da doktorluk yapıyor."

Eve açığı şimdilik bıraktı ve Banks'in binasının önünde durdu. Farklı bir kapıcı geldi, ama bir önceki gece olduğu gibi aynı saygıyla.

"Yardımcı olabilir miyim, Komiser?

Dedektif?" "Jordan Banks'in dairesine giriş."

"Elbette. Bülteni duydum. Şok edici."

"Bu sabah Bay Banks'i soran oldu mu?" "Bana gelmedi."

Onları içeri aldı. Başka bir güvenlik görevlisi, siyah takım elbiseli, keskin gözlü bir kadın, masaya bakıyordu.

"Rhoda, Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody'nin Banks birimine girmesi gerekiyor."

"Bunu hemen açıklığa kavuşturacağım. Olanlar hepimizi şaşkına çevirdi."

"O birime başka birini aldınız mı?"

"Hayır. Kayıtları kontrol ettim ve gece güvenliğinin Bay Banks'in sekiz buçukta bir taksi talep ettiğini kaydettiğini gördüm. Bir tane sipariş edilmiş ve o da dokuzda binadan ayrılmış. Tekrar giriş yapmamış. Yardımcı olacaksa taksi şirketiyle temasa geçip gideceği yeri sorabilirim."

"Ben hallederim."

Asansöre doğru ilerledi, Peabody ile birlikte bindi.

"Roarke'un binası mı?"

Eve kaşlarını çatı, sadece birazcık.

"Evet." "Bu çok hoş."

Eve sadece omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu.

Dışarı çıktılar ve aynı güzel kokulu koridordan Banks'in ana kapısına doğru yürüdüler. Eve içeri girdi.

Bir bakışta silahını eline alan kadın alçaktan, Peabody ise yüksekte aynı hareketi yaptı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Kahretsin, kahretsin."
Silahların gerekli olmayacağını biliyordu.

Lüks daireyi arayıp darmadağın eden kişi çoktan gitmişti.

11

"Şunu temizleyelim," dedi Eve, "sonra aşağı inip bin dokuz yüz ile bin dokuz yüz arasındaki güvenlik disklerinin kopyalarını alın. Ve bu süre zarfında görevde olan her kim varsa onunla konuşmak istiyorum."

Eve, her seferinde bir oda olmak üzere iki katı temizlerken acelesi olduğunu düşündü. Aceleye getirilmiş işler, çekmeceleri devrilmiş özensiz işler, ana kattaki duvarlardan sökülmüş sanat eserleri.

Silahını kılıfına sokarken yüksek sesle "Özensiz," dedi, "ama muhtemelen eksiksiz. Diskleri alın. Ben süpürgecilerle temasa geçeceğim."

Peabody, "Binanın güvenliği en üst düzeyde olmalı," diye yorum yaptı. "Bu Roarke'in."

"Evet, ama işte buradayız. Hazır aşağıdayken saha kitlerini de alın."

Eve tek başına süpürgecileri çağırdı, sonra da mutfağa ve onun hemen dışındaki güvenlik üssüne geri döndü. Banks'in iki ev droidi vardı, ikisi de dişiydi. Ve ikisinin de sürücüleri çıkarılmıştı. Güvenlik üssündeki sürücüler de öyle.

Ve temizlemek için yaptığı taramada tek bir bilgisayar ya da elektronik cihaz görmemişti.

Dışarı çıktı, ana kat kapısının kilitlerini inceledi. Bağlantısını çıkardı.

"Teğmen." Roarke'ın yüzü ekranını doldurdu. "İyi zamanlama. Toplantılar arasındayım."

"Evet, Banks'in evindeyim. Biri benden önce gelmiş. Görünüşe göre kirli bir iş, ama hızlı bir geçişle elektronik cihazlarını ve güvenlik kayıtlarını aldılar."

O mavi gözler sertleşti. "Birisi güvenliği tehlikeye mi attı?"

Eve, her çekmecenin ve dolap kapağının açık durduğu ve iki droidin boş gözlerle baktığı şık, gümüşü mutfığa baktı.

"Evet, uzlaşmış bunun için tek kelime." "Yola çıkıyorum."

"Tahmin etmiştim," diye sözünü kesti.

Mutfaktan çıktı, ikinci kattan başlamaya karar verdi. Ebeveyn, misafir odası, ev ofisi, çamaşır deposu. Karmakarışık çarşaflara ve havlulara kaşlarını çatan Eve, Peabody'yi telsizinden aradı.

"Banks'in dışarıdan herhangi bir temizlik hizmeti alıp almadığını öğrenin."

Ana odaya geçti. Deneyimlerine göre insanlar yatak odalarını genellikle bir sığınak, bir tür güvenli oda olarak görürlerdi. Ve genellikle eşyalarını tuhaf yerlere saklardı.

Ana odada Banks altın rengi tercih etmişti. Yatağın dört köşesinden altın direkler yükseliyor, oturma alanında altın sandalyeler duruyor, altın çerçeveli tablolar duvarları dolduruyor, pencerelerden altın perdeler sarkıyordu.

Yatak takımları -altın- yerde bir yığın halinde dururken, kalın jel şilte karyola çerçevesinin içinde eğri büğrü duruyordu. Heykeller ve büstler masaların ya da kaidelerin üzerinde duruyordu. Eğer bir masanın çekmecesine varsa, o çekmece açık duruyordu.

Komodinin çekmecesinde etkileyici bir seks yardımcısı ve oyuncak koleksiyonu buldu. Ama elektronik eşya yoktu. Üst katta iki giyinme odası vardı. Birinde Banks'in aynı derecede etkileyici kıyafet koleksiyonu bulunuyordu; cepleri açık, ayakkabıları karmakarışık. İkincisini ise

spor malzemeleri. Golf sopaları, kayaklar-su ve kar-tenisi raketleri, tırmanma malzemeleri, dalış malzemeleri. Bir av tüfeği fark etti ve bunun için bir koleksiyoncu lisansı olup olmadığını merak etti.

Artık ona ceza kesmek için çok geç.

Alt kattaki kapının sesini duydu, dışarı çıktı, Peabody'ye ve masadaki kadına baktı. Kadın - Rhoda, diye hatırladı Eve - geniş, sıkıntılı gözlerle odaya baktı.

"Buraya," dedi Eve, sonra birincil soyunma odasına başlamak için ustaya geri döndü.

Eve, Rhoda'nın, "Bu çok korkunç," dediğini duydu. "Sadece şok edici ve korkunç. Dört yıldır burada çalışıyorum ve hiç hırsızlık olayı yaşamadık. Tek bir hırsızlık bile."

Eve saha kitinden bir kutu Seal-It aldı, mühürledi ve her seferinde bir giysi olmak üzere aramaya başladı. "Güvenlik kayıtlarınızın kopyalarına ihtiyacım var."

"Şu anda yaptırıyorum. Teğmen, Roarke ile temasa geçmem gerekiyor. Bu onun için zorunlu-"

"Yola çıktı. Temizlik ekibi?"

"Haftada iki kez kurum içi servisimizi kullanıyor. Çarşamba ve Cumartesi günleri."

"Nasıl erişiyorlar?"

"Onları ben temizlerim. Kodları yok ve masa ve/veya asistan tarafından temizlenmeleri gerekiyor."

"Bay Banks hakkında bilgi alan oldu mu, son yirmi dört saat içinde bu daireye herhangi bir teslimat yapıldı mı ya da yapılmaya çalışıldı mı?"

"Benim vardiyamda değil ve kayıtlarda bununla ilgili herhangi bir not yok."

"Ama diğer teslimatlar, diğer birimlere?"

"Kesinlikle birkaç tane. Her biri ayrı ayrı onaylanacaktır. İzin alınmadan kimse konutlara gönderilmez. Eğer bir konut sakini teslimat için evde değilse, paketi

masaya. Ziyaretçilerin de giriş izni vardır. Hiç kimse anahtar kartı veya izni olmadan asansörlere veya merdivenlere erişemez."

"Bu büyüklükte bir binada çok fazla ziyaretçi var."

"Evet ama sakinlerimizin emniyeti, güvenliği, mahremiyeti ve konforu bizim önceliğimizdir."

"Bir kezonlar temizlendi, herhangi bir şey için dur onlar başka bir kata erişmesini mi engelliyor?"

"Bir anahtar karta ihtiyaçları olacak. Birine yirminci seviye için izin verirsem, o seviyeyle sınırlı kalırlar."

"Ama bölge sakinleri kısıtlı değil."

"Hayır."

"Yangın veya başka bir acil durumda?"

"Tüm asansörler ve çıkışlar otomatik olarak açılır. Böyle bir şey olmadı. Kaydedilirdi. Beş saniye süren herhangi bir anormallik de öyle. Eğer yayında bir aksaklık olsaydı, aksaklık türü, zamanı, süresi kaydedilirdi. Biz Beş Kilitli bir binayız, Teğmen, verilen en yüksek güvenlik derecesi."

Yatak odasının etrafına bakarken ellerini birleştirdi. "Ne yapacağımı şaşırdım."

"Hiçbir bina yüzde yüz güvenli değildir," diye yorumladı Eve. "Birinin cebi çalınır, biri yeni sevgilisi için anahtar kartının bir kopyasını alır, her neyse. Burada yaşayan herkesi sima ve isim olarak tanıyor musunuz?"

"Evet. Evet, biliyorum."

Eve durdu, döndü, ilgilendi. "Ciddi misin?"

"Bu benim işim. Şu anda yüzde doksan üç doluluk oranına sahibiz; altı yüz otuz dört birimimiz dolu ve yatılı personel dahil bin sekiz yüz on altı sakinimiz var. Binaya hizmet etmek ve servis sağlamak için üç yüzden fazla tam ve yarı zamanlı personel istihdam ediyoruz. Buna dışarıdan gelen pazarlama ve mevsimlik işçiler ile çağrı listemizdeki taşeronlar dahil değil."

"Koridorun karşısındaki birimde kim yaşıyor?"

"Bayan Yuri ve Bay Simston, Bayan Yuri'nin annesi, dul bir kadın olan Bayan Yuri ve Yorkie cinsi köpekleri Georgie. Şu anda Aruba'dalar ama yarın öğleden sonra dönmeleri bekleniyor."

"Birim 3100."

Rhoda'nın gözlerinde bir gülümsemenin ilk ışıltısı belirdi. "Bayan Karlin, Bay Howard. Yeni evliler. Geçen sonbaharda evlendiler. Bayan Karlin, ben dört yıl önce burada çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra Bay Olsen'dan boşandı. İran kedilerinin velayeti ona verildi. Yasmine. Birim 3100 dün gece bir akşam yemeği partisi verdi. Yemekler hazırды."

"Kaç misafir var?"

Rhoda bir an gözlerini kapadı, kendi kendine başını salladı. "Akşam yemeği yirmi kişilik. Kokteyller yedi buçukta. Jacko's'un ikramı, saat altıda varış. Çiçekçi teslimatı, bu Urban Gardens.

. . . dört buçuk. Yaklaşık olarak."

"Roarke onları nasıl seçeceğini biliyor." "Biliyorum," dedi kapı aralığından.

"Efendim." Rhoda ona döndü. "Çok özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Gece yayınını gözden geçirmenizi ve tanımadığınız kişileri işaretlemenizi istiyorum. Teğmen, sakınlerin, personelin, kayıtlı misafirlerin, teslimat şirketlerinin ve benzerlerinin bir listesine ihtiyaç duyacak. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Evet, efendim. Sizin ve polis için yayının bir kopyasını hazırlayacağım."

"Aldım. Şu anda Rhoda'dan daha fazlasına ihtiyacınız var mı?" diye sordu Eve.

"Bir şey daha var. Yeni evliler dışında dün gece burada başka bir parti var mıydı?"

"Altısı yemekli, üçü de diğer yemekler. Ve bir dizi misafir. Bunların hepsini sizin için hazırlayabilirim."

"Tamam. Seni yalnız bırakayım."

"Efendim. Reytingimizi kaybedebiliriz."

Roarke Rhoda'ya, "Her şey sırayla," dedi ve onu ilerletmek için omzuna hafifçe vurdu.

O gittiğinde, Roarke Eve'in aramaya devam etmesini izledi.

"Sanırım onun da neredeyse senin kadar çok kıyafeti vardı," diye yorumladı. "Sadece bir kasa var, burada, tararken rastladım. Açıktı. Şifreyi biliyorlar mıydı yoksa zorla mı girdiler bilemiyorum."

Roarke içeri süzüldü, kasayı incelemek için çömeldi. Oyuncaklarından birini çıkarıp bir çeşit tarama yaptı.

"Tara," dedi ona. "Sekiz haneli kod ve bir okuyucu ile açılmış. Basit bir kilit. Banks gibi birinin hatırlamak zorunda kalmamak için kodu bir yere saklamış olmasını beklerdim ama bu taranmış. Bültenlerde ölüm nedeni açıklanmadı."

"Elle boynu kırılmış. Suyu atılmış. Soygun süsü verilmiş; ceket, ayakkabıları, değerli eşyaları alınmış. Cesedin üzerinde 'bağlantı' yok."

Roarke, "Bunun bir hırsızlık gibi görünmesi için hiç uğraşmamışlar," dedi. "Burada mücevherleri, karaborsada her zaman biraz değerli olan pasaportu var. Ayrıca her yerde sanat eserleri ve kolayca nakde çevrilebilecek başka şeyler de var. Muhtemelen burada biraz nakit parası vardı ve o da gitmiş. Ama nakit paranın izi sürülemez, neden olmasın?"

"Kızgınsın. Ben de kızgıyım. Ama bir daireye girmek o kadar da zor değil, güvenli bir binada bile olsa, içeridekinin öldüğünü ya da öleceğini biliyorsan. Şu oyuncağı alıp, kilitlerin açık olup olmadığına ya da bunun da doğrudan bir giriş olup olmadığına bakabilir misin?"

"Yapabilirim."

Onu terk etti. O geri döndüğünde, kız spor dolabına geçmişti.

"Sıkışmış ve taranmış yatak odası seviyesi."

Durdu, gözleri kısıldı. "Yani bunu kolay yoldan yapmak için beklemediler, anahtar kartıyla ve cesedin üzerindeki kodlarla.

Onu öldürmeden önce içeri girmişler. Nedenmiş o? Çünkü gece yarısından önce lobiden asansöre geçmek, sabahın üçünden sonra geçmekten daha kolaydır. Bir sürü insan gece on, on bir gibi gelip gidiyor. Partiler, bir şeyler içmek için dışarı çıkanlar, akşam yemeğinden dönenler falan. Binada birkaç parti oluyor ve bu oldukça rutin olacak. Yemek servisi, teslimatlar, misafirler."

"Dallas-Hey, Roarke." Peabody içeri girdi. "Misafir odasında ya da ev ofisinde hiçbir şey yok. Kullanılmış bir not küpü bile yok."

"Hızlı, özensiz ve şimdiye kadar eksiksiz. Ana banyoyu al." Kayak ceketini çıkardı. "Saat dokuz gibi binadan ayrıldı, bir taksi, bir Rapid sipariş ettirdi. Midesindekilere bakılırsa, üst düzey bir kokteyl partisine gitmiş. Kızıl saçlı bir kızla seks yapmış."

"Bu özel bir durum."

"Kasık kılıarı. Onu başka bir Rapid aldı - adresi ve saati elimizde - ve JKO'nun yakınına bıraktı. Saat üçü biraz geç, yani katiliyle ya da daha büyük ihtimalle katilleriyle orada buluşmuş. İçlerinden biri boynunu kırma becerisine sahip, bir ekip oluşturup onu çitlerin üzerinden baraj gölüne sürüklüyorlar ve yaklaşık iki saat sonra içki içen reşit olmayan birkaç arkadaşı tarafından fark edilip onu oradan çıkarıyorlar."

Dalgıç kıyafetine geçti.

"Bu arada, cep telefonları da dahil olmak üzere cesetten değerli her şeyi almışlar, bu yüzden kiminle ve ne zaman konuştuğunu takip etmemizin bir yolu yok. Aptal değiller."

"Bir şey buldum!" Peabody elinde su geçirmez bir çanta içinde bir not defteriyle içeri girdi. "Tuvalet tankının içinde, klasik."

Eve çantayı alıp açtığında Roarke, "Ve bunun bir nedeni var," diye onayladı.

"Şifreli."

Roarke elini uzattı.

"Önce mühürleyin."

İç çekti ama itaat etti. Sonra yirmi saniye kadar kitapla oynadı. "İlkel blok. Şimdi aç ve . . . ah. Burada sahip olduğunuz şey, hareket halindeyken tutulan bir tür defter. Aklama hizmeti için tutulan defterler gibi görünüyor."

"İsim var mı?" Eve talep etti.

"Öyle görünmüyor. Sayılar. Ne girmiş, ne zaman girmiş, ne çıkmış, ne zaman çıkmış. Ücreti, kârı. Gerçek bir muhasebeden çok küçük bir cep rehberi gibi."

Eve, "Eğer o defterleri burada tuttuysa, artık gitmişlerdir," diye sözlerini tamamladı. "Belki sanat galerisinde kayıtlar vardır. Ve isimler." Cihazı geri aldı, tekrar mühürledi, mühürlü ve etiketli bir kanıt torbasına koydu.

"Bunu kaçırdılarsa, belki başka bir şeyi de kaçırmışlardır. Peabody, biz burayı bitirirken Baxter ve Trueheart sanat galerisine gitsin. Arama iznini alsınlar, elektronikleri Merkez'e aktarsınlar ve galeriye iyice bir göz atsınlar. Tüm çalışanlarla görüşün ve diğer çalışanların isimlerini ve iletişim bilgilerini alın."

Roarke ona, "Rhoda ve güvenliğimizle birlikte aşağıda olacağım," dedi.

Oraya vardıklarında Eve süpürgecileri ikinci kata gönderirken, kendisi ve Peabody ana kata çıktılar.

Sinyal verdiğinde telsizini çıkardı. "Dallas." "Baxter. Şu anda Banks Galerisi'ndeyim. Banks'in bir işi vardı. Kötü şans, Loo. Kendini öldürtmüş, evine hırsız girmiş. Meğer sanat galerisi de soyulmuş."

"Ah, siktir!"

"Evet, seni anlıyorum. D ve C ünitesini ve diğer tüm elektronik eşyaları ofisten temizledim. Bugün görevli olan seksi artist kız Salı günü saat 1'e kadar açılmayacaklarını söyledi ama Banks'in öldüğünü duyunca gelip kontrol etmesi gerektiğini düşündü, belki diğerlerine haber verir.

sanatçılar falan. Biz buraya geldiğimizde hırsızlık ihbarında bulunmuştu."

"Peki ya sanat?"

"Kayıp bir şey olduğunu düşünmüyor ama envanter çıkarıyor. Bekleme odası dediği bir yerde eşyaları var. Kayıtlar gitmiş olan bilgisayarda olduğu için çoğunlukla hafızasına göre hareket etmek zorunda olduğunu söylüyor. Banks'in rotasyon alışkanlığı olduğu için bu küçük bir sorun."

"Sanat mı?"

"Hoşuna giden bir şey görür, onu evine götürür, bir süre saklar, sonra geri getirirdi. Bize söylediğine göre sıkılmış. Birkaç sanatçıya evine bir şeyler astırır, kendisinde olanları buraya getirir, asarmış. Kişisel koleksiyonu için asla bir şey satın almazmış. Buna pazarlama derdi. Arkadaşlarının hayran kalması için evine nasıl astığını. Yine de, diyor, her şey geri gelmedi ve orada bazı asma işlerini yaptığı için, her şey onun evinde de kalmadı.

"PPC'sinde kendi listesini tutmaya çalıştı, ancak takip etmenin zor olduğunu söylüyor."

"Tamam, alabildiğinizi alın, süpürgecilere bir ekip göndermelerini söyleyin. Sanatçıların ve orada çalışan diğer herkesin bağlantılarını bulun. EDD'nin güvenliği kontrol etmesini istiyorum."

"Yem gitti."

"Ben düşündüm. Güvenliğin ne zaman tehlikeye girdiğini tespit etsinler. Ve işiniz bittiğinde onu buraya, onun dairesine getirin. Sanat eserlerine bakmasını istiyorum, bakalım burada olması gerektiğini düşündüğü ama olmayan bir şey bulabilecek mi?"

Kapattığında, oturma alanının etrafında döndü, duvarları inceledi. Boş duvarları.

"Peabody!"

Peabody hızlı adımlarla içeri girdi.

"Buradaki ciroda yatak odası katında yapmadıkları ne yaptılar?"

"Ah . . ."

"Burada yaptıkları gibi üst kattaki duvarlardan sanat eserlerini sökmemişler. Buraya baktığınızda, bir tablonun arkasında kasa ya da saklanma deliği aradıklarını düşünebilirsiniz. Ama aynı şeyi üst katta da yaptılarsa, tabloları aşağı indirmediler. Neden?"

Dolaştı. "Neden?" diye tekrarladı. "Duvarlarda delik ya da kanca yok ama bir sürü resim var."

"Onları şu süslü süslemeden asıyorsunuz. Buna resim rayı deniyor, böylece ister görünmez tellerle ister dekoratif zincirlerle sanat eserleri asabilirsiniz. İstedığınız zaman değiştirebilir, duvarlara zarar vermeden yerlerini değiştirebilirsiniz."

"Doğru. Eğer hepsi hala buradaysa, bu eşyaların nereye asıldığını söylememizin bir yolu yok."

"Sigortasının kayıtları vardır."

"Onun çalışma şekli bu değildi. Galeriden bir şeyler alır, bakmaktan yorulana kadar kullanır, sonra da değiştirirdi. Bir kısmını da el altından satardı. Doğrudan cebine kâr kalırdı."

Yere atılmış figür çalışmalarına daha iyi bakabilmek için çömeldi. "Bir ya da iki resim mi aldılar? Neden? Açtıkları kasada pahalı bileklikleri ve kol düğmeleri vardı ama onları bırakmışlar. Hiç resim aldılar mı? Birini aldılar mı çünkü düşündüler ki: "Şöminemin üzerinde buz gibi durur." diye mi düşündüler? Belki de. Bunu öğrenmeye değer."

Eve etrafına son bir kez daha baktı. "Açgözlülük," dedi. "Her şey açgözlülükle ilgili. Gidip Roarke ve Bayan Hafıza Bankası'nın bizim için ne hazırladığını görelim."

Roarke ve Rhoda'yı güvenlik merkezinde buldu. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sadece son teknoloji değil, büyük olasılıkla son teknolojinin arzuladığı bir yerdi. Fare suratlı küçük bir adam onlarla birlikte çalışıyordu.

Tamamen gri giyinmiş olmasına rağmen, bir e-geek'in çalkantısını tanıdı.

"Kopyanız Rhoda'da," dedi Roarke. "Rhoda'yla birlikte sizin için sakinleri, konukları, personeli ve benzeri şeyleri not ederek zaman diliminizin akışını gözden geçiriyoruz."

"Bu çok yardımcı oldu."

"Adamımız Bingley sistemde fark edilmemiş olabilecek anormallikleri araştırıyor."

"Asansörler ve merdiven boşlukları önceliklidir."

"Anladım. Anladım. Anladım." Bingley sandalyesinde sallanırken bunu bir ilahi gibi mırıldandı.

Eve onun en fazla beş beş, belki de bir buçuk yaşında olduğunu tahmin etti. Dağınık saçları ve seyrek sakalı da giysileri gibi kırışmıştı. Boğumlu parmakları klavye ve kaydırma ekranlarını Feeney'i ışınlayacak bir çeviklikle kullanıyordu.

Dikkatini monitörlere çevirdi ve zaman damgasını not etti. Yirmi iki kırk. Gelen ve giden insanları taradı. Jacko'nun ekibinden bazılarının ayrıldığını gördü. Yemek şirketi sahibi ve ekibiyle başka bir soruşturmada tanışmıştı. Onları eleyebilirdi. Ayrıca listede alt sıralardaydı, gelen çift -ikisi de kürklere sarınmış, gözlerinde ikiz bakışlar vardı: Bir sonraki durak, seks.

Sonra genç, botlar, modaaya uygun flak ceket, kulaklıklılı şapka, tasmalı paspas saçlı bir köpek.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, asık suratlı, pardösüsünü sallayan, tek başına yatan erkeği inceledi. Belki de.

"Kim-"

"Buraya bak, buraya bak, pally!"

Roarke, adamın haykırışı üzerine Bingley'nin eğik omzuna doğru eğildi. Ve dedi ki: "Ah."

"Ah ne?" Eve talep etti.

"Blip, blip, ışıklar söner, yumuşak sürüş."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sıfırla," diye emretti Roarke. "Yuvarlan. Duraklat. Ve evet, çok zekice."

"Meyve suyu var," dedi Bingley. "Uyuşturucu yok."

"Evet, aynen öyle. Bir aksaklık ya da kesinti olarak kaydedilmeyecektir."

Eve zorlukla direndi, saçlarını yoldu ya da bir şeyi yumrukladı. Belki de birini. "Ne yapmaz ki, Tanrı aşkına?"

"Blip. Üç saniyenin biraz altında."

Bingley, "İki nokta altı," dedi.

"Aynen öyle. Asansör kamı kapatılmış. Asansör dört. Sonra arabanın ışıklarını kapattı, kamı açtı. Üç saniyeden az bir süre kayıt için yeterli değil. Işık mı? Elimizde ne var, Bingley?"

"Dokuz nokta sekiz saniye boyunca karanlıkta kalır."

Roarke döndü, başka bir bilgisayarda çalıştı. "Kısa, tekil bir olay, yirmi iki on dokuz olarak kaydedilmiş. Sistem bunu işaretledi, ancak kısa süreli olduğu için nöbette olduğu belirtildi."

"Hangi kat? Hangi kata çıktı?"

"Elli, Banks'in yatak odasının iki kat yukarısına çıktı. Kameraları geri çevirmek zorundaydı, yoksa sistem alarm verecekti. Ama ışıklar? Bu bina bakımıyla ilgili ve bu kadar çabuk çözüldüğüne göre, sadece nöbetçi."

"Peki ya aşağı inmek? Saat kaçta, kaçınıcı katta? Ana kattan çıkmış olabilir. Her iki kata da dikkat edin."

"Bip yok. Gördün mü, dostum?" Bingley, Roarke'a dedi ki. "Bip yok, ışıklar açık."

"Anlıyorum, evet. Çıkış için aynı rutine sahip değiliz. Aslında gördüğüm kadarıyla bu sabah saat tam sekize kadar kimse o kattaki asansöre binmemiş."

"Kim? Yem nerede?"

Bingley, Roarke'a, "Krankları var," diye yorum yaptı.

"Sık sık."

"Anlaştık, dostum." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve beslemeyi açtı. "Rhoda?"

Dönüp baktı. "Bu Bay Clarke, 5203-iki katlı birim- ve iki çocuğu, dadıları. O işe gidiyor, dadı da çocukları okula götürüyor."

Eve'in ısrarı üzerine, Rhoda'nın isimleri ve daire numaralarını vermesiyle birlikte öğlene kadar beslemeyi, her iki katı, asansörleri ve merdivenleri kontrol ettiler.

"Herkes," diye bitirdi Rhoda. "Çıkan herkes kendi seviyesine aitti. Yerinde olmayan kimse yok. Özür dilerim."

"Hepsini çalıştıracağız," dedi Eve. Ama hiç uymadı, hiç uymadı. "Çünkü nasıl oldu da dışarı çıktı ve aşağı indi?"

Bingley sırtarak, "Uçabilirdi," dedi. "Flap, flap. Hey, dostum?"

Eve cevap vermek yerine gözlerini kısmakla yetindi. Sonra da topuğunun üzerinde döndü. "Peabody!"

Kız dışarı çıkarken Bingley'nin sırtışı genişledi. "Bir sürü krank, dostum."

"Bu sefer değil."

Roarke ona asansörde yetişti. "Belli ki kaçmak için çırpınmamış ama."

"Ama. Terasları kontrol edeceğiz, her iki katı da. Damarları buz tutmuş bir orospu çocuğu olabilir ve en azından birkaç kat aşağı inmiş olabilir."

Asansöre bindiler. "Bu 'dost' da neyin nesi?"

"Bingley beni yeterince zeki ama genç ve öğrenecek çok şeyi olan biri olarak görüyor. Biraz tuhaf biri ama ne yapacağını biliyor."

Yolda bunu iyice düşündü. "Elli ya da elli iki yaşlarında olması ya da burada yaşaması gerekmiyor - gerçi bu da işe yarardı. Misafirlerin ya da yemek şirketinin arasına karışabilir, hatta sahte bir teslimat bile yapabilirdi. Birime git.

bunun benim paketim olmadığını söylüyor. Üzgünüm, merkezle kontrol edeceğim ve içeridesiniz. Herhangi bir yere kay. Beslemenin üzerinden geçeceğiz ve onu bulacağız, ama bu çabuk olmayacak."

İndiler, Banks'in dairesine geri döndüler, doğruca ana kattaki terasa çıktılar.

"Bu kat daha mantıklı. Neden bir kat daha ekleyelim?"

Aşağıya bakmak midesini bulandırsa da dişini sıkı ve bir süpürgeci çağırmadan önce teras duvarının her santimini inceledi.

"Bir pisliğin buradan ipe indiğine dair bir işaret arıyorum."

İkinci kata çıktı ve işlemi tekrarladı.

Sonunda, her ikisinden de olumsuz sonuç alınca yatak odasının etrafında dönmeye başladı. "Eğer geçmediyse, geçmiştir ve eğer geçtiyse, merdiven boşluğu beslemesinin asansöründe görünecektir. Ama görünmüyor. Belki de . . . Binanın bağırsaklarından başka bir kata inmiş olabilir mi?"

"Dediğiniz gibi, bakımdan başka biri bağırsaklara erişmeye çalışırsa, bu bir alarm oluşturur. Eğer biri alarmı atlatmaya çalışırsa, bunu başka bir alandan yapmak zorunda kalır ve bu insanların sahip olduğundan şüphelendiğimden daha fazla beceri, çok fazla zaman ve çok iyi aletler gerektirir."

"Şey, o lanet olası kanat çırpmadı, kanat."

"Paraşüt mü?" Peabody önerdi. "Çılgınca ama belki de atlayıp aşağı süzölmüştür."

"Burası New York, ama yine de bir adam paraşötle gökyüzünden aşağı düşerse, birileri bunu rapor edecektir. Yapmak zorundaydı. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Tam karşıdaki daire. Oradaki insanlar yarına kadar dönmeyecek. Kilitleri kontrol et," dedi Roarke'a. "Son on sekiz saat içinde kilitlerin kırılıp kırılmadığını ya da açılıp açılmadığını kontrol et."

Roarke yatak odası seviyesini kontrol etti, aşağı indi, ana hattı kontrol etti. Eve'e baktı.

"Sık sık kranklara sahip olabilirsin, ama sen benim zeki kızımsın. Sıkıştı, tarandı ve açıldı."

"Bu da bir suç teşkil eder. Bu da bana içeri girmek için geçerli sebep verir. Aç kapıyı, dostum."

Yarı gülerek alarmı ve kilitleri atlattı, kapıyı iterek ona açtı.

Cam duvar çerçevesiz duruyordu ve Mart ayının kasvetli ışığını içeri alıyordu.

"Boş bir çerçeve için garip bir yer." Eve, Banks'in ana katındaki diğerleri gibi çok renkli bir halının üzerinde duran çerçeveyi işaret etti. "Teras kapıları bir aralık açık."

Kapılara doğru yürüdü, kapıları hafifçe araladı ve aralıksız yağan yağmurun içine adımını attı.

"Dairenin boş olduğunu biliyor olmalı. Binayı biliyor. Burada yaşıyor ya da çalışıyor ya da Banks'i evinde vakit geçirmiş, burada vakit geçirmiş olacak kadar iyi tanıyor. Yapması gerekeni koridorun karşısında yapıyor, tabloyu buraya getiriyor, çerçeveden çıkarıp rulo yapıyor. Bu şekilde taşınması daha kolay."

Duvarın dibine çömeldi. Dekoratif taş üzerindeki kazıntı ve çizikleri açıkça görebildiği için süpürgeye ihtiyacı yoktu.

"Taşakları var," dedi. "Elli bir kat yukarıda, ama üzerinden geçiyor." Kendini buna hazırlayarak ayağa kalktı, eğildi ve üzerine çıktı.

"Duvarın sonuna yakın bir yerde iniyor. Belki dümdüz aşağı iner, ya da tırmanmayı bitirdiyse, iyi bir ekipmanı varsa -ki bahse girerim vardır- sallanarak aşağı inebilir. Dairesine, bir suç ortağına, başka bir boş daireye."

Roarke, "Kancayı geri çekti, yani evet, iyi ekipman," diye ekledi. "Terasların arasından aşağıya iniyorsun, görüyorsun. Birinin sizi fark etmesini istemezsiniz, değil mi? Doğru ekipmanla, kancayı geri çekebilir, yatay olarak hareket edebilir ya da

İhtiyaçlarınız gerektiriyorsa. Boş olan başka bir birime girebilir ve doğruca oradan çıkabilirsiniz."

Eve arkasına baktı. "Tecrübenin sesine benziyor." O sadece gülümsedi. "Öyle mi?"

"Merkeze dönüp ekibimle görüşmem, Baxter ve Trueheart'ı bilgilendirmem gerekiyor. Rhoda'nın bana verebileceği her şeye ihtiyacım var."

"Bunu alacaksın."

"Yardımanız için minnettarım. Peabody, ben ihtiyacımız olanı getirirken sen de süpürgeçileri buraya getir. Polis dükkanındaki güverteyi temizler temizlemez hepsini eve götüreceğim. Dün gecedan itibaren misafirleri, ziyaretçileri ve dışarıdaki satıcıları çalıştırmaya başlayacaksınız. Ben sakinleri alacağım."

Eve nefesini dışarı üfledi. "Hadi işe koyulalım."

12

Baxter Eve'e Banks'in tanıdığı seksi sanatçı kızın galeriden aldığı sanat eserlerinin bir listesini verdi. Eksik olsa da Eve'e bir başlangıç verdi.

Tahtasını ve defterini güncelledi, raporunu yazdı ve kopyalarını Whitney ve Mira'ya gönderdi. Ve dans eden tıkırtıların ofisine doğru geldiğini duyunca göz ucuyla baktı.

Mavis Freestone içeri girdi. Elektrik mavisi şimşeklerle kaplı, patlayan pembeden uzun, parlak bir ceket, çizgili tayt ve uyluk hizasında parlak mavi çizmelerin üzerinde daha fazla pembenin dalgalandığı kasıkları kesen bir eteğe açılıyordu. Her iki renkle altın sarısı çizgili saçları yukarı doğru kıvrılıyor, ardından pembe bir at kuyruğuna dönüşüyordu.

Hemen Eve'in yanına zıpladı ve onu vişneli lolipop kokan sert bir sarılmayla sardı.

Eve, "Merhaba," demeyi başardı.

"Merhaba. Bu da çok gizli Peabody ve McNab projesi için. Sen magazincilerin en ultra magazincisisin, Dallas."

"O kadar da büyük bir mesele değil."

Mavis geri çekildi, gözleri -bugün erik kadar mor-parlıyordu. "Bu büyük bir anlaşma. Leonardo'nun onun için değiştirdiği ve özelleştirdiği elbiseyi görene kadar bekle. Bunu kendisi yapıyor çünkü o benim ay turtam. Dakikanız var mı?"

"Tabii, birkaç tane."

"Bella'nın dışarı eğlendirici senin
Askerler, ama O Senin için bir
şeyim var."

"Tamam."

"Belki sen ..." Mavis cinayet tahtasını işaret etti.

"Ah, doğru." Üstünü örttü.

"Buz. İkincisi."

Mavis hızla dışarı fırladı ve geri dönerken Eve, Bella'nın neşeli gevezeliklerini duydu.

Çocuk, Eve'in Mavis ve Leonardo tarzı bir ceket giydiğine karar verdi. Daha pembe, çok parlak ve gökkuşaklarıyla süslüydü. O da bağcık yerine rengarenk fiyonkları olan botlar, fırfırlı bir etek ve göz kamaştırıcı bir gülümseme giymişti.

Mavis'in kollarından sıyrıldı, ilahi söylüyordu: "Das, Das, Das!"

Sonra kendini Eve'in üzerine öyle bir yükseklik ve hızla fırlattı ki Eve, çocuğun ayakta müthiş bir sıçrayış atışı geliştirebileceğini düşündü.

Bella'yı yukarı çekti çünkü başka ne seçeneği vardı ki?

"Hey" dedi.

"Das!" Bella başını geriye attı, deli gibi güldü ve sarı bukleleri pembe tek boynuzlu at klipslerine çarparak gülünç derecede güzel yüzünü kapattı.

Bella Eve'in yüzünü ellerinin arasına aldı, başını salladı, sonra kollarını Eve'in boynuna doladı. İç çekti. "Das, Das, Das."

Mavis, "Hiçbir şey söylemedik - çok gizli gibi bir kod dışında, çünkü biri ağzından kaçırabilir," diye açıkladı. "Ama eminim ki mutlu bir şeyin yaklaştığını biliyor ve sebebi de sizsiniz."

"Ben değilim. Ben sadece-"

Bella arkasına yaslandı ve Eve'in yanağını öptü. Ciddiyetle gevezelik etti, elleriyle Eve'in yüzünü sıvazladı, sonra

Eve'in saçlarına soktu. Tek boynuzlu atlardan birini kıvrıcık saçlarından çıkardı ve bir tür vahşi konsantrasyonla Eve'in dalgalı saçlarına itti.

"Oh hey, ben-"

"Çok güzel!" Bella genişliği gibi gülümsedi. "Çok güzel." Ve Eve'i tekrar öptü.

"Bellamina'm, bu çok tatlı ve cömert. Paylaşmayı öğreniyor. Paylaşmak önemlidir." Mavis, Eve ile doğrudan ve çok bilinçli bir şekilde konuştu; buna çelik gibi bir anne bakışının oldukça korkutucu eklenmesi de cabasıydı.

"Doğru." Ve şimdi, diye düşündü Eve, saçında acayip pembe bir tek boynuzlu at vardı.

"Ve bu hediye bile değil. Sanırım bu bir ekstra. Bellisima? Dallas'a hediyesini vermek ister misin?"

"Das!" Kıpırdandı. "'Res'nt, Das. Bella yapar. Güzel!"

Mavis kocaman çantasından kurdeleyle bağlanmış bir rulo kalın kâğıt çıkarıp Bella'ya uzattı.

Bella gülümseyerek, kirpiklerini kırıştırarak onu Eve'e uzattı. "Bella do. Das."

Eve oturdu, kurdeleyi çözdü, kâğıdı açtı.

Renk lekeleri, daha fazlası, parmak girdapları ve izleri, noktalar ve titrek çizgilerle birlikte onu kapladı.

"Vay canına." dedi.

"Bella resim yapmayı çok seviyor. Parmak boyama onun uzmanlık alanı. Ona bugün sizi görmeye geleceğimizi söylediğimde, size bir resim yapmak istedi."

"Bu harika." Jenkinson'ın en göz yakan kravatlarından birine rakip olduğunu düşündü.

Bella Eve'in kucağına süründü, poposunu aşağıya doğru oynattı.

Eve'in elini tuttu, böylece birlikte işaret ettiler.

"Das," dedi. "Ork. Somshit. Gah-ad." Önce dokundu, sonra yukarı çıktı. "Das Ork how."

"Sss," diye sordu Mavis.

"How-sss. Cas gibi. . ." Mavis'e baktı.

"Sil."

"Cas-sil."

"Öyle sayılır," diye onayladı Eve, hâlâ sadece lekeler ve benekler görmesine rağmen kelimeleri yorumlayabilmesine biraz şaşırmıştı. "Bu gerçekten harika, evlat."

Umut dolu mavi gözlerle birlikte daha fazla gevezelik. Eve bu kez Mavis'e bakmak zorunda kaldı.

"Senin koyacağını umuyor."

"Ah. Ah, evet, tabii. I . . . Onu eve götüreceğim. Roarke'a göstermem lazım, sonra asarız." Bir yere.

"Peki ya Somshit?"

"Evet. O da."

"Gah-ad?"

"Tüm anlaşma. Harika," dedi tekrar, çünkü garip bir şekilde öyleydi. "Teşekkürler."

Bella mutlu bir iç çekişle başını Eve'in omzuna yasladı.

"Gitmeliyiz Belle'ciğim ve Dallas çalışmak zorunda." "Das'ı istiyorum."

"Dallas'ı yakında göreceğiz ama eve gidip yolculuk için eşyalarımızı toplamamız gerekiyor."

"Git whoosh!" Bella Çırpılmış etrafında için yüz Eve, gevezelik ediyor ve kahkahalarla inliyordu.

"Uçmayı ve gezilere çıkmayı çok sever." "Nereye gidiyorsun?"

Mavis. çekilmiş Bella yukarı. "Şuna Yeni L.A. L.A. Oscarlar, hatırladın mı?"

Aptal, aptal Oscarlar. "Gideceğini bilmiyordum." "Sadece gitmiyorum. Gösteri yapıyorum." Nadir bir gösteride Mavis sinirle bir elini karnına bastırdı. "'Hold on Tight' En İyi Şarkı dalında yarışıyor ve benim seslendirmemi istediler. Ödülü alamayacak - sanırım 'Take Your Rest' ödülü kaptı, ama .

. Tanrım, Dallas, lanet olası Oscar töreninde sahne alıyorum. Biraz korkuyorum."

"Kıçını tekmeleyeceksin."

"Göt," diye
yankılandı Bella.

"Özür dilerim."

Mavis başını salladı. "Kıç tekmelemeyi kullanabilirim. Ve bunu yapmaya çalışacağım." Başını Bella'ninkine doğru eğdi. "Kimin aklına gelirdi ki? Kim derdi ki Oscar'lara katılma şansım olacak. Sen olmasaydın ben de olmazdım."

"Oh, boğa . . . ony."

"Primo kurtarır. Bu doğru. Sen ve Roarke kapıyı açtınız ve ben buradayım. Bunu asla unutmayacağım. O yüzden izlesen iyi olur."

"Kaçırmazdım."

"İzle," diye tekrarladı Mavis. "Çünkü onu tekmeleyeceğim. Bellamina'm için, bal ayım için. Ama bu sefer? Bu sefer en çok sen ve Roarke için. Atlamalıyım, bu gece gidiyoruz. Dallas'a hoşça kal de, bebeğim."

"Güle güle, Das!"

"Diğer taraftan," dedi Mavis. "Cha."

Çıkışta Bella Mavis'in omzuna öpücükler kondurdu.

Eve parmak boyasına baktı. Bir kale-ev, Roarke, şişman bir kedi ve tamam, Somshit.

Hayatın sizi nereye götüreceğini asla bilemezsiniz. Ya da ölümün, diye düşündü.

Eşyalarını toplayıp dışarı çıktı. Kravatına rağmen - gözlerini kanatmak isteyen yeşil bir denizin üzerindeki sarı çiçekler- Jenkinson'ın masasına doğru yürüdü.

"Bilmem gereken bir şey olursa beni etiketleyin. Yoksa sen hallet. Evden çalışıyorum."

"Elbette, patron." Bakışları yukarı kaydı; dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştü.

"Ne?"

"Kravatlarıma nasıl laf ettiğinizi düşünüyorum ama saçınızda pembe bir tek boynuzlu at var."

"Kahretsin!" **U z a n d ı** ve onu dışarı çıkardı.
"**B i l e r e k** değil. Seninki kasıtlı."

Onu öylece atamayacağı için şarjörü cebine soktu ve vakur bir şekilde dışarı çıkmaya çalıştı.

* * *

Eve vardığında Eve'in iş için makul bir saldırı planı vardı. Summerset merdivenlerden inerken o da içeri girdi.

Kaşları yukarı kalktı. "Uzaylı istilası mı oldu? Belki de bir zombi kıyameti?"

"Zombi tam burada." Paltosunu çıkardı, adam aşağı inerken onu tırabzanın üzerine attı. Sonra dosya çantasını karıştırdı. "Bunu sana göstermem gerekiyordu."

Tabloyu açıp havaya kaldırdı. "Çocuğu Mavis getirdi. Bu onun eseri, çocuk Mavis'in değil."

Gülümsedi ve bu tüyler ürperticiydi. "Evet, anlıyorum. Çok renkli."

"Ev ve ... geri kalanımız." Eve bir lekeye dokundu. "Bunun sen olduğunu söylüyor." Ve bir süre bekledi. "Hay aksi."

Güldü ve bu çok ürkütücüydü. "Gururum okşandı." "Her neyse." Eve tekrar yuvarladı. "Benden bir yere koy." Bu kez bir vuruştan daha uzun süre bekledi.

"Doğal olarak. Pek çok ailede çocuğun sanat eserini buzdolabının üzerinde sergilemek uzun bir gelenektir."

"Neden?"

"Mutfak genellikle evin merkezi ya da kalbi olarak kabul edilir. Sizin için durum böyle olmasa da, ofis mutfağınızın bu görevi göreceğini düşünüyorum."

"Tamam." Merdivenleri çıkmaya başladı, adam tekrar konuşunca durdu.

"Bir çocuğun sınırsız sevgisi çok değerli bir hediyedir." "Bunu anlıyorum."

"Ona söyleyeceğini düşünmüştüm, bundan emindim. Yanılmışım."

Ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. "Kanıtım yoktu," diye söze başladı ama adam hiçbir şey söylemedi. "Roarke'a, babası sandığı adamın Patrick Roarke'ı öldürdüğünden şüphelendiğimi söyleseydim onun için ne yararı olurdu ki?"

Summerset yine basitçe, "Ona söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi. "Kişisel sürtüşmelerimizin ötesinde, yasalara olan görevin ve Roarke'a olan sadakatin nedeniyle."

"Bunlar tam da ona söylemediğim nedenler."

"Seni anlamıyorum."

"Sanırım değil." Devam etmeye başladı, durdu. "Tamam, işte burada, o zaman bitti. Hukuka, hukukun gerekliliğine, hukukun kurallarına, hukukun adalete götüren gerekliliğine ve kurallarına kesinlikle inanıyorum. Buna inanmasaydım bir hiç olurum. Ama o farklı bir zaman, yer ve koşullardı. Lanet olası bir canavar iki çocuğa tecavüz etmek, işkence etmek ve öldürmekle tehdit ettiğinde hizmet etmek ve korumak için güvenilebileceğiniz, sizin yanınızda duracak yetkili kimse yoktu. O tehdidini yerine getirecekti çünkü onu durduracak kimse yoktu. Sen durdurdun. Roarke burada çünkü sen Patrick Roarke'ı durdurdun, çünkü o anda, o yerde, o koşullarda olan çocuğu korudun. Bu benim için yeterli."

"O zaman ve mekânda sizin gibi polisler yoktu." "Zaman değişti." Devam etti. "Kaldır şunu." "Belki de yapabilirim," diye kabul etti Summerset.

Bir kez daha durdu. "Ona daha iyi bir hırsız olmayı öğrettiğin için puan alamazsın."

O ürpertici gülümseme geri geldi. "Oradaki yeteneği doğuştan geliyordu."

Omuz silkti. "Tartışmak zor." Ve ofisine doğru yürüdü.

Roarke iki saat sonra içeri girdiğinde, bir fincan kahve içmiş ve üç yardımcı pano kurmuştu. Masasına oturdu, botları yukarıda, gözleri kapalıydı.

"Uyumuyorum."

"Tamam o zaman. Meşgulumüşsün."

Gözlerini açtı ve onun yaptığı gibi yeni panoları inceledi. "Biri otel sakinleri için -gündüz personeli dahil- biri otel çalışanları için -taşeronlar dahil-. Bir tanesi de ziyaretçiler ve dış satıcılar için, ilgili zaman diliminde gelen teslimatçılar için."

"Üç bine yakın insan olduğunu tahmin ediyorum.

Tüm bunlarla sen mi ilgileniyorsun?"

"Peabody'nin otel personeli var ve Baxter ile Trueheart'ın sanat galerisiyle işleri bittiğinden beri satıcıları, teslimatları ve ziyaretçileri onlar alıyor. Ben görselliği istiyorum ve onlar nasıl yapıyorsa ben de öyle yapacağım.

"Bugünkü programını berbat ettim," dedi.

"Güvenliğimdeki bir ihlal programımı mahvetti ve şimdi neredeyse yeniden rayına oturdu, bir kadeh şarap ve biraz yemek istiyorum."

"Kediyi beslemem lazım," dedi Eve dalgın dalgın. "Benden biraz sonra geldi, maraton uykularından birine daldı, Summerset onunla uğraşmazdı."

Ayağa kalktı, panolara doğru yürüdü. "Sakinlerin büyük bir kısmını eledim. Çocuklar, yaşlılar, kadınlar. Erkeklerde iki zekâ da mutlak. Ve şehir dışı statüsü kontrol edilen birkaç kişiden fazlası var. Sağlam mazeretleri olan birkaç kişinin daha üstünü çizdim. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Al. İçtiğin kahveyi dağıt." Bardağı ona uzattı, başının üstünü öptü. "Biraz yemek yedikten sonra yarısını alacağım."

"Güvenliğinizi ihlal eden bir şey değildi."

"Yeterince yakın."

Onu mutfağa kadar takip etti ve yemek zilini algılayan kedi de onunla birlikte geldi. "Bir ışık her yanıp söndüğünde alarm çalıyor olamaz," diye belirtti.

"Yeterince doğru." Durup kızın buzdolabının üzerine yapıştırdığı parmak resmini inceledi. "Bu ... ilginç."

"Mavis Bella'yı ofisime getirdi ve çocuk bana bunu verdi, asmamı istedi. Summerset bu işin böyle yapıldığını söyledi."

"Ah. Cesur bir renk ve doku kullanımı. Belki de Pollock ekolünün yeni yetişen bir öğrencisidir."

"Bu ev." Eve ayağa kalktı, resme dokundu. "Ve bu da ben, sen, kedi, Summerset."

Roarke daha yakından baktı, sonra geri çekilip mesafe koymaya çalıştı. "Şunu görüyor musun?"

"İstemiyor musun?" Sonra gülerek mama kabını aldı. "Çocuk açıkladı. Mavis'in Oscar anlaşmasında sahne alacağını biliyor muydun?"

Roarke başını eğmiş, hâlâ parmak boyasını inceliyordu. "Yaptım, evet."

"Bilmem gerekirdi. Bu onun için büyük bir olay, bu yüzden bilmeliydim."

"Sen böyle şeylere dikkat etmezsin, Mavis de senden bunu beklemezdi. Bu sanat eserini asacak kadar dikkat ediyorsun ve bence bu çok daha önemli."

"Burası tam olarak evin kalbi sayılmaz, değil mi?"

Ona döndü ve bir parmağını çenesindeki çukura doğru kaydırды. "Bu evde birçok kalp var."

Yüzü aydınlandı. "Öyle, değil mi?"

Kedi, somon balığı eşliğinde yemeğe saldırırken, onlar da kasvetli bir günün sonunda rahatlatıcı bir şey olan yahni yediler. "Oraya nasıl girdin?" diye sordu ona. "Banks'in evine, eğer binada yaşıyorsanız?"

"Muhtemelen plan yapmak için zamanım olurdu, yani birçok yol var. Ama bu durumda, şu andan bahsediyoruz." Köfte eşliğinde güzel, tıknaz bir tavuk yahnisi yerken düşündü.

"Asansör güvenliği ve sinyal bozucularla bunu karmaşık hale getirmezdin. Sonuçta onun geliş gidişini takip etmeniz ne kadar sürdü?"

"Hâlâ kim olduğunu bilmiyorum."

"Ama onun yöntemlerini, becerilerini zaten biliyorsunuz ve binaya normal yollardan girdiğini de biliyorsunuz." Eliyle tahtayı işaret etti. "Onlardan birinde."

"Tamam, peki alternatif yöntem nedir?"

"Dışarıdan yukarı."

"Çık dışarı! Elli kattan fazla var," diye işaret etti ve omuz silkti.

"Uygun aletlerle yükseklik pek de caydırıcı değil. Elektronik eldivenler, patiklerle, sadece zamanınızı seçmek ve sonra istikrarlı bir şekilde yukarı çıkmak meselesi. Yine, fark edilmekten kaçınmak için camların arasında. Bunu gece yarısından sonra yapardım ve terasa ulaştığımda, bu kilitlerle uğraşmak, dediğimiz gibi, kek. Ana kapılar kadar karmaşık bir şey değil.

"İçeri gir," diye ekledi şarabını doldururken, "aramamı yap. Özensizce değil. Neden kapıdan içeri adım atar atmaz polislere haber vereyim? Bu konuda kurnaz ol - sonuçta kimse beni rahatsız etmeyecek ve öldürmeyi düşündüğüm adamla bir süre daha buluşmayacağım. İhtiyacım olanı ve izi sürülemeyeceği için bulduğum parayı alacağım. Bir tabloyla uğraşmıyorum. Sonra da aynı şekilde ayrılıyorum."

Şarabıyla onun şerefine kadeh kaldırdı. "Ancak, böyle bir yeri hedef alsaydım, değerli eşyalar için olurdu, bu yüzden ne için geldiysem onu alırdım. Yöntem aynı olurdu."

"Bunu gerçekten yaptın mı? Bir binaya tırmandın mı?"

"Heyecan verici. Karanlık, hava, aşağıda ve duvarın diğer tarafında devam eden yaşam. Hepsi senden habersiz. Ve senin aksine, ben yükseklikten hoşlanıyorum."

Yemeğini yerken bunu düşündü. "Onlar profesyonel hırsızlar değil. Bunu zaten biliyordum ama söylediğin şey bunu örtbas ediyor. Anında ne yapacaklarını bulmuşlar. İşe yaradı ama haklısın. Tahtadalar. Diğer birkaç bin kişiyle birlikte, ama tahtadalar."

"Banks'in elinde kendilerini ona bağlayan ne varsa ortadan kaldırmak için o daireye girmeden önce, şüpheli menziliniz çok daha genişti."

"Bu da bir nokta." Güvecini bitirdi. "Şimdi onu daraltacağım."

Odaklı bir çalışmayla kendi panosundaki iki yüzden fazla ismi eledi. Ekibin geri kalanından gelen raporlar aracılığıyla diğer panolardan isimleri sildi.

Askeri ya da paramiliter eğitim almış ya da almış akrabaları olan herkes için bir öncelik listesi hazırlamaya başladı.

Roarke onunla birlikte çalıştı, sonra Hawaii'den bir randevu almak için ara verdi. Geri döndüğünde, kadın başını masaya dayamıştı.

Dışarı, diye düşündü ve makineye otomatik olarak çalışmaya devam etmesini emretti.

Adam onu sandalyesinden kaldırdığında kıpırdandı ve mırıldandı. "Ben iyiyim."

"İyi ve yorgun."

"Öncelik listemde on sekiz kişi var. Daha fazlası da olacak."

"Biraz uyuduktan sonra buna geri döneceksin." Onu asansöre kadar taşıdı, yatak odalarını emretti.

"Eskisinden daha yakınam."

"Kitabım yarın daha yakın olacağınızı söylüyor."

Onu yatağın kenarına oturttu - kedi zaten tam ortasına yayılmıştı. Botlarını çıkardı, ateşi yakmasını emretti.

üzerinde.

"Ya büyük bir rüzgar sizi binanın yanından uçurursa?"

Yine o konuya döndük, değil mi? diye düşündü. "Ben olsam çok sinirlenirdim."

"Yani ..." Silah kayışını çıkarmak için kendini yukarı çekti. "Paraşüt taktın mı?"

"Bu işe göre değişir."

Sersemlemiş bir halde soyundu ve uyku tişörtünü giydi. "Kim o ..." Bir vınlama sesi çıkardı, parmaklarını çevirdi, duvara tırmanma taklidi yaptı.

Onu takip etmesinin bir mucize olduğunu düşündü.

"Örümcek Adam." "Evet, evet. O iyi biri. Zeki çocuk. En azından sen ağ ipleriyle binaların etrafında sallanmadı."

Gülümsemesindeki bir şey, yatağa sürünerek girerken gözlerini ona dikmesine neden oldu. "Bunu sen yapmadın. Gerçekten ağ ipleri yok."

"Kablolar, makara sistemleri var ve bunlar başka bir zamanın hikayeleri."

Onunla birlikte içeri girdi, bir kolunu ona dolayarak yakınına sokuldu. "Hadi uyu."

"Bunu New York'ta hiç yapmadın. Bunu duyardım."

"Doğru yapsaydım duymazdım." Adam onun boynunun arkasını öptü. bıraktı. "Ve yaptım."

* * *

Sabah uyandığında, oturmuş kahve içiyor, yanında uzanmış kediyle birlikte finans haberlerini izliyordu.

Doğrulup oturdu. "Örümcek Adam kostümü değildi." Şöyle bir baktı. "Değil miydi?"

"Siyahtı ama sanırım onda da siyah bir tane var. Kafa karıştırıcı. Ama örümcek yerine Roarke'un R'si vardı. Ve sen lanet şehrin üzerinde sallanıp

ve büyük bir rüzgar çıktı. Ödüm bokuma karıştı. Bunu bir daha yapma."

"Direneceğim. Yine de çok etkileyici rüyalar görüyorsun."

Kahve aldı ve duşa doğru giderken kahveyi yudumladı.

Geri döndüğünde kahvaltı hazırды, biraz daha kahve ve kediye ateşin önüne sürgün etmişti.

Yulaf ezmesi onu şaşırtmadı -kış yeterince çabuk bitemezdi- ama en azından sadece bir fincandı ve yanında pastırma ve yumurta vardı.

"Hava fırtınalı olsa da parlak bir gün bizi bekliyor," dedi ona.

Ekrandaki mali tabloları düşündü. "Orada bu adamların ilgilenileceği bir şey var mı?"

"Her zaman bir şeyler vardır, ancak şu anda kaynamaya başlayan önemli bir şey yok."

"Her zaman bir şeyler satın alıyorsunuz-şirketler."

"Ve sen de benimkilerden birini almaya çalışacaklarından endişeleniyorsun. Önlemlerimizi aldık ve tüm adamlarımın hesabı tutuldu."

"Çok fazla insan var."

"Ve hala, onlar hesaba katılıyor. Buna ek olarak, şu anda New York'ta hazırladığım bir şey yok. Yurtdışında ya da gezegen dışında bekleyen bir iki şey var ama burada hiçbir şey yok."

"Ve hiçbir yere gitmiyorsun, mesela şu askıdaki davalardan birini denetlemeye?"

"Birkaç gün için seyahat planı yok." "Eğer bu değişirse-"

"Sana haber veririm." Elini tuttu ve öptü. "Merak etme. Hiçbir rüzgârın cazibesine kapılmayacağım."

"Tamam." Memnun bir şekilde kahvaltısını bitirdi ve giyinmek için kalktı.

Kahverengi pantolon ve ceket, lacivert kazak seçimine yorum yapmadığına göre, en azından onun moda anlayışının yüksek çitasını aştığını düşündü.

"En azından sabaha kadar Merkez'de olacağım. Dün bıraktığım dava dışı işlerim var ve görüşmelere başlamadan önce elemeleri ve öncelikleri mümkün olduğunca bitirmek istiyorum."

"Ben kendi karargahımda olacağım. Ve eğer adamlarımdan herhangi biriyle ciddi bir şekilde ilgilenmeye başlarsanız, bunu bilmek isterim."

"Sizinkilerden biri olmayacak." Cebindeki döküntüleri topladı. "Elemek zorundayım ama olmayacak. Belki bir taşeron olabilir ama otel çalışanlarınızdan biri değil. Sizin taramanız NSA'ninkinden daha sert."

"Ve hala." Ayağa kalktı, kadının kalçalarını kavradı ve onu öptü. "Polisime iyi bak."

Yüzünü çerçeveledi, onu geri öptü. "Hiçbir binaya tırmanma."

"Sadece merdivenlerin yanında."

"Yeterince iyi." Yola koyuldu, omzunun üzerinden geriye baktı. "Takım elbisenin içinde iyi görünüyordun."

Onun sırtışının parıltısını da yanına alarak parlak, püfür püfür esen güne çıktı.

Merkeze doğru yola çıkarken onu düşünerek, tam olarak ne dediğini düşündü.

Banks'inki gibi bir yeri hedeflemiş olsaydı, ihtiyacı olanı alır, resimle uğraşmazdı.

Evet, tablo onu rahatsız etti. Neden tabloyu aldı ve çerçevesinden çıkarmadan önce kaçış yerine gelene kadar bekleyerek bu gerçeği gizlemeye çalıştı? Roarke'ın yapacağı gibi, daireyi ararken ince bir yol izlemedi, çerçeveli resmi çerçevesinden çıkarmadan önce koridorun karşısına götürdü ve çerçeveyi attı.

Neden?

Çünkü bunun önemli olduğuna karar verdi. Ne için geldiysem onu alacağım, demişti Roarke. Resim, uğruna geldikleri bir şeydi. Önemliydi.

Baxter'ı bilek ünitesinden etiketledi.

"Yo." dedi.

"Buzlu sanatçıyı al."

Gülümsemesi yayıldı. "Güne seksi bir başlangıç yapmayı severim."

"Onu pantolonunun içinde tut, azgın köpek. Eksik olsun ya da olmasın, kendi listelerini tekrar gözden geçirmesini istiyorum. Olay yerinin ana katındaki sanat eseri kayıtlarıyla ilişkilendir. Bir tanesi eksik. Nedir o? Kim çizmiş? Boyalı değil," diye düzeltti. "Drew. Drew ne? Banks bunu ne zaman ve nereden aldı?"

"Elimde resmi olarak galeriden aldıklarının bir listesi var. O da buna ekledi, oradan kaçtığını biliyor ama hepsini yakalayamadığını da biliyor."

"Yine de tekrar bakmasını istiyorum. Figür çalışma türlerine odaklanın. Şu an için manzara, portre, her neyse, resimler umurumuzda değil. Siyah beyazlar, çıplaklar ya da çoğunlukla çıplaklar."

"Bu onu rahatsız etti," diye yorumladı Baxter. "Elinde galeri kompozisyonları olsaydı, bunu saptayabileceğini ya da saptamaya yaklaşabileceğini düşündü."

"Onları çıkarmamızın amacı da bu zaten. Onun notlarına, hafızasına güvenmek zorundayız. Sen ve Trueheart listelerde olanlarla olmayanları eşleştirmek için onunla birlikte çalışın. Her ne aldılarsa önemli."

"Çocuğu etiketleyeceğim, uğrayıp onu alacağım. Buzlu olanı alıp şehir merkezine geri döneceğiz."

"Bir şey öğrenir öğrenmez haberim olsun, bir ihtimal bile olsa."

Şanzımanı durdurdu ve yolculuğun geri kalanını çıplak bir insan resminin cinayet ve parayla ne ilgisi olduğunu hesaplayarak geçirdi.

13

Doğruca ofisine gitti ve tahtasını görmezden geldi. Kahve eşliğinde, vardiyadan önce kendisine verdiği otuz dakikayı departmanının açık ve kapalı dosya yüküne yetişmek için harcadı. Raporları okudu, talepleri imzaladı ve en acil idari görevlerin en üst düzeyiyle ilgilendi.

Gerisi bekleyebilir.

Eve çalışma odasına girdiğinde, Peabody masasında durmuş boa yılanı atkılarından birini çözüyordu. Tek bir bakış -ve gözlerinin erimeye başlamaması- ona Jenkinson ve kravatının, Reineke ve çoraplarının masalarında olmadığını gösterdi.

Peabody ona "Az önce bir tane yakaladılar" dedi. "Onuncu Cadde'deki inşaat ekibi çöp konteynerinde bir ceset bulmuş. Erken gelmişsin."

"Evrak işleri." Peabody'nin masasına bir disk attı. "Bu senin şu anda geçerli olan şüphelilerin yarısı. İkinci bir çalışma başlatın, bakalım herhangi birini eleyebilecek ya da listede bir üst sıraya çıkarabilecek misiniz? Baxter ve Trueheart sanat galerisindeki kadını alacaklar."

"Şüpheli mi?"

"Şu anda olmaz. Sanat eserlerine, kayıtlarına tekrar bakmasını istiyorum. Neden bir figür çalışması anlaşması yaptılar? Hangisini aldılar? Kim çizmiş?"

"Hatıra olduğunu düşünmüştüm. Potansiyel olarak değerli."

"O zaman neden yerinde çerçeveden çıkarmıyorsunuz? Çıkarmak için neden koridorun karşısına götürüyorsunuz?"

"Belki de ... oraya vardığında, rulo halindeki tuvali almanın tüm anlaşılmadan daha kolay ve güvenli olacağını fark etti."

"Mümkün," diye kabul etti Eve. "Bu kadar aptal ve düşüncesiz olması mümkün."

"Ama zaman kazandığını düşünüyorsun."

"Neden Banks'in dairesinden aşağı inmediniz? Neden başka bir daireye girip oradan aşağı iniyorsun - sanat eserini çerçeveden çıkardıktan sonra diğer daireye atıyorsun?"

Peabody, "Boş daire," diye kabul etti. "Sakinlerinin bugün geç saatlere kadar dönmeyeceği bir daire, yani sanat eserinin alındığını fark etmemiz muhtemelen bir gün sürecek."

"Oyun böyle bir şey. Sanırım almaya geldiği şeyi aldı. Elektronikler, onu ve ortağını Banks'e bağlayan her şey. Ve sanat eserlerini."

Yerine oturan Peabody karşılık verdi. "Banks'in bir galerisi vardı, sanatçılarla çalışıyordu. Belki katillerden biri sanatçıdır ya da bir sanatçıyla bağlantısı vardır. Sanatçı olabilir ve kendi eserini geri istiyor olabilir."

"Liste üzerinde çalışırken bunu aklınızda tutun. Dedektif Carmichael, Santiago, Baxter ve Trueheart sahada. Sıradaki DB sizin."

Eve ofisine geri döndü ve kapıyı kilitledi. Etrafına bakınırken, küçük bir alanda çalışmanın en büyük sorununun saklanacak yerlerin sınırlı olması olduğunu düşündü. Ama bu proje için bunu kendi avantajına kullanacaktı.

Evden getirdiği çikolatayı çıkardı, masasının üzerine çıkararak tavan döşemesinin iç tarafına tutturdular. Kolay bir buluştur, evet, ama ...

Bir düğme alarmini dikkatle, çok dikkatle fayansın ek yerine bağladı. O enayiye birazcık kaldırdığında, mavi boyası herifin suratında patlarken bile çığlık atan düdük hırsızın ödünü koparacaktı.

Tatmin olmuş, intikam almak için sabırsızlanıyordu, aşağı atladı ve kapısının kilidini açtı.

Biraz daha kahve içtikten sonra listenin kendi yarısı üzerinde çalışmaya koyuldu.

Doksan dakika boyunca birkaç ismi ikincil bir liste olarak gördüğü düşük olasılıklı listeye kaydırıldı. Üçüncü bir listeye de olası dedi.

Bu da ona büyük olasılıkla altmıştan fazlasını bırakıyordu.

Hâlâ çok fazla ama görüşmeler ayarlayıp bazılarını yüz yüze görüştüreceklerdi.

Sabahın üçünde Central Park'ta bir aptal gibi dolaşırken şarap, Erotica ve Zoner'la kafayı bulmuş olan Banks hakkındaki toksikoloji raporunu tekrar okudu.

Paul Rogan'a kek getiren teslimatçı kızı, şoförünü (bombalama günü araba servisi kullanılmamış olsa da) bağlantılı olarak elemişti.

Geriye görüşmesi gereken altmıştan fazla kişi ve potansiyel olarak kayıp bir sanat eserini tanımlayabilecek seksi bir sanatçı hatun kalıyordu.

Sinyal verdiğinde bağlantıyı yakaladı ve göstergede Harvo'yu gördü.

"Bana bir isim ver."

"Tekrar merhaba." Harvo'nun şu anda kısa olan saçları ölümcül noktalar halinde dikleşti ve yanan turuncu ekranı eritmekle tehdit etti.

"Merhaba. Bana bir isim ver."

"Delores Larga Markin. Gerisini ister misin?" "Elinde ne varsa."

"Ben olduğum için her şeyim var." Harvo'nun burnunun sol tarafında kalp şeklinde mavi bir taş göz kırptı.

kendi ekranı. "Kadın ve doğal bir kızıl saçlı, yirmi sekiz yaşında. Adresini ve iletişim bilgilerini şimdi gönderiyorum. İki kızdan küçüğü. Annesi Carlotta Larga, ayakkabı imparatoriçesi."

"Ayakkabıların bir imparatoriçesi mi var?"

"Seksi zengin bir adamla evlendiğine göre muhtemelen onu giymişsindir. Bende de taklitlerinden bir çift var. Her neyse, imparatoriçe Phillipe Larga ile milyonlarca yıldır evli. Tek evlilik, ikisi için de tek evlilik. Kızı - kızıl saçlı kızımız - aynı zamanda Larga'nın ikincil hattı Alores'in tasarımcısı, adını iki kızından alıyor, Alora ve Delores. Hepsi aptal zenginler. Kızıl saçlı kızımız birkaç yıldır kumarhane kralı Roger Markin'in soyundan gelen Hugo Markin ile evli."

Eve yüksek sesle, "Kumar," diye düşündü.

"Zarları at," dedi Harvo neşeyle. "Çevir şu çarkı. Belli ki kızıl saçlı Delores yakınlık saçlarını senin ölü adamın yakınlık saçlarına kaptırdıysa, yakınlık yaşıyorlardı."

"Belli ki. Hızlı çalışmanız için teşekkürler."

"Hey, bu çok havalıydı. Bir dahaki sefere bana meydan oku." "Üzerinde çalışacağım."

Kapattı, kızıl saçlı ve filiz üzerinde bir çalışma başlattı. Sonra bir etiket daha aldı, bu Trueheart'tan.

"Efendim. Baxter hala Bayan Kelsi ile birlikte. Tam olarak emin olamıyor ama kayıp sanat eserinin üç sanatçıdan birine ait olabileceğini düşünüyor."

"Üç mü?"

"Banks'in bu üç kişiyi kayıtlardan çıkardığını düşünüyor - yine yüzde yüz değil-. Onu Banks'in dairesine geri götürüp bir kez daha yerinde inceledik. Hiçbiri olay yerinde değil. Galeriye dönüp orayı kontrol etmesi gerekiyor ama bu üçünden biri olduğundan oldukça emin. Angelo Richie, Selma Witt, Simon Fent. Oradaki tüm sanat eserleri

"Olay yerinin alanı, onun deyimiyle, figür çalışmaları."

"Çıplak insanlar."

"Evet, efendim. Ve siyah-beyaz çalışmalar, karakalem ya da kurşun kalem çizimleri gibi şeyler. Bu üç sanatçının da bazı çalışmalarında bu formu ve aracı kullandığını biliyor."

"Onu galeriye geri götürün, bakalım yerini tespit edebilecek mi? Yerini tespit ettiği kişi hakkında bana daha fazla veri getir. En fazla bu kadar yaklaşabilirse üçü hakkında da. En kısa zamanda sanatçıların yerlerini ve iletişim bilgilerini istiyorum."

"Evet, efendim."

Kapattığında orada bir şey olduğunu düşündü. Bir şeyler. Ve Markin'lerinkini çekmeyi bitirir bitirmez o hattı da çekecekti.

Her ikisini de bitirdikten sonra kalktı ve ceketini aldı. "Peabody," dedi boğa güreşi salonundan geçerken. "Benimle gel."

Paltosu elinde, atkısı çoktan sarılmış olan Peabody yetişmek için acele etti. "Listenin en altına on tane bıraktım. Onları neden oraya koyduğunu anlıyorum ama-"

"Beklemede. Harvo kızıl saçlıyı teşhis etti." "Şu kızıl saçlı."

"Delores Larga Markin."

"Bekle, Larga? Ayakkabı Larga'nın kızı mı? Largalar ayaklar için sanat gibidir, bir şarkı, bir şiir gibidir."

"Eminim ayakkabı gibidirler."

"Cidden son model ayakkabılar." Peabody asansöre atladı, pembe paltosunu giymek için çabaladı. "Eğer beş ya da altı haneli bir param olsaydı, bir çift alırdım. Ama ikinci seri bile indirimde bile ulaşamayacağım bir yerde. Ama belki ..."

"Belki ayakkabı fantezilerini de askıya alabiliriz. İkinci nesil Larga, Hugo Markin'le evli. Babasının kumarhaneleri var. **Bir** sürü. Kumarhanelerde kumar oynamaya meyilliler.

Bire bak. Markin'in orduda çalışan ya da ordudan emekli olmuş birkaç akrabası olduğu ortaya çıktı. İkinciyi kontrol et. Karısı ölmeden önceki partide kasık kollarını Banks'e kaptırdığına göre, Markin'in Banks'i tanıyor olması muhtemel. Üç."

Asansör ilk kez tam dolu değildi, bu yüzden doğrudan garaja indiler. "Markin'ler parti ev sahipleriyle aynı binada oturuyorlar. Bir okla iki kuş vuracağız ve partidekilerle konuşacağız."

"Bu da dördüncü kontrol sayılır." Peabody arabaya tırmandı. "Bu taş. Bir taşla iki kuş vuruyorsun."

"Hiç bir kuşa taş fırlattınız mı?"

"Hayır!" Özgürlükçü yüreği dehşete kapılan Peabody kemerini bağladı. "Bu çok adice."

"Kuşlar uçabildiğine göre, eminim etkisizdir de. Bir ok, bir seferde birkaç kuşu alt edebilecek büyüklükte bir kayayı havaya kaldırmaktan daha hızlı olmalı."

"Ama yine de," diye mırıldandı Peabody.

Eve hızla garajdan çıktı. "Baxter ve Trueheart galerici kadını galeriye geri götürüyorlar. Tablo için üç seçeneği var."

"Gerçek bir kaya ya da gerçek kuşlar değil." "Ne?"

"Hiçbir şey," diye karar verdi Peabody. "Sanatçıları çalıştırmamı ister misin?"

"Trueheart bunu yapıyor ve bir taneye indirirse zaman kazanırız." Eve, reklam zeplinlerinin patlamalarını ve maksibüslerin osuruklarını görmezden gelerek arabayı sürerken, her zamanki gibi iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

"Nadine şu Hollywood olayına rock'çıyı götürüyor."

"Biliyorum." Peabody sırtı ve hubba-hubba'ya eşdeğer bir göz devirmesi yaptı. "Adam aşırı soğuk ve kızıdan ciddi şekilde hoşlanıyor."

"Seks hayatları hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"O tür bir şey değil. Gerçi . . . Her neyse, çift olarak gitmek Nadine için büyük bir BFD, sanırım."

"Her neyse. Onu götürecektir, ama aracında ve otelde yer var."

"Gidiyorsun! Her şeye rağmen gidiyor musun?" Peabody koltuğunda zıpladı, hatta ellerini çıırttı. "Tüm kırmızı halıların kırmızı halısında yürüyeceksin! Bu-"

"Olamaz. Kesinlikle hayır. Sen ve McNab için yer var. Feeney izin verdi, yani Cuma öğleden sonra yola çıkabilir, Salı sabahı rapor verebilirsiniz."

Peabody hiçbir şey söylemedi, kesinlikle hiçbir şey. Ve dümdüz önüne baktı.

"Sorun nedir?"

"I . . . Sanırım bir dakikalığına nefesim kesildi. Oscar törenine gitmem için bana izin mi veriyorsun? Nadine bizi alacak ve onunla kalmamıza izin mi verecek? O ve rock tanrısı Jake mi?"

"Odası var."

Peabody önüne bakmaya devam etti. "Aktif bir soruşturma içindeyiz."

"Baxter ve Trueheart elimde. Ve garip bir şekilde, seni işe almadan önce davaları kapatmayı başardım. Zaten bu hafta sonu görevde değilsin," diye devam etti Eve, "bu yüzden fazla mesaiyi bütçemden kestim."

"Bu Yeterince büyük bir kelime bulamıyorum. Bunun için bir kelime bulacak kadar doğru düşünemiyorum. Kendimi bildim bileli Oscar törenlerini, o güzel kıyafetleri ve insanları izlerim."

"Özgür-Ager'lar Hollywood mu izliyor?"

"Biz keşişler gibi değiliz ve bahse girerim keşişler de Oscar'ları izliyordur. Büyükannem mi? Adamım, o asla kaçırmaz. Her yıl büyük bir Oscar partisi verir. Hala onunla ve diğerleriyle birlikte izliyorum. Ana ekranımı ayarlıyorum, ailem tabletimde, böylece hepimiz izliyoruz. Büyükannem, birisi

aptalca olduğunu düşündüğü bir şey. En iyisi bu. Ve şimdi gidiyorum, aman Tanrım, ne giyeceğim? Oscar'a layık hiçbir şeyim yok."

"Roarke Leonardo'yla konuştu, bu yüzden Leonardo ikiniz için de bunu hallediyor."

"I . . ." Şimdi başını çevirdi ve Eve'e baktı. "Oscar töreninde Leonardo'yu mu giyeceğim?"

"İnsanlar neden böyle söylüyor? Üstüne kocaman bir Leonardo örtmüyorsun. Tanrım. Tanrım, eğer ağlarsan anlaşıma iptal olur."

Gözyaşları yine de geldi. "Yapmak zorundayım. Sadece bir dakikalığına. Senin için işkence gibi olacağını biliyorum. Ama benim için? Bu inanılmaz bir rüya gibi. Keşke gelseydin bile demeyeceğim çünkü işkence. Bu benim için o kadar önemli."

"Madem bu kadar önemli, neden daha önce söylemedin?"

"Bize Meksika'yı verdiniz. McNab'e ihtiyacı olduğunda yeniden şarj olması için zaman verdiniz. Ortağımdan, teğmenimden, dostumdan bunun üzerine bana bir iyilik daha yapmasını istemeyeceğim."

Bir nefes verdi, gözyaşlarını kuruladı. "Buna ek olarak, gitmeyi hiç düşünmedim, ciddi olarak değil. O kadar ... ötesinde ki. Gerçekten gidebileceğimiz hiç aklıma gelmedi."

"Artık öylesin."

Binanın kendine ait bir otoparkı vardı, Eve kapıda rozetini okuttu ve ziyaretçi bölümüne giden talimatları izledi. Bir yuvaya çekildi.

"Şimdi kafanı oyuna ver."

"Yapacağım." Ama Peabody elini Eve'in koluna koydu. "Polis olmak istiyordum. Seni inceledim ve New York polisi olmak istedim. Dallas'a layık bir polis."

"İsa'nın hatırı için."

"Sadece bir dakika, tamam mı? Beni Cinayet Masası'na yardımcın olarak aldığında, bu hayatımın en büyük anıydı.

Hayat. Başka büyük şeyler de yaşadım. McNab, dedektiflik yapıyor, Oberon'un yakalanmasına yardım ediyor. Tüm kötü adamlar, ama özellikle o, çünkü o bizim tam tersimiz. Bu onların yanına bile yaklaşamaz çünkü onlar hayat değiştiren şeyler. Ama hayat değiştirmenin dışında, en büyüğü bu. Teşekkürler."

"Seni taşıyan Nadine."

"O da bir sürü teşekkür alacak. Ve Leonardo, ve Roarke. Önce sen."

"Tamam, güzel. Şimdi bitti."

Dışarı çıktılar ve asansöre doğru yürümeye başladılar. "Yapmam gereken bir şey var."

"Eğer beni öpmeye kalkarsan," diye soğuk bir şekilde uyardı Eve, "seni mahvederim."

"Seni öpmekle ya da kafamdan öpmekle tehdit etmeyeceğim bile - bu benim için o kadar önemli ki. Ama bunu yapmak zorundayım."

."

Garajda Peabody kollarını havaya kaldırdı, başını geriye attı ve çığlık attı. Ses yankılandı, ping-pong yaptı ve Eve'in kulaklarını titretti.

"Tamam. Whew." Peabody bir nefes daha çekti. "Şimdi, kafanı oyuna ver."

"Bu binadaki bütün köpekler havlıyor. Camlar kırıldı. Küçük çocuklar yataklarının altında saklanıyor."

"Belki." Peabody arama düğmesine bastı. "Ama kafamı oyuna verebilmem için ortaya çıkması gerekiyordu."

Eve, "Orada kalsa iyi olur," diye uyardı ve lobiyi geçmek için yaka kartını kullanarak Markinlerin katını aradı.

Asansör, dört köşe birimin her birine giden geniş koridorların bulunduğu bir alanın ortasında açılıyordu. Ve her birinin kendi özel, tam güvenli asansörleri olduğunu varsaydı. Güneybatıya bakan birime geçti ve zili çaldı.

Lütfen adınızı ve işinizi belirtin.

Kırılmış ve hızlı, Eve fark etti ve aynı şekilde cevap verdi.

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody, NYPSD." Rozetini kaldırdı. "Bay ve/veya Bayan Markin ile konuşmamız gerekiyor."

Kimliğiniz taranıyor . . . Kimliğiniz doğrulandı. Lütfen işinizi belirtin.

"Bay ve/veya Bayan Markin ile olan işimizi belirteceğiz. Kapıyı açın yoksa ikisinden birinin ya da her ikisinin de sorgulanmak üzere Polis Merkezine götürülmesini ayarlayacağız."

Bir dakika.

"Şirketler neden hep bu kadar meraklı?" Eve merak etti.

Bir dakikadan fazla sürdü ama çift kapı açıldı. İçerideki kadın kırk yaşlarında, Eve'in ev içi siyahı olarak düşündüğü bir şey giydiğinden, temizlikçi olduğu sonucuna vardı.

"Komiser, Dedektif, eğer antrede beklerseniz, Bayan Markin'in yöneticisine haber verdim. Çok kısa bir süre içinde sizinle birlikte olacak."

Hizmetçi uzaklaştı ve onları bir başka açık kapının önünde bıraktı. Eve'in tahmin ettiği özel asansör sağ tarafta, donuk altın rengi bir kapının üzerinde süslü, dekoratif bir demir işçiliğiyle duruyordu. Karşı duvardaki geniş, sürgülü kapılar da aynı tonu yansıtıyordu. Eve'in tahminine göre paltolar ve giysiler içindi.

Açık kapılardan geçildiğinde, yaşam alanı bir balo salonu kadar genişti ve tavandan tabana camlar, son derece zengin bir insana şehrin, büyük parkın ve bu açık günde Hudson'ın manzarasını sunuyordu. Merdivenler camın her iki yanında akıcı kıvrımlar çizerek ilerliyordu.

Etrafı tropik denizlerin rengine cilalı taşlarla çevrili, titreyen bir şöminenin üzerinde, o donuk altın rengine süslü bir şekilde çerçevelenmiş devasa bir ayna uzanıyordu.

Kanepeler, sandalyeler, banklar merdivenlerin akışkan kıvrımlarını, çevrenin renklerini ve ayna çerçevesini yansıtıyordu.

Kar fırtınası beyazı bir piyano, sağ merdivenin kıvrımının altında duruyordu. İçinde mavi taşlar ve en soluk maviden siyah denecek kadar koyu bir mora kadar değişen renklerde çiçeklerle dolu büyük, şeffaf bir cam küre vardı.

Yüksek tavandan yüzlerce cam gözyaşı damlasından oluşan çok katmanlı bir avize sarkıyordu. Eve, eğer düşerse, altında duran elli kişiyi rahatlıkla öldürebileceğine karar verdi.

Sağdan bir kadın geldi. Koyu bir ten, kıvrık bronz uçlu siyah saçlar, haşhaş kırmızısı bir takım elbise içinde şehvetli bir vücut. Eve otuzlu yaşlarının başında olduğunu düşündü. Güzel değildi ama dikkat çekiciydi.

Geniş alanı, haşhaş kırmızısının üzerinde mavi ve yeşil girdaplar çizen yüksek topukların üzerinde geçti.

"Teğmen, Dedektif, ben Amelia Leroix." Sesi belli belirsiz bir aksan taşıyordu. Eve, uzatılan eli sıkarken Avrupalı diye düşündü. Muhtemelen Fransız.

"Bayan Markin toplantıda. Bugün evden çalışıyor ve hala toplantıda. Umarım size yardımcı olabilirim."

"Toplantıdan çıkana kadar bekleyeceğiz."

"Anlıyorum. O halde paltolarınızı almama izin verin." "Biz iyiyiz."

"Belki kahve ayarlayabilirim? Çay?"

"Bay ve/veya Bayan ile konuşmamızı sağlayabilirsiniz. Markin."

"Bayan Markin'e beklediğinizi haber vereyim. Korkarım Bay Markin'in programı elimde yok. Sanırım bugün de evden çalışacak, ama kontrol etmem gerekecek."

"Çok memnun oluruz."

"Lütfen, içeri gelin, oturun. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Eve, Amelia'nın sol taraftaki merdivenlere doğru dönerken yüzünde beliren yılgınlık ifadesini kaçırmadı.

Farklı kanatlar, diye düşündü Eve. İş toplantıları için mi, yoksa hep birlikte mi?

Peabody cam duvara doğru yürüdü. "Bu ciddi bir manzara. Teras da güzel havalarda iki yüz metre karelik bir yaşam alanı daha ekliyor olmalı."

"Ayak bileği kıran ayakkabılar yapmak para kazandırıyor."

"Asistanın ayakkabılarını gördünüz mü? Eminim onlar el boyaması koleksiyonundandır."

Peabody manzaranın tadını çıkarırken Eve odayı inceledi. Bazı çerçeveli fotoğraflar vardı ama hiçbirinde evli çift bir arada değildi. Sanat eserleri ona güvenli ve zevkli gelmişti ve bunda yanlış bir şey görmüyordu. Odanın büyüklüğüne rağmen kendini rahat, en azından biraz misafirperver hissediyordu.

Hugo Markin olarak tanıdığı adam merdivenlerden inerken arkasını döndü. Gözleriyle uyumlu gümüş mavisi bir kazak ve rahat, iyi dikilmiş siyah bir pantolon giymişti. Süveteriyle aynı renkte, pahalı bir kızak giymişti. Dalgalı sarı saçları yakışıklı yüzünden geriye doğru akıyordu.

Gülümsemesinde kova dolusu çekicilik vardı. Uzattığı elinden mavi taşlı bir yüzük ateş saçıyordu.

"Teğmen Dallas, ne büyük bir zevk. Büyük bir hayranınızım. Hatta Pazar günü Highland Center'da Oscar'ı kazanmanız için tezahürat yapıyor olacağım."

"Bu benim Oscar'ım değil, kazansam da kaybetsem de."

"Çok mütevazı. Ah, Dedektif Peabody, başka bir zevk. Oturalım, biraz kahve içelim ve siz de bana bugün sizi buraya getiren şeyin ne olduğunu anlatın."

"Jordan Banks ile başlayabiliriz."

"Ne büyük bir şok!" Onlara ateşin yanındaki koltukları işaret etti. "Öldüğü gece onunla konuştuğumu biliyor musunuz? Bu binadaki bir partide. Ama eminim biliyorsunuzdur. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Pek iyi sayılmaz, gerçekten. Birkaç kez golf oynadık, dörtlü olarak. Ve birbirimizi partilerde görüyorduk. Karşılıklı

arkadaşlar ve tanıdıklar. İkimiz de aynı anda kumarhanelerimizden birinde -ailemin kumarhaneleri-bulunuyorsak onu ara sıra görebilirim."

"Kumarhanelerinize sık sık gelir miydi?"

"Açıkçası bunu söyleyemem." Markin rahat bir tavırla bir kolunu kanepenin alçak sırtına attı. "Onu bir ya da iki kez gördüğümü hatırlıyorum. Sanırım ruletten hoşlanıyordu, ama bu sadece benim en iyi hatırladığım şey."

"Partiden kaçta ayrıldınız?" "Bir civarı olmalı." "Banks hala orada mıydı?"

Markin düşünüyormuş gibi kıpırdandı ama gözlerindeki parıltı Eve'e bu soru karşısında eğlendiğini gösteriyordu. "Emin değilim. Büyük bir daire. Bunun kadar büyük değil, anlıyorsunuzdur, ama yeterince büyük. Ve çok şenlikli bir toplantıydı. İnsanlar her yere dağılmıştı. Bizim üç katımız yerine iki katları var, ancak yayılmak ya da daha samimi bir baş başa görüşmenin tadını çıkarmak için önemli fırsatlar var. Jordan'ın öldüğü gece karımla samimi bir baş başa görüşme yaptığına inanıyorum.

"Ah, işte kahvemiz."

Siyah giysili bir adam tepsiyi getirdi.

"Teğmen için siyah, dedektif için iki şekerli krem." Markin yine gülümsedi. "Size hayranınız olduğumu söylemiştim."

Adam su doldururken Delores Larga Markin merdivenlerden indi. Gösterişli kıvılc saçları, yüksek yakalı, askeri kesimli, ceketinde çift sıra gümüş düğme bulunan gri takım elbisesinin omuzlarına dökülüyordu.

İğne inceliğinde topuklu ve yanları kırmızı örgülü gümüş çizmeler giymişti. Tek mücevheri olan kare kesimli elmas küpeler kulaklarında parlıyordu.

"Ah, işte benim güzel karım. Gelin Komiser Dallas ve onun sadık yardımcısı Dedektif Peabody ile tanışın. Renaldo, bir fincan daha."

"Hayır, teşekkür ederim Renaldo. Kısa süre içinde başka bir toplantım var.

Bugün zamanım çok kısıtlı olduğu için özür dilerim," dedi Eve'e. "Oh, her zaman biraz daha sıkıştırabilirsin ilginç bir şirket. Hepsi bu kadar Renaldo. Otur, otur, Dello." Yanındaki mindere vurdu. "Ben de tam misafirlerimize senden ve Jordan'dan bahsediyordum. Bana öyle geliyor ki, ölmeden önce onu gezdiren son kadın siz olmalısınız."

Delores sadece ona baktı. Sonra aralarında en az bir adım boşluk bırakarak oturdu. "Bana odayı verir misin Hugo? Eminim seninle tekrar konuşmak isterse Teğmen Dallas'a yardımcı olabilirsin. Çok fazla boş vaktin var."

"Neden olmasın?"

"Ayrılmadan önce birkaç soru daha Bay Markin. Bu hafta sonu nerede olduğunuz. Cuma gecesinden Pazartesi sabahına kadar."

"Bu oldukça uzun bir süre. Jordan Pazartesi gecesi ya da Salı günü erken saatlerde öldürülmemiş miydi?"

"Geçtiğimiz hafta sonu nerede olduğunuzu bize söyleyebilir misiniz?"

"Eğer mecbur kalırsam. Güneydeki kumarhanelerimizi kontrol ediyorum. Mississippi, Georgia, Florida. Thad ve Delvinia'nın partisine zar zor yetiştim."

"Orduda aktif ve emekli birçok akrabanız var."

"Öyle mi?" Kahvesini yudumladı. "Sanırım haklısın. Ne de olsa büyükbabama hâlâ 'General' diyoruz."

"Siz de mi orduyla ilgilenmiyorsunuz?"

"Hiç de değil. Ben bir aşığım, savaşçı değil. Öyle değil mi, Dello?"

Ona bir bakış bile atmadı. "Sen taktiklerin adamısın Hugo, onlara rehberlik edecek net bir stratejin yok."

"Yine de sen varsın, değil mi? Bana ihtiyaç olursa üst katta olacağım. İkinizle de tanışmak kesinlikle heyecan verici."

O üst kata çıkarken Delores bacak bacak üstüne attı ve bir nefes verdi.

"Jordan için buradasınız."

"Oradan başlayacağız."

"Öldüğü için üzgünüm. Hugo çok yardımcı olduğu için inkâr etmek aptallık olurdu. Pazartesi gecesi Jordan'la partide seks yaptım. Thad Trulane ve Delvinia Otter'ın partisinde."

"Kocanız Jordan Banks ile olan ilişkiniz konusunda şaşırmış ya da aşırı endişeli görünmüyordu."

"Kısa bir cinsel karşılaşmaya 'ilişki' demezdim ama hayır, Hugo ne şaşırdı ne de endişelendi. Hugo ve ben bir yılı aşkın süredir yakınlaşmadık. Evliliğimiz bu noktada yasal bir sözleşmeden başka bir şey değil."

Sırtını dik tutarak oturdu, yüzü sakindi. Eve, dikkatlice bakmadığınız sürece, diye düşündü. O zaman cilanın altındaki sefaleti görürdünüz.

"Hepimiz kendi yolumuza gideceğiz," diye devam etti. "Jordan'ı kıskançlık öfkesiyle öldürdüğünden şüpheleniyorsanız, durum böyle değil. Açıkçası, öfke Hugo gibi bir adam için çok fazla çaba gerektirir. Jordan'ı pek sevmezdim."

"Ama onunla seks yaptın."

"Evet. Partiye gittim çünkü Delvinia'dan hoşlanıyorum, biraz stres atmak istedim ve Hugo'nun orada olacağını bilmiyordum. Onu birkaç gündür görmemiştim."

"Bu normal mi?"

"Evet. Dediğim gibi kendi yolumuza gideriz ve genellikle birbirimizin yolundan uzak dururuz. Onu orada gördüğümde, bu beni rahatsız etti. Ve Jordan'la düşüncesizce, kısa süreli de olsa tatmin edici bir seks yaptım. Sonra ayrıldım, eve geldim."

"Peki ya kocanız?"

"Bilmiyorum. Ne kadar kaldığını, ne zaman döndüğünü, yalnız mı yoksa biriyle mi döndüğünü bilmiyorum. Bizim için işler böyle yürüyor."

"Neden?" Peabody kıpırdadı. "Kocanı sevmiyorsun. Neden onunla yaşıyorsun?"

"Ailem boşanmaya şiddetle karşı çıkıyor. Evlilik dışı cinsel ilişkiye girdiğimi öğrenseler hayal kırıklığına uğrarlardı ama boşanmak daha da büyük bir hayal kırıklığı olurdu. Hugo bir hataydı ama o benim hatam. Şu anda bu hatayla yaşıyorum. O da bunu neden yaptığının farkında."

Sonra uzaklara, New York'un geniş ve özel manzarasına doğru baktı. "Sanırım bu onu eğlendiriyor."

"Jordan'ı ne kadar iyi tanıyordu?"

"Yeterince iyi. Benim izlenimim Jordan'ın beni baştan çıkarmaya çalıştığı yönünde, çünkü ben bir arkadaşımın karısıydım - her ne kadar sıradan bir arkadaş olsam da. Bazı nitelikleri, bazı ilgi alanlarını paylaşıyorlar. Spor, seyahat, kumar, kadınlar."

"Borsa mı?"

Şaşkınlık kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Borsa. Jordan hakkında bir şey söyleyemem ama bildiğim kadarıyla Hugo bu tür şeylerle uğraşmaz. Onun adına bu işlerle uğraşan insanlar var."

"Sanat mı?"

"Jordan, tabii ki. Hugo? Pek sayılmaz. Hugo eğitilmiş ve sanat hakkında konuşabilir. Ama sanata karşı gerçek bir ilgisi yok. Ona zevk veren şeyler dışında hiçbir şeyle ilgilenmez. Tembeldir, ailemde büyük bir günahadır, ama bunu iyi gizler. Jordan için ona bir mazeret veremem ama birini öldürmek mi? Çok fazla çaba gerektirir ve o bu çabayı benim adıma kesinlikle göstermez."

"Bütün hafta sonu neredeydin?"

"Amelia size ayrıntıları ve zamanlamayı tam olarak anlatabilir, ancak Cuma günü annem, kız kardeşim ve ben - ve destek ekibimiz- bazı hesaplarla görüşmek üzere Paris'e gittik. Pazartesi sabahı geri döndük."

"Umarım Jordan'ı kimin öldürdüğünü bulursunuz ama onu size yardım edecek kadar iyi tanı mıyordum. Üzgünüm ama başka bir toplantım var."

O ayağa kalktığında Eve ve Peabody de onu takip etti. "Kocanızın ailesini tanıyor musunuz?"

"Birçoğu. Hugo çoğu gibi değil aslında. Büyükbabası, 'General', dün günümüzde bana Hugo'yu benim yaratacağımı söyledi."

Ağzı sıkı, acı bir gülümsemeye dönüştü. "Yanılıyordu."

"Onlardan herhangi birine yakın mı?"

"Bunu söylemek zor. Eğer biri faydalı olabiliyorsa, Hugo bir ilişkiden faydalanma konusunda zekidir. Ta ki artık işe yaramaz hale gelene kadar."

"Tamam, zaman ayırdığınız için teşekkürler. Parti ev sahiplerinin bugün burada olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Hayır, değiller. Bu bir iyi yolculuk partisiydi. Delvinia ve Thad ertesi gün Turks ve Caicos'a gitmek üzere ayrıldılar. Bahar boyunca yatçılık yapacaklar."

14

"Baharda yatla gezmek." Asansörle garaja inerlerken Eve sadece başını salladı.

"Roarke'ın yatı var mı?" Peabody merak etti. "İkiniz de bahar boyunca yatla gezecek değilsiniz ya."

"İkisine de hayır. Tekneleri pek sevmez."

"Yat bir tür süper tekne. Her neyse, Hugo boktan biri."

"O tam bir pislik. Ve hâlâ pek çok kutuyu işaretliyor. Hugo dışında kimseyi umursamıyor, bir cinayet soruşturması sırasında karısını polislere karşı zor durumda bırakmaktan zevk alıyor. Hafta sonu yaptığı seyahatlere bakalım. Jordan'ın gittiği partiye zamanında yetişmesi uygun olmuş. Uygunluğu hiç sevmem. Tesadüfe çok yakın."

"Bence birini öldürmek için çok tembel olduğunu söylerken dürüst davranıyordu."

"Onun gördüğü gibi," dedi Eve. "Bu onun suç ortağı olmayacağı anlamına gelmez. Kimsenin boynunu kırmadı, ama bahse girerim bunun yapılmasını izlemekten çekinmezdi. Bahse girerim bir aileye tuzak kurmaktan, bir grup insanı havaya uçurmak için birini kullanmaktan çekinmezdi, eğer bundan biraz zevk alırsa. Zevk ve açgözlülük - sanırım her ikisiyle de yaşıyor."

Arabaya doğru giderlerken Peabody, "Ve o bir pislik," dedi.

"Aynen öyle. Bahara kadar yatçılık yapan çiftin izini süreceğiz. Belki iki katil de önce parti yapmıştır. Hiç sanmıyorum ama belki."

Arabayla gitti. Sonra yol üzerinde Banks'in sanat galerisinde durdu.

"Bakalım burada bir şey var mı?"

Çift park etti, korna seslerini duymazdan geldi ve Nöbetçi tabelasını çevirirken küfürler savurdu.

"Uzun sürmez."

Banks Galerisi, **p a r l a k k ü ç ü k** butiklerin ve parlak küçük kafelerin arasına sıkışmış parlak küçük bir yerd.

Kapıdaki tabelada Ferme yazıyordu ama ışıklar parlıyordu. Eve cam kapıya birkaç kez vurdu.

Trueheart adım adım ilerledi, onları gördü ve doğruca kapıya geldi. Kilidi açtı, çekerek açtı.

"Teğmen. Sizi beklemiyorduk." "Bu civarda.

Elinizde ne var?"

"Maisie-ah, Bayan Kelsi hala üç olasılık üzerinde duruyor. Aslında, notlarına baktığı ve sanatçıların web sayfalarını kontrol ettiği için dördüncüye yöneliyor."

"Onunla konuşmama izin ver."

Onları sanatla kaplı bir sürü hareketli duvarın arasından geçirdi. Bazıları onun için anlaşılmazdı, bazılarını ise yeterince güzel bulmuştu. Banks kesinlikle çıplak insanları tercih etmişti ama manzaralar, şehir manzaraları, deniz manzaraları, natürmortlar da sergilemişti.

Natürmort etiketini anlamadı. Bütün resimler natürmort değil miydi? Trueheart bir ofise doğru ilerledi. Bu da parlaktı.

Belli ki Banks lüks konforunu seviyordu. Büyük kanepeler, büyük sandalyeler, büyük masa. Duvarlarda bir sürü çıplak insan resmi ve tam boy bir AutoChef.

Baxter, buzlu sanatçı hatunla kalça kalçaya dönen bir sandalyeye oturdu.

Masanın altından görünen çıplak bacaklarına bakarak Eve onun uzun boylu ve kırbaç gibi ince olduğunu düşündü. Saçları yataktan yeni kalkmış gibi soğuk sarı renkteydi ve gözlerinde zümrüt yeşili bir parıltı vardı.

Eve'in, Baxter'ın kanının kaynadığını hayal ettiği, nefes nefese, çok heyecanlıym gibi bir sesle konuştu.

"Gerçekten düşünüyorum ... belki."

Başını kaldırdı, zümrüt gözlerini kırıştırdı. "Ah, çok özür dilerim. Kapalıyız."

"Maisie, bu Teğmen Dallas. Ve Dedektif Peabody."

"Anlıyorum." Ayağa kalktı ve evet, kısa, dar siyah eteğinin içinde bir sürü uzun bacak vardı. "Sanat eseri konusunda emin olamadığım için gerçekten üzgünüm. Jordan . . ."

Baxter nazikçe, "Bu ölünün arkasından konuşmak değil, Maisie," dedi. "Onu kimin öldürdüğünü bulmaya yardım etmek."

"Haklısın. Sadece canı istediğinde sanat eseri alırdı. Genelde birkaç haftada bir geri getirirdi. Bir rotasyon. Hepsini kaydetmesi gerekirdi, pazarlama diye bahane etti. Misafirleri, potansiyel müşterileri ağırlamak, evindeki çalışmaları göstermek. Ama sebep bu değildi ve bahane bulmak umurunda bile değildi."

Eve, belki nefes nefese bir bebek sesiyle konuştuğunu ama kimsenin aptalı olmadığını düşündü.

"İşin mi?"

"Benimki de öyle. İtiraz edebilirdim ama buradaki işe ihtiyacım vardı ve teşhir edilmek istedim. Burada sergilenen sanatçıların çoğu aynı şeyi hissediyor. Standarttan daha yüksek bir komisyon aldı ama diğer galerilere giremeyen pek çok yeni sanatçıyı da kabul etti. Bu bir değiş tokuştu."

"Kimseyi kızdırdı mı?"

"Rutin olarak." Biraz gülümsedi. "Onu öldürecek kadar değil. O giderse galeri kapanacak. Bu hiçbirimize iyi gelmez."

"Tamam. Bana o olduğunu düşündüğün resmi gösterebilir misin?"

"Yaptığım şey, benim olan bazı eski dosyaları karıştırmaktı," diye ekledi. "Büro yönetimi okudum, galeri yöneticisi olarak bu sayede işe girdim. Neyse, kusura bakmayın. Kendi dosyalarımı tutmaya çalıştım ve onları, öne çıkardığımız sanatçıların web sayfalarından alabildiklerimle koordine etmeye çalışıyorum."

"Bu iyi," dedi Eve ona.

"Başımın etini yiyordu. Peşini bırakamadım ve evde sakladığım dosyaları hatırladım. David beni etiketlediğinde ben de onu etiketlemek üzereydim çünkü düşündüm ki, belki ...

."

Ellerini kaldırdı. "Bu üçünün altına inemiyorum- ve şimdi bir tane daha var sanırım ... belki. Tüm sanatçılar iş ve pazarlama konularında iyi değil, bu yüzden web sayfaları iyi organize edilmiyor ve güncellenmiyor, yani bu sorun var. Diğer bir sorun ise, aylardır Jordan'ın evine gitmedim ve o zamandan beri bazı şeyleri değiştirdiğini biliyorum. Hem de birkaç kez. Ama bunlar ..."

Tabletinden duvar ekranına bir tane getirdi. "Bu Selma'nın. Selma Witt. "Dinlenen Kadın". Selma çok iyidir. Ağırıklı olarak akrilik çalışıyor ama mükemmel karakalem ve pastel çalışmaları da var. Jordan'ın bunu çıkardığını biliyorum ama o geçen sonbahardı, belki de geçen yazın sonuydu. Geri getirdiğine ya da satıldığına dair bir kayıt yok. Galeride değil. Genelde hiçbir şeyi bu kadar uzun süre saklamazdı."

Eve çalışmayı inceledi; yatakta, bir yığın yastığın ve karmakarışık çarşafın üzerine uzanmış bir kadın çizimi.

Eve gözlerini kapadı, kendini Banks'in dairesine geri götürdü, Banks'in dairesindeki siyah-beyaz resmi geri getirmeye çalıştı.

Duvarlar.

Daha dikkatli olmalıydım, diye düşündü. Hepsi birbirine çok benziyordu.

"Bana bir tane daha ver."

"Bu Simon Fent'in işi. O . . . Selma kadar iyi değil ama umut vaat ediyor. Çalışmasında hala bir öğrenci tereddütü var, vizyona bağlılıkta bir başarısızlık var ama Jordan bunu beğendi. Simon'inkilerden sadece bir tanesini kabul ettik."

"Devam et."

Bir tane daha getirdi ve Eve elini kaldırdı. "Bu. Bekle."

Bir an için arkasını döndü, o lanet duvarları, siyah çerçeveleri, içlerindeki siyah-beyaz figürleri geri getirmeye çalıştı.

Geri döndüm.

"Bu. Giriş kapısından üçüncü."

"Bu Angelo Richie, ilk eskizlerinden biri. Aslında bunu Jordan'a verdi ya da Jordan verdiğini söyledi. Ona ilk galeri satışını sağladığı için bir teşekkür olarak. Bu eski çalışma bile mi? Yeteneği görebiliyorsunuz. İnsanları hareket ediyor, nefes alıyorlar. Bunlar aşıklar ve neşeyi görüyorsunuz. "Yeniden bir araya geldiler" deniyor. Ayrıldıktan sonra tekrar bir araya gelmişler ve-"

"Tamam. İletişim bilgilerini istiyorum. Bu sanatçının."

"O ve Jordan'ın arası birkaç yıl önce bozuldu. Angelo tüm çalışmalarını galeriden çekti. Resim yapmak için İtalya'ya gittiğini duydum. Bağlantısı bende yok ama New York'a geri döndü. Büyük bir sanatçı olarak çıkış yapmanın eşiğinde. Aslında tam sınırda ve çok dikkat çekiyor. Bu gece Salon'da bir açılış yapacak -ki bu bizim dünyamızda büyük bir şey-."

"Parça konusunda emin misin, LT?"

"Olabilirdiğince eminim," dedi Baxter'a.

"Angelo Richie. Adresi SoHo," diye duyurdu Peabody. "Salon Greenwich'te."

Maisie ona, "İçeri yükleniyorlardır," dedi. "Bu gece için sanat eserleri. Angelo'yu o kadar iyi tanıımıyordum ama yükleme sırasında galeride olacağını biliyordum."

"Teşekkürler, çok yardımcı oldun. Toparla, Baxter."

"Resmi beğendim. Aslında bu bir eskiz," dedi Peabody arabaya dönerlerken. "Romantik ve biraz da yürek parçalayıcı."

"Katillerin bunu içlerindeki romantiğe hitap ettiği için aldıklarından şüpheliyim. Bakalım sanatçının bunun nedeni hakkında bir fikri var mı?"

Sinyal verdiğinde gösterge panelini açtı. "Dallas." "Hey, Teğmen," dedi Santiago. "Bir sonraki DB'nin ama biz gerçekten bunların sizin olduğunu düşünüyoruz." "Bunlar."

"Beş. İntihar yeleği giyen adam da dahil."

"Nerede?"

"Burası yüksek sınıf bir sanat mekânı."

"Salon."

Gözleri kısıldı. "Bize karşı hassas mı olacaksın?"

"Olay yerini emniyete alın. Yola çıkıyoruz." Sirenlere bastı, trafiğin içine daldı. "Yeleğin içindeki DB'nin kimliğini tespit ettiniz mi?"

"Wayne Denby. Üç sahibinden biri ve galeri müdürü."

Peabody emniyet kemerini sıkarken, Eve köşede iki teker çevirerek batıya doğru ilerledi. "Üniformaları evine götürün. Hemen. İçeride tehlikede olan rehinerler olma ihtimali yüksek. Onlara kapıyı kırmalarını söyle, benim yetkimle. Evin adresini Baxter'a iletin. Onu ve Trueheart'ı orada istiyorum. Şimdi, Santiago."

Sürücüsü ışık ve sirenleri başkasının sorunu olarak gören bir arazi aracının üzerinden dikey olarak geçti ve bir sonraki dönemeçten güneye doğru çılgık attı.

"Siktir, siktir, siktir," diye küfrederken Eve, Peabody Denby'nin üzerinde koşarak aklını kibirli trafikte doksanla giden bir aracın içinde kanlı, kemik kıran bir kaza yapma potansiyelinden uzak tutmaya çalışıyordu.

"Wayne Denby, otuz sekiz yaşında, iki ortakla birlikte salonun sahibi. Zelda Este Denby ile evli, otuz dört yaşında. Sekiz yıldır çalışıyor. Bir oğlu var, Evan, beş yaşında."

"Aynı model." Eve birkaç Rapid Taksi'nin arasından geçti, arkadaki yolculara bir göz attı. Biri çılgınca sırtırken, arabasının çığlık çığlığa geçişini videoya çekti.

"Sağlam evli bir adam," diye devam etti Eve, sirenlere bir de korna sesi ekledi, çünkü acelesi olan birkaç yaya, onlara doğru hızla ilerlerken kavşaklardan geçmeye çalışıyordu.

İkisi de geri çekildi ve biri iki orta parmağını da vurdu.

"Sadık bir koca ve baba olacak," dedi, Köy'e geçerken kanı sıcak, zihni soğuktu. "Aile merkezli. Müstakil bir ev, iyi bir güvenlik."

Frene bastı, balıklama atlayarak barikata ve barikatın arkasında sıralanmış insanlara bir santim kala durdu.

Peabody, arabanın her iki tarafından atlarken, "Ben saha kitlerini getireyim," dedi.

Eve dirsekleyerek bariyerlerin etrafından dolaştı ve kalabalık kontrolündeki droidlerin yanından geçti.

Köşedeki şık bir binada yer alan Salon'da, koyu renk saçları uçuşan, şeffaf, ayak bileğine kadar uzanan kırmızı elbisesi, ressamın kollarını kaldırmış bir şekilde dönerken yakaladığı bir kadının resmi sergileniyordu.

Güneşi filtreleyen camda sivri bir çatlak oluştu. Resim şövalessinden çerçevenin köşesini kıracak kadar sert bir şekilde düşmüştü. Eve karşı köşedeki ressamın imzasını okudu.

Angelo Richie

Kapıyı bir üniformalı açtı. "Teğmen. Sol taraftaki kemerli geçidin arkasındalar."

Dumanın, kanın, yanan sıvanın, tahtanın, etin keskin kokusunu alabiliyordu.

Kemer eskiden beyazdı. Şimdi gri, kırmızı yağmur gibi sıçrayan kanın altına bulaşmıştı. Yukarı çıktı, katliamı inceledi. Dört kişiden geriye kalanlar yere saçılmıştı. Et, kan, kemik, kas, kömürleşmiş ve siyah parçalar halinde yatıyordu. Bazıları neredeyse yok olmuş, bazıları da yanmış paçavralar halindeki resimler de onlarla birlikte dağılmıştı.

Yangın hasarı duvarların, zeminin ve tavanın bazı bölümlerini çatlatmıştı. Yangın söndürücü köpük hâlâ damlıyordu. Kül yığınlar halinde süzölmüş, bazıları köpükle ıslanmıştı.

Metal bir merdivene ait olduğunu tespit ettiği bir parça kurbanlardan birine saplanmıştı.

Mühürlenmiş, yüzler polis boş, dedektifleri olay yerini kaydetti, ceset parçalarını işaretledi.

Adımlarına dikkat eden Dedektif Carmichael, Eve'in yanına geçti. "Sizin adamlarınız olmalı."

"Evet." Peabody yanına gelip mühürlemeye başladığında saha çantasını aldı. "Bana ne bulduğunu söyle."

"Bu gece Angelo Richie için sanat açılışı var. Bu alanda yükleme yapıyorlardı. Diğer sahipler de buradaydı; biri, Joe Kotler arka ofiste çalışıyordu, diğeri de asistanlardan biriyle birlikte ön taraftaydı. Hepsi arka taraftaydı ama ön taraftaki iki kişiye göre Denby içeri girmiş. Onlara oldukları yerde kalmalarını söylemiş. Ortağı -Ilene Aceti- onun ses tonundan ve görünüşünden çok etkilendiğini ve bir dakika boyunca öylece durduğunu söylüyor. Sonra yardımcısına -Noelle Daub- beklemesini söylemiş ve ne olduğuna bakmaya başlamış. Ve bum. Aynen böyle. O kadar yakındı ki onu ayaklarından kaldırıp havaya fırlattı. Elinde bir

Kolu kırılmış, MT'ler tarafından zaten tedavi edilmiş. Asistan düştü - sadece darbe ve çürükler var."

Cebinden bir su şişesi çıkarıp içmek için durakladı. "Aceti, kırık kolu ve her şeyiyle ayağa kalktı, bu bölgeye doğru koştu. O noktada aktif ateş vardı. Asistana dışarı çıkması için bağırdı, dokuz-bir-bir'i işaretledi ve Kotler koşarak dışarı çıkarken arkaya doğru koştu. Fıskiye ya da alarm devreye girmede. Bir tank söndürücü aldı ve yangın bu alanın ötesine yayılmadan söndürmeyi başardı."

"Sprinkler yok mu, alarm yok mu?"

"Hayır." Santiago yanlarına gitti. "Henüz kontrol etmedik. Buradan yaklaşık altı blok ötede başka bir ihbarı daha yeni bitirmiştik. Sahipsiz ölüm, doğal nedenlere benziyor," diye ekledi. "Biz de buna cevap verdik. Buraya geldiğimizde duman henüz dağılmamıştı. Bahse girerim bu sizinkiydi."

"Salazar'la temasa geçtik - çünkü diğeri de ondaydı. O ve bir ekip yolda."

"Güzel."

"Yangın söndüğü için duman yiyenlerden işimiz bitene kadar beklemelerini istedik. Olay yerine ne yapabileceklerini biliyorsunuz."

"Evet. Diğer DB'lerin isimleri var mı?"

"Sanatçı Angelo Richie, iki asistan, Trenton Bean ve Loden Modele ve bir stajyer, Kotler'in yeğeni Dustin Greggor. Çocuk on dokuz yaşındaydı ve Kotler'in kafası oldukça karışıktı."

"Beş kişi," dedi Eve. "Ve iki yaralı."

"Şansa inansam şanslı derdim," diye yorumladı Carmichael. "Aceti'nin asistanı bu geceki açılışta birkaç yüz kişi beklediklerini söyledi. Eğer bu şerefsizler herhangi bir nedenle galeriyle uğraşmak isteselerdi, bu çok daha zor olurdu."

Eve resimlerden geriye kalanları taradı. "Sanırım amaçladıkları şeyi elde ettiler. Peabody, EDD ile temasa geç. İhtiyacım var

Roarke içeri girdiğinde, "Boş ver," dedi. "Sahada bir ineğimiz var."

Ona doğru yürüdü, gözlerindeki sert bakış olmasa ellerini tuttuğunda itiraz edebilirdi.

"Ne? Sen burada ne arıyorsun?"

"Şehir merkezinde işim vardı, alarm çaldığında bu tarafa doğru gidiyordum. Anlamak zor olmadı, bir de kayıp tabloyu eklersek. Alarmdan birkaç dakika sonra arabanızı ön tarafta gördüm."

Sessiz bir nefes verdi. "Bomba patladığında burada olup olmadığını bilmiyordum."

Ellerinden birini saçlarında gezdirmek için kızın ellerini serbest bıraktı, sonra bir parmağını çenesindeki çukura doğru kaydırды. "Burada olabilirdin," diye mırıldandı.

"Değildim." Anlayışla karşılayarak ellerini sıktı. "Yelekli adam da dahil olmak üzere beş kişi vardı. Aile babası, sahiplerinden biri."

"Peki ya ailesi?"

"Üniformalarım var, Baxter ve Trueheart, bunun üzerinde."

Kemer aralığından baktı ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Su hasarı yok. Fıskiye devreye girmede mi?"

"Olmadı. Yangın alarmı da çalmadı."

"Hazır buradayken, bunu sizin için kontrol etmemi ister misiniz?"

"Bu işe yarayabilir. Bu akşam için planlanmış bir sanat açılışı vardı, oldukça büyük bir açılış. Sanatçı - kayıp figür çalışmasını yapanla aynı kişi - Angelo Richie."

"Richie? Yazık olmuş. Yeteneği vardı." Roarke sanki sadece temas etmek istiyormuş gibi elini koluna attı. "Misafir odamızda onun resimlerinden biri -Ay Işığında Kadın- var."

"Öyle mi?"

"Var, evet. Bir yıl kadar önce İtalya'ya yaptığım bir seyahatte görmüştüm."

"O ve muhtemelen bir grup resmi ya da ondan ve onlardan geriye kalanlar oradaydı."

"Anlıyorum."

"Eminim biliyorsundur. Bir ressamı ve bir sürü resmini havaya uçurmanın ne anlamı var? Bana büyük başarılarla imza atmak üzere olduğu söylenen bir sanatçıyı?"

Roarke bakışlarını geri kaydırды ve onun gözleriyle buluştu. "Çabuk öğreniyorsunuz, Teğmen. Sebep olarak ne söylediniz?"

"Kaldıraç."

"Aynen öyle. Genç ve gelecek vaat eden bir sanatçı, Amerika'daki ilk büyük açılışından önce şiddetli ve trajik bir şekilde ölür. Ve eserlerinin çoğu da onunla birlikte ölüyor."

"Hayatta kalan eserleri değer kazanıyor," diye sözlerini tamamladı.

"Kesinlikle öyle olacak. Önceki çalışmalarından herhangi birini satın alan -ya da çalan- herkes, yatırımının önemli bir getirisini görecektir."

"Çaldıkları mı? Bu bir bonus puan. Bu Banks'i öldürmeden çok önce planlanmıştı."

"Buna hiç şüphe yok." Tekrar onun elini tuttu. "Senin için o sistemi kontrol edeceğim."

Uzaklaşmaya başladı ama telsiz sinyal verdi. "Dallas. Ne zaman?" Kadın dinledi, gözleri kısıldı. "Karısı ne kadar kötü? Evet, anladım. EDD her şeyi kontrol etsin. Çocuk Hizmetleri çocukla ilgilenene kadar beklesin. Onlarla kal, Baxter."

Telsizi tekrar cebine soktu. "Çocuk hafifçe sakinleştirildi." Dedektifleri de güncellemeye dahil etmek için döndü. "Zarar görmemiş, biraz susuz kalmış, çok korkmuş. Karısı dayak yemiş, çoğunlukla yüzü. İki parmağını kırmışlar. Yaklaşık on iki buçuk haftalık hamile."

"Ah, siktir et," dedi Santiago ve kemerin altını tekmeledi.

"Sağlık görevlileri durumunun stabil olduğunu söylüyor, ancak testler, daha fazla sıvı ve ne yapacaklarsa yapmaları için onu götürüyorlar. Çocuk odasında yatağa bağlanmış. Karısı ise hizmet alanında. Haneye tecavüz Salı sabahı erken saatlerde olmuş. Karısı dört, dört buçuk gibi olduğunu düşünüyor."

"Bu hızlı bir çalışma," diye ekledi Roarke.

"Evet, Rogan'ı Pazartesi sabahı Quantum toplantısını havaya uçurması için korkut, büyük olasılıkla kazancını topla. Sonra da sırtına hedef koyacak kadar aptal olan Banks'in üzerine gidin. Tabloyu ve elektronik cihazları ve/veya sizi bağlayan kayıtları çalın, bir sonraki hedefe gidin ve işe başlayın."

Odada bir daire çizdi. "Banks planlanmamıştı ama onu araya sıkıştırdılar. Bir sonraki hedefe geçmeden önce onunla ilgilenmeleri gerekiyordu. Önce o yarım kalmış işi bitir ve bonus puanı al."

Her yerde ölüm kokusu vardı, hayatlar bir anda söndü.

"Şu anda on sekiz kişi var ama mesele ceset sayısını artırmak değil. Eğer bu onları ilgilendirseydi, beklerler ve Denby'yi bu gece burası sanatseverlerle doluyken bağarlardı."

Kömürleşmiş kalıntılara baktı. "Bu insanlarla ilgili değil. Bu kârla ilgili. Başka bir şey değil. Peabody, tanıklarla konuşalım. Carmichael, Santiago, Salazar'a destek olun."

Önce asistanla konuşmuşlar, o da titreyip ağlamış ve çok az şey eklemiş. Peabody onun oda arkadaşını etiketlemesini ve eve götürülmesini ayarladı.

Eve bir sonraki tur için arka ofise geçti. "Şimdi sizinle konuşabilir miyim, Bayan Aceti?"

"Joe'yu terk etmiyorum." Onun yanına oturdu, yaralanmamış kolunun eliyle onunkini kavradı. Kırık kolu geçici bir alçıyla tutturulmuştu ve bir askıda duruyordu. "Gitmeyeceğim."

"Pekâlâ. Burada konuşacağız, hepimiz." Onların karşısına oturdu. Kadının yüzünde birkaç çentik, gömleğinde ve pantolonunda birkaç yırtık ve yanık izi vardı. Beline kadar uzanan saçlarını, şoktan fildişi rengine dönmüş bir yüzün arkasındaki mürekkep siyahının içinden bakır çizgilerle bağlamıştı. Derin kahverengi gözleri buna rağmen parlıyordu.

Ortağı oturuyordu, yığılmıştı, sersemlemişti, gözleri ağlamaktan şişmişti. Neredeyse kadının çizgileriyle aynı renkte olan teni Eve'e Leonardo'yu düşündürdü. Saçlarını düzinelerce karmaşık örgü şeklinde örmüştü.

Siyah boğazlı kazağı ve gümüş işlemeli siyah kot pantolonu duman kokuyordu.

"Bunun zor bir zaman olduğunu biliyorum ve kaybınız için tekrar başınız sağ olsun." Eve, Peabody içeri girip oturduğunda kısa bir süre ona baktı. "Sorular sormamız gerekiyor."

"Sorularım var," dedi Aceti öfkeli bir sesle. "Benim de sorularım var. Ve sana şu anda söylüyorum, Wayne bunu asla ama asla yapmaz. Hepimiz birbirimizi üniversiteden beri tanıyoruz. Birbirimizi sevdik, anlıyor musun?"

"Biliyorum. Biz-"

"Quantum'da olanlar gibi. Birinin o adamın ailesini incittiği, yaptığı şeyi yapana kadar onları tehdit ettiği her yerde yazıyor. Aynı şey! Zelda ve Evan'ı bilmem gerek. Bize Zelda ve Evan'ı anlatana kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim. O hamile."

Aceti'nin dudakları titredi. "O hamile."

"Ve durumu stabil. Sağlık görevlileri onu tedavi etti ve hastaneye götürüldü."

"Bebek mi?"

"Bildiğim kadarıyla o ve bebeğin durumu stabil." "Evan. O sadece beş yaşında."

"Yaralanmamıştı. Korkmuş ama yaralanmamış. İkinizin de benimle konuşmanız gerekiyor."

"Dün sabah ayrılmaları gerekiyordu. Bugün geç saatlere kadar uzakta olmaları gerekiyordu. Bu gece için her şeyi kontrol altına almıştık. Evan'ı Disney'e götüreceklerdi ve ona bir erkek ya da kız kardeşi olacağını söyleyeceklerdi. Henüz hangisi olduğunu bilmiyorlardı. Ben, Joe ve aileleri dışında kimseye söylememişlerdi. Önce Evan'a söylemek istediler. Biz onların uzakta olduklarını, eğlendiklerini sanıyorduk, ama herhalde ..."

Eve'e doğru eğildi, agresif ve hiddetliydi. "Bu Wayne'in suçu değil."

"Hayır, öyle değil. Hatalı olan kişileri bulmamıza yardımcı olabilirsiniz."

"Wayne öldü." Arkasına yaslanırken saldırganlığı azaldı. "Joe ve ben onun düğününde en iyi insanlardık. Burayı birlikte açtık. Onu bir şeye dönüştürdük."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Onu birkaç saat daha beklemiyordum. Her şey hazırды. Sadece yükleme meselesi. Tabloları, eskizleri nereye yerleştireceğimizi çoktan planlamıştık. Cista ile ön taraftaydım ve barı, içecekleri nereye kuracağımızı gözden geçiriyorduk. Sanatçı Angelo, Trent ve Dustin'le birlikte galerinin sol tarafındaydı. Orada sergilediğimiz sanat eserlerini kaldırmışlar, Angelo'nun eserlerini yerleştirmeye başlamışlardı. Joe ofisteydi."

"Halka açık mıydınız?"

"Salon çarşamba günleri kapalı. Açılışları Çarşamba gecelerine denk getirmeye çalışıyoruz ki yüklemeyi yapabilelim. Sergi dört hafta boyunca devam edecek, ancak açılış en büyük kalabalığı, medyayı ve sanat eleştirmenlerini çektiğiniz zamandır. Çarşamba gecesi açılışlarımızla tanınırsınız. Wayne geldi."

Sesi titremeye başladı. "İçeri girdi, solgun ve hasta görünüyordu. Bir şey söylemeye başladım ve beni tersledi. Hiç terslemezdi ama tersledi. "'Burada kal. Sen ve Cista burada kalın."

Bir nefes verdi. "Orada öylece durdum, çok şaşırmıştım çünkü kendini kaybetmiş ve hasta görünüyordu. Öfkeliydi de. Sonra ben de biraz sinirlendim. Bu da neydi böyle? Ve odanın diğer tarafına geçtim. Patlama korkunçtu. Sanki büyük, sıcak bir dalga tarafından alınıp fırlatılmış gibiydim. Uçtum, sonra korkunç bir acı hissettim. Kolum. Cista da yerdeydi. Ateşi görebiliyordum, kokusunu alabiliyordum. Çok korkmuştum. Ona dışarı çıkması, yardım çağırması için bağırdım ve Joe için geri koşmaya başladım.

"Koşarak dışarı çıktı. Fıskiyeleler çalışmıyordu. Joe 'Yangını söndürmeliyiz' dedi ve geri koştu. Arka tarafta bir acil durum yangın söndürme tankımız var. Yangını söndürdü. Kemerin içinden geçti ve yangını söndürdü. Ama . . ."

"Artık çok geçti," diye fısıldadı Kotler. "Çok geç. Wayne'in ... olduğunu bilmiyordum. Ilene bana söyleyene kadar bilmiyordum. Dustin. Dustin'in yeğenim olduğunu biliyordum. Yeğenim. Sadece on dokuz yaşında. Gap yılı. Üniversiteye başlamadan önce burada çalışmak istedi. Yeğenim Dustin."

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Aceti sağlam kolunu ona doladı ve kendine doğru çekti. Sonra o da ağlamaya başladı.

Eve, Peabody'ye işaret ederek onunla birlikte kapıya doğru ilerledi.

"Bakalım onlardan daha fazlasını öğrenebilecek misin? Sanatçı hakkında. Daha önceki eserlerinden herhangi birini satmışlarsa, kim satın almış. Ne soracağınızı biliyorsunuz."

Dışarı çıktı, kederle yoğun olmayan bir nefes aldı. Roarke PPC'sini bir kenara bırakıp ona doğru ilerledi.

"Yangın söndürme sistemi ve alarmı uzaktan tehlikeye atıldı. Başka bir şey yok. Kilitleri hiç denemediler, ya da

Kameralar. Söndürme sistemi bu sabah erken saatlerden beri kapalı. Sabah beş civarı."

Kapıya ve ağlama seslerine doğru baktı. "Hiçbir şey hayatları şiddetli ölüm kadar paramparça edemez."

"Hayır. Salazar'la konuşmam gerek."

Kemerli geçide doğru yürüdü ve adamlarından birine bir şey söyleyerek Salazar'ı dışarı çıkardı. "Morg onların parçalarını topluyor. Biz de bizimkileri topluyoruz. Ve size söyleyebilirim ki, sadece göz küresine bakarak, aynı bomba üreticisi olacak. Askeri sınıf. Artık imzasını aldık."

"Bileşenlerin izini sürebilir misiniz?"

"Deneyebiliriz. Bu lanet olası karaborsa tam bir labirent. Ve eğer biraz akli varsa, her şeyi tek bir kaynaktan almaz. Bence beyni var. Sen kendi tarafını nasıl zorluyorsan ben de kendi tarafımı zorlayacağım. Bomba yapmakla ilgili şeyi biliyor musun, Dallas?"

"Patlıyorlar."

"Evet, bum bum yapmanın suyu, karmaşıklığı, hatta bum bum yapma riski? Bağımlılık yapıyor. En azından kemerinin altında iki tane var. Daha fazlasını yapacak."

"Ben biliyorum. Çok iyi vakit geçiriyor ve düzenli bir kâr elde ediyor." Morg ekibi insan parçalarını poşetlerken son bir kez daha sertçe baktı. "Lanet olası bir gerileme yaşayacak. Yemin ederim."

15

Eve, West Village'da beklenen tek aile evi olan Denby konutunun önünden geçti. Üç kat da çoktan süpürgecilerle dolmuştu.

Bodrum olmadığını ama geniş bir kullanım alanı olduğunu fark etti. Ve orada hırpalanmış, dehşete düşmüş hamile kadını bağlamışlar, onu bir iş lavabosunun altındaki açıkta duran borulara bağlamışlardı.

Eve çömeldi ve boruların üzerindeki kan lekelerini inceledi. Ve kalın eklem boyunca taze çizikler. Yerde, yine kan bulaşmış bir tornavida buldu.

"Bunu bir şekilde ele geçirmiş." Eve merakla lavabonun yanındaki eski bir dolabın çekmecesini açtı. "Buranın dışında. Burada birkaç ev aleti var. Bunu çıkarmış olmalı, boruyu kesmek için kullanmaya çalışmış."

"Eğer elleri boruya bağlıysa, ayaklarını kullanmış olmalı. Ayaklarını."

Eve doğrulurken başını salladı. "Evet, tornavidayı çekmecedan çıkarmayı başardı, elleriyle ulaşana kadar itti, itti. Çok zaman aldı ve çok terli, rahatsız edici bir çaba harcadı."

Dışarı çıkıp mutfağa girdi ve Feeney'nin içeri girdiğini gördü.

"Burada olduğunu söylediler."

"Ve EDD'nin burada olduğunu söylediler. Kaptanı söylemediler."

Sönük gözleri sertleşti. "Bunu kendim halletmek istedim. Bu beni kızdırıyor."

"Sıraya girin."

"Kaldırdım," dedi ona. "Katmanlar halinde, tıpkı daha önce olduğu gibi. Sistem öncekiler kadar üst düzey değildi ama yine de çok iyiydi. Ellerinde iyi oyuncaklar var, Dallas. İyi oyuncaklara ve onları nasıl değiştirip geliştireceğini bilen birine para ödediler. Ya da oyuncakları yapacak yetenekleri var."

"Belki, belki yetenekleri var ama B ve E profesyonelleri değiller. Hırsız değiller, profesyoneller." Onunla ve Peabody ile birlikte evin içinde ilerledi. "Mücevherler de dahil olmak üzere değerli eşyalar kolay bulunur. Üst katta bavullar çoktan toplanmış ve muhtemelen son dakikada içeri girecek bazı şeyler bırakılmış. Üst katta, ebeveyn odasında kasa var mı? İçinde mücevher ve nakit olsa iyi olur."

"Açık mıydı?" diye sordu ona.

"Hayır. Kasa açmakta oldukça iyiyim, o yüzden açtım. Sadece gösterişli bir kilit kutusu. Görünüşe bakılırsa parlak parçalardan çok sanata para harcamışlar ama içinde birkaç tane vardı. Ve nakit para. Hırsızlar değil," diye tekrarladı.

Peabody, "İnsanları korkutmayı ve incitmeyi seviyorlar," diye ekledi. "Hırsızlar sadece içeri girmek, soygun yapmak ve çıkmak isterler. Bir aileyi korkutmayı ve babayı kurban etmeyi seviyorlar."

Eve kaşlarını çatarak ona döndü.

"'Kurban' mı?" "Öyle, değil mi? O onların insan bombası."

"Evet. Evet." Yaşam alanını adımladı. Fotoğraflar, birkaç oyuncak, bir sürü sanat eseri. "Şunu çevir. O bir kahraman. Ailesini kurtarır. Kendini feda eden kahraman. Belki de bu Mira'ya özgü bir şeydir. Belki ikisinden birinin ya da ikisinin de kendini feda eden bir babası ya da otorite figürü vardı."

"Ya da yapmadı," diye ekledi Feeney.

"Ya da yapmadı. Markin'in askeri akrabalarının kayıtlarına

bakalım. **Olabilir.** Listelere geri dönüyoruz. Eğer değilse

Markin, yönetim kurulundalar. En azından bir tanesi kurulda. Başka bir aileye daha bunu yapmadan önce bu şerefsizlerin peşine düşelim."

"Gerçekten bunu tekrar yapacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Beğendiler, hatırladın mı?" Feeney Peabody'ye cevap verdi.

"Buna ek olarak, en az bir ihtimalleri olmalıydı. Rogan ve Denby'ye işkence yapamazlarsa, başka bir tanesini hazır tutuyorlardır."

"E'lerini alacağız," dedi Feeney. "İlk hedefte yer alan herhangi biriyle çapraz eşleşme yapıp yapamayacağımıza bakacağız. Kesişen her şeyi bulacağız."

"İkisi hakkında da oyunu oynayacak kadar bilgi sahibiydiler. Yolları bir yerde kesişti."

Borsa, şirket birleşmeleri, sanat, ordu, patlayıcılar, diye düşündü Eve arabasıyla Angelo Richie'nin çatı katına giderken. Hepsinin içinden geçen ve onları birbirine bağlayan çizgi neredeydi?

Peabody, "Sadece binmek ve inmek için," dedi, "bu ikinci vuruşla, ödüller için kalkamayacağımı anlıyorum. McNab de öyle. Bu işin peşini bırakmamalıyız."

"Henüz oraya gitmiyoruz."

"Sadece işimin her şeyden önce geldiğini söylemek istiyorum. Yani . . . Baxter'ı kontrol edeceğim, karısı ve çocuğunun durumunu öğreneceğim."

"Yap şunu." Eve bunu düşünmeyeceğine karar verdi. Kişisel meseleler beklemek zorundaydı. Çünkü, evet, iş her şeyden önce gelir.

"Banks bir bağlantıydı," dedi Peabody'den çok kendi kendine. "İlkinde Karson'la olan ilişkisi, ikincisinde Richie'nin işiyle olan bağlantısı. Bu da onu her ikisinin de temel taşı yapıyor. Başka neyle bağlantısı var?"

Peabody, "Karısı stabil," diye açıkladı. "Fetüs de öyle. Önümüzdeki yirmi dört gün boyunca hastanede yatak istirahatinde tutacaklar. Çocuk iyi," diye devam etti. "Karısının ailesi onu aldı. Baxter ve Trueheart ifade almayı başardılar ve rapor vermek için Merkez'e gidiyorlar."

"Onlara Richie'nin adresini ver, onun yerine oraya gitsinler. Kumar. Başka bir bağlantı. Bankalardan Markin'e. Hepsi kumar, borsa, sanat dünyası. Belki bir sonraki daha doğrudan olur."

"Bir kumarhaneyi havaya uçurmak mı?"

"Bu sana ne kazandırır bilmiyorum." Park yeri arayan Eve, Richie'nin binasının neredeyse önünde bir park yeri bulunca hem şok hem de sevinç yaşadı.

Belki de bir yükleme alanıydı, ama onu yakaladı.

"Bir rakibin mi?" diye devam etti. "Yine de bu cebinize girecek hızlı bir kâr değil. Ve öncelikle Richie'nin eserlerini satın alanların geçmişini araştırmamız gerekiyor, yani galeriler ya da sanat simsarları, onları pazarlamak için kullandığı her neyse onlara ihtiyacımız var."

Kaldırıma çıktı, binanın bodur, kare bloğunu inceledi.

Önünde kış sarısı çimlerden oluşan çalılık bir alanla kaldırımdan geriye doğru uzanıyordu. Binanın kendisi -dört katlı- sessiz bir yeşile boyanmış kül bloklardan inşa edilmiş gibi görünüyordu. Eski bir fabrika olduğunu, çatı katına dönüştürüldüğünü ve Urbanlılardan kurtulacak kadar sağlam olduğunu tahmin etti.

Beton bir geçitten geçmeye başladıklarında Peabody şöyle düşündü: "Eğer İtalya'ya gidip bir süre yaşayıp çalışsaydı

...

"Evet." Eve çelik giriş kapısına doğru yürürlerken başının ağrımaya başladığını hissedebiliyordu. "Bu uluslararası bir anlaşma anlamına geliyor ve bu da her şeyi yavaşlatacak. Tablolardan biri Roarke'da. Richie'nin."

"Öyle mi?"

"Misafir odalarından birinde olduğunu söyledi." Çağrı düğmelerini taradı -on beş- sonra da güvenliği. En düşük seviyede, acınacak halde. "Bir şey . . . Moonlight." Efendisini çekip çıkararak kilitlerden geçti ve kaslı bir yük asansörünün bulunduğu bir tür girişe girdi. "Ay Işığındaki Kadın."

"Oh! Bunu biliyorum! Kimin yaptığını bilmiyordum ama genelde geceleri kaldığımız yerde. Gerçekten çok güzel, tüm maviler, gümüşler ve mistik."

Eve yük asansörüne baktıktan sonra merdivenlere yöneldiğinde, Peabody sadece düşündü: Bol pantolon. Ve dört kat yukarı çıkmaya başladı.

"Her neyse. Elinde bir tane var, belki diğer satışları tespit etmeye yardımcı olabilir. Özellikle de bu piçler birden fazla alacağı için."

Şehir merkezindeki düşük kaliteli bir binadan beklediği grafiti, kullanılmış prezervatif, bira kusmuğu kokusu yerine duvarlarda duvar resimleri dolaşıyordu. Yeşil parklar ya da fiskiye hayali şatolar, ateş püskürten ejderhalar, kanatlı çıplaklar.

"Eminim burada yaşayan tek sanatçı Richie değildir. Muhtemelen komün gibi bir şeydir."

Dördüncü kata ulaştıklarında Eve, "Bu katta sadece iki birim var," dedi. Müzik sesi sağdaki birimin kapısına çarptı. Richie'ninkine döndü, içeri doğru ilerledi.

Şaşırmadı ve eli zaten silahının üzerinde olduğu için silahını çekti. Ön cephesinde geniş bir pencere bulunan geniş mekânın içinde tuvaler lime lime olmuştu. Diğerleri ise kesici bir aletle ya da ezilmiş bir ayakla parçalanmış halde yere saçılmıştı.

"Temizle."

Ana alan dışında çatı katında tek kişilik bir yatak odası, banyo ve küçük bir mutfak olduğu için hızlı bir işti.

"Yapabildiğin kadar çok işini ortadan kaldır." Eve tiksintiyle silahını kılıfına soktu. "Elinizdeki değeri artar."

"Bu bir suç. Alınan insan hayatlarını küçümsemek istemiyorum Dallas, ama sanatı bu şekilde yok etmek? Sanatsever olmalarına imkan yok. Olsalar bile bunu yapmalarına imkan yok. Sanat sadece-"

"Bir yatırım ve kârlarını maksimize ettiler. Zamanlamayı belirleyelim. Ne zaman girdiler, ne zaman çıktılar. Çünkü Richie'nin parçalarından birini Banks'ten çalma zahmetine katlandılarsa, bahse girerim buradan da biraz almışlardır, sonra da geri kalanını silmişlerdir. Richie Salon'a gitmek için buradan ne zaman ayrıldı, Denby'yi Salon'a gitmesi için ne zaman serbest bıraktılar? Denby'nin varış saatini ve bombalamayı biliyoruz, peki bunu ne zaman yerleştirdiler?"

"Saha kitleri, Peabody."

Koridorda ilerledi ve parmağını zile bastı.

Müzik hâlâ gümbür gümbür çalarken kapı açıldı. "Bak, Lollie, sana söyledim-Özür dilerim. Seni başka biri sandım."

Kadın beş-üç yaşlarındaydı, kolları kaslıydı ve sol pazusunda siyah bir atletin açıkta bıraktığı bir denizkızı dövmesi vardı. Koyu sarı saçlarını çiçekli bir fular altında toplamış ve çelik burunlu botlarının içine sokulmuş bol gri pantolon giymişti. Gözlükleri boynundaki bir kayıştan sarkıyordu.

Elinde kötü görünümlü bir keski tutuyordu. "Teğmen Dallas, NYPSD."

"Tamam." Keskiyi belindeki kısa deri alet kemerine soktu. "Neden?"

"Angelo Richie'yi tanıyor musun?"

"Tabii. Koridorun karşısında oturuyor.

Tekrar soruyorum, neden?" "O öldü."

Kadın güldü. "Sen neden bahsediyorsun? Salon'da açılış için yükleme yapıyor. Bu gece büyük bir serginin açılışı var."

"Artık değil."

Endişenin ilk belirtisi yumuşak, ela gözlerini bulandırdı. Sesi de onunla birlikte keskinleşti. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Önce bana neden bahsettiğini söyle."

"Bu öğleden sonra Salon'da bir patlama oldu. Angelo Richie ve diğer dört kişi öldürüldü."

"Patlama. Gaz patlaması gibi mi? Bilmiyorum. Bekle, sadece bekle." Döndü, başörtüsünü sürükleyerek çıkardı. Bir sürü karışık, karmakarışık saç döküldü.

Eve içeri girdiğinde mekânın Richie'ninkinin neredeyse aynısı olduğunu fark etti. Burası istasyonlara bölünmüş gibiydi; birinde taşlar -ham taşlar-, diğerinde ise tokmaklar ve keskilerle dolu bir tezgâh vardı. Taş sütunun içinden yarı biçimlendirilmiş bir yüz çıktı.

Başka bir alanda kaynak aletleri, bir diğerinde çalışma masası ve metal yığınları vardı.

"İsminizi alabilir miyim?"

Kadın geri döndü, yüzü solgundu, nefesi kesilmişti. "Ne oldu?"

"İsminiz lütfen."

"Ben Astrid. Astrid Baretta, ama sadece Astrid'i kullanıyorum. Angelo gerçekten öldü mü?"

"Arkadaş mıydınız?"

"Sanırım öyleydik. I-" Sözüünü kesti ve elleriyle yüzünü kapattı. "Yeteneğine hayran kaldım. Gerçek bir yeteneği var. Kibirli ve kendini beğenmiş biri ama neden öyle olmasın ki? İkimiz de oldukça ciddi bir iş ahlakına sahiptik. Ben heykel yaparım. Ve ben . .

. Sanırım onunla ara sıra yattığımı söylemeliyim. Ciddi bir şey değildi ama ikimiz için de kullanışlı bir şeydi."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Dün gece onunla yattım. Bir tür iyi şans sikişi. Tanrım, kulağa korkunç geliyor." Gözyaşları şimdi dönüyordu. "Öyle demek istemedim. Onun adına mutluydum, anlıyor musun? Bir şişe şampanya aldım, içtik, seks yaptık ve eve geldim. Bütün gün çalışıyordum, o yüzden yüklemeye gitmeden önce onu görmedim."

"Bu onun resimlerinden biri mi?"

Eve, arkasında altın ve yeşil tepeler olan, kalçasında bir sepetle bahçede duran ve yüzü güneşe dönük bir kadının resmedildiği çalışmayı işaret ettiğinde Astrid başını salladı.

"Evet. İtalya'da yaşarken çizmişti. Burası Toskana, en sevdiğim yerlerden biri. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra satın aldım." İçini çekti. "Bunu ve bu alanı karşılayabilirdim. Aile parası. Bu yüzden sadece ilk adımı kullanıyorum. Gerçekten kendi adımı koymak istiyorum. Daha önümde uzun bir yol var.

"Ama Angelo? O patlayacaktı. Şimdiden ciddi ilgi çekmeye başlamıştı. Ve önünde yıllar ve yıllar vardı. Ve şimdi, gitti mi? Tam da yükselişinin başlangıcında? Lanet olası bir gaz kaçağı mı?"

"Gaz kaçağı değildi."

"Anlamıyorum. Patlama dediniz."

"Koridorun karşısına gelir misiniz?"

Eve, Peabody'nin arama yaptığı yere giden yolu gösterdi.

Astrid'in nefesi kesilmedi. İnledi, derin, gırtlaktan gelen bir inleme. "Hayır, hayır, hayır. Bunu kim yapar ki? Bunu kim yapabilir? Onun işi. Canavarlar. Lanet canavarlar."

Gözyaşları artık sadece akmakla kalmıyordu. "Bunu kim yapar ki?" Eve yankılandı.

"Bilmiyorum. Bunu yapabilecek kimseyi tanımıyorum." Ağlayarak diz çöktü, yırtık bir tuvale dokundu. "Umarım bunun için cehennemde yanarlar. Belki, belki bazıları eski haline dönebilir. Asla eskisi gibi olmazlar ama bazı iyi restorasyon sanatçıları var. O bunu hak etmedi. O yapmadı-"

Sözünü kesti ve gözyaşları bir musluğun açılması gibi kesildi. "Gaz kaçağı değil. Ne biçim polissin sen?"

"Biz Cinayet Masası'ndanız."

"Cinayet." Astrid ellerini iki yana açıp titreyerek yavaşça ayağa kalktı. "Birinin Angelo'yu öldürdüğünü söylüyorsunuz."

"Ve dört kişi daha."

"Patlama mı? Biri bomba patlatmış. Salon'da. Oradaki işi. Buradaki işi."

Yüzü tezgâhının üzerindeki taş gibi sertleşti. "Oh, anlıyorum. Anlıyorum. Üç neden, gördüğüm sadece üç neden var."

"Nedir onlar?"

"Birileri delirmiş, tam bir deli. Birisi delirmek üzere olduğu için kıskanıyor. Ya da ölü bir sanatçının eserinin, özellikle de büyük bir kısmı gitmişse, yaşayan bir sanatçınınkinden çok daha değerli olduğunu düşünen biri."

"Bu nedenlerden herhangi birine uyan birini tanıyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Bilseydim sana söylerdim. Onları avlamana kendim yardım ederdim."

"Bu birime kimin erişimi vardı?"

"Sadece Angelo. Dediğim gibi, bazen birlikte yatıyorduk, bazen de ikimiz de başkalarıyla yatıyorduk. Kapıyı çalmak ya da zile basmak zorundaydım. Bildiğim kadarıyla herkes öyle yapardı. Hiç yakın arkadaşı yoktu, gerçekten. Ama ondan nefret eden kimsesi de yoktu."

"Jordan Banks'ten hiç bahsetti mi?"

"Bana bahsetmedi."

"Hugo Markin?"

"Hayır,
üzgünüm."

"Wayne Denby."

"Elbette. Salon'un sahiplerinden biri. Aslında onunla birkaç kez karşılaştım. Angelo'yla hangi resimlerin sergiye dahil edileceği konusunda konuşmaya geldi ve işin aslı, Angelo'dan daha iyi bir akış duygusuna sahipti ve Angelo da bunu biliyordu. O iyi, değil mi?"

"Hayır."

Dudakları aralandı, titredi. "Bir çocuğu vardı. Küçük oğlundan bahsederdi. Onunla ilk karşılaştığımda buradan ayrılacağını, karısı ve küçük oğluyla buluşacağını, onu -Bir kukla gösterisi."

"Bugün binanın içinde ya da çevresinde olmaması gereken birini gördünüz mü? Bir şey duydunuz mu?"

Astrid gözyaşları tekrar süzülürken başını salladı. "Bütün gün çalıştım, müziğin sesini açmayı seviyorum. Ama Lollie. Belki Lollie. İlham almak için sokağı çok izliyor."

"Hangi daire?"

"Seni aşağı indireceğim. Lütfen, bir şeyler yapmalıyım." Yırtılmış ve kesilmiş tuvallere baktı. "Bir şeyler yapmalıyım. Seni aşağı indireceğim."

"Peabody, olay yerinin güvenliğini sağla."

"Olumlu. Baxter'a durumu bildirdim. Her an burada olabilirler."

"Gidelim, Astrid."

"Sadece bir kat aşağıda. Vızıldadığında seni Lollie sandım. Bu gece için kıyafet seçmesine yardım etmem için bütün gün beni dürtüp durdu. Birlikte gidecektik. Son sevgilisiyle yine dramatik bir ayrılık yaşadı, o yüzden saçmalıyor. Çok fazla düşünmemek için kelimeleri zorluyorum."

"Sorun yok."

Üçüncü katta altı birim vardı. Astrid, Eve'in Richie'nin ana stüdyo alanının hemen altında olduğuna karar verdiği birime doğru yürüdü.

Cevap veren kadın siyah deri pantolon üzerine boya lekeli beyaz bir önlük giyiyordu. Önlük, altındaki kıvrımlı vücudu gizlemiyordu.

Saçları, altın sarısı kocaman gözlerin hâkim olduğu çarpıcı bir yüzün etrafında rengârenk örgüler halinde akıyordu.

"Nihayet! Gelin de görün. Merhaba!" Eve'e gülümsedi.

"Lollie, bu Teğmen-özür dilerim, unutmuşum." "Dallas."

"Teğmen Dallas. O-"

"Tabii, videodaki gibi. Merhaba!"

"Videodaki gibi değil," diye başladı Astrid.

"Elbette öyle. Dün gece izledim ve Franco'ya üzüldüğüm ve sinirlendiğim için bir pint dondurma yedim. "Ve Kazanan Belli" maratonu vardı. Çoğunu izledim. Astrid için modellik mi yapacaksın? Bu tamamen soğuk. Müthiş bir yüzün var."

"O konu için burada değil. Üzgünüm," dedi Astrid Eve'e ve Lollie'yi omuzlarından tuttu. "Şşş. Bu kötü, Lollie."

"Kötü olan ne?"

"Angelo. O öldürüldü."

"Böyle söyleme Astrid. Böyle söyleme. Açılış için hazırlanıyor."

"Salon'da oldu." Lollie'yi geriye doğru, yukarıdaki stüdyoların yarısından daha küçük bir odaya götürdü. Büyük pencerenin yanında bir şövale ve altında bir örtü duruyordu. Astrid Lollie'yi bir sandalyeye yönlendirirken Eve yarım kalmış şehir manzarasını gördü.

Lollie, "Birileri kötü bir şaka yapıyor," diye ısrar etti.

"Hayır, bu bir şaka değil. Ve Lollie, histerik ya da dramatik olmayacaksın. Bu önemli, o yüzden bunu bekleyeceksin."

"Ama . . . Angelo."

"Sen Angelo için Teğmen Dallas'la konuş. Ben ikimize de içki getireceğim. Sanırım şarap içemezsin."

"Hayır," diye onayladı Eve. "Devam et."

Bir tabure çekip Lollie'yle yüzleştirdi. "Angelo'yu en son ne zaman gördün ya da konuştun?"

"Sadece bu öğleden sonra. Sanırım öğleden sonra ya da neredeyse öğleden sonraydı. Çok uzun süre uyumamıştım. O maratonu izledim ve çok fazla dondurma yedim ve saatim yok. Zaman konusunda endişelenmeyi sevmem ama öğlen olduğunu düşünüyorum. Işık yüzünden."

"Onu nerede gördün?"

"Enerji içeceğimi içiyordum ve pencereden onun gittiğini gördüm. Pencereyi açtım, yan taraftaki küçük pencereyi."

ve seslendi. 'İyi şanslar Angelo' dedim ve bana bir öpücük verdi. Bana bir öpücük verdi ve uzaklaştı. Ağlamak zorundayım, Astrid."

"Sorun değil, ama histerik olmak yok." Lollie'ye bir bardak saman rengi şarap uzattı ve kendisi de yarım bardak içti.

"Binanın içinde ya da çevresinde olmaması gereken birini gördünüz mü?"

"Hayır. Tam orada resim yaptım. Pencereden dışarıyı görebiliyorum." "Stüdyosunun hemen altındasınız. Yukarıda bir şey duydun mu?"

Orada mı?"

"Hayır. Diğer tablolar için gelen adamlar. Asansörün yukarı çıktığını duydum."

"Hangi adamlar?"

"Salon'dan sanırım."

"Neye benziyorlardı?"

"Bilmiyorum, gerçekten. Resim yapıyordum. Arabanın durduğunu gördüm ve resimde olmasını istemedim."

"Ne tür bir araba?"

"Sanırım bir minibüstü, gerçekten. Siyah bir minibüs. Resmimin dengesini bozacakları için onu ve onları dışarıda bıraktım."

Eve bir bıçak darbesi aldı. "Yaşlı adamlar mıydı?"

"Bilmiyorum. Yaşlı adamlar gibi hareket etmiyorlardı. Sanırım yüzlerini göremedim. Güneşlikleri vardı, aydınlık bir gündü. Ve şapkaları. Ben de onları görmüyordum. Sonra asansörün geçtiğini ve yukarı çıktığını duydum. Çok gürültü yapıyor."

"Angelo gittikten ne kadar sonra?"

"Oh, bir süre. O zamandan çok şimdiye yakın. Saatim yok," dedi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Özür dilerim."

"Sorun değil."

"Yukarıda onları duydum sayılır. Çok fazla bir şey duymuyorsunuz ama birkaç kez bir şey düşürdüklerini ya da etrafta tepindiklerini düşündüm. Sonra asansörün indiğini duydum. Sonra Angelo'nun bazı eşyalarını taşıdıklarını

gördüm.

resimler. Bu bana açılış hakkında düşündürdü. Hemen ardından ne giyeceğin konusunda seni etiketledim Astrid."

"Saat kaçta?" Eve, Astrid'e ters ters baktı.

"Beni ilk kez mi etiketledin, Lollie?" "Kaç kere yaptım?"

"Dört."

"İlk kez Angelo'nun gittiğini gördüğümde oldu. Sanırım üçüncü seferdi. Üzgünüm."

"Sorun yok." Astrid Lollie'nin omzunu ovuşturdu. "Sanırım saat iki buçuk ya da üç civarıydı. En iyi tahminim bu. İlki on bir buçuk civarındaydı, yani Angelo çıktığında. İkincisi birden biraz sonraydı çünkü ara vermek zorunda kalmıştım. Üçüncüsü de iki buçuktan sonra ama sanırım üçten önceydi. Çünkü dördüncüsü siz kapıya gelmeden sadece birkaç dakika önceydi ve aslında saate baktım. Neredeyse beşti."

"Bu çok yardımcı oldu. Lollie, bana başka ne söyleyebilirsin, adamlar ya da minibüs hakkında?"

"Keşke daha fazlasını bilseydim. Hızlı yürüdükleri için yaşlı olduklarını düşünmüyorum. Yürümelerini istedim, sadece düşündüm: Resmimden çıksınlar. Minibüs yeniydi sanırım, ya da çok temizdi. Parlaktı ve ben parlak olmasını istemedim."

"Yanlarında pencere var mıydı?"

"Hayır. Sadece simsiyah ve bozulmuş-" "Yanında bir şey yazıyor mu?"

"Oh, bir şirket gibi mi? Hayır. Sadece siyah. Bundan eminim." "Peki ya şapkalar? Ne tür şapkalar?"

"Ooooh." Şarabı yudumladı, gözlerini kapattı. "Sanırım kulak tıkaçları? Sanırım. Manzara ve şehir manzaraları çiziyorum. Eğer insanları resmedersem, onlar sadece manzaranın bir parçası olurlar ve detaylı olmazlar. İnsanları resmetmediğim için nesnelere insanlardan daha yakından bakıyorum. Ama yaşlı değillerdi ve minibüs gibi siyah giymişlerdi. Güneşlikler, kesinlikle. Ve sanırım kulaklıklı şapkalar. Belki eldiven? Belki de. Sadece onlara bakmadım. Onlar

Yolda. Ve her seferinde sadece birkaç saniyeliğine resmin içindeydiler."

"Size bir resim göstereceğim. Bunun adamlardan biri olabileceğini düşünüyorsanız bana söyleyin." Eve, Markin'in kimlik fotoğrafını getirdi ve başparmağını verinin üzerine koydu.

Lollie dudağını ısırarak mektubu inceledi. "Evet demek istiyorum çünkü yardım etmek istiyorum ama bilemiyorum. Yardım etmek istiyorum. Angelo için modellik yaptım. Bana adil bir ödeme yaptı ve boya almama yardımcı oldu. Yardım etmek istiyorum. Çok üzgünüm."

"İkiniz de yardımcı oldunuz."

"Yardım ettik, Astrid." Lollie yüzünü Astrid'in omzuna çevirdi.

Eve onları bırakıp Baxter ve Trueheart'ın Peabody ile birlikte çalıştığı üst kata çıktı.

Peabody ona, "Süpürgeciler içeri giriyor," dedi.

"Tahmini bir zaman dilimimiz var. Richie 11:30 gibi ayrıldı. Bombalamadaki dokuz-bir-bir, on dört kırk altıda geldi. Katillerin Richie'nin resimlerinden bazılarıyla buradan çıkmaları için en iyi tahmin bin dört yüz otuz ile bin beş yüz arası."

Baxter başını salladı. "Bütün bu tabloları yırtıp atmış, bomba sonrası o kadar sürede ne aldılarsa yüklemiş olamazlar. On beş dakika mı? İçeri girmeleri, kalkmaları, tüm bunları yapmaları, tabloları toplamaları ve çıkmaları gerekiyordu."

"Bu doğru. Denby'yi izleyebilmek için dinlemeye almışlar. Onu serbest bıraktılar, takip ettiler ya da Salon'un yakınına bıraktılar, buradan devam ettiler. Sadece birkaç blok ötede. Bomba patladığında muhtemelen burada istediklerini topluyorlardı. Sonra geri kalanını parçaladılar. Denby takip etmediyse geri kalanını parçalamaya gerek yoktu. Elllerinde birkaç tablo daha olurdu, yani her halükarda kazançlı çıkarlardı."

Baxter, "Burada güvenlik berbat," diye düşündü. "Bunu aşmak için fazla bir şey gerekmez. Asansöre atlayın. Zaten

toparlanıyorum

malzeme burada, sadece kullanın, bir şeyleri parçalayın, bir şeyleri dışarı taşıyın. Nakliye mi?"

"Siyah panelvan. Parlak. Zekânın hepsi bu kadar. İki adam -Siyah güneş gözlükleri, kulaklıklılı şapkalar. Parlak, esintili bir gün, bu yüzden göze çarpmayacaktır. İyi bakmadı, dikkat etmedi ama siyah bir minibüsümüz ve zamanlamamız var ve bu hiç yoktan iyidir."

Baxter, "Anket yapmak için üniforma alacağım," dedi.

"Bunu yap. Trueheart, son model siyah panelvanların kiralarını kontrol etmeye başla."

"Evet, efendim."

"Baxter, karından ve çocuktan aldıklarını bana ver."

"İlk turdaki eşkalın aynısı. Siyah kıyafetler, kapüşonlar, beyaz maskeler, siyah eldivenler. Kadın Salı sabahı erken saatlerde yüzüne yediği bir yumrukla uyanıyor. Kocasını baygın ve içlerinden biri kadına tekrar yumruk atarken diğeri kocasını yatağın ayakucuna sürüklüyor, yatağa bağlıyor, ağzı zaten tıkalı.

"Kendisini yatağa bağladıkları sırada onlara istediklerini almalarını söylüyor. Kocasını canlandırmak için burnunun altına bir şey sıkıştırdıklarını görmüş. Adam çırpınıyor, biri kadına tekrar yumruk atıyor, kocasına kıpırdamadan oturmasını, sessiz olmasını yoksa kadına tekrar vuracağını söylüyor. Sonra diğeri çocuğu getiriyor, çığlık atıyor, annesi için ağlıyor. Sanki tekrarı gibi, Dallas. Çocuğu kilitleyip götürüyorlar, ağzını kapatmıyorlar ki ailesi ağladığını duyabilsin. Tek değişiklik? Tecavüzle tehdit ettiklerinde, kadın onlara hamile olduğunu söylüyor ve küçük oğluna ya da bebeğine zarar vermemeleri için yalvarıyor."

"Çok fazla kişiye söylememişler," diye sözlerini tamamladı Eve. "Katillerin araştırması bunu gözden kaçırmış."

"Ondan sonra ona fazla vurmadılar, tecavüz tehditlerini geri çektiler. Ama ..." Baxter tısladı. "Şerefsizler. Onu sürükleyip aşağıya kilitlemeden önce kocasına söyledikleri son şey neydi? Biri bıçak çıkarmış, kocasına eğer

yapmasını istedikleri şeyi yapmazsa, küçük çocuğun boğazını kesecek. Hızlı olacak, fazla acıtmayacak. Ama sonra karısının bebeğini kesip çıkaracak. Kadın yavaş yavaş ölecek, ya bebek? Görecekler."

Eve pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Rogan'la, karısıyla, çocuğuyla bir bağlantısı var mı? Karson'la?"

"Şimdiye kadar hiçbirini bulamadık. Hiçbirini tanıımıyordu. Çocuk, kendisini en çok izleyen kişinin ona birkaç hikaye okuduğunu söyledi."

"Kadının içinden bir fetüs çıkarmaktan bahseden kişi değil."

"Hayır, diğeri."

"Daha yumuşak bir dokunuş. Diğeri şiddeti, gücü seviyor. Yine de yaşamalarına izin veriyorlar. Başka bir aileye başarlarsa bu böyle devam etmez. Bu kırılacak, hem de yakında. Trueheart?"

"Birkaç tane var, Teğmen. Banliyöleri ve New Jersey'i kontrol etmek istiyorum."

"İyi düşünmüşsün. Onları sıraya dizip, ezelim. Peabody, gidip listemizdeki birkaç kişiyi taciz edelim. Baxter, süpürücüler için olay yerini tut, sonra da kiralık minibüsleri ezmeye başla."

Merdivenlerden inmeye başladı. "Listede bir coğrafi bölge yapın. Burası ile Merkez arasındaki ya da ona yakın ilk çifti alacağız. Sonra sen eve gideceksin, ben de öyle. Yarın görüşmelere başlamadan önce listeyi azaltmaya çalışacağız."

Eve, bir şey kırılmadığı sürece uzun bir gece ve sonrasında daha uzun bir gün geçireceklerini düşündü.

16

Görüşmeler, brifingler, evrak işleri ve raporlardan sonra Eve eve sürüklendi. Ve Summerset belirdi.

"Bu gece oldukça geç kaldınız. Sanırım hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

Yorgun gözlerle onu taradı. "Dayanmışsın. Şimdiye kadar iki ya da üç yüz yıl olmuştur." Paltosunu çıkarıp tırabzanın üzerine attı ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kadın ofisine girdiğinde, Roarke ve kedi de onun ofisinden çıktılar. "İşte orada."

"Benden geriye ne kaldıysa." Kedi bacaklarına sürtünürken, ceketini silkerek çıkardı. Mükemmel bir malzeme ve mükemmel bir uyum bile on beş saat sonra bir deli gömleğinin sefaletine dönüşebilirdi.

Roarke ceketini, kadın onu en uygun sandalyeye fırlatmadan önce aldı. "İlk iş olarak," dedi. Cebinden küçük bir çanta çıkarıp çevirerek açtı.

Eve kaşlarını çatarak küçük mavi ağrı kesicilere baktı. "Bu şeylerden stokunuz var mı?"

"Bu noktada yapmalıyım. Hadi şu baş ağrısını halledelim ve beş dakikamızı ayıralım."

"Beş dakika işime yarayabilir." Baş ağrısı gümbür gümbür olmasa da, daha çok sessiz bir gümbürtü gibiydi.

engelleyici, onu kanepeye doğru itmesine izin verdi. "Sen de çalışıyordun."

"Evet, Summerset'le birlikte yemek yedikten sonra bana tatilinden biraz daha bahsetti." O konuşurken Roarke Eve'in yerini değiştirdi ve omuzlarını yoğurmaya başladı. "O ve Ivanna birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkardılar."

"Summerset seksini düşünürken baş ağrısından nasıl kurtulabilirim ki?"

"Seksten
bahsetmedim." "İma
ettim."

"Ve eğer bu çizgiyi zorlarsan, ikimizin de başı ağrıyacak. Omuzlarındaki taşlara ek olarak."

"Boktan bir gün. Oldukça boktan bir gün." Ve o yetenekli ellere yaslanmak iyi değil miydi? "Yemek yedim. Roarke gibi davrandım ve takım için pizza sipariş ettim."

"Mesaj attığında geç kalacağını söylemişti. Senin için puan." Öne doğru eğildi ve kızın ensesine bir öpücük kondurdu. "Neden sana bir kadeh şarap getirmiyorum, sen de bana anlatırsın." "Bira içmeyi tercih ederim. "Kahve içmeyi tercih ederdim," diye ekledi, "ama bir molaya ihtiyacın olduğuna dair o sesleri çıkarırdın kahveden. En azından bira polis içkisi."

"Ben polis değilim ama seninle bir tane içeceğim. Hâlâ Will Bannon'ın birasından var. O kesinlikle polis birası. Nasıl olur?"

"Yere inin, teşekkürler."

Baş ağrısı çoktan rahatsız edici bir mırıltıya dönüşmüştü. Boynundaki ve omuzlarındaki taşlar, rahatsız edici çakıl taşlarına dönüşmüştü.

Adamın bir yolu vardı.

Adam birayla geri dönüp oturduğunda, kız ona doğru kıvrıldı, sarıldı.

"İşte şimdi," diye yatıştırdı.

"Yanlış bir şey yok. Sadece evde ve burada olmak güzel. Uzun, boktan günlere katlanabilirim.

uzun, boktan günler. Uzun ve boktan günlerden sonra hiçbir yere varamıyormuşum gibi hissetmeye bile katlanabiliyorum çünkü evde ve burada olmak güzel."

Başını arkaya eğdi, onu öptü, sonra kalça kalçaya oturmak için geri kaydı. Adamın doldurduğu pilsnerden bir yudum aldı. "Bira da güzelmiş."

"Öyle. Ve bahse girerim hiçbir yere varamadınız."

"Öyle hissettirmiyor. Ve her bildirimden sonra daha az öyle geliyor. Baxter Denby'nin karısına haber verdiğiğine göre bugün üç oldu."

"O nasıl?"

"Sabit duruyor. Onu ilkinde yaptıkları kadar mahvetmemişler. Kırık burun, birkaç kırık parmak. Çoğunlukla yüzüne vurmaya devam ettiler, özellikle de onlara hamile olduğunu söyledikten sonra. Denby'lere o kadar zaman harcamadılar. Denby, Rogan'dan daha erken kırılmış olabilir ya da gerçek açılış yerine yüklemeye vurmak istemiş olabilirler."

Roarke, "Sen ilkinde meylediyorsun," diye yorum yaptı.

"Evet, sadece Denby'nin daha erken kırıldığını düşündüğüm için değil, aynı zamanda ellerinde hamile bir kadın olduğunu öğrendikleri için. Sanırım zaman çizelgesini öne çektiler. İstediklerini yine de başardılar, ancak bu ayarlamalar ve bir gün ışığı B ve E anlamına geliyordu."

Tekrar içti. "Etrafta dolanıyorum."

Richie'nin stüdyosundaki resimlerin tahrip edildiği ev baskınına kadar geri gitti.

"Hâlâ siyah panelvan kiralayanları kontrol ediyoruz ama şu ana kadar hepsi yasal. Belki bir tanesine sahipler, belki bir tanesine erişimleri var ya da sadece birkaç saatliğine bir tanesini kullanmışlar ve kimse fark etmemiş."

"Çatı katındaki tanışınızı Yancy ile mi yoksa başka bir polis sanatçısıyla mı çalıştıracaksınız?"

"Belki, ama oradan bir şey çıkacağını sanmıyorum. Bize ten rengi, boy, hiçbir şey söyleyemedi. Üç kat yukarıda, hiç dikkat etmiyor. Bir şey bulduğumuz için şanslıyız. Süpürgecinin raporuna göre çatı katında yirmi iki tuval yok edilmiş; on beşi tamamlanmış, diğer yedisi yarım. Ve ölü Angelo'dan başka kimse daha kaç tanesinin tamamlandığını, kaç tanesini yanlarında götürdüklerini bilmiyor."

"Plan her zaman bu olsaydı, oyundan önce onun resimlerinden oluşan bir zulaya sahip olmayabilirlerdi."

"Evet, bu da başka bir kaltak. Yine de sanat koleksiyonu dünyasında tanıdığınız insanlar var ve bu insanlar da birilerini tanıyor."

"Oraya bir göz atacağım. Değerinde ani bir artış olacağını söyleyebilirim. Ölümünün ayrıntıları ve koşulları ve eserlerinin çoğunun kaybı ortaya çıkar çıkmaz mı? Bu koşullar nedeniyle çok daha fazla ödeme yapacak bazı koleksiyoncular var. Özellikle de."

"Belki o hasta piçlerden bazılarını tanıyorsundur?"

"Birkaçını ve daha fazlasını biliyor olabilirim. Eğer plan buysa -ki öyle, değil mi- en azından birini biliyor olmalılar."

"Evet. Bir bağlantıları var. İş dünyası/borsa, sanat koleksiyonculuğu. Kumar. Sırada ne olduğunu anlayamıyorum. Bunların hiçbirisi işe yaramazsa en azından bir acil durum planları, alternatif bir hedefleri olmalıydı. İkisi de işe yaradığına göre, neden beklenmedik durumla devam etmediler?" "Bazıları ilerlerken vazgeçer," diye hatırlattı ona, ama o

başını salladı.

"Bu ikisi değil. Ve çabuk olacak, bu da bir model. Bam, bam, bam. Elinizdeki tablo için ne kadar ödediniz?"

"Neyse ki soracağınızı düşündüğüm için araştırdım. Elli bin avro. Şu anda yüz yirmi beş dolara sigortalı. Yükseliyordu."

"O hasta piç tiplerden biri için şimdi ne kadar eder sence?"

Roarke hesap yaparken birasından düşünceli bir yudum aldı. "Sanırım yarın standart yollarla -medya oyunundan sonra- çeyrek milyona satabilirim. Birkaç gün daha beklersem, daha az standart yollarla mı? Orijinallerinden kaç tane olduğu öğrenilirse? Yarım milyon."

"Çabuk ve hızlı bir geri dönüş, değil mi? Ve eğer bir kısmını ya da muhtemelen çoğunu çaldığınız katları varsa - yani masrafsız- potansiyel olarak milyonlar."

"Akıllı para birkaç yıl bekler, efsanenin olgunlaşmasını bekler ve olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğu, genç ve trajik bir şekilde öldüğü için efsane olgunlaşacaktır. O zaman bizimki gibi bir tabloyu birkaç milyona satarsınız."

"Beklemeyecekler. Belki -belki- kumar oynamayı sevdikleri için bir ya da iki tanesini ellerinde tutarlar. Ama önce hızlı kâr. Hızlı skor. Duyumlar almışlardır ya da şimdi alıyorlar.

"Hisse senetlerini sat, tabloyu sat," diye düşündü, "parayı al. Saf kâr. Odaklanmamız gereken yer burası. Onları yakalayacak olan açgözlülük. Ben bir sonraki hedeflerini bulana kadar odak noktamız bu."

"Hisse senetlerinin takibiyle ilgili sorun, yan satışların, günlük işlemlerin, numaralı hesapların kullanılması, offshore ve off-planet çalışılmasıdır. Ve büyük parçalar yerine küçük, stratejik parçalar halinde satış yapmak. Büyük parçaların kaynağına kadar izini sürmek oldukça kolay - yukarıdakilerin hepsi düşünüldüğünde bile. Ve ben onları buldum."

"Neden bunu daha önce duymadım?" diye sordu Eve.

"Çünkü seni hiçbir yere götürmeyecekler. Tıpkı senin Kiralık minibüsler, yasal olduklarını kanıtladılar ve soruşturmanızı aşacak bir şey yok. Yine de onları sizin için aldım. Bugün biraz meşguldünüz."

"Evet, evet. Evet. Evet. Özür dilerim. Teşekkürler. Ciddiyim."

"Yorgunluk ve hayal kırıklığından başka ne var üzerinizde?"

"On sekiz ölü çok fazla ağırlık demek." "Başka ne var?"

Nefes aldı. "Peabody'ye Nadine'in onu Oscar törenine götürebileceğini söyledim. Ve McNab'e. Senin ve Leonardo'nun işin gardırop kısmını nasıl hallettiğinizi. Yani o, Tanrım."

Bardağına baktıktan sonra yarım bardak birayı kenara koydu ve yukarı itti. "Önce bir şey söylemedi, sonra ayağa kalktı. Bir soruşturmanın ortasında ayrılamam, bu yüzden onu geri çektim. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. Hüngür hüngür ağlıyor ve bana bunun onun için ömür boyu hayalini kurduğu bir anlaşma olduğunu söylüyordu. Bu konuda yörüngeden çıktı, o kadar yörüngeden çıktı ki beni kızdırmamak için sustu bile."

Tısladı, ellerini saçlarında gezdirdi. "Sonra, bom."

"Bu da işleri değiştirir."

"Tanrım, evet. Konuyu açtı bile, iş her şeyden önce gelir. Bu konuda sızlanmak yok."

"O bizim Peabody'miz," diye cevap verdi.

"Henüz düşünmeyeceğimi söyledim - sadece devam ediyoruz. Ama iş önce gelir. Bu işi bitiremezsek ya da tekrar vururlarsa? Onu serbest bırakamam. Ben onun sadece arkadaşı değilim, o da benim ortağım değil. Ben patronum. Yapmam gerekeni yapmak zorundayım."

"Öyle, evet." Ayağa kalktı. "İş, ölümler, kurbanlar her şeyden önce gelir. Bunu asla sorgulamaz. O iyi bir polis, bu yüzden hepsi onun için de önce gelir. Ama-"

Eve, "Bu işin ama'sı olmaz," diye söze başladı.

"Ama," diye tekrarladı, ona doğru ilerledi ve ellerini omuzlarına koydu. "Ben senin Peabody'n olacağım."

"Bu değil-"

"Ben polis değilim," diye araya girdi. "Ama bazı becerilerim var ve bu özel durumda, yararlı olabilecek bazı bağlantılarım ve içgörülerim var. İhtiyacınız olduğu sürece bunlar sizindir."

"Senin uğraşman gereken kendi işlerin var."

"Bekleyemeyecek hiçbir şey yok. İşin benim için öncelikli olmayabilir ama sen önceliklisin. Ya Peabody, Nadine, Mavis? Onlar benim için çok önemli. Bunun ötesinde, kurbanlar da benim için önemli. Yapılması gerekeni yaparsın ve bu yükü taşırsın. Peabody'den daha uzun süre taşırsın, o da seni ya da işi asla suçlamaz. Bu yüzden senin Peabody'n olacağım."

Göğsü yanıyordu. "Onun o lanet olası sihirli pembe paltosunun içinde aptal gibi görünürdün."

"Benim de var, değil mi? Bu yüzden gerekirse birkaç günlüğüne uzman bir danışmanla, bir sivil ile çalışacaksın ve ikimiz için de önemli olan kadın suçluluk duymadan hayatının fantezisini gerçekleştirebilecek."

Onun ellerini tuttu. "Ben de zeki polisimle bir çift cani, açgözlü piçi avlamanın keyfini çıkaracağım. İşte benim için bir kazanç."

"Peki ya satın almayı planladığınız tüm gezegenler ve uyduları?"

"Söylentilere göre gelecek hafta da orada olacaklarmış. Olmazlarsa? Beni kurtardığın paraya bak."

Eve onun ellerini sertçe sıktı. "Yine hüngür hüngür ağlayacak." "Zırlamayacağım. Ve bu senin için bir kazanç."

"Tamam." Ona doğru ilerledi. "Ama o gitmeden önce kafayı taktığı kışının canına okuyacağım." Dönüp tekrar tahtasına baktı. "Ve eğer kışlarını iğnelersek, çok daha iyi olur."

"Bunu ona söyle," diye önerdi. "Ona bir not gönder, üzerindeki yükü tamamen al. İkiniz de daha net çalışırsınız."

"Sanırım öyle. Bunu yapacağım, sonra birkaç rapor yazmam ve kurulumu güncellemem gerekiyor."

"Sanırım sanat dünyasından tanıdığım birkaç hasta herifle yeniden tanışacağım. Kahve içmeye gideceğiniz için polis biranızı bitirmeye niyetiniz olmadığına göre, onu da yanımda götüreceğim."

Kahveyi aldı, notu hazırladı.

**Kimden: Dallas, Teğmen
Eve'e: Peabody, Dedektif,
Delia Re: Resmi İzin**

Bu, daha önce görüşülen ve onaylanan izni teyit etmektedir. Cuma günü saat 16:00'dan itibaren yetmiş iki saatlik resmi izne ayrılmış bulunmaktasınız. Bu süre zarfında uzman danışmanım sivil ile mevcut soruşturmalar ve söz konusu süre zarfında ortaya çıkabilecek diğer resmi işler üzerinde çalışacağım.

Bu kadar.

Bu süre ile resmi iznin başlaması arasında, kıçınızı yırtarak çalışmaya hazır olun. Kararım ve talimatımla ilgili herhangi bir saçmalık duyarsam, kıçınızdan geriye ne kaldıysa tekmeleyeceğim.

Ve bitti, diye düşündü Eve, raporların taslağını çıkarmaya başladı.

Peabody'nin yanıt vermesi yirmi dakika sürdü; Eve bu süre zarfında ortağının haklı itirazlarla boğuştuğu, kendini toparladığı ve hüngür hüngür ağladığı sonucuna vardı.

**Kimden: Peabody, Dedektif
Delia'ya: Dallas, Teğmen Eve
Re: Resmi İzin**

Efendim. Bu izni verdiğiniz için size ve zorlu bir soruşturma sırasında söz konusu izni mümkün kılan uzman danışman sivil kişiye minnettarım. Eğer koşullar bu iznin iptal edilmesini gerektirirse, yetmiş iki saat içinde herhangi bir zamanda görevime dönmeye hazırım.

Sizinki kadar sıska olana kadar kıçımı yırtarak çalışmaya tamamen hazırım. (Keşke.)

Teşekkür ederim.

Gülümsemek zorunda kaldı, ardından tahtasını güncellemek için ayağa kalktı.

Roarke geldiğinde geride durup yeni yüzleri inceledi.

İç

n "Belli belirsiz bir parıltı gördüm," diye
de başladı. "Zayıf bir parıltıyı kabul
· ediyorum."

"Bir bağlantı -şimdilik hasta piç diyelim- birkaç hafta önce bir sorgu aldığını belirtiyor. Hasta piçin sıkça kullandığı karanlık ağda."

"Richie'nin resimleri hakkında mı?"

"Varsayımsal bir konu hakkında. Tahmini değeri belli olan bir tablonun ressamı ani ve trajik bir şekilde ölse ve eserlerinin çoğu bu trajedide yok olsa, hasta piç tabloya teklif vermekle ilgilenir mi?"

"Bu oldukça belirsiz. Yine de kesin."

"Bağlantım daha fazla ayrıntı istediğini iddia ediyor - sonuçta söz konusu sanatçıyı veya tabloyu tanımıyorsa spekülasyon yapamazdı. Bununla birlikte, birkaç kişi daha ilgi duyduğunu ifade etti."

"Bu dünya hasta bir piç kurusu."

"Ve yine de, hasta piçler olmasaydı nerede olurduk? Sonuç olarak, şimdilik, varsayımsal kişi ayrıntıları reddetti, bunun yerine baharda onları sağlayacağıyla övündü. Hasta piçlere ihaleye hazırlanmalarını tavsiye etti."

"Haftalar önce. Yani Richie'yi biliyorlardı, açılış planlarını biliyorlardı, muhtemelen Denby'yi tetikçi olarak seçmişlerdi." Daire çizdi. "Bu, gösteri ve etrafındaki tüm heyecan, belirlenmiş olmalıydı. Belirli bir tarih."

"Pazarlama ve tanıtım için, Richie'ye işi bitirmesi ve seçmesi için zaman vermek için. Evet, öyle. Ve hayır, birleşme için toplantı haftalar öncesinden ayarlanmazdı. Kesinlikle çalışmalar devam ediyordu. Ancak kesin tarih ve saat, o tarih ve saat yaklaşıp kadar belirlenmiş olmazdı."

"Sonunda arka arkaya gitmek zorunda kaldılar. Muhtemelen ilk tercihleri değildi ama her ikisinden de para kazanmak için bir, iki yapmak zorunda kaldılar. Hâlâ aptalca."

Roarke kahveyi kendisi içmek için onun elinden aldığı anda, kız sadece biraz kaşlarını çattı. Ona borçlu olduğunu düşündü.

"Sanatçıyı ve eserlerinin çoğunu havaya uçurmanın daha akıllıca, daha kolay, daha doğrudan yolunu biliyor musunuz? Denby'yi stüdyosuna gönderirsiniz, Salon'a değil."

"Hmm. Biliyor musun, bu konuda haklısın," diye kabul etti Roarke. "Tabii ki birkaç tuval çalamayacaklarını saymazsak."

"Bu bana tabloları satın almak için yeterli paraları olmadığını ya da olmadığını söylüyor. Hisse senetleri için vardı ama tablolar için yoktu. Ve hisse senetlerinde -sizin deyiminizle- marj şeyini yapabilirlerdi. Hisse senetleri ve tablolar için büyük miktarda paraları yoktu, bu yüzden bunu aptalca bir şekilde yapmak zorunda kaldılar."

"Aptalca ama etkili," diye işaret etti.

"Bu bana hala sadece para istemediklerini söylüyor. Paraya ihtiyaçları var. Bunun temelde açgözlülükten kaynaklanmadığını söylemiyorum ama bu anlaşmalarda kumar oynamak için nispeten küçük bir hisseleri vardı. Tabloları çalmaları gerekiyordu. Ve bunu açılıştan haftalar önce yapacaklarını biliyorlardı. Quantum'daki toplantıdan haftalar önce karar verilmişti."

Kaşlarını çatarak tekrar tahtaya baktı. "Çok değil ama daha fazla."

"Ve burada daha fazlası var. Röportajlarınız mı?"

"Düşük olasılık solda. Üçü sağda daha yüksek. Üçüne de inanmıyorum. Bu hariç." Bir yüze dokundu. "Ordudan emekli bir eniştesi ve Floransa'da sanat simsarı olan bir kız kardeşi var -Ordu ile evli olan değil-. Onunla görüştüğümüzde gergin ve kaçamak cevaplar verdi. Orada karanlık bir şeyler var."

"William O'Donnell." Roarke kimlik fotoğrafını inceledi, biraz daha kahve yudumladı. "Hmm." dedi.

"Ne?" Anında arkasını döndü, gözleri kısılmış ve odaklanmıştı. "Ne tür bir hmm'ydi o? Bu, bilirsin, bir çeşit hmm'ydi."

"Açıkgası, gelecekte hmm'lerimi korumam gerekecek."

Eve parmağıyla Roarke'un göğsünü deldi. "Bu adamı tanıyor musun?"

"William O'Donnell'ı tanımıyorum ama Liam Donnelly diye birini tanıyordum. Eski kötü günlerde Dublin'de ve o zamandan beri birkaç kez orada burada."

"Sahte kimliği mi var? Orospu çocuğu."

Tekrar komuta merkezine doğru dönerken, Roarke onun koluna girdi. "Bir dakika bekle."

"Arkadaşınız olabilir, ama-"

"Bir arkadaştan çok eski bir meslektaş diyebiliriz. İyi bir B ve E adamıydı. İkimiz de Dublin'de koşarken benden birkaç yıl öndeydi. Yıllar içinde birkaç ortak girişimimiz oldu. Onu nerede buldunuz?"

"William O'Donnell olarak Econo'da makine mühendisi."

"Şimdi öyle mi? Hatırladığım kadarıyla tamir işlerine hep yatkındı. Diğer işlerden emekli olduğunu duymuştum. Ya da çoğunlukla."

"B and E'de Rogan's'ın güvenliğinden geçecek kadar iyi, Denby's'de? Tek gözlü bir moron bile Richie'nin binasındaki güvenlikten geçebilir."

"Rogan'ların evinde benim sistemime girmiş olması için oldukça gelişmiş olması gerekirdi ama girmiş olması imkânsız değil. Ne imkansız? Asla cinayetin bir parçası olmazdı. Kadınlara ve çocuklara eziyet etmenin. Bu Liam değil, hiç değil."

"İnsanlar değişir."

"Senin ve benim çok iyi örneklediğimiz gibi onlar da öyle. Ama çekirdek nadiren yapar. Bu Liam değil Eve. Onun taptığı bir annesi ve üç kız kardeşi vardı. Bahse girerim hala da öyledir. Onun şiddet kullandığını gördüğüm tek an, bir yurttaşının bir bar kızına tokat attığı andı. Liam ayağa kalktı, sandalyesini kaldırdı ve aptalın suratına çarptı. Hatırladığım kadarıyla birkaç dişi kırılmıştı. Sonra adamı ayağa kaldırdı ve özür dilemesini emretti. Hiç kimse

Liam Donnelly'nin yanında bir kadına vurduğunu söyledi.
Çakıdan başka silah taşımazdı."

"Ona kutuda ihtiyacım var."

Roarke iç çekti. "İşi hızlandırmak için bana iletişim bilgilerini verin ve onunla konuşmama izin verin."

"Böylece daha önce tavşan-"

"Lanet olsun."

Adam dönüp uzaklaşmadan önce öfkesinin parladığını gördü. Ve kendi öfkesi de onu karşılamak için yükseldi.

"18 ölü. Eski dostun bir şüpheli. Onu kutuya koyacağım."

"Biliyor musun, bazen lanet olası polisler tam bir baş belası oluyor."

"Ben her zaman lanet polisim."

Adam ona döndüğünde sıcaklığın soğuduğunu ve acımasızca soğuduğunu fark etti.

"Ve bunu çok iyi biliyorum. Sence on yıldır görmediğim bir adam benim için on sekiz kişinin paramparça olmasından daha mı önemli? Böyle mi düşünüyorsun? Benim gibi bir adamla nasıl yaşıyorsun?"

"Bence eski bağlar sıkabilir." "Sana ihanet edecek kadar sıkı mı?"

"Bunu benim üzerime yıkma." Hakaret onun derisinin altında kaynadı. "İhanet etmekle ilgili bir şey söylemedim."

"Ama öyle olacaktı. Eğer o on sekiz kişi için senin yanında duracağıma güvenmiyorsan, o zaman ne halt ediyoruz?"

"Bana sırtını dön," dedi acı acı.

"Peki onu, geçmiş ve sahte belgeleri olan bir adamı kutuya koyarsanız, ona ne olacak? Eğer diğer konularda masumsa, ki öyle olduğunu biliyorum, ne olacak? En iyi ihtimalle sınır dışı edilir, en kötü ihtimalle hapse atılır, çünkü üzerime düşeni yapacağıma güvenmiyorsunuz."

"Eğer tavşansa?"

"Çoktan gitmiş olabilir ama bu işte parmağı olduğu için gitmeyecek. Onunla konuşacağım, ben konuşurken sen de Liam Donnelly'i araştı. Bak bakalım sana söylediğimden daha fazlasını bulabilecek misin? Kadınları dövecek, çocukları korkutacak ya da bir babayı öldürmeye ve ölüme sürükleyecek bir adam bulabilecek misin bir bak."

"Eğer yanılıyorsan."

"Sahip olduğum her kaynağı kullanacağım ve inanın bana ondan daha fazlasına sahibim, onu avlamak ve kendi ellerimle kanayan kutunuza koymak için."

"Çabuk olun," diye tersledi ve hâlâ öfkeli bir şekilde koşuyu yapmak için komuta merkezine gitti.

Uluslararası koşuya ihtiyacı olduğu için Feeney'nin bebeği IRCCA'yı kullanmak zorunda kaldı. Donnelly'yi kolayca buldu, ve onun sivilceli çocuk sicilini. Küçük hırsızlıklar, birkaç araba hırsızlığı. Sonra işinde daha iyi olduğu anlaşıldı. Sadece hırsızlık ya da soygun şüphesi vardı ve hep boş evlerde ya da işyerlerinde. Soygun yok, kişiden kişiye suç yok. Bir tutuklama delil yetersizliğinden iptal edilmiş. Ve yirmili yaşlarının sonunda bir mahkumiyet.

Bunun için üç yıl yattı ve sonra puf oldu.

Ancak tek bir şiddet ya da silah bulundurma vakasına rastlamadı.

Ailesini araştırdığında annesinin Queens'te kız kardeşinin ve emekli ordunun yanında yaşadığını gördü. Başka bir kız kardeş New Jersey'de yaşıyordu -aynı zamanda evli ve bir ailesi vardı- ve üçüncüsü şu anda İtalya'da yaşıyor ve çalışıyordu.

Hiçbirinde suç unsuru yoktu. Bunun rahatlama mı yoksa kızgınlık mı olduğuna karar veremedi.

Sonra Roarke geri geldi ve kızgınlığı kolayca fark etti.

Roarke şarap almak için dolaba doğru ilerlerken, "Sinirliydi," dedi, "ve senin ününü bildiği için kaçamak cevaplar veriyordu. Korkmuştu. Bombalama olayını biliyordu elbette. Bildiğiniz gibi Econo'da çalışıyor."

Roarke şarap doldururken o oturdu ve hiçbir şey söylemedi.

"Polislerin kendisine üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapacağını hiç düşünmemişti çünkü toplantıyla ya da toplantıdaki herhangi biriyle hiçbir bağlantısı yoktu. Bu akşam onunla görüştüğünüzde sarsılmıştı. Sizin de bildiğiniz gibi bir karısı ve üç çocuğu var. Karısıyla on iki yıl önce William O'Donnell olarak tanışmış. New York'a geldikten sonra, emekli olmadan önce. İlk çocukları doğduktan sonra emekli olmuş, bu da yaklaşık on bir yıl demek. Evlenmeden önce karısına Liam'dan, hapiste geçirdiği zamandan ve diğer şeylerden bahsetmiş. Kadın yine de onunla evlenmiş. Ama çocuklara söylememişler."

Şarabını yudumlarken şimdi ona bakıyordu. "Bunca yıldır kullandığı kimliği, kurduğu hayatı görece kadar derine inmeden korkuyordu. Ailesini terk etmek zorunda kalacağından ya da hepsini kökünden söküp kaçırmaya karar vereceğinden korkuyordu.

"İtalya'daki kız kardeşiyle temasa geçebilirsiniz. Richie önem kazanmaya başlarsa Colleen'in bunu bileceğini ve size elinden gelen yardımı yapacağını söylüyor. Aile içinde sürtüşmelere neden olabileceğinden, Richie'nin önceki yaşamı hakkında hiçbir şey bilmeyen kayınbiraderiyle konuşmanıza gerek kalmayacağını umuyor ama kaçmayacaktır. Bana güveniyor, çünkü ben de ona üç çocuğun kökünü kazılamakla ya da sahte evraklar yüzünden onu cezalandırmakla ilgilenmediğinize inandığımı söyledim.

"Dehşet içinde," diye bitirdi Roarke. "Ama kurduğu hayatı senin ellerine teslim ediyor çünkü ben öyle istedim."

Ona doğru ilerledi. "Peki bu bizi nereye götürüyor, Teğmen?"

"İşin her şeyden önce geldiğini anladığınızı söylüyorsunuz, sonra da öyle olduğunda bana tokat atıyorsunuz."

"Ve işine geldiğinde seninle çalışmamı istiyorsun, ama benim iş yapma tarzım seninkinden farklı olduğunda geri

çekiliyorsun. Hatta," dedi o konuşmadan, " eğer her iki yol
da

Her şeyden önce ölenler. Liam'ı zorlamak zamanınızı ve enerjinizi tüketti - zaten gereğinden fazla tüketti."

"Eğer bu işin bir parçasıysa onu kovalamak daha çok şey kaybettirirdi."

"Yeterince doğru, ama o değil. Ve sen de onun geçmişine bakıp aksini düşünemeyecek kadar iyi bir polissin. İkimiz de bu işi yapmanın, bir adamı evinden çıkarıp kutunun içinde sorguya çekmekten başka yolları olduğunu biliyoruz. Ve ikimiz de, Eve, mecbur kaldığımızda ya da diğerinin ihtiyacı olduğunda kendi sınırlarımızı aşıyoruz."

"Senin için daha kolay."

Başını eğdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bir nefes verdi. "Öyle düşünmek hoşuma gidiyor. Kaç kez taviz verdiğini ya da çizgini değiştirdiğini düşünmek hoşuma gitmiyor. Teraziyi çok dengesiz hale getiriyor."

"Benim durduğum yerden yeterince düzler. Tahammül edemediğim şey, bana olan güveninizin sınırları olduğunu düşünmeniz."

"Öyle değil. Siktir." Başını -yine zonklayan- ellerinin arasına almak zorunda kaldı. "Sana güvenmemek değildi. Hırsız olduğunu kabul ettiğin bir adama -birkaç kutuyu işaretleyen bir adama- sırf güzel anıların var diye güvenmemektir."

Biraz daha şarap içti. "Eğer çizgimi biraz oynatırsam, buna yeterince adil diyebiliriz. Ama güzel anılar yüzünden soruşturmanızı asla tehlikeye atmam."

"Şu ana kadar elimdeki en iyi atış oydu. Markin de var, ama onu henüz belirleyemedim. Şimdi bu adam listeden çıktı. Hâlâ mazeretini araştırıyorum."

"Daha azını beklemezdim. O da öyle. Gidip birkaç bağlantı daha kuracağım. Sen de biraz su içmelisin. Taze baş ağrısını geri püskürtmek için engelleyiciyi biraz canlandırmaya yardımcı olacaktır."

"Kafamın içine baktığınızda sinir bozucu oluyor."

"Sadece gözlerine bakmalıyım. Acıyla savaşıırken nasıl göründüklerini biliyorum. Biraz su iç," dedi ve yanından ayrıldı.

17

Gece için yapabileceği her şeyi yaptığına karar verdiğinde, Roarke Eve'i komuta merkezinde uyurken buldu.

İkinci gece koşusu, diye düşündü. On sekiz ölünün ağırlığını taşıyarak kendini bitkin düşmeye zorlayacaktı. Ve o duvara karşı dövünmenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Onu ne kadar kızdırırsa kızdırırsın, sevdiği kadın buydu.

Ekranındaki çalışmaya göz attı, listesindeki isimler arasında yine hokkabazlık yaptığını fark etti. En olasıdan en az olasıya doğru.

Yüz yüze görüşmeler yaptığında daha başarılı olacağını biliyordu. İnsanları, ses tonundaki nüansları, jestleri, gözlerdeki bir bakışı, bir cümleyi okuma konusunda usta bir yeteneği vardı.

Oh, onun da kör noktaları vardı, diye düşündü, ama o zaman kendisinin de vardı. Yine de bu kör noktalardan birinin kendisine odaklanmasını hiç ama hiç umursamıyordu.

Ne kadar sinirlenmiş olursa olsun, onu toparladı.

Sarsıldı, vurmuş olabilirdi. Neyse ki her ikisi için de refleksleri keskin kalmıştı.

"Ben sadece-"

"Kahvenin seni ayakta tutabileceği noktayı geçtik," dedi onu asansöre taşıırken.

"Suyu içtim."

"Güzel."

Onu yatak odasına taşıdı, Galahad çoktan yatağa yayılmış, yol kenarında ölmüş gibi yatıyordu. Roarke onu yatağın kenarına oturtttuktan sonra botlarını çıkarmak için oturdu.

Onun botları diye düşündü, kendisinininkiler değil. Belki küçük, aptalca bir şeydi, diye düşündü, ama gözüne bir fiske battığında anlardı.

Birkaç dakika önce kendisinin de düşündüğü gibi, nüansları okumakta çok iyiydi.

"Eğer kızgın kalmak istiyorsan-"

"Bu bir istek meselesi değil."

"Peki. Eğer sinirlenmeye devam edeceksen, ben de seninle birlikte orada kalabilirim." Kendi botlarını çıkarıp bir kenara fırlattı, sonra da silah kayışını çıkarmak için ayağa kalktı.

"Onu listeden çıkardım, değil mi? Sahte kimlik yüzünden onu ihbar etmeyeceğim. Ama ona artık benim kapsamımda olduğunu söylemelisin." Öfkeli tıkırtılar ve patlamalarla ceplerindekiler şifonyere çarptı. "Eğer emekli olmazsa ya da emeklilikten vazgeçerse onu tutuklayacağım. Ve bu onun suçu olacak."

Roarke ayağa kalkıp iş çıkışı giydiği kazağı çıkardı. "Çıkardım."

"Güzel. Güzel." Kemerini kırbaç gibi şaklatarak çıkardı. "Ve lanet olsun, eğer sana güvenmeseydim, bir soruşturmanın elli kilometre yakınına bile yaklaşamazdın."

"İşine gelmediği sürece."

Sıcak, erimiş, alev alev yanan öfke onun soğuk ve acı buzuna karşı patladı. "Saçmalık." Ona doğru yürüdü. "Saçmalık, saçmalık." Onu itti. "Saçmalık."

"Dikkatli ol." Tehlikeli derecede sessiz olan sesi, kadının ateşini daha da yükseltti.

"Oh, ısır beni." Onu tekrar itti. "Kapıyı ben açtım ve ben kapatabilirim çünkü rozeti olan benim. Yetki bende. Ben açtım ve sana güvendiğim için açık bırakıyorum. O yüzden kes şunu."

Gözlerindeki kutup buzunu eriten ısı parıltılarını görmekten şiddetle memnun olarak -kaynamaya başlayan tek kişi o olacaksa lanet olsun- tekrar itti. Sonra bir zamanlar ona yaptığı aşağılayıcı hareketi ekledi. Adamın omzuna bir fiske vurdu.

"İşte, senin için çıkardım." Ve işte oradaydı, alevin sıcak mavi merkezi. Kadın adamın diğer omzuna vurmaya başladı. Adam onun elini tuttu; kadın çenesini kaldırdı.

Ve birbirlerine saldırdılar.

Birbirleriyle boğuşurcasına yatağın üzerine düştüler. Kedi sadece sıçramakla kalmadı, tısladı, neredeyse tükürüp kaçacaktı. Onu görmezden gelerek yatağın üzerinde yuvarlandılar, hakimiyet için savaştılar.

Ta ki Roarke'ın saçlarını avuç avuç tutup ağzını kendi ağzına doğru çekene kadar.

Dudakların, dişlerin, dillerin acımasız buluşması açgözlü bir ırza geçmeye dönüştü. Öfkeyle beslenen şehvet kanı kavuruyor, kazağını yırtıp atletini aşağı çekerken her türlü dikkat ve tedbir düşüncesini yakıp yok ediyordu.

Ve o açgözlü ağız göğsünde sabitlendiğinde, hissettiği şok onu zevk ve acı arasındaki ince sınırdan tuttu. Oraya yapıştı, nefesi kesilmişti, zihnini bulanıklaştıran kırmızı bir ihtiyaç sisi vardı ve bedeni canlıydı, çılgınca canlıydı.

Parmakları adamın sırtına, kalçalarına batıyor, tırnakları ısıırıyordu. Et istiyordu - etin hissini, tadını, onu istiyordu - sert, sert, sert - içinde. Bacaklarını makasladı, tekrar yuvarlanmak için dengesini değiştirdi, onu soymak, kendini soymak, istediğini almak için savaştı.

Al onu. Alınmak. Ve şimdi.

Ayağa kalktı ve şimdi de eliyle saçlarını tutup başını geriye çekerek boğazını ortaya çıkardı. Elleri kabaca vücudunda gezinirken, bir sonraki nefesi gibi arzuladığı o uzun savaşçı vücudunu orada bıraktı.

Parmakları içine girdiğinde, zafer ve şoku bir arada barındıran bir çığlıkla boşaldı. Ve her ikisini de, daha fazlasını isteyerek onu tekrar yukarı çekti.

O anda, kızın gevşediği o muhteşem anda, toparlanıp tekrar ayağa kalkmadan, adam onu sırt üstü itti. İçine daldı.

Bir an, bir an daha, ikisi de o dişlek kenarı kavrarken, çekilemeyecek kadar kalın havada birlikte asılı kalırken, gözlerinin buluştuğu yerde, alev alev yanan mavi, erimiş kahverengi.

Birbirlerini götürdüler, sürdüler, bir ihtiyaç ateşiyle, daha fazlası için çılgınca bir susuzlukla, daha da fazlası için. Fırtınanın içinde kaybolan adam İrlandaca mırıldandı, hem tutarsız hem de vahşi kelimeler.

Zevk, inşa, inşa, inanılmaz bir şekilde inşa, zirveye ulaştığında, bir bıçak gibi kesildi.

Kadın onun altında yatıyordu, zayıf, sersemlemiş ve öfkeden boşalmıştı. Ve bir şekilde boşluğu doldurmak için kederin dalları içeri girdi.

"Güvenmediğim sen değilsin. Asla sen değilsin."

"Güvensizlik duymak istediğin kişi asla ben değilim," diye karşılık verdi. "Ama yine de arada sırada o polislerin gözlerinin üzerimde olduğu ve farklı şeyler söylediği zamanlar oluyor."

Onun üzerinden yuvarlandı. "Kalp ve beyin her zaman uyuşmaz, değil mi? Kalbini biliyorum sevgili Eve, ama beyninin hâlâ bazı gizemli köşeleri var."

Kıyafetleri yatağın üzerine saçmışlardı. Onları yere atmayı düşündü ama sakinleşmek için bir dakikaya ihtiyacı olduğu için ayağa kalkarak onları kullanışlı bir sandalyeye attı.

Adam yatağa döndüğünde, kadın yüzüstü yuvarlanmış ve uyumuştı.

Kalp, beyin, beden, diye düşündü, bu durumda hepsi saf yorgunlukla birleşiyordu.

Yorganı onun üzerine çekti, yanına kayd. Ve uykunun gelmesini bekledi.

* * *

Hava duman, kan ve yanmış et kokuyordu. Kömürleşmiş kalıntıları, derinin kemikten kabarcıklar çıkardığı kararmış kopmuş uzuvları gördü. Katran gibi siyah olan kan, kötücül bir tablo gibi duvarlara sıçramıştı.

Kör edici beyazlıktaki bir duvarda, sıçramaların altında ölülerin isimleri yazılıydı.

On sekiz ve daha fazlası için yer var.

Odada iki adam duruyordu, siyah giyimli ve beyaz maskeli adamlar. Fısıltıyla konuşuyorlardı, tam olarak duyamadığı kelimeler. Silahına uzandı ama orada değildi. Ne tabancası, ne de el çantası. Onları silahsız yakalamaya hazırdı, saldırdı.

Ama gölge olarak gördüğü şey bir duvar gibi duruyordu. Geçilmez.

Çaresizlik içinde bir kapı, bir açıklık aradı ama bulamadı. Kendine yer açmak için ölülerin arasından geri çekildi, tam gaz koştu, son anda vücudunu yukarı fırlatarak duvara şiddetli bir tekme attı.

Sineğe vuran bir el gibi onu itti. Tekrar tekrar denedi, yumrukları kan lekeleri bırakana kadar duvara tekme ve yumruklarla vurdu.

Adamlar maskelerinin arkasından sadece onu izlediler.

Biri güldü, ardından ortak bir mizah jestiyle ikincisinin omzuna bir tokat attı.

"Peki, tüm bunlara daha ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun?"

O duydu
daha Roarke'un.
Daha kalın, daha derin
Bu, midesinin bir tür
hastalıklı korku içinde çırpınmasına neden oldu.

"O mu? Her zaman inatçı küçük bir kaltaktı."

Dehşet yerini korku ve teslimiyete bırakırken midesi bulandı. Adamlar maskelerini çıkardılar; ne de olsa onlara gerek yoktu.

Richard Troy ve Patrick Roarke'ın karşısında duruyordu ve aralarında gölgeli bir duvar vardı.

Patrick Roarke, "Çocuk her zaman berbat biriydi," diye iddia etti. "Ama yine de benim bakışlarıma sahip, bu yüzden bundan daha iyisini yapabileceğini düşünürsünüz. Ve tüm bunlar için de bir polis."

"O bir katil." Troy geniş ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Ben bunun en büyük kanıtıyım."

"Bu doğru. Siz öldünüz," dedi Eve. "İkiniz de. Uzun zamandır ölürsünüz."

"Ama bizim gibi çok daha fazlası var," diye hatırlattı Troy ona. "Gelmeye devam ediyoruz, küçük kız. Kendini bunun duvarına vur, biz yine de gelmeye devam edeceğiz."

"Her zaman benim gibi daha fazlası vardır."

"Etrafınıza bakın. Ölülerin yığılmasını engelleyemiyorsun, değil mi?" Patrick Roarke güldü, sonra gölgeler yer değiştirirken bir şişeden iki bardağa viski doldurdu.

Bardakları tokuşturup içtiklerinde, yataklı bir odada durduklarını ve yatakta bir figürün debelendiğini gördü. Gölgelelerin arasından göremedi ama hareketleri gördü, bir tikaç tarafından boğulan çığlıkları duydu.

"Ve daha fazlası gelecek." Troy kadehini başka bir duvarın şerefine kaldırdı.

Arkasındaki insanları göstermek için temizlendi. Ve kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

Peabody, Mavis, Tanrım, bebek, Feeney.

Koştı, duvara çarptı.

Nadine, Baxter, Leonardo, McNab. Daha fazlası. Herkes, önemli olan herkes. Summerset, Whitney, Trueheart, Charles, Louise, Crack. Tüm ekibi, Reo, herkes sanki lanet olası bir partideymiş gibi odanın etrafında dolanıyordu.

Mira, Dennis Mira, Morris.

Gözlerini her kırpışında odada daha fazlası belirliyordu.

Duvara vurmasına, bağırmasına rağmen kimse duymadı, kimse görmedi.

Herkes, onun için önemli olan herkes. Ama en önemli olan kişi.

"Roarke nerede? Lanet olsun, Roarke nerede?"

Hemen geri döndü, yataktaki figür. Tanrım, Tanrım.

İki adam bir masada oturmuş, arkalarında bir dağ gibi duran paraları sayıyorlardı.

"Asla çok fazla içemezsin, değil mi Paddy?"

"Kesinlikle hayır, Richie, kesinlikle hayır. Ve daha fazlasını elde etmek işin eğlencesi."

Değişen gölgeler. Roarke'a seslenmeye, ona ulaşmanın bir yolunu bulacağına yemin etmeye başladı. Ama gölgeler aralandığında onu göremedi. Kendisini gördü, yatağa bağlanmış, çırpınıyor, dehşete düşmüştü.

Kırmızı ışık bir ömür önce Dallas'taki korkunç bir odada olduğu gibi yanıp söndü, yanıp söndü.

"Böylesi daha eğlenceli." Troy başparmağını yan duvara doğru salladı. "Bakın partiye kim katılıyor."

İnilti ruhundan yuvarlandı. Roarke herkesin, herkesin, önemli olan herkesin içine girdi; intihar yeleği üzerine kilitlenmişti.

Bir çığlık atarak kendini duvara doğru fırlattı. Kolunun kırıldığını hissetti -bir dalın kırılması gibi- ve kendini tekrar duvara fırlattı.

"Roarke! Yapma, yapma, yapma. Bu bir yalan. Bana bak. Roarke!"

Örümcek ağı çatlakları duvarın üzerinde cızırdadı. Adam düğmeye uzandığında, kadın tekrar çığlık attı ve çatlakların arasından saldırmak için geri çekildi.

"Kes şunu artık. Sen dur. Uyanman gerek. Yüce İsa, Eve, uyanacaksın!"

Geri çekildi ve onun gözlerini gördü. Sadece onun gözlerini. Boğuk bir hıçkırıkla ona sarıldı, ona yapıştı. "Yapamazsın. Yapmayacaksın. Yapmayacağına yemin et. Bana yemin etmelisin."

"Dur artık, dur. Bu bir rüya, sadece bir rüya."

"Yapamazsın, ıslanmışsın. Kan mı bu?" Geri itti, ellerini onun üzerinde gezdirdi.

"Tabii ki kan değil. Sadece su. Duş alıyordum," dedi, sakın ve nazik bir şekilde sırtını okşarken. "Çığlık attığını duydum. Ve şimdi her tarafına damlatıyorum. Üstüne dökmeme izin ver."

"Sadece dayan." Titreyerek kollarını tekrar ona doladı. "Sadece dayan." Kedi başını ona çarptı, o da yatıştırmaya çalışmak için uzandı. Ama eli şiddetle titriyordu.

"Nefes alışını yavaşlatmalısın. Yavaş nefes al, bebeğim. Kötü bir rüya, başka bir şey değil. Ben buradayım. Sadece atışı yapıyorum. Donuyorsun."

"Hayır, hayır. Sakın bırakma."

"Buraya bak, şimdi bana bak." Başını yukarı kaldırdı. "Bir rüya, tamam mı? Beni anlıyor musun?"

"Gerçek gibiydi. Hissedebiliyordum."

Kadın bir eliyle kendi kolunu kavradığında kalbi sıkıştı.

"Dallas'a geri mi döndün?"

"Hayır. Evet. Tam olarak değil."

"Isınman lazım, sonra bana söylersin. İşte şimdi." Örtüyü üzerine çekip kızın etrafına sardı.

"Sen de üşümüşsün. Ve ıslaksın. Özür dilerim." Kediyi kucağına aldı, okşadı. "Özür dilerim."

"Sen onu tut, ikinizin de işine yarayabilir. Sana bir emzik getireyim."

"Emzik istemiyorum." "Bir tane paylaşıyoruz."

Yüzünü Galahad'ın kürküne bastırdı. "Isınmaya ihtiyacın var."

"Ben bir havlu getireyim, sonra şu emziği paylaşıyoruz, sen de bana söylersin."

Yüzü hâlâ gömülüyken başını salladı.

Banyoya doğru yürürken ateşin yakılmasını emretti, çalışır durumda bıraktığı fısıkiyelerin kapatılmasını istedi. Sonra alnını cam fayanslara dayadı ve onun çığlığını duyduğundan beri ilk gerçek nefesini aldı.

Çığlık atıyordu, diye düşündü, sanki biri ona baltayla vurmuş gibi. Ve o kâbusun o kadar derinlerine saplanmıştı ki, ilk başta onu çekip çıkaramamıştı. Sadece çığlık atmıştı. Gözleri iri ve boş bir şekilde açıldığında bile çığlık atmıştı.

Bir elini damlayan saçlarında gezdirdi, kalçalarına örtmek için bir havlu aldı ve ona geri döndü.

Bir santim bile hareket etmemişti.

Emziği bölmeye programladı, bardakları getirip tekrar onunla birlikte yatağa oturdu.

"Biraz iç ve bana söyle."

İtiraz etmedi.

"Sanırım ilk başta bunun bir rüya olduğunu biliyordum. İlk başta. Bir suç mahalliydi. Cesetler -patlamadan sonra- ama hepsi. Tüm o insan parçaları ve isimlerinin yazılı olduğu beyaz tahta. Hepsinin isimleri. İsimlerini biliyorum."

Onun elini tuttu ve öptü. "Evet."

"Sonra ikisini gördüm; siyah, beyaz maskeli, konuşuyorlardı.

-Fısıldayarak. Ama silahlarım yanımda değildi. Silahlarım yoktu, bu yüzden savaşmak, onları alt etmek için üzerlerine gittim ama ... Duvarı göremiyordunuz. Duvarı görebiliyordum ve onlar diğer taraftaydı. Duvarı geçemedim. Beni gördüler, onları duyabiliyordum ve biliyordum ki ...

"Maskelerini çıkardılar ama ben zaten biliyordum. Richard Troy ve Patrick Roarke."

Bir eliyle kızın yanağını okşarken gözlerini hü­zün kapladı. "Onlarla işimiz asla tamamen bitmeyecek, değil mi?"

Başını salladı, gerisini anlattı.

"Oda, diğer oda, bir sürü insan. Her baktığımda, daha fazla insan. Ama sen yoktun. İkisiyle birlikte odada olduğunu sanıyordum. Bir mahkum. Ve seni oradan çıkarabilirdim. Bir yolunu bulurdum."

"Tabii ki yaparsın." Yüzündeki gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. Kızın ağlaması kalbini kırıyordu.

"Ama sen değildin." Tekrar nefes alabilmek ve dehşeti bastırabilmek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Gölgelerin arasından görebildiğim zaman, o sen değildin. Bendim. Ve sonra anladım. Ne yaptıklarını biliyordum. Sonra seni gördüm, odada herkesle birlikte, önemli olan herkesle. Seni ve yeleği gördüm."

Onu tekrar batırmakla tehdit ettiği için, son yatıştırıcıyı da içti. "Senin için çılgılık attım, beni duyamadın. Duvara vurdum ve kırmaya çalıştım. Çatlamaya başladı ama sen düğmeye uzanıyordun. İçeri girmeliydim, içeri girmeliydim. Eğer seni durduramazsam. . . Sensiz olmaya dayanamazdım. Her şeye katlanabilirim ama buna katlanamazdım. Bana yemin etmelisin."

"A ghrá, böyle bir şey olmadı. Ve olmayacak da. Zaten başka bir yol bulacağımızı söylememiş miydik?"

Parmak eklemleri bembeyaz olana kadar elini kavradı. "Bana yemin etmelisin. Dışarı çıkmanın bir yolunu bulacağıma inanmalı ve düğmeye asla basmayacağına yemin etmelisin. Yemin et."

"Peki ya ben olsaydım, bir mahkum?" "Bir yolunu bulurdun."

Eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. "İşte bu yüzden daha önce söylediğimiz şeyi tekrar söyleyeceğim. Bir yolunu bulacağız. Ben sana yemin edeceğim, sen de bana yemin edeceksin. Aramızda güven var, değil mi? Bir yolunu buluruz."

"Evet." Bir nefes verdi. "Evet. Yemin ederim."

"Ben de öyle. O lanet olası piçler ve onlar gibiler? Kazanamayacaklar. Onlara izin vermeyeceğiz."

Başını onun omzuna yasladı ve bıraktı. "Sen zaten ayaktaydın."

"Bir holo konferans. Yeniden planlayacağım ve biraz daha uyuyacağız."

Yani, biliyordu ki, işini bir kenara bırakıp daha fazla uyuyabilmesi umuduyla onunla kalacaktı.

"Hayır, kalkıyorum. Gidip bir şeyler yaparsam kendimi daha iyi hissedeceğim. İmparator kıyafetlerinden birini giymelisin." Elini adamın çıplak göğsünde gezdirdi, kalp atışlarını hissetti. "Biraz egzersiz yapacağım, kalanını terleyerek atacağım."

"Tamam o zaman. Bir saat kadar sürer," diye ekledi dolabına doğru ilerlerken.

O bir takım elbise seçerken kediye kucağına almış, olduğu gibi oturuyordu. "Hâlâ biraz kızgınsın ama bir de üstüne endişeleniyorsun. İkisi birden olmak zor."

Evet, polisi onun nüanslarını biliyordu, diye düşündü fırtına bulutları kadar gri bir gömlek seçerken. "Ben hallederim."

"Çünkü çoklu görevlerde iyisin."

"İşte bu," diye kabul etti ve fırtına bulutu grisi üzerine koyu maviyi kesen kravata uzandı. Zeki parmakları kravata mükemmel bir Trinity düğümü haline getirirken yatağa yaklaştı. "Aynı zamanda, biraz kırgın ve endişeli olsam da, seni tüm benliğimle seviyorum ve hep öyle olmayı umuyorum."

Gözleri yine acıdı ama ona dikmeye devam etti. "İşte bu."

Gülümsedi, dudaklarını onunkilere değdirmek için eğildi. Kolları ona sarıldığında, oturdu ve onu içine çekti. "Yeniden planlamak sorun değil."

Başını salladı ama bir dakika daha gömüldü. "Hayır, ben iyiyim. Ayrıca, çıplaktan Tanrı'ya dönüştün."

anketler yaklaşık altı buçuk dakika içinde." Gerileyerek kravatının karmaşık düğümüne dokundu. "Bunu bakmadan nasıl yaptın?"

"Yetenek."

"Pekala, git o şık kravatınla iş tanrısı şeyini yap.

Bir saat kadar sonra görüşürüz."

"Ya da öyle." Dudaklarını kızın alnına bastırdı ve onu terk etti.

Bir süre daha oturdu ve kediye okşayarak mırıltılar çıkardı. Ona daha çok endişelenmesini engellemek için egzersiz yapmak istediğini söylemişti. Yine de, belki iyi bir ter rüyanın tortularını bastırabilirdi.

Ayağa kalkarak hızlıca bir kahve içti ve Galahad onu izlerken atletini, bol şortunu ve koşu ayakkabılarını giydi.

"Ben iyiyim," dedi ona. "Ya da olacağım. Sen de biraz egzersiz yapsan iyi olur, şişko çocuk."

İki renkli gözlerini kırıştırdı, sırt üstü uzanmak için yuvarlandı. Boş zaman kedisi.

Asansörle aşağı indi. Spor salonunda sahili programladı, mavi okyanusun, beyaz kumun manzarasının, sesinin ve hissinin tadını çıkarmak için bir dakika ayırdı. Ve sörf yaparken, tam üç mil koştu. İkinci kilometrede bir yerde düşünmeyi bıraktı.

Cildi iyice terledikten sonra su içti, ardından ağırlıklara yöneldi ve kasları titreyene kadar ağırlık kaldırdı.

Gerinirken, gözlerini antrenman droidine dikti. İyi ve acımasız bir dövüşe hayır demezdi ama neredeyse saatini doldurmak üzereydi.

"Bir dahaki sefere." Parmağıyla droidi işaret etti. "Kıçını tekmeleyeceğim."

Üst katta Galahad'ın görev yerini terk ettiğini gördü. Muhtemelen Summerset ile kahvaltıya inmeye karar verdi.

ve duşa girdi - ve orada son rüyasını mutluluk verici sıcak su, buhar ve titreşen fıskiyelerle yıkadı.

Roarke geri döndüğünde siyah pantolonunu, bembeyaz gömleğini ve silah kayışını giymişti. Kahvaltı ısınan kubbelerin altında oturuyordu.

"Sen iyiliksever bir tanrı mıydın yoksa gazaplı bir tanrı mı?"

"İkisinden de biraz. Onları tahmin etmeye zorluyor." Güçlü ve hazır görünüyordu, diye düşündü. İçindeki endişenin büyük bir kısmı boşalmıştı.

Kendine kahve doldurdu, onunkini de doldurdu. Kubbelerin altında waffle bulmak onu şaşırtmadı.

Onunla birlikte oturdu. "Peki bugün ajandanda ilk sırada ne var?" "Brifing. Bunu ayarlamak ve görüşme görevlerini belirlemek için erken gideceğim." Waffle'larını tereyağı ve şuruba buladı. "İki ekiple bu listeden iyi bir parça çıkarabiliriz. Ya da birilerini

lanet olası duvar."

"Umarım ikincisi olur. Bugün sizin için ne yapmamı istersiniz?"

"Sadece dünya hakimiyetine odaklan."

"Bunu eğlenceli ve kârlı bulduğum için her zaman yaparım. Ama çoklu görevler, bir görevden keyif alırım."

"Parayı takip et. Evet, evet, sen de hep bunu yapıyorsun." Waffle yedi. "Her gün waffle ile daha parlak doğardı."

"Henüz şafak sökmedi."

"Yaptığımızda, daha parlak olacak. Hisse senetlerinden, sanattan ne koparabilirsen. Eğer bugün gerçek bir ilerleme kaydedemezsek ..." Bir waffle ısırdığı daha sapladı. "On sekiz ölü. Bunu, kayıtsızları kullanarak aşılın sınırla karşılaştırdığımda, ölümler kazanır."

"CompuGuard tarafından engellenmeden daha fazlasını bulmam muhtemel."

"Evet, bu ilk kez olmuyor. Önce görüşmeleri zorlamam gerekiyor. İşlerinin bittiğini düşünseydim, başka bir planları olduğundan emin olmasaydım
."

"Kendi yolundan ilerleyebilirsin. Er ya da geç onları bulacağınızdan hiç şüphem yok."

"İçimi yakan daha sonrası. İhtimaller. En azından bir tane beklenmedik durumları olmalıydı. Ya kötü giden bir tanesinin yerine ya da üçlü oyun için kullanabilecekleri bir tane daha."

Roarke, "Her zaman üç, hatta dört kişi için plan yaptıklarını düşünüyorsun," diye sözlerini tamamladı.

"Birleşme toplantısı sanat açılışına denk gelince ilk ikisinin zamanlamasını aceleye getirmek zorunda kaldılar. Muhtemelen ikisini de yapmayı planladılar ama arada biraz daha zaman vardı. Sonra da üçüncüyü. Onlar kumarbaz. Üç şanslı bir sayıdır, değil mi?"

"Bütün sayılar, onları tutturduğunuzda şanslıdır. Ama," diye ekledi. "Tanıdığım kumarbazlar - profesyoneller, tutkulular, bağımlılar - batıl inançları olan insanlar. Buna ek olarak, seriye de inanırlar."

"Bu ikisi bir arada. Başka bir hisse senedi ya da sanat anlaşması mı? Bunlar en mantıklısı. Ama New York'ta buna uygun bir şey bulamıyorum. Kaç tane büyük şirket birleşmesi, kaç tane sanatçı uçuşunun eşiğinde? New York'ta o kadar çok değil, üst üste değil."

"Uluslararası düşünmek zorundasınız," diye belirtti. "Gezegen dışını bile. Dünya birleşmeler ve yeni sanatçılarla dolu."

"Evet, bunu tamamen ortadan kaldıramam. Ama hedefi, ailesini takip etmek zorundalar. İzlemek ve araştırmak zorundalar. O düğmeye basacağından mümkün olduğunca emin olmalılar. Belki içlerinden biri ayak işlerini yapmak için bir yere gider, sonra diğeri çift takım olarak gelir."

aile. Ama bu onları ayırıyor ve bence birbirlerine çok fazla bağımlılar."

Waffle'ları bitirdi ve bir kahve daha içmeyi tercih etti.

"Bir tanesi daha yumuşak. Ayrılmadan önce ilk çocuğu sıkıca sarmıyor ve ikinci çocuğa hikayeler okuyor. Baskın olan, daha yumuşak olanın, o orada olmadıkça, onu desteklemedikçe, vızıltıyı devam ettirmedikçe katlanmayacağına nasıl güveniyor?"

"Peki," diye düşündü Roarke, "daha yumuşak olan, onu sabit tutmak için yanında değilse, daha şiddetli olanın çizgiyi aşmadığından nasıl emin olacak?"

"Kesinlikle." Başını sallayarak ayağa kalktı. "Yani hayır, ayrılmak için kötü bir risk. Ayrıca neden hedef bölgeyi genişletip seyahat ve oda masraflarını artıralım? Eğer işleri varsa, o kadar zamanı nasıl bulacaksın? Ve burası New York. Bulmak istediğin her şeyi burada bulabilirsin."

Ceketi aldı -siyah, cepleri deri kapaklı, kolları ince deri manşetli- silah kayışının üzerine geçirdi. "İş, kâr edebilmeleri için neyin ya da kimin yok edilmesi gerektiğini ve sadık bir aile babasını bu neye ya da kime nasıl bağlayacaklarını bulmak. Borsayı, sanat dünyasını ortadan kaldırın ve bir sonraki adımda nereyi deneyeceklerini hesaplayın."

Ceplerini doldururken onu inceledi. "Sen onların tarzında bir kumarbaz değilsin," diye düşündü. "İş hayatında kumar oynarken, olasılıkları, inişleri, çıkışları, giriş ve çıkışları bilirsiniz. Oyuncuları ve kasayı tanırırsın. Genellikle kasa siz olursunuz. Oyun için kumar oynadığınızda ise bu sadece oyundur. Oyundur. Ama yine de kumar oynarsınız. Örneğin Nebraska'da satın aldığın yer, çünkü bir çeşit bahse girmiştik."

"Bu konuda 'gibi' yok ve oldukça iyi gidiyor." Gözleri kısıldı. "Gayrimenkul bir kumardır."

"Ah." Merakla arkasına yaslandı. "İlginç. Ve evet, kesinlikle öyle."

Bu fikir beyninin arkasında küçük bir vızıltı yarattı. "Nowhereville'deki o harabe çiftliği havaya uçurmak sana ne kazandırır?"

"Eğer onu iyi sigortalamış olsaydım, o da olurdu, ancak çeşitli nedenlerle ondan kurtulmak sizi borçtan veya bir anlaşmadan kurtaracaksa oraya gidersiniz."

"Tamam, New York'ta bir binaya geç."

"Sahibi ben miyim?"

"Sen mi? Muhtemelen. Onlar, daha az kesin. Bir binayı ya da o binada yer alan kişi ya da kişileri havaya uçurarak ne elde edecekler?"

"Pek çok parçası olmadan bana verdiğiniz bir yapboz bu."

"Hızlı kâr. Uzun vadeli bir şey değil."

"Yine sigorta, ama bir binayı yok etmek için intihar yelege giymiş bir adamdan fazlası gerekir. Zarar verir, evet. Değeri yeterince düşer. Ucuza alabilirsiniz ama bu uzun vadeli bir yatırımdır ve o parça uymaz. Binanın sahiplerini öldürmek mi? Bu size ne kazandırır? İlginç bir bulmaca."

"Çok sayıda binaya sahipsiniz ve sizin için çalışan çok sayıda insan var."

Şimdi ayağa kalktı, ona doğru yürüdü, ellerini kollarında gezdirdi. "Ve benim güvenliğim var, onların asla geçemeyeceği türden."

"Gittiğiniz her yerde güvenliğiniz yok - bir restoranda öğle yemeği toplantısı, başka bir binada toplantı."

"Herhangi bir günde programıma çok az kişi erişebilir," diye hatırlattı ona. "Summerset, Caro."

"Toplantının diğer ucundaki insanlar," diye karşı çıktı. "Ben de yapbozun son halini görmüyorum ama diyelim ki,

Belki burada birkaç parça var, bana büyük bir iyilik yapabilirsin."

"Ne olabilir ki?"

"Bugün işleri karıştırın. Programınızı değiştirin. Ve çalışanlarınızı kontrol edin, özellikle de merkezinize, ofisinize erişimi olanları. Ve siz siz olduğunuza göre, önünüzdeki toplantıların diğer tarafındaki insanları da kontrol edebilirsiniz. Bugün ya da birkaç gündür işe gelmeyen herkesi."

"Bunu yapabilirim, özellikle de sizi endişelenmekten alıkoyacaksa.

Ben de bu bulmacayla oynayacağım. Emlakçılık benim bildiğim bir dünya." "Güzel. Ben içeri girip, hızlı bir başlangıç yapacağım." O

onu öpmek için eğildi. "Benim işimle ilgilen Tanrım. Lütfen."

"Tamamdır. Polisime iyi bak."

Kadın gittiğinde saati kontrol etti. Caro'yu rahatsız etmek ve günün programını karıştırmaya başlamak için çok erkendi. Her halükarda başka bir toplantısı daha vardı. Ofisine doğru giderken, toplantıdan sonra ve şafak sonrası gün başlamadan önce bulmaca üzerinde biraz çalışmaya karar verdi.

18

Soruşturma başladığından beri Eve ikinci kez gün doğmadan Central'a gitti. Bedenini ve beynini Roarke gibi çoğu gece dört ya da beş saat uykuyla yetinecek şekilde eğitip eğitemeyeceğini merak etti. O zaman caddeler trafikle tıkanmadan, gökyüzü gürültülü reklam zeplinleriyle dolmadan önce işe gidip gelebilirdi.

Yine de dört ya da beş saati bir kâbusla bitirmemeyi tercih etti.

Dikkatli olacağına dair kendini temin etti. Rüyaları kehanet gibi değildi. Bilinçaltı orada hüküm sürüyordu ve bazen en kötü düşüncelerini ve korkularını yüzeye çıkarıyordu.

Aşk düğmeye bastı, diye düşündü. Rüyalarında, gerçekte. Bu kadar derinden seven başka kimi hedef almıştı bu katiller?

Büyük olasılıkla bir erkek, en az bir küçük çocuğun babası. Hayır, diye düşündü, neredeyse kesinlikle sadece bir küçük çocuk. Birden fazla olması durumu karmaşıktırıyor, dizginlenmesini ve kontrol edilmesini zorlaştırıyordu.

Başka seçenekleri yoksa tek çocukla devam ederler.

Büyük olasılıkla erkek, evli, bir çocuk babası... on iki yaşında ya da daha küçük, diye düşündü. Daha yaşlı, yine kontrol etmesi daha zor,

çaresiz değil. Ve büyük olasılıkla otuz beş ile kırk beş yaşları arasında bir baba. Her iki uca da hafifçe kayabilirdi ama aklındaki tatlı nokta buydu.

Müstakil ev. Çok aileli evler yine zorlukları beraberinde getirdi. Komşulara yakınlık, görülme veya duyulma şansı daha fazla.

İşinde veya istihdamında en azından biraz gücü ve statüsü olan başarılı bir adam. Kilit bölgeye girdiğinde sorgulanmayacak biri.

Ve bahse girerdi, sadece bahse girerdi, katillerden birinin ya da her ikisinin yolu her iki hedefle de kesişmişti. Central'daki garaja girerken arkadaş olmadıklarını düşündü. Doğrudan bağlantılı değillerdi. Ama yolları kesişmişti. Golf, tenis, spor salonu, favori bir restoran, tiyatro, film, lanet bir kravat ya da bir çift ayakkabı almak.

Asansöre doğru yürürken Denby ile yollarının kesişmesinin kolay olduğunu düşündü. Salon'a girmeniz yeterliydi. Bir sanatsever ya da sadece bir tarayıcı. Bir satıcı, başka bir sanatçı.

Çiğneyerek asansöre bindi ve yukarı çıktı.

Vardiyelerinin sonuna yaklaşan polisleri ve dizleri sıyrılmış bacakları üzerinde metanetle duran gözü morarmış ve dudağı patlamış LC'yi görmezden geldi.

LC bayat seks ve istifa koktuğu için Eve indi ve Cinayet Masası'na giden yolun geri kalanında kayarak ilerledi.

Ofisinde, panosunu ve defterini geceki çalışmayı yansıtabilecek şekilde güncelledi. Konferans odasını tekrar tuttu ve ekibine orada rapor vermeleri için notlar gönderdi.

Feeney'e bir mesaj göndererek, programına uygunsa brifinge katılmasını rica etti.

Doksan altı nokta sekizlik bir olasılık hesaplaması yaptıktan sonra Mira'ya bir soruşturma göndererek her iki katilin de New York'ta, birbirlerine yakın yerlerde kalacaklarına ve hedeflerini şehirde tutacaklarına dair inancını doğrulamasını ya da çürütmesini istedi.

Yüzde yüz olamaz, diye düşündü, ama Mira da aynı fikirdeyse, ağırlığı artıyordu.

Güneş doğarken, ince penceresinden süzülen ışıkla, ekibinin dosya yükünü gözden geçirdi; neler açık kalmıştı, neler kapatılmıştı. Neler soğuyor ya da ısınıyor gibi görünüyordu.

Notlar aldım.

Sonunda bir fincan gerçek kahve de dahil olmak üzere ihtiyacı olan şeyleri topladı ve konferans odasına doğru yürüdü.

Sessiz bir ortamda, görüşülen kişilerle ilgili verileri öncelik sırasına göre sıralayan panoyu hazırladı. Hugo Markin'i ikinci bir geçiş için ayırdı. Sadece ödüllü bir pislik olduğu için değil, dedi kendi kendine. Ama orada bir şey olduğu için. Bunu içinde hissetti.

İşi Peabody'ye vermeyi tercih etmesine rağmen, ekrana koymak istediği verileri programlamak için çok uğraştı.

Tam sözünü bitirmişti ki, Feeney içeri girdi.

"Buraya on beş dakika önce gelemez miydin?"

"Neden?"

"Hiçbir şey." Nefes nefese ellerini saçlarının arasından geçirdi, programlamayı görev listesinden çıkardığı için rahatlamıştı. "Erken geldin."

"Bir saniye önce on beş geç kalmıştım. Bu gerçek kahve mi?" "Evet."

Kendine yardım etti. "Bir sürü evrak işi birikti. Erken gelip hallederim diye düşündüm. Şimdi yapmamak için bir bahanem ve gerçek kahvem var. Güzel bir gün."

Bardağın yarısını içti. "Muhabbet kuşu kışlarını buraya getirmeden önce, Peabody'yi yarın serbest bırakacak mısın?"

"Evet. İptal edecektim, etmek zorundaydım ama Roarke devreye girdi. Onun yerine bakacak. Ortağımı bir sivilin korumasına izin verecek noktaya nasıl geldim?"

"Bu doğru sivil."

"Evet, ama yine de . . . Kahretsin. McNab'i geri çekmek zorunda mısın?"

"Hayır. Onunla çalışacak yeterince adamım var. İhtiyacın olursa Callendar'ı alabilirsin, çünkü seninle ve diğerleriyle iyi bir ritmi var. Karım bu yıl benim bakmam gerektiğini söylüyor ve hayır kabul etmiyor." Kahvesine doğru yüzünü buruşturdu. "Süslü püslü kıyafetler giymiş bir grup Hollywood tipinin konuşmalarını falan izlemem gerekiyor. Seni suçluyorum."

"Ben mi?" Şok, hakaret titreşti. "Nadine'i suçla."

"Ben de onu suçluyorum." Tahtaya baktı, isimleri ve yüzleri taradı. "Orada olduklarından ne kadar eminsin?"

"En azından bir tanesi orada. En az biri. Roarke'ın evlerinden birine giremezsin -ki burası çok iyi bir yerdi-orada yaşamıyorsan ya da yasal erişimin yoksa. Bence o ya da onlar orada yaşıyor. Binayı tanıyor, Banks'i tanıyor. İşe yarayan bu ve işe yaradığı için de profile en uygun olanlar bunlar."

O tahtayı incelerken kadın biraz daha kahve aldı. "Benim de izlemem gerekiyor."

"Kendi hatan."

Eve büyük bir hayal kırıklığıyla, "Bu Nadine'in hatası," diye ısrar etti. "İşi ben yapıyordum. O lanet kitabı yazdı, sonra da senaryoyu. Ya bu işi kazanırsa? Ne zaman rahatlayacağımı düşünsem, insanlar şöyle diyor: Kitabı okudum, videoyu izledim. Büyük hayranıyım! Sanki bunların hiçbiri umurumda değil. Eğer bu lanet şeyi kazanırsa, bu benim için daha da büyük bir acı olacak."

Whitney içeri girdiğinde konuşmasını yarıda kesti.

"Efendim."

"Teğmen, Kaptan. Konferans salonunu rezerve ettiğinizi fark ettim. Anna ve ben Derrick Pearson'ın anma törenine katılacağımız için bu sabah sadece kısa bir süreliğine buradayım."

Konuşurken tahtaya doğru yürüdü. "Artık on sekiz kişiden biri."

Feeney, "Bu zor bir soru, Komutan," dedi.

"Evet."

Geri döndüler, Eve biliyordu. Çok eskiye. Ama bu şartlar altında Jack ve Ryan olamazdı.

"Bunlar birincil şüphelileriniz mi?" "Şu anda, evet, efendim."

"Son raporunuza göre Paul Rogan ya da Wayne Denby ile doğrudan bir bağlantı bulamamışsınız."

"Henüz onlara ya da kurbanlardan herhangi birine değil."

Whitney, "Derrick'e değil," diye mırıldandı. "Yani eğer anma töreninde bu yüzlerden birini görürsem ..."

"Böyle bir durumda söz konusu kişiyi Merkez'e getirirseniz çok memnun olurum."

Whitney acımasızca gülümsedi. "Bundan emin olabilirsiniz. Briefing için kalacağım ya da kalabildiğim kadar kalacağım. Bu gerçek kahve mi?"

"Evet, efendim."

Kendisi de biraz doldurmak için hamle yaptı, Peabody'nin toparlanışını, McNab'ın zıplayışını duydu. "Peabody-" Eve'in kaşları Peabody'nin aşırı parlak gözleri ve çılgınca desenli atkısı karşısında birbirine çarptı. "Yerleşmeden önce ofisimden bir fincan kahve daha getir."

"Tamamdır! Günaydın, Komutan! Hey, Feeney! Hemen döneceğim!" Her iki kelimedede bir ünlem işareti koyduktan sonra zıplayarak uzaklaştı.

McNab gülümsemesi kadar utangaç bir hareketle sıksa omuzlarını kaldırdı. "Biraz kafası güzel," diye açıkladı Eve'e.

"O ne?"

"Departman onaylı güçlendirici," dedi hemen. "Uzun bir gece geçirdi çünkü Oscar konusunda minnettar -ben de öyle-. Bu konuda çok teşekkür ederim Dallas."

"Lafı bile olmaz. Çok ciddiylim."

"Tamam, ama baksana, biraz fazla gaza geldi, ama ben onu yakalamadan önce, acil durum zulumuzdaki espressoya dalmıştı. Altın gibi bir şey. Noel'de birbirimize almıştık. Her neyse, ondan bir yudum aldı, yani kafası bayağı iyi."

"Onu kontrol altında tut," diye uyardı

Eve. "Deniyorum."

Eve parmaklarını gözlerine bastırdı. Baxter ve Trueheart içeri girdiğinde, işleri dengeleyeceklerini umuyordu.

Sonra Peabody geldi. Eşarbını ve pembe ceketini çıkarmıştı. Eve neredeyse onları paçaları pembe firfırlarla süslü kırmızı kazağa, parlak, elektrik mavisi cekete ve yanları pembe çiçeklerle süslü İsa'nın neon yeşili pantolonuna tercih edecekti.

"Peabody." Baxter yarım bir kahkaha attı. "Bir bahçeye benziyorsun."

"Neredeyse bahar geldi! Kahve!"

"Sana yok," diye tersledi Eve.

"Ah!"

"Su," diye emretti McNab. "Sadece su."

"Tamamdır."

"Otur." Saksıyı Peabody'nin elinden aldı, Peabody'nin de bahçe gibi koktuğunu istifini bozmadan fark etti. "Nerede olduğumuzu özetleyeceğim, sonra nereye gittiğimize geçeceğiz. Ben yapmadan önce: Feeney, bir şey var mı?"

"Rogan ve Denby'nin evlerine de aynı yöntemlerle girildi. Her iki kişinin de iletişim ya da veri sistemlerinde, ev sistemlerinde, ofis sistemlerinde, aile üyelerinin cihazlarında bombalamalarla bağlantı kuracak hiçbir şey bulamadık. EDD, Cinayet Masası ile bu kişilerin suç ortağı değil, zorlanmış kişiler olduğu konusunda hemfikirdir.

"Banks," diye devam etti. "Ne kadar çok bakarsak, o kadar şaibeli çıkıyor. Şu anda onu doğrudan bombalamalarla ilişkilendiren hiçbir şey yok. Eğer ölmemiş olsaydı, iyi bir

Dolandırıcılık, zimmete para geçirme, kara para aklama ve daha pek çok küçük pislikten uzun süre hapis yatmış ama ölmüş. Bazı kumar borçları vardı - omurga kırıcıları için yeterince büyük bir şey değil - ama orada bir bağlantı olabilir. Bunu son raporda öğrendiniz."

"Bunu takip edeceğiz," diye onayladı Eve.

"McNab'ın elinde dün gece çıkardığı bazı şeyler var."

McNab, "Banks'in eviyle ilgili bir etiket bulduk," diye söze başladı. "Mutfaktaki kiler anlaşmasında bir tane vardı, evi çevirirken gözden kaçırmışlar."

"Kilerde bir ev bağlantısı mı?"

"Evet," dedi Eve'e. "Sanırım droidlerin kullanması için orada bulundurduğu bir mini. Öldürüldüğü gece, gece yarısından hemen önce üzerinde bir etiket varmış. Telesekretere bağlandığında mesaj yok. İki saat önce Denby'nin ev telefonuna bir mesaj daha gelmiş. Evden cevap verildiğinde kapatılmış. Bir diğeri Salon'daki bombalamadan dakikalar önce Richie'nin dairesine ve bir diğeri de yirmi iki ondaki haneye tecavüz gecesinde Rogan'ın ev telefonuna. Cevap verildiğinde kapatılmış."

Kurnazca, bir elini Peabody'nin zıplayan dizine bastırdı ve konuşmaya devam etti. "Bu etiketlerin hepsi bir klonlayıcıdan yapılmış. Cihazın izini süremiyoruz ama yayınların yerlerini tespit etmeye çalışıyoruz. İlk olarak Richie'ninkini bulduk - sadece bir ev bağlantısı vardı ve görünüşe göre onu da pek kullanmıyordu. İletim binanın hemen dışından geliyordu."

Eve, "Birimde kimsenin olmadığından emin olmak için," diye sözlerini tamamladı. "Belki Richie'nin bir arkadaşı vardı, içeride bir kadın vardı, her neyse. Sadece alanın temiz olduğundan emin oluyordum."

"Evet, Banks'i bulduğumuz gibi. Yalnız yaşıyordu, ev sistemini de nadiren kullanıyordu. Bu durumda iletim? Binanın içinden."

"İçeride."

"Evet, efendim."

Eve tekrar tahtaya baktı. "Biri orada yaşıyor, misafir listesindeydi ya da satıcı çalıştırıyordu. Ama orada yaşamak en iyisi. Banks o gün onlarla temasa geçmiş. Katillerin onun binasındaki bir partiye ya da oradaki bir işe gittiklerine inanmak çok zor. Orada güvenlik sıkıdır, olabildiğince iyidir. Davetlileri ve satıcıları indireceğiz. Profile uygun olanları sorgulayacağız ama öncelikli değiller.

"Peki ya diğerleri?"

"Bu sabah erkenden Rogan'ın evini tespit ettim. Evin bir blok güneyinden sinyal gönderilmiş. Denby's Metroda biraz çalıştım. Yaklaştım. Bana bir yirmi dolar daha ver, onu alacağım."

"Yirmiyi alın, onaylayın, ama kalıba uyacaktır. Şu anda önemli olan ne? Binanın içinden yapılan.

"Tamam, nerede olduğumuzu toparlamama izin verin," diye başladı Eve, Whitney ayağa kalkınca durakladı.

"Bu sabah tüm zamanım bu kadar. Dedektif McNab, iyi iş çıkardınız."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Teğmen, onları avla."

"Emredersiniz, efendim."

Peabody'nin sandalyesinin yanında durdu, Peabody ellerini hızlı bir ritimle sandalyesinin koltuğuna vurarak gülümserken McNab'e baktı. "Departman izin verdi mi?"

"Evet, efendim," dedi McNab. "Kesinlikle efendim. Uzun bir gece geçirdik."

"Bir dahaki sefere yarım doz aldığından emin ol." "Espresso kovalayıcısıydı, Komutan."

Whitney başını salladı. "Bu işe yarar," dedi ve dışarı çıktı.

Peabody kıkırdadı ve elini ağzına götürdü. Parmaklarının arkasından "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Değil

komik."

Eve hiçbir şey söylemedi, ekranla kendisi ilgilenmeye karar verdi. Her suç mahallini, kanıtları, sonuçları, gelişmeleri gözden geçirdi.

"On sekiz kurbandan hiçbirini soruşturma altındaki suçlardan herhangi biriyle ilişkilendiren bir kanıt bulamadık. Bağlantılarımız Karson ile Banks, Banks ile şüpheliler arasında. Banks'ten Richie'ye. Richie'den Denby'ye. Şimdi Banks'in binasında yaşayan bu panodaki isimlere odaklanacağız.

"Sizde profiller var ve ben de her bir ekibe görüşecek kişileri atadım. İşlerinin bitmediğini göz önünde bulundurmalıyız. Daha önce araştırdıkları ve her an harekete geçebilecekleri başka bir hedefleri var. Gayrimenkul anlaşmalarıyla bağlantılarına bakın."

"'Gayrimenkul' mü?" Baxter tekrarladı.

"Bu bir açı. Ya da piyasaya sürülmek üzere olan bir yenilikle bağlantılı herhangi bir şey arayabiliriz. Örneğin yeni bir teknoloji. Ortadan kaldırılsa şüpheliler için kâr anlamına gelecek bir şey ya da biri. Bir anlaşma hazırlanıyor. Yakında çıkacak ya da yükselecek bir şey. Sıcak bir dönemdelers. Mümkün - düşük bir olasılık ama mümkün - bu New York dışına taşınıyor. Bunu göz ardı etme. Burada olup bitenlere odaklanın ama bunu da göz ardı etmeyin."

Ekrandaki görüntüleri değiştirdi. "Karson Banks'e sızdırdı, bu yüzden ailevi, romantik, eş bağlantılarına bakın. Şüphelilerle bağlantısı olan birine tesadüfen de olsa aktarılabilecek bilgiler. Eşini ya da sevgilisini aldatan birine bilgi vermesi için baskı yapılabilir. Bunu araştırın."

Ekranı kapattı. "Hadi başlayalım. McNab, o yeri bul, onu istiyorum."

"Güle güle öpücüğü!" Peabody büzüştü. McNab ona hüzünlü bir gülümseme verdi -kendini hatırlayıp Eve'e yalvaran bir bakış göndermeden önce.

"Dedektif Peabody! Eğer bakımını yapmazsan seni bizzat tankın içine atar ve o güçlendiriciyi terleterek çıkarırım."

Büzüşme yerini somurtmaya bıraktı.

"Benimle birlikte. Şimdi. 'Güle güle öpücüğü' yok, lanet olsun."

Peabody, Eve'in arkasından koşarak geldi. "Kendimi çok iyi hissediyorum! Duramıyorum! Beynim renklerle dolu!"

"Vücudun onlarla kaplı. Gözlerimi zonklatıyor. Paltonu al ve en kötü yerlerini ört, sonra otur ve sessiz ol. Ekibin geri kalanıyla konuşmam gerek çünkü insanlar insanları öldürmeye devam ediyor."

"Bu beni üzüyor."

"Git masanda üzgün ve sessiz ol."

Gözleri zaten zonkladığı için Eve, Jenkinson ve psikopat gökkuşağı kravatı, Reineke ve Zeus çoraplı yavru kedileriyle mevcut vaka yükünü gözden geçirdi.

Carmichael ve Santiago'ya geçti, onları soruşturmanın Denby kolundan haberdar etti ve şu anki sıcak konularına, Battery Park'ta bir keşin dövülmesine geçti.

İşi bitirdiğinde, partneri içsel bir ritimle sandalye dansı yaparken Peabody'nin üzüntüsünü kaybettiğini varsaydı. Son on beş dakika içinde bir ara parlak pembe dudak boyası sürmüştü.

"Otuzbir çekmeyi bırak ve kışını kaldır." "Emin olabilirsiniz!"

Eve kapıya doğru yürüdü ve kapıdan içeri girdi. Sonra dişlerini sıkarak geri döndü ve Peabody'nin masasında gülümseyerek durduğunu gördü. "Tanrım, Peabody. Benimle gel."

"Okeedoke!" Koşar adımlarla ilerledi. "Söylesene Dallas, hiç fark ettin mi-"

"Hayır. Konuşma."

Onun yerine mırıldandı. Eve, gürültüden dolayı aşağıya doğru inen sefil derecede kalabalık asansörde kalmayı tercih etti.

seviyesi, kimyasal olarak uyarılmış neşeyi bastırdı.

Arabada Eve derin bir nefes aldı. Bir kez daha denedi. "Eğer kendini toparlayamazsan, ben görüşmeleri yürütürken seni arabada kilitli bırakacağım."

"Uh-uh, ortaklar. Çalışmak için kış. Duramıyorum!" diye ekledi Eve çekilirken biraz da panikle. "Beynimin bir kısmı, Oops, kahretsin, neden! Ama geri kalanı mutlu ve her şey çok parlak! Bakın! Şu kadın bir köpek yavrusunu gezdiriyor. Kırmızı çizmeleri var! Kırmızı çizmeleri severim. Keşke bir köpek yavrusu alabilsek! Ona Cuddles adını verirdim, ve-Ow!"

Omuzları kamburlaşan Peabody, Eve'in yumrukladığı kolunu ovuşturdu. "Elimde değil."

"Daha çok çalış."

"Bak, ne oldu, gerçekten çok geç saatlere kadar çalıştık çünkü cinayetler ve Oscar'a gitmek. Nadine'in kazanmasını çok istiyorum! Görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Böyle devam edersen morlukları kapatmak için vücut boyasına ihtiyacın olacak."

"Diyorum ki, sanki sadece iki saatimiz varmış gibi ve sonra beynimi kapatamadım çünkü cinayetler ve Akademi Ödülleri! Tamam, ouch. Ama diyorum ki bu sabah her şey bulanıktı ve sana yüzde yüzümü vermem gerekiyordu. Kesinlikle yüzde yüz. Yani güçlendirici. Ama sonra işe yaramış gibi hissetmedim. Her şey bulanıktı. Sonra espressoyu düşündüm ve belki biraz işe yaramıştır çünkü espresso ile destek peşinde koşmak çok aptalca. Gerçek olan bu. McNab ve ben savurganlık yaptık. McNab'i seviyorum! Ian McNab benim sonsuza dek en iyi erkek arkadaşım! Ve biz, biz, biz."

"Konuşmayı kes. Konuşma. Ne olduğunu anladım. Neden olduğunu da anlıyorum, bu yüzden parçalanmış bedenini bir minibüsün ezmesi için sokağa atmadan önce seni kanlı bir şekilde dövecek kör bir alet aramıyorum."

"Belki de biraz Sober Up almalıyım. Sarhoş olmak gibi değil ama belki-"

"Hayır. Hiçbir şey başka gider içinde. Ancak su." Eve gösterge panelinden tam olarak bunu programladı. "İç."

"Zaten işlemem gerekiyor."

"Güzel, ne kadar çabuk sifonu çekersen o kadar iyi."

"Nereye gidiyoruz? Gittiğimiz yere işeyebilir miyim?"

"Evet. İç. Mikhail Kinski, Banks'in binasında oturuyor. Kırk altı yaşında, eski ordu mensubu, rütbesi yüzbaşı. Boşanmış. Aile içi şiddetten bir sabıkası var. Dobb-Pinkerton Financial'da güvenlik görevlisi."

Peabody başını salladı, şakağına vurdu.

"Anladım." "Güzel, çünkü oradayız."

"Gerçekten iyi! Çünkü şimdi çişim geldi sayılır."

Eve ikinci katta bir sokak boşluğu buldu. "Polis yüzünüzü takın ve fermuarınızı çekin. Bunu gözlemleyeceksin ve hepsi bu kadar. Biri kışına bir çivi sokmadığı sürece, ağzından çıkan ve sonunda ünlem işareti olan hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Bu gerçekten canımı yakar."

"Ve bir sivri uç bulabilirim. Buna inanın."

Kısa yürüyüşün, temiz havanın ve kızarmanın partnerini geri getireceğini umuyordu.

Lobi, yüksek yeşil mermer sütunları ve dönümlerce altın varağıyla zengin görünüyordu. Peabody lanet bir turist gibi gözlerini dikmiş bakarken, Eve süslü dekoru, çoğu siyahlar içinde olan ve kulak bağlantıları ve mikro PPC'leriyle asansörlere gidip gelen çok sayıda insanı görmezden geldi.

"İşte." Eve tuvaletler için bir tabelayı işaret etti. "Çabuk olun."

"Yaşasın."

Peabody işlemeye giderken Eve doğruca güvenlik podyumuna yöneldi. Rozetini kaldırdı.

"Mikhail Kinski'yi nerede bulabilirim?"

Siyah giyimli, kaslı kadın, bir tarayıcı çıkarmadan önce şüpheli gözlerle rozete baktı. Yeşil gösterdiğinde biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bay Kinski Güvenlik Merkezi A'da. O kata kadar size eşlik edilmesi gerekecek."

"Pekâlâ." Eve geri çekildi, bir gözü tuvaletteydi ve oraya girip Peabody'yi aynada mutlu bir şarkı söylerken süslenmekten alıkoymak zorunda kalmamayı umuyordu.

Neyse ki ortağının yaşam beklentisi için, Peabody koşarak dışarı çıktı. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı, ama belki, sadece belki, gözleri biraz daha az manikti.

"Banyo çok havalı."

"Harika. Gülümsemeyi bırak."

Peabody abartılı bir bakış attı. Eve, pembe dudak boyası olmasaydı etkili olabilirdi, diye düşündü. Yine de gülümsemekten iyidir.

Eve adamın tek ve güvenli bir asansörden inişini izledi. Kinski'yi kimlik fotoğrafından tanıdı. Kırpılmış gümüş sarısı saçları, buz mavisi gözleri ve bir İskandinav tanrısının sivri elmacık kemikleriyle yapılı bir adam olan Kinski, o kararlı adımlarla doğruca Eve'e doğru yürüyordu.

"Rozetler, lütfen."

Eve kendininkini uzattı, Peabody kendininkini hatırlayana kadar ona dirsek attı. Mini bir tarayıcı çıkardı, doğrulandı.

"Sizin için ne yapabilirim, Komiser, Dedektif?"

"Bu konuyu burada, işyerinizin lobisinde konuşabiliriz ya da daha özel bir yere gidebiliriz."

"Bana geniş bir vuruş yap."

"Jordan Banks cinayeti."

Kararlı bir hareketle başını salladı ve onları güvenli asansöre götürmek için döndü.

"Ofisimde konuşabiliriz. Bunun kısa olması gerekecek. Yirmi dakika içinde tam bir sistem testimiz var."

Asansörü çalıştırmak için kart okuttu ve parmak izini kullandı. Aşağı iniş kısa ve sorunsuz oldu.

Sonunda tamamen güvenli ve kameralarla izlenen çift kapılı kısa bir koridora çıktılar. Kinski sola döndü, çift duvar ekranlarının hakim olduğu küçük, sade bir ofise açılan kapıyı açmak için kaydırma ve parmak izini tekrar kullandı.

Basit bir masanın arkasına doğru yürüdü ve iki metal sandalyeyi işaret etti. "Oturun. Jordan Banks'i tanımadığım için bu kısa sürecektir."

"Aynı binada yaşıyorsunuz, iki kat aşağıda."

"Cinayet haberini okuduğumda öğrendim. O binada bin sekiz yüzden fazla insan yaşıyor, Komiser. Hepsini tanıdığımı mı sanıyorsunuz?"

"Ben sadece Banks için endişeleniyorum."

"Onu tanı mıyordum. Onunla hiç tanışmadım. O adreste yaşadığım yirmi sekiz ay boyunca onu bir noktada görmüş olabilirim ya da olmayabilirim."

"Bu boşanmanızdan kısa bir süre sonra olacaktı." Kinski'nin gözleri mavi taşa döndü. "Evet."

"Pazartesi gecesi 21.00'den Salı sabahı 04.00'e kadar nerede olduğunuzu doğrulayabilir misiniz?"

"Pazartesi gecesi yaklaşık yirmi bir buçuktan Salı sabahı saat altı buçuğa kadar evdeydim."

"Yalnız mı?"

"Evet."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

"Bin dokuz yüz saatinde bu binadan ayrıldım ve bir arkadaşım ile akşam yemeği yemek için Kırk Birinci Cadde'deki Hannigan's Irish Pub'a yürüdüm. Saat yirmi otuz gibi ayrıldım ve eve yürüyerek yaklaşık yirmi birde vardım."

"Uzun bir yürüyüş."

"Yürümeyi severim," dedi sakın bir sesle. "Eve vardktan sonra ertesi sabaha kadar evde kaldım. Apartman güvenliğim geldiğim ve ayrıldığım saati doğrulayacaktır."

"Güvenlik alanında çalışıyorsunuz Bay Kinski. Pek çok ilginç oyuncağa erişiminiz olduğunu ve bunları kullanmak için gereken bilgi ve beceriye sahip olduğunuzu tahmin ediyorum."

"İşim beni tanımadığım bir adamın cinayetinde şüpheli mi yapıyor?"

"Bu bir soruşturma. Size haklarınızı okumadım. Güvenlik olarak siz A seviyesinin başı mısınız?"

"Öyleyim."

"Finans kuruluşlarına ev sahipliği yapan bir binada bu düzeyde güvenlik görevlisi olmak, muhtemelen finans konusunda bilgi sahibi olmanızı sağlayacaktır. Piyasa hakkında. Belki biraz da içeriden bilgi."

Bakışları düz ve sertti. Sesi de buna uyuyordu. "Şimdi de beni içeriden bilgi sızdırmakla mı suçluyorsun? Bu balık avından bıktım artık. Central Park'ta bir adam öldürüldü, değerli eşyaları göle atılmadan önce alındı. Medya buna gasp diyor. En azından senin bu olayı bu şekilde geçiştirecek kadar aptal olmadığını görüyorum."

"Bu neden aptalca olsun ki?"

"Raporlara göre boynu elle kırılmış. Sıradan bir soyguncunun böyle bir becerinin gerektirdiği türden bir dövüş eğitimi aldığından şüpheliyim."

"Ama sen yaptın."

Hâlâ sert olan bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. "Var. Aynı binada yaşıyorum, askerlik geçmişim var ve güvenlik alanında çalışıyorum. Çatışmaya girdim. Söz konusu gece evde yalnızdım."

"Ayrıca sicilinizde bir şiddet suçu da var."

Öfkeli kızarıklık saç çizgisine kadar yükseldiğinde, hayal kırıklığının ilk ipucu ortaya çıktı. "Ben eski karıma vurmadım. Asker oldukları dönemde eğitim ya da çatışma dışında hiçbir kadına şiddet uygulamadım. Daha derine bakarsanız, eski karımın şu anda uyuşturucu ve alkol bağımlılığı nedeniyle mahkeme tarafından atanan rehabilitasyonda olduğunu görürsünüz ve bunu daha fazla tartışmayacağım."

Ayağa kalktı. "İşim var. Size dışarı kadar eşlik edeceğim."

Eve ayağa kalktı ve Peabody'ye de aynısını yapmasını işaret etti. Kinski'nin sert yüzüne bakmak için asansöre geri dönmelerini bekledi. "Hiç Salon'a gittin mi?"

Gözleri kısılmadan önce adamın gözlerindeki titreşimi gördü. "Dün bombalanan sanat galerisi mi? Sahiplerinden biri tarafından. Nedir bu?"

"Soruya cevap vermedin."

"Hayır."

"Ordudayken patlayıcılar konusunda biraz eğitim almışsın."

Konuşmaya başladı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Lobinin kapısı açıldığında, eski bir asker gibi dimdik ayağa kalktı. "Eğer benimle tekrar konuşmanız gerekirse, bir avukat tutacağım."

"Bu senin hakkın," dedi Eve kolayca ve lobide yürürken gözlerinin sırtına dikildiğini hissetti.

"Bu onu sarstı," diye yorum yaptı. "Bazı kutuları işaretledi, buna şüphe yok. Gerçek bir vızıltı yok ama kutular işaretlenmiş. Karısının rehabilitasyonunu doğrulamamız gerekiyor."

"Ben yaparım." Peabody'nin sesi sessizdi, ünlem işareti yoktu. "Çok, çok özür dilerim. Çoğunlukla etkisi geçti. Kendimi oldukça enerjik hissediyorum, ama o coşku neredeyse geçti. Çok üzgünüm Dallas."

"Unut gitsin."

"Hayır, cidden. İhtiyacın olan son şey benim zihinsel bir trapezin üzerinde uçmamdı. Utanıyorum ama

daha çok üzgünüm."

"Peki. Eğer çok üzgünsen şu aptal dudak boyasından kurtul." "Ne dudak boyası?" Peabody, odaya doğru yürürlerken sordu.

Araba.

"Dudaklarındaki."

Şaşkın olduğu her halinden belli olan Peabody, sürücü koltuğuna oturduğunda makyaj aynasını ters çevirdi. Nefes nefese kalması arabadaki oksijenin çoğunu emdi.

"Aman Tanrım! Bunu ne zaman yaptım? Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Bunların hepsi yanlış." Çantasını karıştırmaya başladı. "Bunu aceleyle aldım ama benim rengim değil. Üzerimde berbat duruyor. Haftalar önce masamın çekmecesine atmıştım."

"Yani asıl endişen bunun senin lanet rengin olmaması mı?" "Değil!" Peabody paketinden küçük, ıslak bir mendil çıkardı,

dudaklarına kuvvetlice sürttü. Pembeye döndüğünde toparladı, ikinci bir tane çıkardı. "Ve hadi ama, görevdeyken asla Sexcapade Pink diye bir şey giymem. Ben bir polisim!"

Bu durumda Eve ünlem işaretini kabul etti. "Geri dönmene sevindim."

19

Çalıştıkları yerlerde üç kişiyle daha görüşmüşler. Üç kişiden ikisinin hem haneye tecavüzün gerçekleştiği hafta sonu hem de Banks'in öldürüldüğü gece için doğrulanması gereken hazır mazeretleri vardı. Üçüncüsü cumartesiden pazartesiye kadar soğuk algınlığı nedeniyle evde olduğunu iddia etti ve ilaç ve rahatlama için kullandığı aktarın adını verdi.

Peabody, "Soğuk algınlığı ve aktar gezisi numarası yapabilirsin," diye yorum yaptı.

"Evet, yapabilirsin. Ve bir şey saklıyorsanız elinizin altında bulunması gereken yumuşak bir mazeret. Onu listenin üst sıralarında tutacağız. Mazeretleri doğrulayacağız, bitki uzmanını kontrol edeceğiz. Apartmana gideceğiz, evde çalışan ya da çalışmayan birkaç kişinin kapısını çalacağız."

"Şimdi kahve alabilir miyim? Bir galon su içtim," diye iddia etti Peabody, Eve ona sessiz bir bakış attığında. "Her durduğumuz yerde işediğimi sayarsan bir galon işedim. Destek gitti, yemin ederim."

"Yavru köpekler hakkında konuşmaya başlarsan seni tekrar yumruklarım." "Anlaştık."

Peabody her ikisi için de kahve programladı ve PPC'sini çalıştırırken kendi kahvesini içti. "Beş kişilik listede hâlâ iki kişi var -kişileri doğruladıktan sonra. Sanırım onlar

Bekle. Baxter ve Trueheart'ın son durumu burada. Dörtte biri ve bir tanesi de birkaç kademe aşağı çekilmiş." Eve, "Kinski'nin eski sevgilisinin rehabilitasyonda bir bağımlı olduğunu teyit etmek onu suçsuz kılmaz," diye düşündü. "Ama bu beni, Kinski'nin eşine kötü muamele etmekten ziyade, kendini bir saldırıya karşı savunuyor ya da kullanmasını engelliyor. Hâlâ kutuları kontrol ediyor."

"Bazı arkadaşlarıyla, iş arkadaşlarıyla, ordu komutanıyla konuşuyoruz." Eve başını salladı. "Onunla ilgili bir sonraki adım. Sonra Markin var, Çünkü orada bir şey var. Karısı onun çok tembel olduğunu söylüyor. Belki tembeldir ama bu, böyle bir şeye eğlence olsun diye girmeyeceği anlamına gelmez."

"Cimri ve sıkılmış bir zengin."

"Aynen öyle."

Arabayı apartmanın önüne çekti. Kapıcı tüm nezaketiyle arabanın kapısını açmak için acele etti. "Günaydın, Komiser. Sizin için ne yapabiliriz?"

"Konuşmam gereken insanlar var."

"Sorun değil. Rhoda bunu senin için halledecek."

Becerikli Rhoda Eve'in isim listesini gözden geçirdi. "Bay Skinner'ın dışçı randevusu var. Siz buradayken gelirse size haber verebilirim. Bay Lorimer sekizden hemen sonra dışarıdaki bazı toplantılar için ayrıldı. Ne zaman döneceğini belirtmedi ama yine de size haber veririm. Hem Bay Abbott hem de Bay Prinz spor salonuna gittiler -aynı salona gidiyorlar ve arkadaş canlısılar- genellikle ikiye kadar dönerler. Diğer herkes evde olmalı."

"Güzel. İki dedektifim öğleden sonra başka bir isim listesiyle birlikte burada olacaklar."

"Onları temizlemekten mutluluk duyarım." "Minnettar olurum."

Asansörde Peabody, "Burası güzel bir yer. Klas." Omuzlarını kaldırdı. "Roarke." "Evet."

Yukarıdan başlayıp aşağıya ineceğiz."

İlk duraklarında Clinton Wirely onları büyük bir coşkuyla karşıladı. Zinde ve elli yaşlarında, altın ve gümüş uçlu kahverengi saçları, hevesli yeşil gözleriyle keyifle parlıyordu.

"Bu Talihsiz Bay Banks hakkında olmalı, kulağa bir hikâyenin başlığı gibi geliyor. Lütfen, oturun, oturun, oturun."

"Jordan Banks'i tanıyordun."

"Biraz değil, ama ikinizi de tanıyorum. Pazar gecesi ekrana yapışmış olacağım. Oscar'lara bayılırım ve o gece arkadaşlarım için küçük bir gala düzenlerim. Size kahve ikram edemeyeceğim için çok üzgünüm. Ben çay içerim. Taze, organik papaya suyum var, köpüklü zencefille karıştırınca harika oluyor."

Eve reddetmeye fırsat bulamadan Peabody, "Biraz meyve suyu istiyorum, teşekkürler," dedi.

"Harika. Siz kendinizi evinizde hissedin. Ben hemen döneceğim."

Dizlerine kadar uzanan çizgili kazağı ve siyah deri pantolonuyla adeta fırıl fırıl dönüyordu.

"Üzgünüm, meyve suyu gerçekten işime yarayabilir."

Eve yaşam alanını incelemek için zaman ayırdı. Banks'inki kadar büyük değildi ama cam duvardan aynı manzarayı görüyordu. Çok fazla sanat eseri, çok fazla renk olduğunu fark etti. Kuş şeklinde yastıklar, kavisli kanepeler, tam da bu şekilde düzenlenmiş süslü toz tutucular, taze çiçekler.

Wirely, reklamı yapıldığı gibi bir sürahi buzlu köpüklü meyve suyu, üç bardak ve bir tabak ince, buzlu kurabiye ve süslü peçetelerle geri geldi.

"Fikrinizi değiştirirseniz diye," dedi Eve'e. "Polisin mahalle sakinleriyle konuşup konuşmayacağını merak ediyordum. Çok heyecanlıyım, biliyorum bu benim için korkunç bir şey. Ne de olsa zavallı adam öldü. Ölünün arkasından kötü konuşmak istemem ama biraz alçak biriydi, değil mi?"

"Onu tanımadığınızı söylemişsiniz."

"Ben yapmadım ama onu tanıyorum. Özür dilemeyen bir dedikoducuyum," diye ekledi meyve suyunu doldururken. "Binadaki birkaç kişiyle arkadaşlığım var. Ne de olsa komşuyuz. Ve dedikodu yapmayı severiz. Hala yaşayanlar arasındayken çok sık geldiğini söyleyemem, ama o zamandan beri?" Bakışlarını tavana dikti. "Vay, vay, vay."

"Ne gibi?" Eve dürttü.

"Peki." Kaşlarını oynatarak kurabiye tabağını uzattı. "Eminim biliyorsundur, ama ne olur ne olmaz. Bir çapkın. Çok hoş bir bayan arkadaşı vardı, bir keresinde asansörde karşılaşmıştık. Bu hafta o korkunç patlamada yaralanan zavallı kadın. Willimina Karson. Econo'nun müdürü. Tamamen iyileşeceğini okudum."

Bir eliyle göğsünü sıvazladı. "Çok rahatladım. Dediğim gibi, çok hoş. Ve çok hoş. Ve bana söylenene göre bu hoş kadınla birlikteyken başkalarının da peşine düşmüş. Bizim Ankah da dahil - Ankah Si mi? Koridorun hemen karşısında yaşayan muhteşem yaratık. Cazibesini Ankah üzerinde denedi, ona çiçekler gönderdi, akşam yemeğine davet etti - hepsi de güzel Willimina ile ilgiliyken. Ankah'ımız onu başından savdı."

Gülümseyerek parmaklarını kısa, düzgün, parlatılmış tırnaklarıyla oynatarak gösterdi. "Erkekler konusunda iyi bir zevki var. Yaşayanlar arasındayken bunu biliyordum çünkü Ankah oldukça aşağılanmıştı ve küçük partilerimden birinde hikâyeyi anlatmıştı. Talihsiz Bay Banks'in ölümünden sonra, Ankah'nın tek olmadığını duydum."

Eve duydukları hakkında biraz saçmalamasına izin verdi: kadınlar, uyuşturucu kullanımı -beden ve ruh için korkunç!

"Hiç tanımadığınız bir adam hakkında epey şey biliyor gibisiniz."

"Oh, tatlım, kulaklarımı açık tutarım. Binadaki herkes hakkında her şeyi bilmiyorum olabilirim, ama bahse girerim

çoğu hakkında en azından biraz bilgim var. Hepsi değirmen için bir öğütücü. Kısa öyküler yazıyorum. Bu benim tutkum."

"Avukat olduğumu sanıyordum. Bir hukuk ve finans danışmanı-emlak hukuku uzmanı."

"Bu görev, tutku değil. Ben iki büyük hukuk dehasının en büyük oğluyum ve benden bekleneni yaptım. Kendi adıma söylemem gerekirse, oldukça da iyiydim. Müvekkillerime hizmet vermeye devam ediyorum, ancak işleri önemli ölçüde azalttım ve yazmaya zaman ayırıyorum."

"Kardeşin orduda."

"Tanrım, sen de çok şey biliyorsun. Evet, ikinci oğlum, semper fi. Büyükbabamız gibi bir denizci, amcamız da ikinci oğul. Avukatlar ve askerler ailemi doldurur. Tembel olmamıza ve aile parasını emmemize izin verilmez. Duyduğuma göre, Bay Banks'in aksine biz kendi yolumuzu kazanıyoruz."

Eve cevap vermek yerine etrafına bakındı. "Çok fazla sanat eseriniz var."

"Başka bir tutku. Sanat olmadan hayatın ne anlamı var ki? Donuk, gri ve düz. Aynı fikirde olmalısınız," dedi şu anda renkli olan Peabody'ye.

"Biliyorum, tamamen. Sanırım Banks'in Banks Galerisi'nin sahibi olduğumu biliyorsunuzdur - bir sanat galerisi."

"Evet, ama sahip olmak ve çalışmak farklı şeyler, öyle değil mi?" Sinsi bir gülümseme ekledi. "İşin çalışma kısmına pek çaba harcamadığımı duydum. Bir gün ne göreceğimi görmek için oraya uğramalıyım. Sanırım kendisinin de güzel bir koleksiyonu vardır. Dairesine birinin girdiği doğru mu? Söylentiler böyle ama kimse doğrulayamıyor. Görünüşe göre her yer mühürlenmiş. Bir suç mahalli gibi."

Peabody, "İnsanları kurbanın evinden uzak tutmamız gerekiyor," diye geçiştirdi. "Olası kanıtları topladığımızdan emin olana kadar."

"Elbette. Bu çok mantıklı."

Peabody sanatı inceledi. "Hiç Angelo Richie'niz var mı?"

"Oh." Wirely bir elini göğsüne vurdu. "Bu bir trajedi. Gerçek bir trajedi. Salon'daki bombalama olayını duyduğumda neredeyse bayılacaktım. Orada birkaç resim satın almıştım. Wayne'i tanıyor olmama rağmen, güzel Ilene ile hemen anlaştık. Onun öldüğünü düşünmek beni hasta ediyor. Ve Angelo Richie, ne yetenek ama. Dün geceki açılışına katılmayı planladığımı biliyor musun? Şu anki sevgilim şehir dışında ama birkaç arkadaşım la katılmayı planladım.

"İnsanların Wayne gibi iyi bir adama, sevgi dolu bir koca ve babaya eziyet ettiği bir dünyayı anlamıyorum. Gerçekte küçük bir çocuğun kafasına silah dayayan bir baba kendini feda eder. Başkalarını öldürür. Richie ve diğerleri gibi gençliğinde parlayan bir yetenek. Sanat."

İpek bir mendil çıkarıp nemli gözlerini sildi. "Raporlarda bir hafta içinde ikinci kez olduğunu söylüyorlar. Bir baba daha, bir ölüm daha. Alınacak ve paylaşılacak bu kadar güzellik ve neşe varken, bu benim anlayabileceğim bir dünya değil."

"Evet. Sanatla ilgilendiğinize göre Banks'le hiç tanışmamış olmanıza şaşırdım. Aynı bina, aynı ilgi alanı."

"Ve şimdi asla yapmayacağım."

"Neden bize cinayet gecesi nerede olduğunuzu söylemiyorsunuz? Pazartesi gecesi sekizden Salı sabahı dört kadar."

O hırslı yeşil gözler büyüdü ve Wirely bir kez daha elini göğsüne götürdü. "Ben şüpheli miyim? Bu harika bir şey! Biliyorum, biliyorum, öyle olmamalı ama öyle. Benim gibi yaşlı bir kraliçe, bir cinayet zanlısı. Bana haklarımı okumalı mısın?"

"Yapmamı ister misin?"

"Heyecan verici olurdu ama buna hiç gerek yok. Evdeydim ama Milicent ve Gary'yi görmeye gittim.

4904'teler. Güzel insanlar. Bir şeyler içtik ve ziyaret ettik. Sanırım aşağı indiğimde saat sekiz civarıydı. Eminim dokuz buçukta buraya dönmüştüm çünkü kendime bir şeyler atıştırmak ve Gözyaşı Vadisi'ni izlemek istiyordum. Bu dizinin bağımlısıyım ve yeni bölümünün ilk yayını saat onda başladı."

Duraklayarak bir parmağını çenesine vurdu. "Bakalım, saat on birden sonra, gece yarısı ya da kısa bir süre sonra sevgilimden telefon beklediğim için bir saat yazdım. Ankah'la birlikte turnede. Onunla Ankah sayesinde tanıştım, müzisyenler. Sevgilim bir çellist. Çok sevimli biri. Yaklaşık iki saat konuştuk, sonra hemen yatağa girip uyudum. Ertesi gün öğlene kadar uyudum. Arkadaşlarımla Bistro on Madison'da öğle yemeği yedim."

"Bu uzun bir konuşma, iki saat."

"Her şey lafta kalmadı." Eve'e mendili kadar ipeksi bir gülümseme verdi. "Biz -nasıl anlatsam- birbirimizden uzaktan hoşlandık. Ne de olsa bu beş haftalık bir tur."

"Arkadaşının adı lazım."

"Nigel Tudor. Dediğim gibi çok sevimli biri ve kesinlikle onaylayacaktır. Ama konuşmamızı kaydettim. Sesli ve görüntülü. Yalnız geceler için mi? Zaman damgalı. Yardımı olacaksa bir kopyasını çıkarabilirim."

"Nigel ile konuşacağız, teşekkürler."

Bağlantısı?" Wirely sıraladı. "Ona sevgilerimi

iletin." "Tamam. Peki ya önceki hafta sonu?"

"Nigel Cumartesi günü turneye çıktı, biz de Cuma akşamı onun ve Ankah için bir toplantı yaptık. Sanırım son misafirimizle sabah saat bir gibi vedalaştık. Sonra Nigel ve ben ..."

Peabody, "Sarılıp yatalım," diye önerdi ve adamın ona gülümsemesini sağladı.

"Evet, öyle yaptık. Sevimli sevgilim ve Ankah Cumartesi günü saat tam onda ayrıldılar ve itiraf etmeliyim ki sonraki bir saat boyunca kara kara düşündüm - Pitty ve Charo uğrayıp beni sürüklemekten önce

beni neşelendirmek için bir spa gününe gittiler. Çok hoş yaratıklar ve çok güzel bir gün geçirdik. Daha sonra kokteyl içtik ve en korkunç oyunu izlemeye gitmeden önce erken bir akşam yemeği için başka arkadaşlarla buluştuk."

İçini çekti ve başını salladı. "Goodbye, Jessica, Goodbye'ı görmeye gitme. Güven bana. Daha sonra damak tadımızı temizlemek için içki ve müzik için Blue Note'a gittik. Saat üçü geçene kadar eve geldiğimi sanmıyorum. Pazar günü Hildago'nun brunch'ına gittim, saat 11 gibi? Sonra eve geldim ve evde kaldım. Biraz yazı yazdım, biraz kestirdim, o tür şeyler işte."

"Tamam. İşbirliğiniz için teşekkürler."

"Kesinlikle benim için büyük bir zevk. Pazar günü kırmızı halıda ikinizin de ne giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"O, ben değil."

"Ah, pekala. Sizi arayacağım, Dedektif Peabody. Umarım ikiniz de geri gelirsiniz. Unutmayın, binadaki biri hakkında bilmediğim bir şey varsa, muhtemelen öğrenebilirim."

"Bunu aklımızda tutacağız."

Eve dışarı çıktı, asansöre doğru yürüdü.

"Milicent, Gary ve diğerlerini kontrol etmek istemiyor musun?" Peabody sordu.

"O korunuyor. Doğrulaması ya da yıkması bu kadar kolay bir konuda yalan söyleyemeyecek kadar zeki. Ve o bir katil değil."

"Ondan hoşlandım."

"Sinsi, dedikoducu ve kendini 'yaşlı kraliçe' ilan eden biri. Ben de ondan hoşlandım."

Hiçbiri Wirely kadar ilginç ya da konuşkan olmayan üç tanesini daha paketlediler. Bir sonrakine doğru ilerlerken Peabody çantasından bir enerji barı çıkardı.

"Biraz yükselmeye ihtiyacım var. Destek demek istemiyorum. İster misin?" "Ne istiyorsun?"

"Ah, Meyveli Fındıklı Karbonhidrat Patlaması - chia tohumu ve keten ile."

"Ketenden çarşaf, iç çamaşırı ve benzeri şeyler yaptıklarını sanıyordum."

"Bu bir gıda ve lif bitkisidir."

"Bana iç çamaşırı yapımında kullanılan bir şeyi yediğini mi söylüyorsun? Neden sadece kendi iç çamaşırını kemirmiyorsun?"

Peabody bardan kararlı bir ısırık aldı. "Günlerde - ki çoğu zaman - gevşek bir soya kızartması için bile durmuyoruz, bu çok cazip."

Eve asansörden indi ve "Bol pantolon." dedi.

"Bu iyi bir şey. Gerçekten çok çiğneniyor," dedi Peabody bir sonraki ısırıkta. "Lezzet skalasında on üzerinden yaklaşık üç, ama gerçekten çiğnenebilir."

Eve, "İç çamaşırını yut," diye emretti ve yan dairenin ziline bastı.

Eve apartman güvenliğini incelerken Peabody, "Deniyorum," diye mırıldandı.

Üst sınıf değil ama yakın olduğunu belirtti. Ve bilgisayar tepkisi yumuşak ve dişi bir şekilde geldi.

İyi günler. Lütfen adınızı ve ziyaret amacınızı belirtiniz.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSD." Eve tarama için rozetini havaya kaldırdı. "Polis soruşturması."

Teşekkür ederim. Kimliğiniz doğrulandı. Bay Iler birazdan sizinle ilgilenecek. Lütfen bekleyin.

Lucius Iler, Eve düşündü. Kırk dört yaşında, üçüncü nesil para-antika ticareti. Evlilik yok, çocuk yok. Kayıtlı günlük tüccar. Erkek kardeşi (ölmüş), amcası, büyükannesi, iki kuzeni ve bir üvey kız kardeşi orduda.

Kilitlerin açıldığını duyduğunda, bir sürü kutunun işaretlendiğini düşündü.

Iler kapıyı açtığında Vid-star'ın cilalı olduğunu düşündü. Kestane rengi dalgalar köşeli bir yüzün etrafına ustaca yayılıyordu.

Mükemmel (ve kasıtlı) miktarda saç sakal sporu yapıyordu. Kibar gülümsemesiyle ağzının sağ tarafında küçük bir gamze göz kırparken, turkuaz gözleri yoğun bir şekilde kırılmış, ilgi ve merak iletliyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, memur beyler?"

"İçeri gelip sizinle konuşmak istiyoruz, Bay Iler."

"Ne hakkında?"

"Jordan Banks."

"Kim? Oh, oh, elbette. Bu konuda nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum."

"İçeri girebilir miyiz?"

"Üzgünüm, tabii." Geri çekildi. "Biraz dikkatim dağınık. Kapıda polisleri beklemiyordum. Sanırım kimse beklemiyor."

"Suçlular bazen böyle yapar," dedi Peabody, küçük gamzesini göstererek.

"Bunu hiç düşünmemiştim. Yani . . . Sanırım oturmalıyız."

Eve, aileden gelen bir antika işi olan birinin evini bunlarla doldurmasının doğal olduğunu düşündü. Geniş alan büyük masalar, ayaklı dolaplar, gösterişli sandalyeler ve kanepeler için bolca yer sunuyordu. Çok sayıda pırıl pırıl ahşap ve zengin kumaşlar ile mekânı ortalayan muazzam, yumuşak soluk bir halı.

Banks'inki gibi bu birimde de bir şömine vardı. Gümüş şamdanlar ve boyalı uzun bir vazo şöminenin üzerini süslüyordu.

Arkalarında, daha parlak ahşapla çerçevelenmiş uzun, oval bir ayna odayı yansıtıyordu.

Sanat eserlerinin çoğunda Eve'i Avrupalı gibi gösteren manzaralar vardı. Güneşte kavrulmuş evler yamaçlarda bir aşağı bir yukarı koşturuyor, büyüleyici kulübeler ormanlardan ve bahçelerden fışkırıyordu.

İçecek ikram etmedi ama sandalyeleri işaret ettikten sonra, beyaz kaşmir kazak ve özel dikim siyah pantolon giymiş ince bir adam oturdu.

Parmaklarını birbirine vurdu. "Size ne anlatabilirim?"

"Jordan Banks'i tanıyor muydun?"

"Birazcık. Bir süre önce tanıştık. Tam olarak ne zaman emin değilim. Belki bir yıl kadar? Bir partide. Ortak arkadaşlarımız olduğu ortaya çıktı. Thad ve Delvinia. Ve öyle ya da böyle aynı binada oturduğumuz ortaya çıktı. New York gerçekten küçük bir dünya. Bir süre sohbet ettik. Onun bir sanat galerisi vardı, benim işim de sanat ve antika, yani-"

"Senin bir günlük tüccar olduğunu sanıyordum."

"Oh." Parmakları tekrar birbirine vurdu. "Bu daha çok hoşlandığım bir hobi. Aile mesleğim sanat ve antikacılık, dolayısıyla Jordan'la ortak bir ilgi alanımız olduğu için bir süre iş konuştuk, kartvizitlerimizi değiş tokuş ettik."

"Bunu takip ettin mi?"

"Takip etmek' mi?"

"Tekrar bağlanalım mı?"

"Banks Galerisi'ni - sanat dükkânını - ziyaret ettim ve bir şeyler içtik. Onun galerisi güncel sanat ve sanatçılara odaklanıyor, benim ilgi alanım ise daha eski eserler. Ama bir ya da iki kez bir şeyler içtik ya da onu bir partide görüp sohbet edebilirim."

"Hiç buradaki dairesine gittin mi?"

"Evet, aslında sanat koleksiyonunu görmek için ve doğal olarak ben de karşılık verdim. Sanatsever olabilirdik ama zevklerimiz aynı değildi."

"Pazartesi gecesi ortak arkadaşlarınız Thad ve Delvinia'nın verdiği partide miydiniz?"

"Hayır. Bunu kaçırdığım için üzgünüm. Yolculuğa çıkmıştım, ancak o akşam dönebildim ve kendimi toparlayıp partiye gidemeyecek kadar yorgundum."

"Yolculuk mu?"

"Kuzeye. New York Eyaleti'nden New England'a. Antikacılık - aslında sanırım daha çok bir otobüsçü tatili."

"Ne kadarlığına gittiniz?"

"Uzun bir hafta sonu tatili yaptım. Açıkçası biraz mola vermek istedim, bu yüzden kuzeye gittim." Ellerini iki yana açtı, parmaklarını birbirine vurdu. "Orada burada durup antika ve koleksiyon dükkanlarına bakmaktan başka gerçek bir planım yoktu. Genelde alışverişlerimizi ben yapmıyorum ama arada bir keşif yapıyorum. Antikalarımız ağırlıklı olarak Avrupa'dan geliyor, ancak Amerika'dan da alıp satıyoruz. Küçük bir dükkanda hangi hazineye rastlayacağınızı asla bilemezsiniz."

"Peki ya sen?"

"Neyi yaptım mı?"

"Herhangi bir hazinenin üzerinde tökezleyin."

"Bu sefer değil. Ama dediğim gibi, bu gerçekten de bir otobüs adamının tatiliydi. Şehirden uzaklaşmak için bir bahane."

"Ve Pazartesi akşamı döndünüz."

"Bu doğru. Saatin kaç olduğundan emin değilim. Bavulumu boşalttım, gevşemek için bir şeyler içtim."

"Peki sonra?"

Yer değiştirdi, hafifçe sinirlenmiş görünüyordu. "Sana tam olarak söyleyemem. Duş aldım, biraz dolaştım, hatırladığım kadarıyla biraz kitap okudum. Erken yattım. Uzaklaşmak çok güzel ama kendi yatağınız gibisi yok."

"Kimseyle konuştun mu, döndüğünü haber verdin mi? Siz yokken gelmiş olabilecek mesajlara cevap verdiniz mi?"

"Hayır. Daha önce de söylediğim gibi yorgundum. Tüm bunları neden bilmeniz gerektiğini gerçekten anlamıyorum."

"Jordan Banks Salı sabahı erken saatlerde öldürüldü."

"Evet, ben de öyle duydum. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Onu tanıyordunuz. Ortak arkadaşlarınızın verdiği bir partiden ayrıldıktan sonra öldürüldü. Bunlar bir cinayet soruşturmasında rutin sorulardır."

"Polis tarafından hiç sorgulanmadığım için bilemem." Ses tonu oldukça sakinleşmişti. "Dürüst olmak gerekirse

müdahaleci."

"Eminim öyledir. Hugo Markin'i tanıyor musun?"

"Hugo mu? Evet, onu ve karısı Delores'i tanıyorum." "Willimina Karson?"

"Onunla Jordan'la ilişkisi varken tanışmıştım. Onu tanıdığımı söyleyemem ama onunla tanıştım."

"Paul Rogan."

Eve'in gözlerinin içine baktı, parmak uçlarına dokundu.

"Hayır, bu tanıdık bir isim değil."

"Wayne Denby."

"Hiç sanmıyorum. Bir sürü insanla tanıştım." "Angelo Richie."

"Hayır, sanmıyorum. . . . bekle. Sanatçı. Onu ve çalışmalarını biliyorum. Daha yeni öldürüldü, değil mi? Bu çok trajik."

"Onun için," diye kabul etti Eve. "Yükselişe geçmeden önce onun eserlerini satın alan bir sanat koleksiyoncusu için bu, değerinin artması anlamına gelir. Öyle değil mi? Sanat ve antika işinde olan biri olarak konuşuyorum."

Tekrar yer değiştirdi. "Bu soğuk ve hesapçı bir bakış açısı."

"Ama doğru mu?"

"Evet, büyük ihtimalle." Parmakları birbirine vurdu, bakışları kızın omzunun üzerinden sabitlendi. "Bunun Jordan'ın cinayetiyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Banks'in dairesinde bir Richie figürü çalışması vardı."

"Öyle mi? Çalışmayı tanıyabileceğimden şüpheliyim. Ama Jordan'ın yeni yetişen bir sanatçının karakalem figür çalışması yüzünden öldürüldüğünü düşünmüyorsunuz herhalde."

Eve gülümsedi. "İnsanlar her türlü sebepten dolayı öldürür. Kumar oynar mısınız, Bay Iler?"

"Kumar mı? Ara sıra. Kim oynamaz ki?"

"Banks ile hiç kumar oynadın mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Teğmen, adamla son bir ya da iki yıl içinde birkaç kez karşılaştım. Yakın arkadaş değildik. Eğer

Hepsi bu, ben-"

"Sadece a çift Daha fazla. Sen var a
numara . ordudaki aile üyeleri."

Dudakları biraz titredi, gamzesi bir sinir bükülmüş gibi
titredi. "Ailemi mi araştırdın?"

"Standart prosedür, Bay Iler. Hizmetlerinden dolayı
minnettar olduğumu ve kardeşinizin kaybı için çok üzgün
olduğumu belirtmek isterim."

Omuzları gevşediğinde bile Eve onun gözlerinde gerçek
bir duygunun belirdiğini gördü. "Teşekkür ederim. Ailemizin
uzun hizmet geçmişiyle gurur duyuyoruz. Kardeşim, Terry . .
. Yüzbaşı Terrance James Iler hizmet için hayatını verdi."

"Seul'de görev yaptığı sırada üssüne yapılan bir terörist
saldırı. Dört yıl önceydi, değil mi?"

"Evet ve hâlâ dünkü kadar taze." Iler gözlerini kaçırdı.
"Ertesi hafta eve dönmesi gerekiyordu. Bana söyledi.
-Öldürülmeden sadece birkaç saat önce onunla konuştum,
Felicia'ya evlenme teklif etmeyi planlıyordu. Bu şansı hiç
bulamadı."

"Felicia?"

"Felicia Mortimer. Bir süredir birlikteydiler ve Terry bana
eve döndüğünde bir yüzük alıp ona evlenme teklif etmeyi
planladığını söylemişti. Eve hiç gelmedi."

Tekrar gözlerini kaçırırken boğazı düğümlendi. "O gün
hayat kurtardı. Başkalarını kurtarmak için hayatını verdi. O
bir kahramandı."

Bir elini kaldırdı. "Özür dilerim, hâlâ taze. Sanırım her
zaman da öyle olacak. Umarım şimdi bana izin verirsiniz."

O ayağa kalktığında Eve de ayağa kalktı. "Kaybınız için
tekrar üzgünüz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."
Kapıya doğru döndü ve durdu. "Neredeyse unutuyordum.
Uzun hafta sonunuz boyunca kaldığınız yerlerin isimlerini
bize verebilerseniz, bu konu kapanmış olur."

"Ne fark eder ki?"

"Raporumuz için." Onu inceledi, yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Tüm kutuları işaretliyor."

"Hiçbir fikrim yok. Sana daha önce de söyledim, belirli bir planım yoktu. Havaya girdiğimde durdum. New England tuhaf küçük B ve B'lerle doludur. İsimlerini hatırlayamıyorum."

"Sorun değil. Kâğıt üzerinde iziniz olacak -kredi kartı verileri."

Çenesi davul gibi gerildi. "Kredi ya da banka kartı kullanmadım. Nakit kullandım."

"Gerçekten mi? Harcamalar, vergiler için kayıt yok mu?"

"Bunun benim için gerçekten bir tatil olduğunu açıkladım -açıkça, sanırım-."

"Arabanız için bir şarj istasyonunda, yolda yemek yerken?" "Nakit. Jordan'ın Salı sabahı öldürüldüğünü söylediniz. Ne?"

Hafta sonu kaldığım ya da yediğim yer ya da bunların herhangi birinin bununla bir ilgisi var mı?"

"Gevşek uçlar beni rahatsız ediyor. Eğer duraklarınızdan birini hatırlarsanız, bana haber verin. O yarım kalmış işi tamamlayacağım. Tekrar teşekkür ederim."

Eve, Peabody ile birlikte asansöre doğru yürüdü. "Akıllı olan o değil."

Peabody, "Hayır, öyle değil," diye kabul etti. "Bunların çoğunu muhtemelen aynada prova etti."

"Aşırı prova yapmış. Ve o gerçekten iyi değil"

-Bu da ne-ad lib. Başlangıçta işbirliğini göstermek için çok fazla bilgi fışkırdı. Sanatsever dostunun öldürülmesinden duyduğu üzüntüyü bir kez bile dile getirmedi. Bununla ilgili hiçbir soru sormadı. Sosyopatlıktan geliyor, ilişki kuramıyor."

"Gushing haklı. Banks'in dairesindeki Richie'nin kömür olduğunu nereden biliyordu?"

Eve gülümsedi ve Peabody'ye bir parmak salladı. "Bang. "Evet, Jordan'ın dairesinde bir Richie gördüm" demiyor. "Evet, evet, Jordan bir kömürü olduğundan bahsetmişti" demiyor.

Angelo Richie. Bunun yerine Richie'yi bulması bir dakika sürmüş gibi davranıyor, sonra da Banks'le bağlantısını kurmuyor - kursa bile daha akıllıca. Ama Pazartesi gecesi daireden ne aldığını biliyor, o yüzden aklında bu var ve bunu ortaya çıkarıyor."

"Ondan sonra onu içeri atarsınız diye düşünmüştüm."

"Onu terletebilirim. Onu kırabiliriz. Ve onu on sekiz cinayet, zorla alıkoyma ve benzeri suçlardan içeri tıkabiliriz. Ama ortağına ihanet edip etmeyeceğini henüz bilmiyorum ve biz ikisini de istiyoruz."

"Onu çevirebiliriz."

Eve başını salladı. "Ortağa bağlı. Yapacağımız şey, Yüzbaşı Terrance Iler'in terör olayı sırasındaki komutanıyla temasa geçerken görüşmelere ara vermek. Terry'nin öldüğünden emin olalım."

"Tanrım, ölü kardeşinin ve ortağının ölmediğini mi düşünüyorsun?"

"Onaylayalım. Ve Felicity Mortimer ile irtibata geçmeliyiz. Belki orada sohbet ederiz. Bu yüzden bunu yapana kadar görüşmelere ara vermeliyiz."

Asansörden indi ve masaya doğru yürüdü. "Rhoda, kullanabileceğimiz bir ofis var mı?"

"Elbette, sadece bir dakika." Kulaklığına dokundu. "Adam, beş dakika masayı koru lütfen. Teşekkürler. Benimle gel," dedi Eve'e. "Ofisimi kullanabilirsin."

Geri dönerken yolu gösterdi ve küçük bir dinlenme odasının önünde durdu. "Bir şey ister misiniz?"

Düşüncelerini serin tutmak istediği için Eve soğuk içmeyi tercih etti. "Bir tüp Pepsi kullanabilirim."

"Dedektif?"

"Benim için de aynı, ama diyet."

"Şehriyeli tavuk çorbası çok güzel. Üç saatten fazladır buradasınız," dedi Rhoda. "Öğle yemeği molası vermeden."

Eve, "Roarke onayladı," diye yorum yaptı ve Rhoda'yı gülümsetti.

"Ofisim soldan ikinci. Ben çorba ve içecekleri getireyim."

20

Rhoda'nın çorba konusunda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

O yemek yerken Eve, Albay Xavier Unger'in izini sürdü ve uzun uzun sohbet etti, Peabody de Felicia Mortimer ile aynı Şeyi yaptı.

Eve konuşmasını bitirdiğinde arkasına yaslandı, gözlerini tavana dikti ve her Şeyi düşündü. Peabody'nin konuşmasını bitirdiğini duyunca tekrar doğruldu.

"Rapor."

"Felicia, Terry Almanya'da görevliyken onunla tanıştı ve o da yüksek lisans yapıyordu. Şu anda bir dilbilimci, BM tercümanı. Hemen anlaŐmıŐlar, ikisi de New Yorklu, ikisi de Almanya'da yaşıyor. ıkmaya baŐlamıŐlar. O kadar ciddileŐtiler ki, o izne çıkana kadar eve gelmeyi erteledi. Her iki tarafta da aileyle tanışma zamanı. Uzun mesafeli bir ilişki ama devam etti. Adam Güney Kore'ye atandı. Tokyo'da dinlenirken iki kez buluŐtular, izinli olarak eve geldiğinde daha fazla zamanı oldu. Evet diyebilirdi."

"İzlenimler."

"Onu seviyordu, kendisini askeri bir eş haline getirebilirdi ve ailesinden uzakta sağlam bir temel oluŐturacaklarını düşünüyordu. Onlardan hoşlanıyordu, özellikle de annesinden. Babasını çok kontrolcü, duygusal olarak

Terry'nin anlattığına göre, ondan her zaman hizmet etmesi beklenirmiş."

"Başka bir ikinci oğul olayı mı?"

"Belki. Sayılır. Ağabeyinin -bizim adamımız- çocukken atletik ya da sert olmadığını, Terry'nin ise öyle olduğunu söyledi. Büyük kardeş biraz zayıfmış ama küçük kardeşine karşı çok korumacıymış. Ona hikayeler okurmuş."

"Öyle mi?"

"Evet. Terry Iler ağabeyinden neredeyse on yaş küçüktü. Ailesi çok seyahat ettiği için dadıları, çalışanları ve ağabeyi vardı. Görünüşe göre Iler ağabeylik işini ciddiye almış. Terry de beklendiği için hizmete girmiş ama Felicia'ya göre orada başarılı olmuş. Orada yerini bulmuş. Eski kardeşler grubu, kız kardeşler de var. Orduyu çok sevmiş, dört yıl içinde yüzbaşı olmuş. Öldürüldüğünde tüm dünyasının yıkıldığını söylüyor. Ondan sonra ailesiyle daha çok vakit geçirmiş. O ve Iler birbirlerine yaslandılar. Yas terapisine gitmiş, yavaş yavaş terapiden çıkmış.

"O öldükten yaklaşık üç yıl sonra biriyle tanıştı. Geçen yaz evlendiler."

"Bir tetikleyici var. Sürtük, kahraman kardeşinin anısını onurlandırmıyor. Bir hayat kurmaya karar verdi."

"O bir anı mı?" Peabody sordu.

"Evet. Komutanı sadece teyit etmekle kalmamış -DNA-Kaptan Iler'in yaralıları güvenli bir yere çektiğini görmüş, Iler daha fazlası için geri koşmadan önce. İkinci patlama onu öldürmüştü. Komutan bu konuda sağlam bir görgü tanığı."

"Yani kahraman ölü kardeş ortak değil."

"Hayır, ama ortağınız asker. Aralarındaki bağlantı, bağ bu. Iler zayıf biri ve sandığı kadar akıllı ya da zeki değil. Parası var, sanattan anlıyor, piyasayı içinde oynayacak kadar biliyor ama hiç çatışmaya girmemiş, hiç eğitim almamış, hiç operasyona katılmamış. Ortağın

Bu işin sonu. Ortağı patlayıcıları biliyor. Kardeşi bir patlamada öldü ve üsse yapılan saldırının hedefi personelin yanı sıra mühimmattı. Saldırıda ölen ya da yaralanan pek çok kadın ve erkek yıkım ve patlayıcı eğitimi almıştı."

"Kardeşler grubu."

"Bugünün keskin Peabody'si sensin. Kardeşimin kardeşi benim kardeşim. Bu ikisini bir araya getiren şey; açgözlülük, kâr, kumar. Ama şimdi daha fazlası var. Kederli kardeş ile sık sık ortalıkta olmayan, kontrolcü baba."

"Eğer baba kontrol etmemiş ve beklememiş olsaydı, belki de erkek kardeş orduya katılıp ölmezdi."

"O zili çalmaya devam et. Çocuğun kaybından baba sorumludur. Anne korumak için arada durmuyor. Baba çocuğu için canını verecek mi? Bunu öğrenelim. Ve, hey, bundan biraz para da kazanabiliriz."

Saati kontrol etti. "Bunu Mira'yla konuşmak istiyorum. Bana bunu ayarla, sonra da şu görüşmeleri yapalım."

"İler elimizde."

"Şimdi değerli puanlarınızı kaybettiniz. Ortak burada, listede, binada olabilir."

Peabody kaşlarını çattı. "Bunu hiç düşünmemiştim." "Yarı yarıya. Sonuna kadar gitmeliyiz."

"İler'i sinirlendirdin, Dallas, hafta sonunu zorluyorsun."

"Onu sinirlendirmek istedim. Eğer yeterince gergin olursa belki üç numarayı denemezler. Binanın dışını gözlüyorum. İçeride Rhoda ve ekibi var. Ben Rhoda'yla konuşurken Mira'yı bana ayarla ve polisin gözlerini açmasını sağla."

Dışarı çıktı, Rhoda'ya işaret etti. "Dışarıya bir gözetleme ekibi yerleştiriyorum."

Rhoda'nın adımlarında bir aksama olmadı, sadece başını salladı. "Kapıcılara ve güvenliğe haber veririm."

"Sen vardiyadan çıktığında yerine kim bakıyor?"

"Aaron Vogal gece müdürümüz."

"O da senin kadar iyi mi?"

Rhoda gülümsedi. "Onu ben eğittim. Mükemmeldir."

"Bana istikrarlı ve tedbirli biri lazım."

"İkisine de sahip olacaksın."

"Lucius Iler binadan ayrılırsa ya da bir ziyaretçisi olursa, bunu bilmem gerek. Derhal."

"Bay Iler," diye mırıldandı Rhoda. "Anlıyorum."

"Umarım yaparsın. Hiçbir şekilde yüzleşmeyecek ya da davranışlarınızı değiştirmeyeceksiniz. Onu kimin görmeye geldiğini bilmem gerekiyor." "Bay Iler var a sayı . Arkadaşlar, ve iş ortakları. Çoğunlukla evinin dışında çalışıyor, bu yüzden çok sayıda ziyaretçisi var."

"Erkek. Şu anda size bir yaş aralığı veremem. Size bir asker izlenimi verebilir, askeri eğitim almış."

"Bu biraz daraltıyor ama Bay Iler'in orduda olan ya da bulunmuş çok sayıda müşterisi, arkadaşı, bağlantısı var."

"Tamam." Eve ziyaretçi kayıtlarını tekrar incelemeye karar verdi. "Bu tanıma uyan biri bu gece onu ziyaret ederse, güvenlik gözetleme ekibine haber versin ve beni etiketlesin."

Hemen. I-Beklet " o dedi ne zaman onu 'link

Sinyal verdi.

Okunan çıktılar onu nefesinin altında küfrettirdi. "Şimdi olmaz, Nadine."

"Benden nefret etme."

"Beni kendinden nefret ettirme."

"Knight at Night'ta en iyi yeri kaptım." "Tebrikler. Git başımdan."

"Önümü kesmeyin! Ben gidiyorum, mesele bu. İstesem bile bu işten sıyrılamam. Herkes gibi benim de bir patronum var ve beni orada istiyor."

İçimi çok kötü bir his kaplamaya başladı. "Nereye? Knight New York'un dışında. Bunu biliyorum."

"Genellikle, evet. Ama bu hafta Hollywood dışında çünkü Oscar törenleri, Dallas. Benim de oraya gitmem gerekiyor. Servisi hızlandırmak ve otele bir gece eklemek zorunda kaldım."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Değilim ve özür dilerim. İçtenlikle çünkü burada sağlam bir arkadaşlık yapıyorsun ve şimdi daha fazlası var."

"Ne zaman?"

Yüzü biraz telaşlı olan Nadine bir an nefesini tuttu. "İki buçuk saat içinde kalkmamız gerekiyor. Özür dilerim!"

Eve gözlerini kapadı ve Rhoda ona bakarken başını eğerek hafifçe tezgâha vurdu.

"Dallas! Dallas!"

"Kapa çeneni bir dakika." Eve kendine birkaç kilo daha verdi, nefesini içine çekti. "Siktir."

"Biliyorum, biliyorum. Leonardo zaten orada ayarlamaları yapacak. Sadece toplanıp bir saat kırk beş dakika içinde mekikte olmaları gerekiyor. Özür dilerim, gerçekten. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ve eğer onu serbest bırakamazsan bu benim suçum, ama-"

"Orada olacaklar."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Size borçluyuz. Hepimiz sana borçluyuz."

"Sen lanet olası bir zıpçıktısın," diye tersledi Eve ve telefonu kapattı. "Özür dilerim," dedi Rhoda'ya.

"Hiçbir şey düşünme. Sana bir engelleyici getireyim mi?"

"Yeterince büyük bir tane yok." Peabody çıkarken Eve de Rhoda'nın ofisine doğru yürüdü.

"Yöneticisiyle biraz uğraşmak gerekti ama Mira otuzda, şahsen ya da 'link' aracılığıyla temiz."

"Güzel. Gitmen gerekiyor." "Mira ile konuşmak mı?"

"Hayır. Nadine'in iki buçuk saat içinde ayrılması gerekiyor. Senin bir saat kırk beş dakika içinde mekiğe

ulaşman gerekiyor."

"Ama yarın."

"Şimdi bugün. McNab yolda. Git." "Ama, ama, iler. Yapamam-"

"Yüzüme bak." Eve parmaklarını kendi gözlerine doğru uzattı. "Artık izinlisin. Defol git ki çalışabileyim. Bir kelime daha edersen, sadece bir kelime ve seni bedensel olarak dışarı atarım."

Peabody dudaklarını birbirine bastırdı, sonra kalbine bir yumruk indirdi.

"Evet, evet, çık dışarı. Meşgulüm."

Peabody kapıya doğru koştu ve aradaki mesafe ve adrenalin sayesinde Eve'den daha hızlı koşabileceğini düşünerek, "Teşekkürler patron!" diye seslendi. Devam etti.

"Rica ederim," diye mırıldandı ve kendini durduramadan Rhoda'nın masasını tekmeledi.

Önce Baxter'ı etiketledi.

"Sahadaki üçüncü görüşmeyi bitirmek üzereyim."

"Paketlediğinizde müdürün ofisine gelin.

Rhoda size gösterecek."

"En fazla on," dedi ve kapattı.

Bir nefes verdi, Roarke'ı etiketledi, Caro'yu yakaladı. "Merhaba, Teğmen."

"Caro, özür dilerim."

Şık ve her zaman verimli olan Caro sadece gülümsedi. "Hiç sorun değil. Şu anda bir toplantıda. Birkaç dakika içinde çıkması gerekiyor ama onunla hemen konuşmak isterseniz sizi her an bağlayabileceğini söyledi."

"Hemen değil. Ona söyleyebilirsen, müsait olduğunda, Peabody'nin programı değişti. Ayrılmak zorunda kaldı. Ben apartmandayım. Banks. İşler hareketleniyor. Fırsat bulduğunda bana ulaşabilir."

"Ben ilgileneceğim. Hepimiz Nadine için çabalıyoruz."

"Onu Doğu Nehri'nden çıkarmadıkları için şanslı. Teşekkürler."

Nefes alıp şakaklarını ovuşturarak bir indirme planı hazırlamaya başladı ve gelen sinyal üzerine tekrar bağlantısına sarıldı.

Albay, saldırı sırasında üste bulunan askeri personelin listesini istemişti.

Çok fazla askeri personel olduğunu düşündü. Ama kadınları, ölüleri ve aktif görevde olanları eleyebilirdi. Emekli olmuştur, diye düşündü. Ya da terhis edilmiş -onurlu ya da değil.

Baskın partner olarak Iler'den daha yaşlı olabileceğini düşündü. Ya da . . . Küçük kardeş. Hâlâ baskın, diye düşündü, ama aynı zamanda bir tür vekil.

Bağlantısındaki küçük ekrana, sonra da cömertçe boyutlandırılmış duvar ekranına gıpta ile baktı. Ve bir kez daha Rhoda'nın yanına gitti.

Baxter ve Trueheart ona katıldığında, bir fincan kahve içmiş ve eleme işleminin büyük bir kısmını tamamlayıp duvardaki ekranda göstermişti.

"Bu gerçek kahve," dedi Baxter. "Gerçek kokusunu alabiliyorum." "Rhoda'nın bir zulası vardı."

Kupaları doldururken Trueheart'a "Onunla evlenmelisin," dedi.

"Benim bir kızım var."

"Kız sende kalsın, Rhoda'yla evlen. İnanılmaz güçleri var."

"Eğer bunu halledebilirsek." Eve konuşurken çalışmaya devam etti.

"Şüphelilerimizin sanat ve finans yarısını Lucius Iler, 5005 numaralı dairede kısırdık."

"Onu yakaladın. Lanet olsun!" Baxter kupasını selamlamak için kaldırdı. "Peabody onu içeri mi çekiyor?"

"Hayır, o 5005'te. Binayı izleyen yumuşak giysili üniformalılar var ve ayrılmaya karar verirse diye lobide inanılmaz güçlere sahip Rhoda var. Peabody lanet Hollywood'a doğru yola çıktı."

"Öyle mi?" Trueheart'ın ciddi yüzü gülümsemeye başladı. "Yarın olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Şimdi değil. Otur.
Dinleyin." Onları çabucak
yakaladı.

"Ortağıyla temasa geçecektir," diye sözlerini tamamladı
Eve. "Bunu engellemenin bir yolu yok. Ortağı tavşan olabilir
ama sanmıyorum. O bir asker."

"Kimseyi geride bırakma." Baxter başıyla onayladı.

"Onlar kardeş, en azından Iler'in zihninde. Birlikte
gidiyorlar. Ekrandaki listede yer alan ortakların hepsinin
terör saldırısı sırasında üste olma olasılığı yüksek. Kadınları,
ölmüş olanları, aktif görevde olanları eledim. Aylardır bu işin
içindeler, yani ortağın aktif görevde olma ihtimali çok düşük.
Trueheart, şunu al. Bu isimleri sakınların listesiyle karşılaştır.
Eğer ikisi de burada yaşıyorsa-"

"Baxter, "Bu işi bitirip hamburger ve bira içmeye
gidebiliriz," diye sözlerini tamamladı.

"Şansımız yaver giderse ikisini de alacağım. Birazdan
Mira ile görüşmem var. Rhoda - ve onun inanılmaz güçlerini
kabul ediyorum - bunu burada ekranda yapabilmemiz için
ayarladı. Böylece daha sonra size aktarmak zorunda
kalmam."

"Belki onunla evlenirim," diye düşündü
Baxter. "Bunun için fazla akıllı."

"Yumuşak cazibem ve cinsel hünerlerimle kadınların
beyinlerinin üstesinden gelirim."

Trueheart çalışırken, "Gerçekten de öyle," diye
onayladı. "Bu bir beceri."

"Bu piçleri yakalayana kadar sakla. Roarke yolda geliyor."

"Peabody'nin dublörü."

"Trueheart çapraz kontrol yaparken, sen de elindekileri
bana ver."

Baxter nefes nefese kaldı. "Kaz yumurtası. Görüştüğümüz
hiç kimse uymuyor, hiç kimse patlamıyor."

"Eğer hamburger ve bira işine girmezsem, o işe geri döneceğiz. Ama biz askeri tarihe odaklanıyoruz. Ortak ismini değiştirebilirdi."

"Burada mı yaşıyor, yoksa sık sık İler'i görmeye mi geliyor? Rhoda." "Ve / veya gece müdürü, kapıcı. Yani gidiyorsun

şu anda ekranda olan listenin kimlik çekimlerini oluşturmak için." Saati kontrol etti. "Görüşmeden sonra."

* * *

Mira ekrandayken Eve verileri, izlenimleri, sonuçları gözden geçirdi, Mira ise Merkez'deki masasında oturmuş çayını yudumluyordu.

"Fiziksel olarak daha az becerikli olan ağabey, küçük kardeşiyle gurur duyuyor ve onu koruyordu," diye başladı Mira. "Ebeveynleri seyahat ederken ikisi de sık sık görevlilerin bakımına bırakılırdı; baba baskın bir figürdü, kontrol eden ve talep eden biriydi. Baba, kesinlikle İler'in zihninde sınırsız, özverili bir sevgi sunmuyordu ve aslında daha zayıf, atletik olmayan büyük oğluna karşı eleştirel, aşağılayıcı davranmış olabilir. Ona göre anne ise çocuklarına bakmak ve onları korumaktan ziyade kocasını ve belki de kendisini memnun etmeyi önemsiyordu."

"Kıskançlık mı? Aile odaklı ebeveynleri mi hedef alıyorsunuz?"

"Bu kesinlikle bir motivasyon kaynağı. Küçük kardeş büyüyor, beklendiği gibi asker oluyor. Yeni bağlar kuruyor, bir anlamda yeni kardeşler. Aşık oluyor, başka bir değişim. İler, kendi ilişkilerini kurmak yerine, kardeşini merkez olarak tutuyor. Çok gerçek bir düzeyde, kendisini sadece kardeşinin koruyucusu olarak değil, aynı zamanda onun baba figürü olarak görür. Ama bir kahraman olarak ölen kardeşini artık koruyamaz."

"Bir asker olarak," diye araya girdi Eve. "Çünkü babam öyle istedi."

"Evet. İler kendini suçlayamaz. Kendini suçlama

kapasitesi yok. Baba çocuğu korumalıydı, ama

onun yerine ölümüne neden oldu ve yaşamaya devam ediyor. Kardeşinin sevdiği kadın, kardeşiyle olan bağı, başka birini seçerek yoluna devam etti. Kadınlar zayıftır, hesapçıdır, sadakati yoktur. Hissedebildiği kadarıyla sadece çocuk için hissediyor. Sadakati ortağına, kardeşinin yerine geçen kişiye geçti."

"Partner, baskın olan, tüm bunları besler."

"Şüphesiz. Bırakalım da baba çocuğu koruyacağını kanıtlasın. Kazanç için kumar mı? Bu risk ikisini de besliyor. Iler, çocukken fiziksel olarak zayıftı. Kendini geliştirmek için çok çalışacağına inanıyorum. Fiziksel ve finansal olarak risk alan bir kumarbaz olurdu. Risk ve ödöl bağımlısı."

"Ortak, bir asker," diye devam etti Mira. "Risk ve şiddeti kabul etmek, gerekirse hayatını ortaya koymak üzere eğitilmiş. Saldırıdan kurtuldu ama hayranı olduğu ya da en azından saygı duyduğu bir adam kurtulamadı. Haklısın, daha genç olabilirdi. Her halükarda hala baskın. Ama Terrance Iler'in astı olacaktı. Sadece Yüzbaşı Iler değil, onun kaptanı."

"Adamlarının hayatından sorumludur. Bir babanın çocuğundan sorumlu olması gibi."

"Evet. Şiddeti seviyor, bundan hoşlanıyor. Başka bir bağımlılık." O sözlerini tamamlarken Roarke araya girdi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Beni gelişmelerden haberdar et," dedi Mira ona. "Onlardan birini ya da ikisini birden görüşmeye aldığınızda, gözlemleyeceğim."

"Yapacağım." Görüşmeyi sonlandırdı.

"Trueheart." "Kibrit yok, Teğmen."

Baxter, "İşte bira ve hamburgerler gidiyor," diye yakındı.

"Kimlik çekimlerini oluşturun. Hadi biraz yürüyelim," dedi Roarke'a.

Biraz hava almak istiyordu, hareket etmesi gerekiyordu ve Iler'in dışarı bakıp onu sokakta görmesini hiç umursamıyordu.

"Sosyopat bir katilden kira alıyorsunuz."

"Ah pekâlâ," diye karşılık verdi Roarke.

"Olur böyle şeyler." "Lucius Iler."

"Iler Antikaları mı?"

"İşte o. Onu tanıyor musun?"

"Hayır, ama yıllar içinde şirketten bir iki şey satın aldım."

"En büyük oğlum," diye söze başladı.

Şu anda caddenin karşısındaki şık bir çay dükkanında görev yapan Memur Carmichael ile irtibata geçecek kadar uzun süre ara verdi.

"Yukarıda, efendim. Birkaç kez terasa çıktı. Üzgün görünüyordu. Gündüz içki içiyor. En son çıktığında bir şeyler içti, çok konuştu. Biraz sakinleşmiş gibiydi."

"Devam et."

Roarke onunla birlikte binaya doğru yürüdü. "Kısacası, Iler on sekiz kişiyi öldürdü, iki aileyi terörize etti çünkü kendi ailesi ona yeterince sarılmadı, kardeşi başkalarını kurtarıırken öldü, kardeşinin evlenmeyi umduğu kadın hayatının geri kalanında yas tutmadı."

"Risk ve kumar bağımlılığı, açgözlülük ve çarpık kızgınlıklarını okşayan bir ortak ekleyin, evet. Hepsi bu kadar."

Roarke'ın paltosunun etekleri Mart rüzgârında savruldu; saçları rüzgârda uçtu. "İkisini de alaşağı edişinizi izlemek ve bunda bir rol oynamak büyük bir zevk olacak. Peabody neden bugün Kaliforniya'ya gidiyor?"

"Nadine. Angela Knight'ın Oscar haftası programında yer aldı ve her şeyi hızlandırmak zorunda kaldı."

"Bu Iler'i bulmanızdan önce miydi yoksa sonra mı oldu?"

"Sonra. Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Eve. "Ve bu binada iki çift polisin gözü üzerimdeyken beni öpmeyi aklından bile geçirme."

"Bu mesafeden düşüncelerimi okuyabileceklerinden şüpheliyim."

"Polislerin gözleri," diye tekrarladı ve bir süre daha gürültü ve rüzgârın içinde durdu.

"Peabody'niz olarak ne yapmamı istersiniz?"

"İlk söyleyeceğim şey, Rhoda'ya ne kadar ödediğinizi bilmiyorum ama büyük bir ikramiye alması gerektiği."

"Olmuş bilin."

"İşlerin nasıl gittiğine bağlı olarak, Baxter ve Trueheart'ın mülakatlara geri dönmesini istiyorum - sadece askeri geçmişlere odaklanarak değil. Sahte kimlik ve veri kullanıyor olabilir. Bunu halletmek için birkaç görüşme yapmam gerekecek. Ben buradayken, terörist saldırıdan çıkardığım isimler üzerinde tam kapsamlı bir çalışma başlatmanızı istiyorum."

"Bunu yapabilirim."

"Şu anda aynı isimle anılıyor olabilir ya da olmayabilir ama titrek bir şeyler aramalısınız. Belki şüpheli bir psikolojik değerlendirme, özellikle de saldırıdan sonra. Tıbbi terhisler, onursuzluklar."

"Patlayıcı eğitimi mi?"

"Mümkün. Bu yeteneklerini ve ilgisini saldırıdan sonra geliştirmiş olması da mümkün. Eğer evliyse -şüpheli, ama belki- boşanmış. Eğer çalışıyorsa, güvenlik işindedir, ya da benim en olası tahminim bu. Polis olabilir, lanet olsun, ama eğer oraya gittiye, eski polis çünkü bu çok zaman alıyor, ayrıca ikinci vuruş ilkinin üzerine çok sert geldi. Bir polis için çok fazla izin süresi, eğer hastalık ya da zor durum izni almadıysa. Sırf beni kızdırıyor diye polis olayını göz ardı etme."

"Yapmayacağım. İler'i içeri alıp terletme taktiğini reddettin mi?"

"Yine de olabilir. Önce kimlik çekimlerinden ve koşulardan ne elde edeceğimizi görelim."

Geri döndü ve masanın üzerinde gümüş saçlı bir adam buldu.

"Teğmen, efendim, Rhoda dedektiflerinizle birlikte ofisine döndü. Kimse Bay Iler'i ziyarete gelmedi."

"Güzel."

Ofiste Rhoda oturmuş ekranı incelerken Baxter her seferinde bir kimlik çekimi olmak üzere programlama işiyle uğraşıyordu. Eve ve Roarke içeri girdiğinde ayağa kalkmaya başladı, ama Roarke ona aşağı inmesini işaret etti.

Baxter ona "Acele etme," dedi. "Her gün bir sürü yüz görüyorsun. Unutma, eğer tanıdık gelen biri olursa, onu işaretleriz ve geri döneriz."

"O değil," dedi. Baxter bir sonrakine geçti.

"Ziyaretçi defteri mi?" Roarke sordu.

"Taşınabilir cihazda çapraz kontrol yapıyorum." Trueheart masanın arkasına oturdu. "Sadece tam isimleri değil, aynı baş harfleri, aynı adı veya soyadı kullananları da."

"Devam et," diye emretti Eve, sonra Rhoda'ya döndü. "Saç stilini, rengini değiştirmiş olabilir. Sakal bırakmış ya da tıraş olmuş olabilir."

İlk uzun turun sonunda Rhoda beş olası aday seçti.

"Bana başka birini hatırlattıkları için onları çıkardığımdan endişeleniyorum."

"Biraz ara ver," dedi Eve
ona. "Oh, ama ben-"

"Birkaç dakika ara verirsen daha taze dönersin. Baxter, Rhoda için biraz yumuşak cazibe ve kahve dağıt. Cinsel hünerini sakla."

"Bazen öylece geçip gidiyor. Kahveni nasıl alırsın, Olağanüstü Rhoda?"

"Siyah, teşekkürler. Elinde gerçek varken, neden üzerine ekleme yapasın ki?" "Tam benim tarzım bir kadın. Evli değilsin, değil mi?"

"Şu anda değil. Hepiniz beni sakinleştirmeye çalışıyorsunuz ve bunu takdir ediyorum. Neredeyse her gün temas halinde olduğumu bilmek

Bütün bunları yapan adamlardan biriyle?" Kahveyi kabul etti ve içti. "Bu sinir bozucu."

"Sinirleriniz bana sağlam görünüyor." Eve Roarke'a baktı. Oturmuş, PPC'si üzerinde çalışıyordu. Şimdiden beş olasılığı çalıştırıyor, diye düşündü.

Mükemmel bir Peabody oldu.

"Onları tekrar görmeme izin ver. Onu değil," dedi Rhoda ilk gösterilen olarak. "Şimdi fark ettim ki biraz -ve bu utanç verici- Galaxy Force'tan Scott Trevor'a benziyor."

"Galaxy Force'u izliyor musun?" Baxter parmağıyla Rhoda'yı işaret etti. "Bağımlıyım."

"Bir şeyler içip konuşmamız gerek. Ve sen haklısın. Scott Trevor'ın büyük kuzeni olabilir. Buna ne dersin?"

İnceledi, gözlerini kapattı, yeniden odaklandı. "Bunu tutabilir miyiz, ona geri dönebilir miyiz? Emin değilim."

"Sorun değil." Baxter bir sonrakine geçti.

"Sadece bir şey var ..." Gözlerini tekrar kapadı, sessizce oturdu, sonra açtı. "Oh. Oh, anlıyorum. Saçını kazıtmış. Kafasını kazıtmış ve bir şey var, başka bir şey, bir şey, burnunu bilmiyorum. Burnu artık daha ince. İnce ve düz - sanki kırılmış ve bu resimde kötü bir şekilde yerleştirilmiş gibi görünüyor. Genellikle güneşlik takar, hava karardıktan sonra geldiğinde bile, neredeyse her zaman takar. Bu Bay Nordon. Oliver Nordon. Bay Iler'i çoğunlukla akşamları ziyaret eder, bu yüzden onu o zaman göremem ama adını kayıtlarda görmüştüm. Gündüzleri geldiğinde de onu kendim temizledim. Bay Nordon."

"Buldum," dedi Trueheart. "Buldum onu. Çavuş Oliver Silverman, Seul'de Yüzbaşı Iler'in emrinde."

"Çavuş Oliver Silverman," diye devam etti Roarke, "saldırı sırasında otuz iki yaşındaydı. Bacağı kırık, gövdesinde ve kollarında ciddi yanıklar var. Şarapnel parçaları cinsel organına zarar vermiş, bu da kısmi ampütasyona ve protez takılmasına neden olmuş."

"Youch," diye mırıldandı Baxter.

"Hem tıbbi hem de psikiyatrik değerlendirmeler Silverman'ın onurlu bir şekilde taburcu edilmesi gerektiğine karar vermiştir."

"Orada başka bir şey var. Eğer içeride kalmak isteseydi, onu uygun görmedikleri srecede ona bir yer bulurlardı. Yaralı savaşçı."

Roarke Eve'e başını salladı. "Daha derine bakabilirim."

"Daha sonra. Silverman'ın güncel bir kimlik fotoğrafı var mı?" "Taburcu olduktan sonra izini kaybettiirdi."

Trueheart, "ok var, Teğmen," dedi. "Kaldırımlarda uyuyan pek çok kişi eski asker."

"Evet. Ama bu kaldırımda uyuyan biri değil. Nordon'ı alıştır," dedi Roarke'a.

"Ben. Oliver Nordon, otuz altı yaşında, serbest güvenlik danışmanı, konut ve ticari." Eve'e baktı. "İyi karar, Teğmen."

"Bana bir adres ver." "563

West Sixty-Third."

"Baxter, İler ve Silverman/Nordon için arama emri. Her iki yerde de arama ve el koyma. Reo'yu kullan, o hızlıdır. Trueheart, Silverman'ın beş dakika önceki adresinde dört kişilik bir polis ekibi istiyorum. elik yelekli."

"Evet, efendim."

"Bu noktaya iki üniformalı daha gelecek," diye ekledi. Elindeki telsizle konuşmaya başladı. "Feeney, gözler ve kulaklar, 563 West Sixty-Third. Daire numarası?" diye sordu Roarke'a.

PPC'sinden başını kaldırmadı. "Hayır. şehir evi, üç katlı."

"Bunu anladın mı?"

Feeney, "Ben sağır değilim," dedi.

"şüpheli veriler size geliyor . . ."

"şimdi," diye bitirdi Roarke.

"Silahlı olacak Feeney ve çok tehlikeli biri. Takımınız için tam vücut zırhı. Salazar'ı etiketliyorum. Patlayıcıları olacak."

"Ona dokunacağım."

"Arama emirleri hazır, üniformalılar yola çıktı. Bomba koklayıcılar, Feeney. Koklayıcılar temizleyene kadar kimse kapıyı açmayacak. Hedef bölgenin her iki tarafındaki ev ve işyerlerinin boşaltılmasını istiyorum. Baxter, durum!"

"Reo zorluyor."

Bağlantıyı onun elinden kaptı. "Daha hızlı, daha sert it." Ona geri fırlattı. "Burayı ele geçirdikten sonra senin yerinde olacağız."

Kapattı ve gözlerini ekrandaki görüntüye dikti.

"Şöyle olacak," dedi ve ardından iki yönlü operasyonun ana hatlarını çizdi.

"Harika biri," diye mırıldandı Rhoda.

Roarke sadece gülümsedi. "Öyle değil mi?"

"Emir geliyor. Baxter, Trueheart, yerlerinizi alın. Carmichael, Shelby, duyuyor musunuz?"

"Anlaşıldı."

"Roarke, benimle gel. Asansörlere ulaştıklarında Eve ona, "Ellinci kattaki bloğu alabilirsin, Rhoda," dedi. "Şimdilik sadece bu araba."

Kapılar kapanırken Rhoda, "İyi şanslar," diye seslendi.

"Bu bize çok fazla sorun çıkarmamalı. Ama asla bilemezsiniz."

"Endişelendiğiniz kişi Silverman ve ben de aynı fikirdeyim. Bu arada, Markin konusunda yanılmamışsın."

"Markin mi? O da mı bu işin içinde?"

"Bu değil, hayır. Karısının kişisel hesabından ve onun işinden zimmetine para geçirmiş. Güne bu kadar erken başladığımız için biraz araştırdım."

"Huh."

"Henüz fark etmedi ama edecek. Ya da muhasebecileri fark edecek. Bu şartlar altında ailesinin ondan boşanması konusunda biraz daha anlayışlı davranıp davranmayacağını merak ediyorum."

"Bunu aktarmak yerine onu kendim alaşağı etmek eğlenceli olabilir. Damak temizleyici gibi bir şey."

Iler'in dairesine doğru yürüdüler. Eve zili çaldı.

Bu kez sorgulama olmadığını fark etti. Kapatmıştı.

"Kontrol et, aç," dedi Eve.

Roarke bir cihaz çıkarıp kapının ve kilitlerin üzerinde gezdirdi. "Temiz. Patlayıcı yok."

Bunu konuşmak için gereken süreden daha kısa bir sürede kilitlerin arasından eriyip gitti. Iler bir bacağını teras duvarının üzerinden sallarken içeri girdiler.

Eve ileri atılırken sırttı, sonra tırmanma halatıyla hızlı bir inişe başladı. Sırtışını ona yöneltmiş, büyük bir sırt çantası ve çapraz bağlanmış ikinci bir ağır çantayla aşağı iniyordu.

Kaldırımı düştü. Etrafı polislerle çevriliydi. "İyi bir çağrı daha, Teğmen."

"Gitmeye hazır olmalıydı. Ortağına hafta sonu hakkında nasıl baskı yaptığımı anlattığında bir çift moron bile Banks'in cinayetini iki patlamayla ilişkilendirdiğimizi anlayabilirdi. Ve Iler'in söz konusu zaman için en boktan mazereti vardı."

Omuzlarını yuvarladı. "Biri gitti, biri kaldı."

21

Roarke, takımı takip edebilmek için araba kullanıyordu.

"Gözlerinizi ve kulaklarınızı şimdi alıyorum. Burası sıkı bir şekilde kilitlenmiş görünüyor-gizlilik ekranları devrede," dedi Feeney ona. "Ve şuraya bakın, bizi bazı filtrelerle engelleyeceğini sanıyor. Canına oku Callendar."

"Ona her türden veriyorum, Kaptan.

Yanıyor." "Koklayıcılar mı?" Eve talep etti.

"Şimdi koklamaya başlıyorum. Tamam, filtrelerden geçip önce gözlere bakacağız. Bir bodrum katı var, oradan başlayıp yukarı çıkacağız. Callendar, beni gururlandır. Ben koklayıcılarla konuşacağım."

"Bodrum temiz, Dallas. Yukarı çıkıyorum. Hey, McNab'in takla atabildiğini biliyor muydun?"

"Ne?"

"Kapıdan çıkarken üçlü yaptı - ilk seviye, orada kimse yok Hollywood için. Sekiz puan verdim, on üzerinden beş çünkü üçüncü katta biraz yalpaladı. İkinci kat temiz. Pazar günü Blue Line'da bir grup insan izleme partisi veriyoruz. Hedef temiz. Isı kaynağı yok. İnsan yok. Kötü adam yok. Üzgünüm.

"Sadece bu da değil," dedi Feeney EDD minibüsüne geri dönerken, "her yere kablo döşemiş."

"Anlaşıldı mı?" Eve talep etti.

"Evet, evet, temiziz. Salazar ve ekibi üzerinde çalışıyor. Tahmini varış süreniz nedir?"

Roarke minibüsün arkasına yanaştığında arabadan atlayarak, "Bu şimdi olabilir," dedi.

Patlamayla birlikte küfürler savurarak Salazar'ın barikatına doğru ilerledi. Roarke onu, barikatı delip geçmeden geri çekti.

"Ne yapacaksın?" Elini kızın koluna sıkıştırmaya devam etti.

Telsizini çıkardı. "Salazar! Durumunuz nedir?"

"Beşe beş. Dışarıda kalın," diye ekledi. "Kapılardaki ve pencerelerdeki bomları kapattık. Tuzak tellerini, flaş bombalarını kontrol ediyoruz."

"İçeri geliyorum."

"Bu olumsuz. Bu benim yetki alanım, Dallas. Yoluma çıkma, ekibimin dikkatini dağıtma. Bu bölgeyi temizlememiz gerekiyor."

"Haklısın." Minibüse doğru yürüdü. "Bana ne anlatabilirsin?"

"Büyük patlama, üçüncü katta. Yukarıda kimse yoktu," diye ekledi Callendar. "Ekip içeri girmiş, birinci katı temizlemiş ve ikinci kata çıkmıştı."

Eve bekledi, Salazar'ın işinin aceleye gelmeyeceğini biliyordu. Aval aval bakmaktan bıkmayan meraklıları, bir haberin kokusunu alan medya avcılarını görmezden gelerek volta attı.

"Baxter, git medyayla ilgilen. Onları geri püskürt ama çok sert olmasın. Silverman'ın başına bir şey gelirse onlara ihtiyacımız olabilir."

Salazar'ın dışarı çıkıp her şeyin yolunda olduğunu söylemesiyle birlikte itmeye başladı.

"Pislik herif her yeri baştan aşağı, ters yüz etmiş. Hepsini yakaladık. Patlayan zamanlayıcıydı. Görünüşe göre mekandaki tüm elektronik cihazları üçüncü kata yığmış ve patlayıcıları yerleştirmiş. İşte orada.

atölyesi vardı, o yüzden çoğu gitti. Yelekleri orada inşa etti."

Rüzgâra rağmen koruyucu giysisinin içinde kavrulan Salazar terini sildi. "Bana her yeri temizlemiş gibi geldi; boş kasa, yatak odasındaki dolapta tek bir çorap bile kalmamış. Yanında birkaç oyuncak götürdüğünü söyleyeceğim. Kalanlara bakacağız."

"Teşekkürler. Feeney, havaya uçurduğu şeye bir göz at, bakalım bir şey kurtarabilecek misin?"

"Bu bir numara olacak," diye yorumladı Salazar. "Bom üçüncü katın zemininde bir delik açtığına göre enkaz şu anda ikinci katta."

Eve beyaz duvarlı, dar bir fuayeye adım attı. Roarke'a, "Mülkün kime ait olduğunu öğren," dedi.

"İler yaklaşık bir yıl önce satın aldı. Kontrol ettim bile," dedi kadın ona bir bakış attığında. "Ayda iki yüz kira geliri ile bakım ve onarım için vergilerinden zarar ettiğini iddia ediyor. Bu civarda bu tür bir mülk için piyasanın o kadar altında ki gülünç."

Yaşam alanına geçti. "Silverman'ın kalacak bir yeri olsun diye burayı satın aldı, vergi memurları çok derine inmesin diye çok düşük bir kira ödedi."

"Kesinlikle."

Mekânı inceledi; aynı beyaz duvarlar, süssüz. Üzerinde biraz çalışılması gereken zeminler, pencerelerde parmaklıklar.

"Burada fazla zaman geçirmemiş," diye belirtti. "İki köhne sandalye, eski bir masa, perde yok, eşya yok ama çok toz var."

Boş yemek alanı, boş oturma alanı, düzenli kullanım belirtisi göstermeyen bir mutfak ve tuvalet odasından geçerek devam etti.

Yine de süpürgeleri her santimetreye gönderirdi.

Merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Bir yatak odasının tavanında yaklaşık altı ayak çapında bir delik açılmıştı. Kenarlarından yangın söndürücü damlıyordu. Duman ve kızarmış kablo kokan kömürleşmiş molozlar yerde yığınlar halinde duruyordu.

Feeney bok rengi kahverengi paltosuyla, Callendar da kalın çizgili paltosuyla aynı pozda durdular -elleri kalçalarında- ve kaşlarını çattilar.

"Bizim için biçilmiş kaftan, Kaptan."

"Bu bok yığınının bir şey çıkarırsak, mucize işçiler olacağız."

Eve izlerken birbirlerine baktılar ve sırttılar. "Bu mucizeler yaratacağın anlamına mı geliyor?" Eve sordu.

"Kolay olmayacak ve hızlı da olmayacak. Ama öğrenene kadar asla bilemezsin. Kendini şanslı hissediyor musun, Callendar?"

"Ben bir e-dick'im, Kaptan. Her sabah şanslı hissederek uyanıyorum."

"Şanslı ayaklarını kullanarak minibüse doğru yürü, oyuncaklarımızı ve aletlerimizi al. Bu bok yığınının laboratuvara taşımaları için birkaç adam çağırmadan önce yerinde tarayacağız."

Callendar dışarı fırladığında Eve'e baktı. "Çabuk değil," diye tekrarladı. "Kolay değil. Kızarmış, cehenneme dönmüş ve bastırıcı tıkanmış. Seni kullanabilirim," dedi Roarke'a.

"Şu anda o Peabody." Eve bok yığınınına baktı ve başını salladı. "Elinden geleni yap."

Kalan iki yatak odasından sadece ebeveyn odasında mobilya vardı.

Roarke'la birlikte içeri girerken, "Çavuş kişisel alanındaki her şeyi düzene sokmuş," dedi. "Yatak askeri hassasiyetle yapılmış." Roarke'la birlikte

tek komodinin çekmecesini. "Eğer burada bir şey saklıyorsa, onu almıştır."

Şifonyer yerine kullandığı ayak dolabını açtı. "Burada da aynı."

"Banyo pırıl pırıl temizlenmiş," dedi Roarke ona. "Makyaj masasında birkaç temizlik malzemesi, birkaç havlu, duşta kalıp sabun var, başka bir şey yok."

"Tuvalet malzemeleri, tıraş gibi şeyler için bir kit bulundurduğunu söyleyebilirim. Salazar dolap konusunda yanılmıyor," dedi Roarke ona katılırken. "Eminim bir çantası vardı, o yüzden onu aldı, başka ne istiyorsa aldı, kasayı boşalttı. Arkasında tek bir çorap bile bırakmayacak kadar akıllıca. Ama parmak izi bulacağız, saç. Etrafı temizleyecek zamanı olmamış."

"Mobilyalara ya da mobilyaların eksikliğine bakılırsa, muhtemelen çok az eşyası vardı."

"Uyu, duş al, giyin." Eve odada daireler çizdi. "Plan yap, planla, kaçmaya hazır ol. Ne tür havlular?"

Roarke ona gülümsedi. "Organik pamuk."

"Yatak çarşafı da öyle. Böylece güzel şeylerin kıymetini bilmeyi öğrendi."

Dışarı çıktı ve kalktı.

Duman ve yangın söndürücüler üçüncü kattaki havayı hâlâ kokutuyordu. Yerdeki delikten Feeney'nin Callendar'ı beklerken moloz yığınının etrafında döndüğü yere bakabiliyordu. Beyaz duvarlarda siyah çizgiler vardı ve uçan şarapneller duvarlarda bazı delikler açmıştı.

"Burası onun iniydi, burada yaşıyordu." Bir tezgâhın kalıntılarına doğru ilerledi, çömeldi. "Sağlam bir tane, çok iyi bir tane. Organik pamuk gibi. Buna dayanamadım, ya da patlayıp duvarlara saplanan o mengenelere. Yine de aletlerin ve malzemelerin çoğunu aldım. Bazıları hâlâ burada, Salazar için."

Roarke, "Bombalarını burada yaptı," diye onayladı. "Ve onlarla birlikte yaşadı. Büyük duvar ekranı, iyi deri kanepeler ve sandalye - ya da şimdi onlardan geriye kalanlar. Bu bir zamanlar son model bir klima ve buzdolabıydı."

Bir şişe aldı; kırıkta ama paramparça değildi. "Yirmi yıllık viski. Karışimsız. Bu daha iyi bir şey."

"İler'i titreyerek bırakıyorum. Silverman'ı arıyor, paniklemiş. Silverman onu sakinleştirir. Yapacağımız şey şu. İler'in ona toparlanması, patlayıcıları yerleştirmesi ve ortalığı boşaltması için yeterli zamanı vermesini sağlar. İler de toparlanır. İkisi de İler'i gözetim altında tutacağımı anlayacak kadar zeki değil ama kaçtığını kimsenin bilmesini istemeyecek kadar da akıllılar. Biraz zamana ihtiyaçları var, bu yüzden çok akıllıca davranacak ve sokağa inişini geciktirecek."

"Bu da her halükarda aptalca bir hareket."

"Evet, ama o bir ahmak ve Silverman da pek akıllı değil. İler'in birkaç saat daha beklemesi daha akıllıca olurdu. Mesela sabah ikiye kadar bekler, sonra da kışını Silverman'ın onu siyah panelvanla beklediği sokağa bırakırdı."

"Özel bir mekik ayarlamışsın," diye devam etti Roarke. "İniyorsun, gidiyorsun, kazancını iade edilmeyeceğin bir yere götürüyorsun - ki bunu işin en başında ayarlamış olman gerekirdi."

"Akıllıca değil ama on sekiz ölü var ve ben hâlâ sadece bir tanesini yakalayabildim." Yerdeki deliğe doğru geri adım attı. "Feeney!"

"Yo!"

"İler'e geri dönüyorum. Ekipmanını havaya uçurmadı ve profesyonel değil. Bir iz bırakmış olabilir."

"Bu bok yığınının tarayacağız. Bunun için gelen adamlarım var. İşimiz bittiğinde hemen arkanızda olacağız."

"Yeterince iyi." Eve doğruldu ve bir kez daha etrafına bakındı. "O ize ihtiyacımız var," dedi Roarke'a. "Çünkü burada ya da Silverman'ın çalıştığı ve yaşadığı herhangi bir yerde intihar yeleği kalıntısı göremiyorum. Bir tane daha hazırlamış ya da hazırlamış olmalı. Onu yanında götürdü."

Roarke, "Ortağını kaybetti," diye belirtti.

"Bu onu durdurmayacak. Ve Iler olmadan, bir sonraki hedefin karısını ve çocuğunu öldürmesini engelleyecek hiçbir şey yok." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

"Mekana dinleme cihazı yerleştirdi, bazılarımızı havaya uçurmayı umuyordu. Başarısız oldu. Verilerini havaya uçurdu ama bundan bir şey çıkarabiliriz. Sonunda. Iler ile bir buluşma noktası olmalı. Bir zaman ve yer, ama Iler gelmedi. Iler'in elimizde olduğunu biliyor olmalı."

"O zaman kaçmaya daha meyilliyim."

"Hayır, hayır, hayır. Bitirmeye daha meyilli. O uçucu. Neden bütün evi havaya uçurmak için zaman harcasın ki? Yüzde doksanını kullanmadı ama Salazar baştan aşağıya kablolu olduğunu söyledi. Sadece verilerini, kayıtlarını patlatması gerekiyordu."

"O bir deli."

"O bir deli ve kardeşinin kardeşi de kafeste. Bu da paranın en azından bir kısmına erişimin tehlikede olduğu anlamına gelebilir. Para, Iler'in alanı. Onu yakaladığımızda Iler'in üzerinde tablo, yarım milyon nakit para ve üç hesabın kodları ve kimlikleri vardı.

"Bu işi bitirmeli, en azından bir sonrakini yapmalı. Nakit gir, nakit çık. Bak, sonuçta bunu bölüşmek zorundayız. Iler'e gidip o izi bulmak için ne yapabileceğine bakmanı istiyorum. Birkaç saat daha terlemesine izin vermek istedim ama onu çalıştırmaya başlamalıyım. Onu kutuya sokmam lazım."

"Pekala. Feeney ile gideceğim."

"Teşekkürler. İrtibatı

koparmayacağım."

Aşağıya doğru koşarken, 'link'i bir mesaj gönderdi.

Peabody, diye not etti ve hareket halindeyken taradı.

Buradayız ve çoktan eski sevgiliye mag. Ama b i l m e k istiyoruz, sadece bilmek zorundayız. Onları aldınız mı?

Eve hızlı ve kısa cevap verdi. Iler kafeste, kutuya girmek üzere. Ortağın kimliğini belirledik, onu yakalamaya çalışıyoruz. Detaylar için çok meşgulüm.

Peabody'nin cevabı saniyeler içinde geldi. Iler'i bir dal gibi kıracaksın. İki numara çantada keklik olduğunda bana haber ver.

Eve linkini cebine soktu ve Iler'i bir dal gibi kırmaya hazırlandı.

* * *

Avukat tutmuştu ama kadın bunu bekliyordu. Yüksek ücretli ceza avukatı Richard Singa'nın onunla daha önce de karşı karşıya geldiğini biliyordu.

Iler, Baxter ile görüşmeye girdiğinde sessiz ve kendini beğenmiş bir şekilde oturuyordu.

"Kayıtlara geçsin. Dallas, Teğmen Eve ve Baxter, Dedektif David, Iler, Lucius ve avukatıyla H-32019, H-32024, H-32029 sayılı dava dosyaları ve ilgili konular hakkında görüşmeye giriyor."

Oturdu, ellerini dava dosyalarının üzerinde kavuşturdu. "Bay Iler, haklarınız size okundu mu?"

Singa parmağını kaldırdı. "Müvekkilimin uygun şekilde Mirandize edildiğini kabul ediyoruz."

"Bay Iler, birinci derece cinayet için komplo kurmakla suçlanıyorsunuz, on sekiz suçlama, fiziksel zarar vermek için patlayıcı madde bulundurmak ve kullanma niyeti, zorla alıkoyma, altı suçlama, saldırıya yardım etmek, dört suçlama, reşit olmayan birini tehlikeye atmak, iki suçlama ve çeşitli dolandırıcılık, vergi kaçakçılığı, haneye tecavüz suçlamaları-"

"Teğmen." Singa şimdi iki elini kaldırmış, geniş burnunun üzerinden kara gözlerle ona bakıyordu. "Açıkçası müvekkilim sadece tüm suçlamaları reddetmekle kalmıyor, aynı zamanda hepimizin bildiği gibi, hiçbir yerde

Quantum merkezindeki ya da Salon galerisindeki trajedilerin yaşandığı yerin yakınında. Ve kocanızın apartmanındaki güvenliğin de açıkça gösterdiği gibi, Jordan Banks'in öldürüldüğü gece kendi evinden ayrılmamıştır. Bu nedenle, bu saçmalıkta vazgeçmemiz konusunda ısrar etmek zorundayım."

"Müvekkiliniz tutuklanmaktan hangi yöntemle kaçmaya çalıştığını size bildirdi mi?"

Singa'nın bakışları doğrudan ve tarafsız kaldı. "Müvekkilimin tırmanma ve kayış bağlama pratiği söz konusu yerde akıllıca olmasa da, bunun bir kaçma girişimi olduğuna dair elinizde hiçbir kanıt yok. Bay Iler'in herhangi bir suç işlemediği için tutuklanmayı beklemek için bir nedeni yoktu."

"Banks'in dairesinden çaldığı sanat eserleri onun elindeydi."

"Müvekkilim söz konusu sanat eserini Mr. Bankalar."

"Yani satın alma işlemi için bir makbuz verecek mi?"

"Nakit anlaşması," dedi Singa yumuşak bir sesle, "arkadaşlar arasında." "Peki arkadaşlar arasındaki bu nakit anlaşması ne zaman yapıldı?" "Birkaç hafta önce."

"Bu saçmalık. Söz konusu sanat eserini cinayetle önceki akşam Banks'in duvarında bizzat gördüm."

Singa tereddüt etti; gözlerinde belli belirsiz bir titreşim vardı. "Figür çalışmalarında uzman mısınız, Komiser? Angelo Richie'nin çalışmalarında? Aksi takdirde birini diğeriyle karıştırmak çok kolay."

"Her ikisi konusunda da uzman olan bir tanığım var. İşte bu kadar. Müvekkiliniz tutuklandığı sırada üzerinde yarım milyon nakit para, pasaportu, numaralı hesapların şifreleri, kıyafetleri ve diğer kişisel eşyaları vardı."

"Nakit para ve pasaport taşımak yasalara aykırı değil. Kodlar ve hesaplara gelince, belki de müvekkilimin -pek çok kişinin yaptığı gibi- sistemle oynamaya çalıştığını iddia edeceğiz. Bu tür konular gri bir alanda yer alır."

vergi ve/veya para cezalarının uygulanmasına izin verilecektir."

Bunun üzerine Baxter sırtarak doğrudan Iler'e baktı. "Buradaki takım elbisen sana biriktirdiğin paranın yüzde yetmişini kaybedeceğini ve muhtemelen beyaz yakalı bir kafeste biraz zaman geçireceğini mi söylüyor?"

Iler Singa'ya doğru döndüğünde kendini beğenmiş bakışları kayboldu. Singa, Iler'e "Bunu daha sonra tartışırız," dedi. "Şimdilik, biz

Bu yanlış ve zarar verici suçlamaların düşürülmesinde tekrar ısrar ediyorum." "Yapmayacağım-"

Singa, Iler'e "Sonra," diye çıkıştı ve Eve kendi bombasını patlatmak için uygun zamanı seçti.

"Çavuş Oliver Silverman." Iler'in yüzündeki renk kaybolurken bir süre bekledi. "Aka Oliver Nordon. Onu satın aldığınız yeri zaten ziyaret ettik. Ayda birkaç yüz kira karşılığında burayı ona verdiğinizde göre iyi dost olmalısınız."

"Nasıl yaptın-bilmiyorum-"

"Sessiz ol." Singa şimdi bir elini Iler'in koluna sıkıştırdı.

"On sekiz kişi, Iler. On sekiz kişi. Çünkü tek kişi başkalarını kurtarmak için canını verdiğini önemsiyormuş gibi yapma kapasitesine sahiptiniz. Çünkü siz onun anısını kâr etmek, biraz eğlenmek ve bir tür çarpık ödeşme için kullanmayı seçtiniz. Bu intikamı almak, bu kârı elde etmek için sevgi dolu babaları kullanmak kimin fikriydi? Sizin mi yoksa Silverman'ın mı? Bu önemli olabilir. Avukatınız bunun sizin için ne kadar zor olacağını söyleyecektir."

"Müvekkilim sessiz kalma ve avukat tutma hakkını kullanmıştır."

"Evet. Kim bu Sonraki, Iler? Ne? AİLE yaptı sen ve Silverman'ın sıradaki planı ne?"

"Seninle konuşmak zorunda değilim. Bunun sona ermesini istiyorum," dedi Singa'ya.

"Bana adını söyle." Eve ileri atıldı. "Şu anda Silverman'ın evini tarayan, sizinkini tarayan adamlarımız var. İnan bana, onu bulacağız. Seni paketleyip gezegen dışında beton bir kafese atacağız."

Yüzündeki tüm renkler soldu ve gözleri irileşip cam gibi oldu. "Hayır, yapmayacaksın. Yapamayacaksın. Bunların hiçbirini kanıtlayamazsınız. Biz orada değildik."

"Konuşmayı kes, Lucius. Müvekkilime danışmam gerek."

"İstediğin kadar danış, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Off-

gezegeni, hayatının geri kalanı."

"Şuna bakın." Baxter, Eve ile birlikte ayağa kalkarken güldü. "Bir anlaşma yapabileceğini düşünmeye başladı. On sekiz kişi öldü ve parası olduğu için bunu halledebileceğini düşünüyor." "IRS'in çoğunu alacağını düşündüğü kadar çok değil. Zaten parası bitmek üzere. Sen Bunu biliyor musun, Singa? Avansını önden alsan iyi olur."

"Peki ya müvekkiliniz?" Baxter ekledi. "Yanına yalıtımlı don alsa iyi olur. Bu gezegen dışı kafesler soğuk, bebeğim. Çok soğuklar."

"Görüşme duraklatıldı. Kayıt kapalı."

Onlar dışarı çıkarken, Mira Gözlem'den çıktı.

"'Gezegen dışı' dediğinde yüzünü gördün mü Teğmen?" "Evet."

"Bunu kullanabiliriz. Bunu çekiçleyebiliriz."

"Katılıyorum," dedi Mira onlara katılırken. "Cezalandırılacağına inanmıyor. Hiçbir şey olmayacağına inanıyor ama gezegen dışında bir yere kapatılma düşüncesi bile onu korkutuyor. Bu bir kaldıraç."

"Evet ve onu kullanacağız. Singa onu sıkıştırarak, susturacak. Silverman'dan haberi yoktu ama şimdi Iler'den bunu öğreniyor."

Uzaklaştı, geri döndü. "Ve ne yapacak biliyor musun? Silverman'ın müvekkilini zorladığını, ona yalan söylediğini, onu zorladığını, tehdit ettiğini söylemeye başlayacak."

"Siktir et."

Adım atarken Baxter'a başını salladı. "Evet, siktir et, ama yapacağı şey bu. İşi uzatacak, bir anlaşma için uğraşacak ve dokunulmazlıkla başlayacak -Evet, siktir et o tarafı," dedi Baxter daha söyleyemedi. "Belki başka bir yol bulabilirim. Başka bir kaldıracım var."

"Baxter, IRS'de pislik olmayan, yumruk atabilen birini tanıyor musun?"

"Birini tanıyor olabilirim."

"Etiketle onu."

"O."

"Tabii ki o. O karanlık hesapların tokatlanmasını istiyorum. Ve şu anda cinayet komplosu vs. ile suçlandığı göz önüne alındığında, her şeyi dondurabilirler. IRS soruşturmasını tamamlayana kadar fonlara erişim yok, falan filan."

"İşe yarayabilir."

"Basmam gereken bir düğme daha var."

* * *

* * *

O başka bir düğmeye basarken Roarke, Feeney ve Callendar'la birlikte çalıştı.

Feeney, "Herifin kendi dükkânını açacak kadar elektroniği var," diye yakındı.

"Eğer şerefsizin teki olmasaydı, bu onu sevmemi sağlayabilirdi." Callendar çalışırken sallanıyordu.

"Pisliğin teki," diye onayladı Roarke, "ama yeterince zeki ya da paranoyak biri, her lanet şeyde filtreler ve arıza emniyetleri var. Bunu laboratuarda yapsak daha iyi olur, çünkü bir şey bulsak bile buradan tarama ve şifre çözme işlemi saatler sürer ve bu da parça parça olur."

Feeney derin bir nefes aldı. "Bu konuda haklısın. Onu Merkez'e çekeceğiz."

Roarke, "Benim laboratuvarım daha yakın," diye işaret edince Feeney çenesini ovuşturdu.

"Bu konuda da haklısın. Yine de Silverman'ın evinden gelen o bok yığının ve yanında getirdiği taşınabilir eşyaları incelememiz gerekiyor."

"Paylaşalım mı, Kaptan?"

Feeney Callendar'a homurdandı. "Evet, kahretsin. Bunları kaçırmaktan nefret ediyorum ama böyle yapmamız gerekiyor. Birkaç adam göndereceğim, bunları toplayıp kaydedecekler ve laboratuvarınıza taşıyacaklar. Sen bunu al, ben ve adamım da geri kalanıyla birlikte Merkez'e gidelim."

"Kızım, Feeney. Sana sürekli söylüyorum, ben lanet olası bir kızım." "Erkek, kız, ne fark eder?"

"Erkek, penis. Kız, vajina."

Feeney'nin kulaklarının ucu pembeleşti. "Başlama yine. Bir e-adam e-adamdır, ne iş yaparsa yapsın."

Feeney telsizini çıkardı, pembe uçlu kulaklarıyla uzaklaşarak telsizi çalıştırdı.

Callendar Roarke'a, "Onun adamlarından biri olmak umurumda değil," dedi. "Sadece onunla uğraşmak, kamburlaşmasını izlemek hoşuma gidiyor." Tüm elektronik eşyaları çıkarıp yerleştirdikleri oturma alanına baktı. "Çok fazla."

"Kolay olursa daha az eğlenceli olur."

"Doğruca yukarı." Yumruğunu çarpmak için uzattı. "Acaba Dallas hâlâ eğleniyor mu?"

Eve, düğmeye basmasının sonuçlarını beklerken kahvesini yudumladı. Pencereden dışarı bakıp akşamın geceye doğru ilerleyişini izlerken zaman kaybettiğini düşündü. Tüm bunlar, müvekkili bir sosyopat olan pahalı bir avukatın bir tür galibiyet elde etmek için şapkadaki her numarayı oynaması, sahadaki her kaçamağı kullanması yüzünden oluyordu.

Baxter içeri girdi, AC'yi işaret etti ve başını salladı. "Önce iyi haber. IRS'deki arkadaşım Iler'le çok ama çok ilgileniyor ve tam da istediğin şeyi yapmak için sistemdeki evrakları, yasal alanları zorluyor. Her şeyi dondurun."

"Kötü olan ne?"

"Singa bu gece için fişi çekti. Müvekkili çok yorgun, görüşmeye devam etmeden önce tam sekiz saat dinlenmesi gerekiyor."

"Lanet olsun. Bunun olacağını biliyordum ama lanet olsun."

"Kötünün içinde iyi haber olabilir mi? Singa mutlu görünmüyordu. Aslında, oldukça sinirli görünüyordu."

"Yeterince iyi değil." Hayal kırıklığına uğramış bir halde masasına hızlı bir tekme attı. "Şu anda kendi müfettişlerini devreye sokuyor ve onlar da Silverman hakkında bilgi toplamaya çalışacaklar. Iler'in işini bitirmek için eline geçen her şeyi kullanacak ya da kullanmaya çalışacak. Silverman, Argen-lanet-tina'ya doğru yola çıkmış olabilir."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Bence çok daha kötüsü."

Sinyal vermesini isteyerek masa bağlantısına baktı.

"Belki, belki içeri girebilirim. Ama Iler'i gece için kilitlediyse, sabaha kadar içeri giremem. Sekiz saat. Olur. Bir saniye bile fazla değil. Git Trueheart'ı getir, yiyecek bir şeyler al ya da her neyse. Eve git. IRS'in eteğiyle irtibatta kal, bir hareket olursa haber ver. Dört yüz gibi burada ol. Onu dört buçukta kutuya geri koyacağız."

Baxter sırtıttı. "Bu çok iğrenç. Hoşuma gitti. Sen de mi gidiyorsun?"

"Geri dönüş için bekliyorum. Eğer bu işe yararsa, Iler'i beş yüz farkla geçeceğiz." Tekrar karanlığa baktı. "Umarım çok yakında olur."

* * *

En azından eve vardığında Summerset'le uğraşmak zorunda kalmamıştı. Roarke, Iler'in elektronik cihazlarını laboratuvarında halledeceğini mesajla bildirdiğinde, paltosunu tırabzanın üzerinden atıp doğruca yukarı çıktı.

İşte oradaydı, tam çalışma modundaydı. Siyah bir kazak giymiş, kollarını dirseklerinin üzerine kadar çekmişti. İnce deriden bir şerit saçlarını kısa bir kuyruk şeklinde arkadan bağlamıştı.

Iler'in çok sayıdaki e-oyuncaklarının dizilişinde bir mantık ve düzen olduğunu varsayıyordu, tıpkı Roarke'ın çoklu duvar ekranlarında dönen kodlar, görüntüler ve semboller için de aynı şeyi varsayması gibi.

Kedi tüm bunları büyüleyici buluyordu, ya da öyle görünüyordu, bir tabureye çömelip izlerken. Eve içeri girdiğinde iki renkli gözleriyle ona bir bakış attı, sonra da akşamki eğlencesine geri döndü.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Aslında oldukça fazla." Roarke ekranları kaydırarak, tuşlara ve kontrollere dokunarak çalışmaya devam etti. "Onu vergi kaçakçılığından yakalayacaksın. Bazı dosyaları karıştırdım, bunu görmeye yetecek kadarını buldum, sonra da şu anda önceliğiniz olmadığı için devam ettim."

"Değil, ama yine de."

"İçeriden öğrenenlerin ticareti de öyle ve orada Hugo Markin ile eşleşmesi size ilginç gelebilir."

"Biliyorum, ama."

"Öncelikli değil, anlaşıldı. Bu yüzden o dosyalar başka bir zaman için ayrıldı." Çalışmaya ara verip omuzlarını sıvazladı. "Kendini adanmış olsaydı, siber güvenlik alanında çok başarılı bir kariyeri olabilirdi. Verileri derinlere gömmüş, iyi kodlamış. Bu, ona ulaşmak için yapılacak bir iş."

"Sen ondan daha iyisin."

"Öyleyim." Şimdi ellerini onun omuzlarına koydu. "Öyleyiz. Gözlerindeki ifadeden Iler'den istediğini alamadığını görebiliyorum. Alacaksın."

"Yapacağım. Bir açi üzerinde çalışıyorum." Çalışma masasının üzerindeki suyu aldı ve derin derin içti. "Avukat tutmuş, bu hiç şaşırtıcı değil. Keskin, yüksek fiyatlı bir avukat, bu da sürpriz değil. Konuşmuyor. Birkaç şey söyleyebilirdim ama avukat onu susturdu. Ama gezegen dışına kapatılmaktan korkuyor. Beyaz yakalı bir kafes fikrinden rahatsız oldu, ama gezegen dışı tehdidinden korktu, titredi. Anahtar gezegen dışı," dedi odada dolaşırken.

Tekrar içti. "Avukata Silverman'dan bahsetmemiş, bunu da anladım. Avukat her şeyi kapattı - müvekkiline danıştı, müvekkilinin sekiz saat dinlenmesi gerekiyor. Siktir, siktir, siktir."

"Kurallar genellikle çileden çıkarıcıdır."

"Belki, belki de gezegen dışını kışına sokup Silverman'ı sallandırmaya devam edersem, belki avukat araya girse bile çözülmeye başlar. Ama şimdi bekleyeceğiz, ta ki saat dört buçukta onu tekrar içeri atana kadar."

Roarke gülerek bir su daha sipariş etti. "Bu Iler'in ya da avukatının hoşuna gitmeyecek."

"Birincisi, bu bana bir açi üzerinde çalışmak için zaman veriyor. Baba. Babanın oğlunun öyle ya da böyle batacağını anlamasını sağlayacağım ve Silverman da Iler'in sadakatinden faydalanacak. Ve fonlar. O fonları engellemeye çalışıyorum ama babanın engelleyemeyeceğim kadar çok fonu var."

"Yani babayı o akışı engellemeye ikna ettiniz."

"Evet, Silverman'ı korumaya devam edersen, diğer hedeflerin adını açıklamazsan sana para yok. Eğer dönerse, konuşursa, anlarız. Gezegende hapis."

Roarke, "Kafes yine de kafestir," dedi ama Eve başını salladı.

"Yüzünü görmedin. Mira da aynı fikirde, uzay fobisi olabileceğini söylüyor. İş ya da eğlence için gezegen dışına çıktığına dair bir şey bulabildiniz mi?"

"Bahsettiğinize göre, henüz yapmadım."

"Sanırım bu korkuyu ve babayı kullanabilirim. Bir oğul, ölen oğlunun onurunu lekeliyor. Bu iş mahkemeye gider, tüm o reklam, aile için tüm o aşağılanma. Ama baba lanet olası Fransa'da. Babanın avukatını buldum, Reginald Iler'le temasa geçmesini sağladım. Avukatla ara sıra pazarlık yapıyordum, belki ilerleme kaydediyordum. Ama kıdemli Iler bu konuda uyuyacak ve aptal Dünya'nın dönüşü yüzünden saatlerce ileride. Geride." Gözlerini kapattı. "Hayır, önde, bu yüzden Iler junior'ı kutuya geri koymadan hemen önce kilitleyemem."

Boş su tüpünü geri dönüştürücüye doğru iki kez işaret etti. "Bilimin canı cehenneme."

"Pizzaya ihtiyacın var."

Bu düşünce onu neredeyse neşelendiriyordu. "Belki, ama Reo ile bazı olasılıkları halletmem gerekiyor."

"Bağlarken pizza yiyebilirsin. Ben de bunun üzerinde çalışırken yiyeceğim."

"Pizza mı?"

Bir öpücük için onu kendine çekti. "Dayanışma içinde."

Reo ile taktikler üzerinde çalışırken pizza yedi. Görünüşe göre iyi görünüyordu çünkü savcı yardımcısı kendi pizzasından sipariş etmişti.

Gri sweatshirt'üne, kabarık sarı saçlarına ve makyajsızlığına rağmen Reo narin bir Güneyli dilber görünümündeydi.

Eve'in dış görünüşün keskin bir zekayı ve çelik gibi bir iradeyi -genellikle stratejik olarak- maskelediğini bilmesi için sebepleri vardı. Cher Reo mahkemede bir tanığın içini hiç terlemeden boşaltabilirdi ve boşalttı da.

Şu anda ikinci sebzeli dilimini özenle ısıırıyordu. "Saat dörtte orada olacağım -Tanrı yardımcım olsun-. Singa çok kızacak ama kendini bu işe kaptırdı. Seni birkaç saat oyalamalı, sonra da sekiz saatliğine çekilmeliydi."

"Silverman onu oyundan attı. O pisliği araştırmalı, müfettişlerini bu konuda görevlendirmeli. Silverman'ı değersiz müvekkili için bir kılıf olarak kullanmak istiyorsa, önce bir plan yapmalı."

Reo, "Belki de geç saatlere kadar çalışıyor ve pizza yiyordur," diye tahmin yürüttü. "Her neyse, Iler Baba saat dokuzdan önce seninle irtibata geçerse bana haber ver. Ne tarafa meylederse etsin, bu işi halledebilirim."

"Yapacağım."

"Sabah görüşürüz o zaman. Onun kışını tekmeleyeceğiz, Dallas." "Siktiğimin A'sı."

Gözlerini ovuşturdu, Roarke içeri girdiğinde biraz daha kahve programlamaya başladı.

"Senin için bir şeyim var. Iler yeni model siyah bir panelvan satın almış. Bir Essex Sprinter, plakası Echo- Zulo-Baker-578."

Telsizine uzandığında Roarke elini kaldırdı. "Durun, kendinize zaman kazandırın ve arama emrinizle birlikte bir arama emri verin. Ayrıca özel bir garajın kirasını da ödüyor." Ona adresi verirken, şarap doldurmaya doğru yürüdü. "Ben henüz başka bir depolama tesisi bulamadığıma ve siz de henüz çaldıkları Richie sanat eserlerini ya da Iler'in satın aldıklarını bulamadığınıza göre -ki ben dört yıl önce İtalya'da yasal yollardan satın aldığı iki tane buldum- garajı her iki amaç için de kullanmış olabilirler."

Aramayı bizzat kendisi yapmak istedi, önceliklerini hatırlayarak bu dürtüsünü bastırdı. "Şimdi garaja bir ekip göndereceğim, araç için arama bülteni çıkaracağım. Bu iyi bir şey."

Şarabı ona doğru itmeden önce içmesini bekledi. "Sen ve ben beş tane alacağız ve bunu yaparken," diye devam etti, "sana Feeney ile temasa geçtiğimi söyleyeceğim."

"Elinde ne var?"

"Bu zamana kadar şiddetli bir baş ağrısı olduğunu tahmin ediyorum. O, Callendar ve iki kişi daha temizlik, tarama ve bir araya getirme işleriyle uğraşıyor. Yavaş ve sıkıcı bir iş. Bir şey bulma ihtimalleri çok düşük, bunu bilmelisiniz. Eğer bir şey kurtarılabılırsa, kurtaracaklar. O ve Callendar beşikte dört saat geçirdikten sonra işlerinin başına dönecekler."

"Tamam."

"İller'in taşınabilir bilgisayarlarını incelediler ve orada finansal bilgiler, kendi portföyü gibi şeyler var. İletişim listesinde henüz Silverman'la ilgili bir şey yok. Ancak Banks'le olan bağlantı konuşmasını ortaya çıkardılar."

"Bununla başlamalıydın." Ayağa fırladı, tahtaya doğru yürüdü. "Bu çok büyük."

"Sildi ama hiçbir şey gitmedi. Sildi, bazı filtreler ekledi ve böyle devam etti. Biraz zaman aldı ama konuşmayı yaptınız."

"Bunu duymam gerek."

"Artık senin biriminde." Roarke eğildi ve sesi açtı.

İller'in sesinin neşeye cevap verdiğini duydu. Merhaba, Jordan.

Merhaba. Konuşmamız gerek.

Ne hakkında?

Quantum ve Econo hakkında, hisse senetleri ve patlamalar hakkında.

Lucius belli belirsiz bir tereddütten sonra, "Korkunç bir şey, değil mi?" diye cevap verdi. Bir başka hoşnutsuz çalışan. Eski karın yaralandı, değil mi?

Saçmalamayı kes, Lucius. Polisler kapıma dayandı ve Willi'nin bana aktardığı bilgilerden herhangi birini biriyle paylaşıp paylaşmadığımı merak ettiler.

Dinle, Jordan-

Hayır, sen dinle. Polislere yapmadığımı söyledim, soğukkanlı davrandım. Ama bu değişebilir. Sana bir iyilik yaptım, Lucius.

İyiliğinin karşılığını ödedim.

Yeterli değil. Polislerle olan ilişkiyi sürdürmemi istiyorsanız, önemli bir kâr olduğunu tahmin ettiğim bir pay istiyorum. İki yüz elli bin diyelim. Bunu bir sigorta olarak düşün.

Bu çok saçma. Bana bir şey söylediğinizi kanıtlayamazsınız ve Quantum'da olanlarla bir ilgim olduğunu kesinlikle kanıtlayamazsınız.

Polislerin etrafta dolaşmasını mı istiyorsun, Lucius? Seni korudum ve korumaya devam edeceğim. Bir pay için.

Ben hiçbir şey yapmadım-

Umurumda değil. Sigortayı öde, Lucius, nakit olarak, ve endişelerin sona ersin.

Bunu tartışmamız gerek. Link üzerinden değil.

Memnun oldum. Şu anda Thad ve Delvinia'nın iyi yolculuklarındayım. Benimle burada buluşabilirsin.

Halkın içinde değil, Tanrı aşkına, bir partide değil. Bir düşünüyüm.

Sana geri döneceğim.

Roarke ona, "Devam konuşması sırada," dedi.

Acele etmediniz, Banks cevap verdi.

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Ve biraz para toplamak için zamana ihtiyacım vardı. Sana 100 dolar verebilirim ve bu sadece polisin işime burnunu sokmasını engellemek için. Bunu takdir etmiyorum, Jordan.

Bunu peşinat olarak kabul edeceğiz. Geri kalanını bulmak için bir haftan var. Partiye getir.

Kesinlikle almayacağım. Hala onu almak zorundayım ve seninle görünmek istemiyorum. Arkadaşlığımız bitti, Jordan. Seninle saat 3'te Central Park'ta buluşuruz. JKO'nun yanında.

Dramatik! Bayıldım. Sonra görüşürüz. Para sende. Oh, ve Lucius? Biz hiç arkadaş olmadık.

"Aptallar," dedi Eve ve başını salladı. "İkisi de. Banks, Iler'i ifşa etmekle tehdit ediyor, sonra da gecenin bir yarısı, lanet olası parkın ortasında onunla buluşuyor. Iler de çekiçle dövdükten sonra linkini lanet olası nehre atmıyor."

"Özel bağlantı, platin kasa. Ona yaklaşık on bine mal oldu."

"Bu da onu bu konuda da aptal yapıyor. Bu onu en azından Banks konusunda saracak." Konuşurken iletiyi kopyaladı ve Reo'ya gönderdi.

"İler'i sarmak konusunda fazla endişeli değilsin. Onu kıracağını biliyorsun. Eninde sonunda Silverman'ı ele vereceğini de biliyorsun. Seni endişelendiren eninde sonunda olması. Seni endişelendiren, eninde sonunda tahtaya başkalarını koymak zorunda kalabileceğin düşüncesi."

"Dünya dönene kadar elim kolum bağlı. Ama aracın kimliğini tespit ettik, garajın yerini belirledik ve orada diğer hedeflere işaret eden bir şey bulabiliriz. Belki de başka hedefler yoktur."

"Üzerimde baskı yaratmamak için böyle söylüyorsun." Eğildi ve kızın başının üstünü öptü. "Geri döneceğim."

"Dinle, e-şeylerde berbatım ama talimatları takip edebilirim. Burada yapabileceklerim tükendi." Komuta merkezine bakarken hayal kırıklığı dalgalanıyordu. "Garajda bir şey bulurlarsa haberim olacak. Aracı bulurlarsa, haberim olacak. Bulana kadar seninle çalışacağım. Drone işi yapabilirim."

"En azından birkaç saat uyumaya çalışsan daha iyi olur diyeceğim ama uyumayacaksın. Pekala o zaman, ben senin Peabody'n olabiliyorsam, sen de benim drone'um olabilirsin."

Onun kendisini meşgul ettiğini anlaması uzun sürmedi. Yine de onu meşgul ediyordu ve belki de bu ona biraz zaman ve sorun kazandırmıştı.

Adamın dişlerinin arasında bir ısırik olduğunu anladı çünkü mırıldandı, küfretti ve İrlandacası kalınlaştı.

Kendisi için, kodları taramak, eşleşme ya da desen aramak -ya da bilgisayar ararken beklemek- gibi zihin uyuşturan bir işe yerleşti.

Eğer biri patlarsa, onu Roarke'a geçirdi, böylece Roarke bir sonraki adımda ne yapacaksa onu yapabilecekti. O şeyin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama birkaç kez bir şeyi değiştirdiğinde Roarke ilerleme olarak yorumladığı türden sesler çıkardı.

Beynin gerçekten de kulaklardan çıkıp çıkamayacağını merak etti ve Roarke'a bir bölüm daha gönderdi.

"Ah pekâlâ, bu işe yarayabilir," diye mırıldandı. "Bu kanayan kaltağı biraz daha aç. Evet, bu zekice ama yeterince zekice değil, değil mi?"

Ayağa kalktı, buzdolabına döndü çünkü sonunda ulaşabileceğine hiç inanmadığı bir noktaya ulaştığını fark etti. Daha fazla kahveyi kaldıramazdı.

İkisi için de su aldı.

"Ve işte, seni düzüşen, şaşı gözlü orospu çocuğu, anladım."

Yarı uykulu bir halde, onun mırıldanmalarına bir şey düşünemeyecek kadar alışmış bir halde -her ne kadar zamparalık yeni olsa da- suyu uzattı.

Ona bir fiske vurdu. "Şimdi olmaz. İşte orada. Saklanıyor, bir sürü saçmalığın arasına sıkışmış. Müşteriler değil, hayır, onlar müşteri değil."

Şimdi duyuyordu; hayal kırıklığı ya da ilerleme değil, zafere doğru ilerleyen bir zevk. "Kim?"

"Bitmedi. Sessiz ol. Çok yaklaşırsam hastalanmak istiyor ve biz buna izin vermeyeceğiz. Standart virüs işte. Sadece öldür ve sonra ... İşte buradasın."

"Kim?" diye tekrar sordu. Bulduğu her şeyi duvardaki ekrana gönderdi.

"Paul Rogan," diye okudu. "Karısı ve kızıyla birlikte -Ve önemli bilgiler. Aynısı Wayne Denby için de geçerli."

"Hedef listesi, iki tane daha. Yüce Tanrım. Tyber Chenowitz- karısı, altı yaşındaki oğlu. Bu adres-"

"Köşeyi dönmek üzere."

"İkincisi Miller Filbert'i, Aşağı Doğu'ya, Baxter'a gönderin. Şimdi, şimdi, şimdi. Chenowitz'i ne kadar çabuk görüp duymamı sağlayabilirsin?"

"İhtiyacınız olan şey buradaki laboratuvarda."

"Al, sonra gidelim."

Roarke verileri Baxter'a gönderirken Eve telsizini çıkardı. "Teğmen Salazar'ı alarma geçirin," dedi hareket halindeyken. "İki yerde E ve B birimlerine ihtiyaç var." Merdivenlerden hızla inerken Merkez'e bilgi gönderdi, ardından paltosunu giyerken Baxter'la temasa geçti.

Videoyu engelleme zahmetine girmemişti, bu yüzden yataktan fırlarken çıplak kışının iyi bir görüntüsünü aldı - fena değil.

"Adresi aldım. Beş dakika içinde yola çıkıyorum."

"Trueheart'ı al, oraya git. Göz ve kulak için Feeney'i etiketleyin. Halletmem gereken bir tane daha var. Salazar alarma geçti. Yelek ve kask giyin. Her iki yere de üniforma gönderiyorum. Minibüs siyah bir Essex Sprinter, yeni model. Echo - Zulu - Baker - Beş - Yedi - Sekiz. Dikkatli olun. Salazar'ın ekibi temizlenene kadar girmeyin. Bu bir emirdir. Kimildayın."

Roarke elinde bir tarla çantasıyla koşarak yanına geldiğinde döndü.

"Gözlerinizi ve kulaklarınızı alabilirim ve patlayıcı taraması yapabilirim."

"Daha da iyi." Dışarı koştu, arabaya atladı. "Yapacağımız şey şu. Hızlı ama sessiz gidin. Eğer oradaysa, eğer ellerindeyse, siren sesleri ona zarar vermekten vazgeçirebilir. Eğer iler olmadan bir başkasını vuracak kadar deliyse, ne kadar yakın olduğumuzu biliyorsa, aileyi öldürecek kadar delidir. Onları kalkan olarak kullanmaya çalışacağından eminim."

Roarke kapıların tamamen açılmasını beklemek yerine dikey olarak yumrukladı.

"Sanırım evi biliyorum. Sokağın arkasında ve bizimki gibi kapılı. Güvenliği atlatmam gerekecek çünkü yine, eğer oradaysa, önlem olarak sıfırlamış olabilir."

Oraya varmak iki dakikadan az sürdü. Roarke geçit kameralarının menzilinden çıktı.

"Onları atlayabileceğim kadar uzun süre sıkıştıracağım. Geçidin üzerinden geçeceğiz, sonra ben sıfırlayacağım."

Adam dışarı çıktığında, Merkezle temasa geçerek, kendisi onları geçirene kadar kapının dışında beklemelerini emretti.

"Tamamdır." Roarke tekrar direksiyonun arkasına geçti ve demir kapıların üzerinden dikey olarak geçti. Kapı sistemini yeniden devreye soktu.

Gölgelerin arasında durdu.

Kapıdan yaklaşık yirmi metre geride bulunan ev üç katlıydı ve sütunları geniş bir ön sundurmayı çevreliyordu. Çatının büyük bir bölümü düzleştirilmiş olarak dışarı çıkıyordu. Güvenlik ışıklarından bodur ağaçların yükselişini görebiliyordu.

O çatı bahçesini kendi evlerinin çatı kubbesinden gördüğünü fark etti. Batı duvarından aşağıya dökülen bir su ögesi, ilkbahar ve yaz aylarında büyüyen şeyler ve renklerle dolu yükseltilmiş ahşap yataklar için aletler tuttuğunu hayal ettiği bir tür süslü kulübe. Bahçedeki ve ötesindeki manzaranın tadını çıkarmak için mevsiminde sandalyeler ve şemsiye masaları da. Ağaçları tutmak için büyük renkli saksılar ve dekoratif desteklere sarılan üzümlü şeyler.

Şu anda çatıda ya da ana katta ışık yok. Ancak ikinci kattaki bazı pencerelerden süzüldüklerini fark etti.

"Yan tarafta bir araç var, krom tampondan yansıyan ışıkları görebiliyorum ama iyice bakamıyorum. Alarmlar, gözler ve kulaklar üzerinde çalışın. Yaklaşıp kontrol edeceğim."

Arabadan indi, kapıyı yavaşça kapattı. Silahını çekmiş, alçakta durarak eve doğru koştu.

Siyah panelvan evin yan tarafına yakın, sokaktan görünmeyecek şekilde duruyordu. Doğrulamak için kalem ışığını etiketlerin üzerine tuttu.

Koşarak Roarke'a geri döndü.

"O içeride. Şu gözleri içeri sok, bana yerini söyle." Bir kez daha telsizini çıkardı.

"Salazar."

"Benim yer. Onun Van'ın Dışarıda Bu
Konum. İkinci kat pencerelerini aydınlatıyor.
Gözlerimi alan bir e-adam var."

"Sana doğru geliyorum. Biz gidene kadar girmeyin."

"Boomer'ları tarayabiliriz. İçeride üç kişi var.

Tahmini varış süreniz

nedir?" "On

dakika."

"Biz yeşil ışık verene kadar geçidi kullanmayın. Baxter'la
temasa geçin, ona buraya ineceğini söyleyin."

"On dakika, Dallas."

Kapattı. "Roarke."

"Tam yukarıdaki odada, ışıklar açıkken dört kişi. Okunan
ısıya bakılırsa biri çocuk olmalı. Biri oturuyor, biri yatıyor.
Biri ayakta, ileri geri hareket ediyor."

"Bizi oraya götür, sessiz ol."

"Önce tarama. Çünkü eğer kabloluyorsa, hiç de sessiz
olmayacaktır. Kapı temiz. Diğerleri için bir iki dakika daha
bekleyelim."

"Hazır olun. Sessizce yukarı çıkacağız. Eğer sivilleri
tehlikeye atmadan onu indirebilirim, indireceğim.
Yapamazsam diye geride durmanı istiyorum. Yalnız
olduğumu düşünsün. Silahlarımı indirirsem ve indirdiğimde,
bu bir atış şansınız olduğunu gösterir. Ateş et."

"Pekâlâ, temiziz. Giderken tarama yapacağım. Bubi
tuzakları kurmuş olabilir."

O alçaktan, Roarke yüksekte girdi. Eşiği geçer geçmez
geniş fuayedeki bir ışık yandı.

Roarke'a sırtını dönerek silahını savurdu.

"Hareketli aydınlatma," diye fısıldadı. "Hay sikeyim.
Alarmla ilgisi yok. Biri geç gelirse ya da gece aşağıya inerse,
ışık onun için yanacak şekilde ayarlandı."

"Eğer görürse-"

Acı dolu bir çığlık koptu. Eve merdivenlere doğru
fırlarken, bir kadının dehşet içindeki sesi haykırdı: "Hayır!
Hayır! Lütfen, bebeğime zarar vermeyin!"

Bir erkek sesi ve bir çocuğun çaresizce annesine seslenişi bu sese katıldı.

Koşan ayak seslerini ve çocuğun hıçkırıklarını duyunca önce sağa, sonra da efendisine döndü.

Kadın kendisini yatağa bağlayan bağlara karşı umutsuzca mücadele etti. Burnundan kan sızıyordu; sağ gözü kararmış, şişmiş ve kapanmıştı. Adam da aynı şekilde kanlar içinde, yerde karısına doğru ilerlemeye çalışırken iplere çarpıyordu.

İntihar yeleği giyyordu.

"Bize yardım edin!" Kadın bileklerini ve ayak bileklerini çığ çığ sıyrırken ağlıyordu. "Bebeğim onun elinde.

Oğlumuzu aldı. Bize yardım edin." "Çıkarın onu." Yerde yatan adam yalvaran gözlerle Eve'e baktı. "Karımı çıkarın, oğlumuzu kurtarın. Oğlumuzu kurtarın. patlatıcıyı. Zamanımız yok."

Eve Roarke'a, "Onu dışarı çıkar," diye emretti ve Salazar ile desteğe yeşil ışık yakmak için telsizine bastı. "Yelek konusunda yapabileceğin bir şey varsa yap. Aksi takdirde, onu dışarı çıkar ve Salazar'ı bekle."

Merdivenleri koşarak çıktı, silahını çekti, bir kapının çarpma sesini duydu. Üçüncü katta durdu, sağını solunu kontrol etti. Aile alanı olduğunu fark etti ama solda iki, sağda bir kapı vardı ve hepsi de kapalıydı.

Bir nefes aldı ve tuttu. İkinci kattan yükselen ağlama ve yalvarma seslerini duymamaya çalışarak dinledi.

Sesi duydu, boğuk ve uzaktı ama çocuğun yine annesine seslendiğini duydu.

Yukarı, fark etti. Çatı bahçesi.

Sola saptı, ilk kapıya doğru eğildi, alçaktan girdi. Banyo, temiz. Diğerine geçti.

Başka bir merdiven dizisi, en üstte bir kapı ile düz yukarı. Elinde silah olan adamı düşünerek yavaşça yukarı çıktı.

Patlatıcı. Artık kaybedecek bir şey yoktu, çıkış yolu yoktu. Eğer yanlış oynarsa düğmeye basacaktı.

Kapıya vurdu, süpürdü ve süs ağaçlarının kırılmış dalları arasından onu gördü, çocuk ona karşı çırpınıyordu. Etrafında döndü, çocuğun boğazına bir savaş bıçağı dayadı.

"Onu keserim. Bana bir akarsuyla vurursan, onu yine de keserim." Hepsi siyahtı ama bu sefer maskeyle uğraşmamıştı. Neden zahmet etsin ki? diye düşündü.

Adamın niyeti

yine de hepsini öldür.

"Çıkış yolu yok, Çavuş." "Yangın merdivenlerinden ineceğim."

"Çocukla olmaz, füyeyle olmaz."

Çocuk dövüşmeyi ve ağlamayı bıraktı. Boynundan aşağı ince bir kan damlası süzülürken gözleri kocaman ve bomboş oldu. "Çocuğu kesip diğer ikisini havaya uçuracağım. Ya da onu alırım

benimle birlikte. O yaşar, onlar yaşar. Ben gidiyorum."

İsyan teçhizatı, boyundan botlara kadar. Tam teçhizatla bile, onu bir, belki de iki kişiyle alt edemezdi. Eğer denerse, çocuğun işi biterdi. Bunu Silverman'ın gözlerinde görebiliyordu.

"Yüzbaşı Iler'in temsil ettiği şey bu muydu?" "O öldü, değil mi?"

Daha da yaklaştı, gözleri kilitlendi. "Bunun için mi öldü?"

"O bir h i ç uğruna öldü! Ben hizmet ettim, neredeyse ölüyordum ve

Bunun karşılığında ne aldım? Hizmetin için teşekkürler, işin bitti. Kan kaybından öldüğünü görmek ister misin?" diye sordu, kadın bir adım daha atarken.

Bir keresinde, bir çocuğu bıçaktan kurtarmak için çok geç kalmıştı.

Bu sefer olmaz. Lanet olsun, bu sefer olmaz.

Siren seslerini duydu, destek geliyordu ve o da duydu. Bıçağı tutuşu değişince, oraya nişan aldı.

Akıntı çocuğu yakaladı - sadece dış kenarından. Vücudu sarsıldı. Silverman onu kontrol etmek için mücadele ederken

Bıçak elini sallayarak, Eve saldırdı.

Çocuğu bıraktı, saldırıya geçti, bıçağı sol eline alıp savurdu. Bıçak ceketten sıyrıldığında, kafasına vurmaya çalıştı, yüzüne sert bir sol yumruk yedi. Bıçak ve yumrukla peşinden gitti, ikisini de kemik sarsan bir yığın halinde yere serdi.

Silahı üzerindeki hakimiyetini kaybetti, dişli bıçağı yüzüne saplamadan önce iki eliyle adamın bıçak tutan elinin bileğine sarılmak için yuvarlandı. Nefesi ısıklık çalarak adamın karnına bir diz attı ve momentumunu kullanarak onu yuvarladı. Adam tekrar bıçağı sapladığında, omzuna bir tekme savurdu, ayağa fırladı ve o da aynısını yaparken adamın savrulan bacağının üzerinden atladı.

Birbirlerinin etrafında dönerlerken çocuk titreyen bir yığın halinde yatıyordu. Silahının solda bir yerde olduğunu ve kavrama parçasının işe yaramadığını düşündü. Eğer onu almaya çalışsaydı, çocuk onu ezip geçerdi.

Adam çömelmiş, bıçağı elden ele geçirirken dans ederek geri çekildi. Silverman'ın gözleri onun gözlerinde neşeyle çocuktan uzaklaşarak geri döndü.

"Gitmeme izin vermeliydin. Şimdi bu bıçağı bağırsaklarına saplayacağım, parçalayacağım ve onları dışarı dökeceğim."

Arkadan bir tekme savurdu, toprak ve yeşil kokan yükseltilmiş bir yatağın üzerinden atladı. Yere iner inmez, toprağın içinden umutla fırlayan bir şeyle bir tencereyi yakaladı ve ona doğru fırlattı. Adam kenara doğru dans etse de çömlek yanağına çarptı ve boyalı betona çarpıp paramparça olmadan önce çiğ bir sıyrık bıraktı.

Sirenler daha yakından çığlık atıyordu. Onları duydu mu? diye merak etti. Hiç sanmıyordu. Artık o bölgedeydi. Ölüm bölgesinde.

Başka bir yatağın üzerine sıçradı, itti ve ayaklarıyla ilerledi. İkisi de yere indi, bir insan koçbaşı, orta kütle. Güç onu sendeleyerek geri gönderdi, bıçak şangırdadı.

betonun üzerinde, olasılıkları dengeleyerek uzaklaştı. Yine de darbeyi savuşturdu ve ona doğru geldi.

Savaş eğitimi almış bir gazi olan adam ona belki yetmiş kilo fark atmıştı. Adam boğazına bir yumruk indirdi; kadın kaçtı ve yumruğu omzuna yedi. Acı, kolundan aşağıya doğru cınlayarak indi.

Darbeleri hissetmeyi bıraktı - verilenleri, acı çekenleri. Engellerken, yumruklarken kendi kanının tadını aldı, onunkinin kokusunu aldı. Sonra adam onu geriye fırlattı ve ağaçlardan birinin gövdesine çarptı. Görüşü bir anlığına grileşti ve adamın cebinden fünüyeyi çıkardığını gördü.

Kız hücum etmek için toparlanıp ayağa fırladığında sırtıttı. Ve düğmeye bastı.

Zaten hareket halinde olan Eve, hiçbir şey olmamış gibi yüzündeki şoku gördü. Ona bir boğa gibi saldırdı, onunla boğuştu ve sonra kendini geri çevirdi.

Şimdi, diye düşündü, boğazına kan oturmuştu. Lanet olsun şimdi.

Bir bacağının üzerinde dengede durdu ve kaldırdığı bacağıyla adamın çenesine iki hızlı tekme savurdu. Adam tökezleyerek geri çekilirken, diğer ayağıyla sıçradı ve adamın orta kısmına sapladı.

Ağzı kan içinde ona doğru geldi ve kasları gevşemiş bir halde inciklerine, dizlerine tekmeler savurdu. Merdivenlere vuran ayak seslerini duydu, sertleşmiş parmaklarını, sıkılmış yumruklarını yumuşak dokuları -kulakları, gözleri, boğazı-cezalandırmak için kullanırken onları görmezden geldi.

Güç, acı ve ceza içinden akıp geçti.

"Çocuğu getirin," diye seslendi arkasından koşarak gelen kişiye. "Bunu ben hallederim."

Bitirmek için kıvrılırken Silverman çaresizce çatının duvarına doğru bir sıçrayış yaptı. Eve ileri atıldı, ter ve kanla kayganlaşmış bileğini iki eliyle kavradı.

Kasları protesto çığlıkları atarken orada sallanıyordu. Dört kat yukarıda. Bu onu öldürmeyebilirdi, ama o bunu yapmayacaktı.

Riske at.

"Bu kadar kolay kurtulamazsın."

"Seni de yanımda götüreceğim." Elini havaya kaldırarak onun kolunu tuttu ve sürükledi.

Botlarının parmak uçları duvara çarparken o da içine gömüldü. Devrilmeyecekti, devrilmeyecekti ama onu daha fazla tutamayacaktı.

Roarke yanına uzandı, ağırlığını ve kaslarını ekledi. Silverman çekmeye, dövüşmeye devam edince, Roarke sert, kısa kollu bir yumrukla işi bitirdi.

Kendini kaybettiğinde Silverman'ı duvarın üzerinden geri çektiler.

Adrenalini gitmiş, acısı her yerde çiçek açmıştı, sırtını duvara yaslayarak oturdu. Nefesi ağrıyan ciğerlerinden sert bir ısıklıkla çıktı.

Roarke onun yanında diz çöktü.

"On dakika," o dedi. "Bu yapamadım var olmuştur on dakika önce buraya geldim ve şu haline bak."

"Evet, şey." Burnundan damlayan kanı temizledi. "Şuna baksana."

O yaptı. Sersemlemiş bir halde yatıyordu, etrafı silahlarını çekmiş yarım düzine polis tarafından sarılmıştı.

Baxter onun önünde çömeldiğinde, "Çocuk," dedi.

"Trueheart onu yakaladı, anne ve babasına götürüyor. O iyi. Bir çizik var. Sadece bir sıyrık, biraz da morluk."

"Akarsuyumun kenarına takıldı."

"O iyi, LT. Akli başında, biraz şokta, korkmuş. Ama o iyi. Şimdi de sen mi? Ahh. Onu sarmak ister misin?"

Başını salladı, biraz döndüğünde yüzünü buruşturdu. "Onu sen al. Tıbbi yardıma ihtiyacı olacak, sonra da ben hazır olana kadar bir kafeste kalacak. Silahım-"

Baxter ona uzattı. "Bıçağını paketleyeceğiz. Hiç kestini mi?"

"Hayır. Sanmıyorum. Sar onu, Baxter."

"Tamamdır, patron."

Baxter uzaklaşırken Roarke'a, "Sihirli palto," diye mırıldandı. "Bıçağın geçmediğini fark ettiğini bile sanmıyorum."

Bir an için kaşlarını onunkilere indirdi. O anı ona bıraktı, kendisi için aldı. Ama adam onu kaldırmaya başladığında geri itti.

"Beni polislerle dolu bir olay yerinden çıkarmayacaksın."

"O zaman en yakın polise gitmeyi tartışmıyorsun. sağlık merkezi."

"Olay yerindeki tıbbi müdahaleyle başlayalım.

Tamam mı?" "Oradan başlayacağız."

Muayeneye, tedaviye, blokerlere, buz bantlarına, iyileştirici çubuklara katlandı. Ama basınçlı şırınga ve tranklarda çizgiyi çekti.

"Bunu bitirmek zorundayım," diye karşı çıktı. "Eğer sersem olursam bitiremem."

Roarke, "Sakinleştirici verip uyusanız da olur," diye karşılık verdi. "Adamlarını kafeslere tıkmışsın. Birkaç saat bunu değiştirmeyecek."

"Onlar ipin ucundayken bu işi bitirmeliyim. Eğer baba gelirse -ki bir saat içinde temas kurması bekleniyor- işi zorlamalı, bitirmeli, kapatmalıyım. Bundan nasıl sıyrılacaklarını bulmalarını istemiyorum."

"Sonra," diye söz verdi. "Uyumak için bayıltıcıya ihtiyacım olmayacak. Sen sür, tamam mı? Merkeze giderken bana bilgi verebilirsin. Chenowitz ve ailesinin ifadelerini alan polisler var. Orayı daha sonra takip edebilirim."

Kadının yüzünü inceledi; ağzı hâlâ çiğ ve şişti, gözlerinin her ikisi de çenesindeki izlerle uyumlu morluklara sahipti.

"Bunu kazanmana izin vermemeliydim."

"Bayıltıcı dışında her şeyi aldım. Bu sayılmalı."

"Sanırım öyle." Bir kolunu ona doladı, arabaya doğru yürürlerken ağırlığının bir kısmını aldı.

"Fünyeyi çıkardığında kalbim durdu." Dikkatlice arabaya bindi. "Hayatım durdu. Chenowitz için geri döneceğini biliyordum. Onu o yeleğin içinde bırakmana imkân yoktu."

"Onu terk etmezdi," diye yanıtladı Roarke. "Jolie, karısı. Oğluna ulaşmak için onu serbest bıraktığım anda kaçıp giderdi. Onu çocuğu daha fazla tehlikeye atacağına, senin onu koruyacağına ikna ettim."

"Bu konuda haklıydın," diye kabul etti Eve.

"Ama sonra kocasını terk etmedi. Ona yalvardı ama o yapmadı, bu yüzden bir seçeneğim vardı. Onu bayıltacak, dışarı taşıyacak ya da patlayıcılarla o anda ilgilenecektim. Biraz zor ama korktuğum kadar da karmaşık değil," diye açıkladı Roarke.

"Hiç kimsenin dağılmaya çalışacağını tahmin etmemişti. Özellikle de bunu. Hepsini öldürecekti," dedi Eve bir gerçek olarak.

"Artık güvendeler. Ben etkisiz hale getirdikten birkaç dakika sonra Salazar koşarak geldi, onu bir bomba kutusuna kilitledi ve hepsi bu kadar," diye sözlerini tamamladı Roarke.

"Bu sefer ikisini de ayarladım. Iler onu sakinleştirmek için orada değildi. Chenowitz'i şafak vakti, Iler'in Nordon adına satın aldığı binaya gönderirdi; orada altı, belki sekiz kişilik bir ekip rehabilitasyon için hazırlık yapıyor olurdu. Salazar'ın dediğine göre, zincirleme reaksiyon için beş suçlama daha varmış."

"Bir mülk satın al, aşırı sigortala, yok et, topla. Klasik," dedi Roarke. "Chenowitz -başarılı bir inşaatçı, sadık bir aile babası- kendi ekibini havaya uçuruyor."

"Bu seferkini asla tahsil edemeyecek olması önemli değildi. Kazanacaktı, görevi tamamlayacaktı ve önemli olan da buydu. Ona göre ordu onu hayal kırıklığına uğratmış, ona ihanet etmişti. Kardeşleri, ailesi, hepsi Mavi Şahin'di."

"Mavi Şahinler."

"Askeri terim," dedi ona, ağrıyan gözlerini bir anlığına kapatarak. "Buddy fuckers anlamına geliyor."

"Ah. Ve onun zihninde, Silverman becerilen arkadaşı."

"O ve Iler birbirlerinden besleniyorlardı. Iler'in parası ve finansal bilgisi vardı, Silverman'ın ise taktikleri ve patlayıcı eğitimi. Ve her ikisi de sahip olduklarını bir kahramanın anısını eğlenmek ve kâr etmek için çarpıtmak için kullandılar."

Uzun bir nefes aldı. "Reo'yu toplamam gerekiyor, Mira, Whitney'e bir güncelleme gönder."

"Peabody'ye mesaj atıp ikisini de yakaladığını haber vermelisin. Sahilde saat hâlâ gece yarısını geçmedi."

"Zaman dilimleri hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Etiketleri yaptı, güncellemeyi gönderdi, mesajı yazdı ve Merkez'e vardıklarında arabadan -içeri girerken olduğu gibi- dikkatlice indi.

"Bu biraz zamanımı alacak," diye başladı. "Onları kutuya koyduğumda gözlemllemek isteyeceğinizi biliyorum ama o zamana kadar dinlenebileceğiniz bir yer bulmalısınız."

"EDD'ye kadar dolaşacağım." Asansöre geçip içeri girerlerken yine onun ağırlığını aldı. "Feeney ve Callendar'a Iler'in e'lerinden çıkardıklarımı daha ayrıntılı olarak anlatabilirim. Bahse girerim yine iş başındadırlar."

"İyi düşünmüşsün." Ona doğru eğildi. "Senden harika bir Peabody olur."

"İltifatların en büyüğü." Yüzünü yukarı kaldırdı ve morluklarını öptü. "Ona daha sert yumruk atmalıydım."

"Yeterince sert." Kendi hizasında açılan kapılara doğru adım attı. "Feeney'e söyle, hâlâ çıkarabileceği her şeyi istiyorum."

"Anlaşıldı."

Her iki yöne de baktı, kapılar kapanmaya başladığında her şeyin yolunda olduğunu gördü. "Seni seviyorum."

Bir eliyle kapıları durdurdu. "Buraya gel ve bunu söyle."

"Sonra görüşürüz."

Görecek kimse olmadığı için topallayarak Cinayet Masası'na ve ofisine gitti. Kahve aldı, masasına oturdu. Sonra başını masaya koydu ve "Orospu çocuğu!" dedi.

Birkaç güzel inlemeye, belki de sessiz bir sızlanmaya izin verdi, sonra kahveyi içmek ve raporu yazmak için kendini yukarı itti.

Masa bağlantısı sinyal verdiğiğinde, göstergeye bakarak gülümsedi.

Reginald Iler. Ve işte başlıyoruz, diye düşündü.

"Teğmen Dallas. Benimle irtibata geçtiğiniz için teşekkür ederim, efendim."

Sert, yakışıklı bir yüzü, kurnaz, kara gözleri vardı. "Bir kavgaya karışmış gibi görünüyorsun."

"Öyleydim. Çavuş Oliver Silverman ile birlikte. Şu anda güvenli revirimizde tedavi görüyor ve oğlunuzun suç ortağı olarak on sekiz cinayet ve ilgili suçlamalarla kayıt altına alındı."

"Bu adamı hiç duymadım. Bu-"

"Hayatta kalan oğlunuz onun adını duymuş ve aslında onu çok iyi tanıyor. Avukatınız aracılığıyla açıkladığım gibi, Çavuş Silverman küçük oğlunuz Yüzbaşı Terrance Iler'in emrinde çalışıyordu. Bay Iler, oğlunuz ve Silverman peş peşe 18 müebbet hapis cezası alacaklar. Bundan kesinlikle emin olacağım. Bu konuda artık işbirliğinize ihtiyacım yok."

"Şimdi bir dakika."

Sana zaten çok fazla dakika verdim, diye düşündü.

"Buna ihtiyacım yok çünkü elimde kanıtlar var ve çok yakında tam itirafları alacağım. Ancak, avukatınız aracılığıyla özetlediğim gibi işbirliğiniz kurbanların ailelerini daha fazla kederden, New York Eyaleti'ni zaman ve zahmetten kurtarırsa, oğlunuzun nerede hizmet edeceği konusunda işbirliğinizi dikkate alacağım."

On sekiz müebbet hapis cezası. Seçim sizin, efendim. Oğlunuzu sorguya geri getirmek üzereyken, şimdi ve burada yapmanız gerekecek."

* * *

Daha sonra konferans odasında oturup Baxter, Trueheart, Mira ve Reo ile strateji üzerinde çalıştı. Whitney içeri girdiğinde biraz acı çekerek dikkat kesildi. Ve-ah, Tanrım-Anna Whitney onun yanındaydı.

"Yolunuza çıkmayacağız," dedi Whitney. "Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Az önce bitirdik, Komutan. İki şüpheliyi de ayrı sorgu odalarına alıyorum. Baxter ve ben Iler üzerinde çalışacağız, daha önce onun üzerinde çalıştığımız gibi. Trueheart ve ben de Silverman'la çalışacağız."

"Salonda bekleyebilirsin, Anna. Senin için birini göndereceğim. Eşim," diye açıkladı, "eğer bir itirazınız yoksa, her görüşmenin başlangıcını gözlemlemekten memnuniyet duyacaktır, Komiser."

"Hayır, efendim."

"Anna Eve'e, "Bir röportajda kullanılan dille, şiddet tasvirleriyle nasıl başa çıkacağımı merak ediyorsun," dedi. Ben bir polis eşiyim," dedi basitçe. "Onları kutuda görmek bana biraz huzur verecek. Rozilyn'e onları gördüğümü söyleyebilmek, eninde sonunda ona ve ailesine biraz huzur verecektir."

Bir eliyle kocasının koluna dokundu. "Ben salonda olacağım."

Anna dışarı çıktığında Eve ayakta kaldı.

"Herkes anladı mı?" diye sordu. "Başka sorusu olan var mı? Yok mu?"

O zaman partiyi başlatalım."

O ve Baxter, Iler ile başladılar ve avukatı bir ısırıkla başladı.

Singa, "İkiniz hakkında da resmi şikâyetle bulunacağım," diye söze başladı. "Müvekkilimden sabahın beşinden önce görüşmeye gelmesini talep etmeniz çok saçma."

"Sekiz tane vardı, Singa."

"Açıkçası, bu zamanlama yasanın ruhunu ihlal ediyor."

"Açıkçası, zamanlama hakkında düşünmeliydiniz saat sekizde talep etmeden önce. İsteddiğiniz kadar şikayette bulunun. Yapacak işlerimiz var. Bay Iler-"

Singa ona, "Bana hitap edeceksin," diye hatırlattı. "Müvekkilim haklarını kullanmıştır."

"Ah evet, aklımdan çıkmış. Ücretinizden de tekrar bahsetmek istedim. Onu önden aldın, değil mi? İyi bir miktar mı? Saatte ne kadar alıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Haklısın. Bu sizin. Müvekkilinizin beş parasız olduğunu öğrenmek sizi biraz endişelendirebilir. Parası yok, paraya erişimi de yok. Tüm hesaplar IRS tarafından donduruldu ve soruşturma devam ediyor."

"Oldukça heyecanlılar," diye ekledi Baxter. "Filtrelerini ve kodlarını kırdığımızdan beri daha da heyecanlılar. Çok kötü bir çocuk oldun Lucius. Şu anda ıslak rüyalar gören IRS ajanları var ve sen de yıldızsın."

"Bu dondurma, Bay Iler'in kendi adına size, Singa'ya vermiş olabileceği tüm fonlar için de geçerlidir, çünkü tüm parası, malları ve mülkleri şu anda dondurulmuş durumdadır. IRS sizinle temasa geçecektir."

"Ve bilirsiniz, bir kez 'temasa geçtiklerinde' etraflı kurcalamaya bayılırlar."

"Evet, öyle," diye ekledi Eve geniş, dişlek bir gülümsemeye. "Ve eğer ikinizden biri zengin bir baba düşünüyorsa? Bunu unutabilirsiniz. Reginald Iler ve ben uzun uzun konuştuk."

"Buna hakkın yoktu." Iler bağlarını sallayarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Babamı bu işe karıştırmaya hakkın yok."

"On sekiz kişiyi öldürmeye, on sekiz aileyi yok etmeye hakkınız yoktu. Sence hangimiz bunun bedelini ödeyecek?"

Baxter, "Senin işin bitti evlat," diye ekledi. "Baban aile bankasını kapattı ve buna aile şirketinin çeşitli kollarında sahip olabileceğın çıkarlar da dahil. Hiçbir şeyin yok."

"Babamla konuşmak istiyorum. Şimdi."

"Üzgünüm, anlamıyorsunuz. Tutuklusunuz. İstekleriniz sizi ilgilendirmiyor. Avukatınız elbette kıdemli Bay Iler ile irtibata geçmekte özgürdür. Gerçi kıdemli Bay Iler'in şu anda iletişim kurmaya isteksiz olacağına inanıyorum. Hem de hiç. En azından ben onunla tekrar konuşana kadar."

Singa'yla konuşurken bakışını ve ses tonunu sertleştirdi. "Bunu yaptığımda, müvekkilinizin tüm suçlamaları net ve eksiksiz bir şekilde itiraf ettiğini, kendi suçlarının ve Çavuş Oliver Silverman'ın suçlarının tüm ayrıntıları hakkında bize net bilgiler verdiğini söylersem, Bay Iler oğlunun bugüne kadar yaptığı yasal ücretleri ve masrafları ödemeye meyilli olabilir. Gerçi bana da aynı pazarlığı yapacakmış gibi geldi, hem de sıkı bir pazarlık."

Iler'e döndü. "Singa'nın şimdiye kadar kilitli olduğunu bilmesi gereken bir davada ücretsiz çalışacağını mı düşünüyorsun? Gezegen dışı on sekiz ardışık mahkûmiyet."

"Gezegen dışına çıkmayacağım. Gezegen dışına çıkamam. Bir şartım var. Richard, dedin ki-"

"Sana çalışabileceğini söyledi mi? O kısmı masadan kaldırdı mı? Olmaz, seni pislik. Asistan orada sağlam duruyor. Psikolojik muayenede bir 'durumun' olduğu tespit edilirse, Omega'ya yolculuk için uygun şekilde sakınleştirileceksin. Tek bir şansın var, sadece tek bir şans. Her ayrıntıyı itiraf edersen, gezegende cezayı çekersin. Hedge, saçmalık, yalan, kaçış, işimiz bitti."

Daha yakına eğildi. "Beni hasta ediyorsun ve avukatın da buna katkıda bulunuyor. Ama o işini yapıyor, bu yüzden bunu yutabilirim.

Aşağı. Yaptığın şeyi para kazanmak, kumar oynamak, öz babana borcunu ödemek için yaptın çünkü içindeki çocuk çok muhtaç. O yüzden bana yalan söyle seni bok çuvalı, ben de senin bilinçsiz kışını Omega'ya giden mekiğe bağlamalarını bizzat izleyeyim."

"Bu doğru değil." Singa'ya döndüğünde Iler'in gözleri nemlendi. "Bunu düzelteceğini söylemiştin. Dedin ki-"

"Sessiz ol Lucius. Teğmen, müvekkilime danışmam gerekiyor."

"Eminim biliyorsundur." Eve ayağa kalktı ve Baxter'a işaret etti. "Bir şey daha var, danışmanınızla ilgili olabilir. Silverman elimizde. Listenizdeki bir sonraki hedefin evine girdikten sonra onu yakaladık. Baxter'ın dediği gibi, filtrelerinizi aştık. Chenowitz ailesi iyi. Silverman?"

Bir elini kendi morarmış yüzünde gezdirdi. "Küçük bir tartışma yaşadık. Benden çok daha kötü görünüyor. Sen acele etme. Zaten onunla konuşmam gerekiyor."

"Teğmen Dallas, Dedektif Baxter görüşmeden çıkıyor. Kayıt duraklatıldı."

Kapı kapandığında, Baxter Eve'in koluna hafif bir yumruk attı. Nefes nefese kaldı.

"Kahretsin, özür dilerim. Bu çok doğrudu. Sanırım Singa'nın yüzündeki ifadeyi Iler'inkinden daha çok sevdim. Faturalanabilir saatlerin boşa gitmesini izlediğini görebiliyordunuz."

"Iler çekilecek. Singa ona faturalanabilir saatler ve Silverman'ın elimizde olması nedeniyle tavsiyede bulunacak. Gezegendeki anlaşmayı koz olarak kullanacak. İşimizin bir kısmını bizim için yapacak."

Trueheart Gözlem'den çıkarken ona "Biraz ara ver," dedi. "Biraz kahve al, yakın dur. Tamam Trueheart, hadi gidip biraz kış tekmeleyelim."

"Çocuğu, yani tüm aileyi kontrol ettim ama August'un iyi olduğundan emin olmak istedim. Onu annesine götürdüğüm için bana teşekkür etmek için 'link'e bağlandı. Ve dedi ki - bilmek istersiniz diye düşündüm- bir ninja kadın onu kurtarmış."

"Ninja kadın." Eve homurtulu bir kahkaha attı. Çürük göğsü biraz acıdı ama buna değdi.

Mülakat B'nin kapısını açtı. "Kayda geçin," dedi ve göze çarpan bilgileri kayda geçirdi.

Silverman kollarını kavuşturmuş, yüzü yara bere içinde oturuyordu.

"Söyleyecek bir şeyim yok. Avukatımı bekliyorum, o yüzden kışımı öpebilirsin."

"Mahkeme tarafından mı atandınız?" Eve cevap verdi, sonra gülümsedi. "Oh, bahse girerim kayıttan sonra irtibata geçtiğin yüksek fiyatlı ceza avukatını kastediyorsun, Philadelphia'dan şu anda mekik dokuyan. Ne yazık ki ona hiç paranız olmadığıni bildirmek zorunda kalacağız."

"Fonlarım var. Kaynaklarım var. Siktir git."

"Elinizde hiçbir şey yok. Hesaplar donduruldu. Iler'in hiçbir şeyi yok. Ve babası ödeme yapmayacak. Tek bir kuruş bile. Eğer Richie'nin tablolarını paraya çevirmenin bir yolunu bulmayı düşünüyorsan, bunu unutabilirsin. Iler'in kiraladığı garajda el konuldu."

Bir sandalyeye çöktü. "EDD bilgisayarlarınızı ve cihazlarınızı laboratuarda tekrar bir araya getiriyor. Elbette bu noktada ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuz için daha çok gurur duyuyoruz. Sizin için mi? Kuru. Avukat tutma hakkınız var ve avukat tutacak paranız olmadığı için size bir avukat atanacak. Biz bunu yaparken sen de kafesinde bekleyebilirsin."

Morluklarla çevrili gözleri karanlık ve keskin bir şekilde onunkilerde kaldı. "Avukatları da, mahkemeleri de, seni de sikeyim."

"Sanırım bir kadın tarafından alaşağı edildiği için biraz üzgün, Teğmen."

Trueheart'a rahat bir gülümseme attı. "Öyle mi

düşünüyorsun? Aletinin büyük bir kısmı ve taşaklarından biri havaya uçtu. Pompalayabilir

istediği kadar kimyasal testosteron ve steroid kullanabilir. Bunlar onu erkek yapmaz."

"Sen kapa çeneni."

Yüzünü onun yüzüne bastırdı. "Yap beni."

"Şimdi, Teğmen, hadi. Geri çekilin." Trueheart onun kolunu okşadı. "Ülkesine hizmet ederken yaralandı."

Omuz silkti, arkasına yaslandı. "Avukatı istiyor musun Silverman?"

"Avukatları siktir et demedim mi? O kaltak suratına yumruk attığımda kulak zarını patlattım mı?"

"Sizi gayet iyi duyabiliyorum. Avukat tutma hakkınızdan feragat mı ediyorsunuz? Kayıtlara geçmesi için söylemeniz gerekiyor."

"Boktan bir avukata ihtiyacım yok ya da istemiyorum. Ben bir askerim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sen bir askerdin," diye düzeltti Eve. "Şimdi bir katilsin. Bu yüzden mi Iler'e gittin? Eminim ağabeyi ondan bahsetmiştir - ona hikâyeler okuyan, çocukken ona bakan ağabeyinden. Iler'de bir kardeş bulacağını mı düşündün?"

"Yüzbaşı Terrance Iler tanıdığım en iyi adamdı. Ve o orospu çocukları onu öldürdü. Beni dışarı sürükledi. Ona beni bırakmasını söyledim ama o beni sürükleyerek dışarı çıkardı, sonra tekrar içeri girdi ve onu öldürdüler."

"Onun fedakârlığını böyle mi onurlandırıyorsunuz?" Trueheart sordu, sesi kilise sessizliğindeydi.

"Fedakarlığın canı cehenneme. Ordunun canı cehenneme. O orospu çocukları bizi öldürmek için kendilerini havaya uçurdular ama her zaman daha fazlası vardır. Geri dönüp birkaç piçi haklamaya hazırdım. Hizmet etmeye uygun olmadığımı mı söylüyorlar? Bombalamanın beynimi karıştırdığını mı söylüyorlar? Sayelerinde kendimi sokakta buldum."

Eve ona, "Tazminatını, emekli maaşını uyuşturucu almak için kullandın ve elinde kalanı da kumarda kaybettin," diye hatırlattı. "Herhangi bir VA tesisinde tedaviye devam etmeyi ya da gazilere sunulan yardımlardan yararlanmayı reddettin."

"Hepsinin canı cehenneme." Ağzı şiddetli bir hırıltıya dönüştü, iyileşen alt dudağı tekrar yarıldı. "Onların merhametini kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hizmete karşılık minnettarlık," diye düzeltti Eve. "Ama siz bunu almak yerine masum insanları hedef aldınız ve can aldınız."

"Masumiyet saçmalıktır. Kimse masum değildir." "Paul Rogan'ı suçlu yapan neydi?"

"Hangisi bu?"

Eve'in bağırsakları bu dikkatsiz soru karşısında sıkıştı. Onun için tüm ölümler aynıydı. "İlki. Kendini havaya uçurana kadar karısına ve kızına işkence ettiği adam ve Kuantum Karargâhı'ndaki diğerleri."

"Amcık herifin tekiydi. Ağladı. Yalvardı, yakardı. Buna taktik denir, moron. Buna parçaları oyuna sokmak denir."

"Yani Rogan ve Denby oyuna sokulacak taşlar mıydı?"

"İşe yaradı, değil mi?" Ellerini kaldırdı, **iki yana** açtı,

bir patlama sesi çıkardı. "Gerisi, ikincil hasar. Büyük evlerinde yaşayan o zengin piçleri umursadığımı mı sanıyorsun? Benden daha iyi değiller."

Şakağında bir damar atıyor, traşlı kafatasına doğru nabız gibi atıyordu.

"Onlar için hayatımı tehlikeye attım ve bu bana hiçbir şey kazandırmadı.

Ben de hakkım olanı aldım."

"Bombaları, Rogan ve Denby'yi giymeye zorladığınız yelekleri siz yaptınız."

"Kimse kafalarına sopa dayamadı."

"Karılarını dövdünüz, çocuklarını öldürmekle tehdit ettiniz. Bombaları, yelekleri siz yaptınız," diye tekrarladı Eve.

"Eğitim aldım. Seçilemedim ve bu çok kötü oldu. Ne yaptığımı biliyordum. Beni dünyaya geri gönderdikten sonra kendimi daha çok eğittim. Yaptığımdan daha fazlasını yapabilirdim ama Lucius kayıpları düşük tutmak istedi. Onun yumuşak karnı var."

"Hedefleri nasıl seçtiniz?"

"Sana ne ki?" Sırıttı. "Havaya uçtular, değil mi?"

"Biraz çaba, biraz çalışma, biraz da zeka gerektirdi. Neden bize ne kadar zeki olduğunu söylemiyorsun, Çavuş?"

"Kahretsin. Rogan kolaydı. Banks denen herif Lucius'a zengin piçlerin daha da zenginleştiği birleşme hakkında bilgi verdi. Bir gece Lucius'la oturmuş içip saçmalıyorduk ve o da bazı hisseleri satın alarak nasıl para kazanabileceğimizi anlattı. Bununla oynamaya başladık, sonra nasıl çalışabileceğini görebildik."

"Peki bu nasıl oldu. Neden Paul Rogan?"

"Lucius bir baba seçmek istedi. Kendi babasına karşı çok sert, değil mi? Bir babanın çocuğu için canını verip vermeyeceğini bir deney gibi görmek istedi. Kardeşi de adamları için canını vermişti. Aynı şey gibi, bu yüzden üzerinde çalışmaya başladık. Rogan uygun bir karakterdi."

"Lucius'un güvenlikten geçerken sinyal bozucuları çalıştırdığını söyleyeceğim."

Silverman omzunu silkti. "Bir yeteneği var. Haftalarını aldı ama çözdü."

"Sen aileleri hallettin, o çocukları halletti."

"Çocuklara zarar vermek yok, bu onun çizgisiydi."

"Ama kadınlar adil bir oyundu."

"İnsanları teşvik etmelisiniz. İşi takip edeceğinize inanmazlarsa, işi takip etmezler."

Eve, "Lucius sahte hesaplar açtı, onları gömdü, hisse senetleri satın aldı," diye dürtüklledi.

"Bu iş için iyi bir beyni var. Taktikler konusunda götün teki ama para işlerinden anlıyor."

"Ne kadar kazandın?"

"Bir nokta üç." Sırıttığında çenesinden aşağı biraz kan damladı. Silip attı. "Hayatımda görmediğim kadar çok para, hepsi bir arada."

"Ve hala yeterli değil. Hep Banks'ten Richie'yi almayı mı planlıyordun?"

"O pislik mi? Lucius o pisiğin ücretini düşüneneğimizi söyledi. Elimizde zaten bir miktar vardı ve sanatçıyı ve bir sürü ibne sanat eserini havaya uçurduktan sonra daha da fazlasını alacağız."

"Ama Banks onu zorladı. Onu öldürmek zorundaydınız."

Silverman Eve'e doğru ilerledi. "Eğer ellerimi sana doğru uzatabilseydim?" Ellerini bükerken dişlerini gösterdi, çıtırdayan bir ses çıkardı. "Aptal herif tam üzerine yürüdü. Lucius ben yaptıktan sonra biraz sarsıldı ama dayandı."

"İkiniz Banks'in cesedini rezervuara attınız." "Buna takım çalışması denir."

"Lucius, Richie'nin sanat eserleri için Banks'in dairesine çoktan girmişti."

"Bu çok kurnazcaydı." O koyu renk gözlerde hayranlık parıldıyordu. "Lanet olası kurnazlık. Yetenekleri var ve ikimiz de buna sahip olabileceğimizi düşündük."

"Rogan'dan Banks'e ve Denby'ye uzanan dar bir zaman izelgesi var."

"Tahmin ettiğimizden daha sıkı ama çalıştık. Sahada ayaklarınızın üzerinde düşünmeniz gerekiyor."

Artık o kadar düşünmüyorsun, Eve karar verdi. Şimdi de böbürleniyorsun. "Lucius seninle nerede buluşacaktı, ben onu ziyaret ettikten ve onu heyecanlandırdıktan sonra?"

"Polislerle uğraşmaya alışık değil. Garajda buluşmamız gerekiyordu. Gelmeyince işlerin kötüye gittiğini anladım."

"Chenowitz'e taşınmayı planladığınızı biliyor muydu?"

Silverman yine sırtarak cevap verdi. "Oraya vardığımızda öğrenmiş olacaktı."

"Bu sefer karısını ve çocuğunu öldürmeyi planladığını biliyor muydu?"

"Bakın, daha önce bu konuda istediğini yapmasına izin verdim ve bu yüzden işler sarpa sardı. Onları canlı bıraktık. Ölüler konuşmaz."

"Şaşıracaksın."

"Nereye gidecektin?" Trueheart merak etti. "Ortağının ele geçirildiğini biliyordun, biliyordun, bilmek zorundaydın, senin için geliyorduk."

"Özel mekik, sik kafalı. Bunun için paramız var ve pilotun sessizliğini satın almaya yeter. Port Salute'a varırız. Suçlu iadesi yok, tropik, kumsal? İhtiyacımız olan tüm para. Oraya varırsak, özgürüz. "Fat fucking City."

"Senin için plaj falan olmayacak Silverman," dedi Eve.

Orta parmağını kaldırdı. "Hapis yatmak umurumda mı sanıyorsun? Ben lanet olası bir askerim. Bana atacağın hiçbir şeyin üstesinden gelemem. Beni kıramayacaksın."

Eve ayağa kalktı. "Az önce yaptım. Dedektif, mahkumu hücrelerine geri götürün. Yüzbaşı Iler'in savunduğu, uğruna savaştığı ve öldüğü her şey için bir utanç kaynağısın."

"Bir bok bildiğin yok."

"Seni tanıyorum. Seni daha önce gördüm. Seni tekrar göreceğim.

Sen özel biri değilsin. Dallas, röportajdan çıkıyorum."

Kapının önünde durdu, ellerini yüzüne sürdü. Kahve, diye düşündü. Bir tane daha, sonra Iler'e geri dönecekti.

Mira gözlem odasından çıktı, elini Eve'in omzuna koydu ve hafifçe ovuşturdu. Eve diğer elindeki tıbbi çantaya temkinli bir bakış gönderdi.

"İyileştirici değnek ve buz bantlarıyla bir tur daha atman gerek."

"Kahveye ihtiyacım var."

"Biz içerken sen de içebilirsin. Zaman kazanırsın," diye ekledi Mira. "Bir doktorla tartışmayın. Onu mükemmel oynadın." Eve'i Eve'in ofisine doğru yönlendirdi. "Öfkesine, kızgınlığına, erkekliğine, egosuna dokundun. Belki de

saldırıdan, yaralanmalarından ve asker arkadaşlarını kaybetmekten kaynaklanan duygusal sorunlar."

"Boş ver onu. O-"

"Bekle." Eve'i masa sandalyesine itti ve doktor çantasını açtı. "Duygusal sorunları eylemlerini geçersiz kılmaz. Hiç pişmanlık göstermedi. Yukarı bak. Aslında," diye devam etti, Eve'in morluklarının üzerinde iyileştirici maddeyi gezdirirken. "Gururlu olduğunu gösterdi. Kaçış yolu olmadığını bildiği için ayrıntıları paylaşmaktan memnundu. Övünmek için. Çok gerçek bir şekilde, kendisini artık bir savaş esiri olarak görüyor. İntihar gözetiminde olması gerekiyor. Kırılmayacağını iddia ettiği her ne varsa, kendi kendini feshetmeye çalışacaktır."

"Evet, bunu zaten planlamıştım. O kahveye ihtiyacım var."

"Bir saniye." Mira buz yamalarını uyguladı ve AutoChef'e doğru yürüdü. Eve'e kahve uzattı. "Kapıyı kapatacağım ve geri kalanınızı halledeceğim."

"O kadar da kötü değil."

Mira kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kilitledi. "Ceketini, silahını ve gömleğini çıkar. Komutanınıza bir sağlık merkezine götürülmenizi tavsiye etmek istemiyorum."

"Allah kahretsin." Silahını bırakıp ayağa kalktı ve ceketini çıkarmaya başladı. Her şey aynı anda karıncalandı ve pırıldadı.

"Al." Mira ceketini kaydırarak çıkardı. "Bunu halledeceğiz, telaş yok, sonra sen işini bitireceksin." Eve'in koşum takımını ve gömleğini çıkarmasına yardım etti. Sonra iç çekti.

"O kadar kötü değil mi? Gerçekten mi Eve, lanet olsun! MT'ler kaburgaların kırıldığını mı söyledi?"

"Çürük. Sadece çürük." İyileştirme asası daha derin yaralarda acı verebileceği için dişlerini sıktı. "Belki ince bir kırık. Belki."

"İç yaralanmalar mı?"

"Hayır. Yemin ederim. Roarke oradan çıkıp doğruca buraya gelmeme izin vermezdi. Burkulmalarım ve incinmelerim var.

Burkulma ve incinme olabileceğini bilmediğim yerler. Orospu çocuğu dövüşebiliyor."

"Belli ki sen de yapabilirsin."

Gözlerini kapattı, vücuduna gevşemesini ve tedaviyi kabul etmesini emretti. "Roarke'ın Noel hediyesi -dojo, eğitim- sanal ortamda ve ustayla birlikte. Gelmesine izin verdim. Lanet olası bir turnaydım, bir yılandım, lanet olası bir ejderhaydım. Kaplan gelmişti ama duvardan kafa atmaya çalıştı."

"İtiraf etmeliyim ki, bunu görmek isterdim. Üç saat içinde bir tedaviye daha ihtiyacınız olacak."

"Tamam."

Mira Eve'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Ciddiyim."

"Biliyorum. Yoksa beni Whitney'e ispiyonlarsın." "Ve Roarke'a."

"Anlaşıldı."

Mira'nın onunla işi bittikten sonra kendini daha iyi hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. Baxter'la birlikte Iler'in A sorgusuna geri döndü. Singa kayıt danışmanı olarak kaldı.

"Kayıt açık, görüşmeye devam ediyoruz. İşte yine buradayız. Size söylemek zorundayım -tam açıklama, çünkü neden olmasın- Silverman sizi bir domuzun bokta yuvarlandığı gibi yuvarladı."

"O bunu yapmaz."

"Seni umursadığını mı sanıyorsun?" Baxter gülerek sordu. "Sen bir araçtın, tahtadaki bir parçaydın."

"Sanırım Lucius'u burada sevdi," diye ekledi Eve. "Ve bazı becerilerine hayrandı. Sinyal bozucular yapmak, güvenlik sistemlerinden nasıl geçileceğini bulmak gibi. Bombaları yaparken. İşinin bittiğini biliyor."

Singa'ya baktı. "Tıpkı avukatınızın benim palavra atmadığını bildiği gibi. Bize her şeyi anlattı, her şeyin Banks'in sana birleşme hakkında içeriden bilgi vermesinden sonra nasıl başladığını anlattı. Sen ve Silverman etrafta oturup içiyordunuz ve sen." Iler'i işaret etti. "Fikir senden çıktı."

"Hayır, ben-"

"Yalan, bitti. Belki de sadece saçmalıyordun, ya öyleyse oynuyordun, ama oradan başladı. Senden bir şey istemiyorum."

Singa, "Masada bir anlaşma var," dedi.

"Evet, APA Reo ile konuştum ve anlaşmaya devam etmeye karar verdik. Daha önce de söylediğim gibi zamandan ve dertten tasarruf. Bir yalan, anlaşma geçersizdir. Bu da açıklığa kavuşturuldu mu?"

"Öyleydi," diye kabul etti Singa. "Lucius, işbirliği yapmalısın." "Yapacağımı söyledim."

Ama sessizce oturdu.

"Chenowitz'in çocuğunu - altı yaşındaki August'u - evin çatısına sürüklediğini ve boğazına bıçak dayadığını biliyor muydunuz? Kan mı akıttı? Zaten çocuğu öldürmeyi planlıyordu, yani onu kalkan olarak kullanmanın bir zararı yok."

"O bunu yapmazdı. Ollie bunu yapmaz."

Eve iki elini de masaya vurdu. "Yapacağını biliyorsun. Bunu sen de biliyorsun. Her şey işinize yaradığı ve kârı bankaya yatırdığınız sürece başka türlü davranabilirdiniz. Ama onun içinde ne olduğunu biliyordun."

"Bir çocuğa asla zarar vermem." "Sadece onları korkut."

Iler, "Onları sakın tutmak için elimden geleni yaptım," diye karşılık verdi. "Ollie'nin çocuklardan birine fiziksel olarak zarar vermesine asla izin vermezdim."

"Onu nasıl durdurmayı planladınız?"

"Beni dinlerdi. Biz bir takımız. Mesele şu ki, bu çok önemli. Ben kimseyi öldürmedim."

"On sekiz."

"Hayır, görüyorsunuz, o adamlar, o iki adam bir seçim yaptı. Bir seçenekleri vardı. Bunun yerine polise gidebilirlerdi."

"Ve ailelerini öldürttüler."

"Hayır, hayır, hayır, bu bir blöftü. Sadece bir blöf."

"Bir blöf." Eve dosyayı açtı, iki olay yerinin de fotoğraflarını fırlattı. Kömürleşmiş cesetler, ölülerin parçaları. "Bir blöf."

"Başka seçenekleri vardı," diye ısrar etti Iler. "Blöfü geri çevirebilirlerdi. Bazı sorumluluklar taşıdığımızı kabul ediyorum ama-"

"Biraz sorumluluk." Ayağa fırladı, masanın diğer tarafına geçti. "Ona dinleme cihazı taktırdın, sen görebilesin, o da karısının ve çocuğunun çığlıklarını duyabilsin diye. Kadınları dövdünüz, tecavüzle tehdit ettiniz."

"Onlara hiç dokunmadım. Yemin ederim. Yemin ederim. Ollie'nin çok ileri gidebileceğini kabul ediyorum ama ben onu tuttum."

"Banks'in boynunu kırdığında onu tuttu mu?
Yalan söyle bana, seni p i s l i k .

Lütfen yalan söyle." "I-he-Jordan
bana şantaj yapıyordu." "Bunun için
onu öldürdün."

"Ollie yaptı. Ben asla-"

"Cesedinin suya atılmasına yardım ettin mi? Bana yalan söyle," diye ısrar etti.

"Başka ne yapacağımı bilemedim." Gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başladı. "Bilmiyordum."

"Siz ve Oliver Silverman, Paul Rogan, Cecily Greenspan, Melody Greenspan Rogan'ın evine adı geçen aileyi hapsedmek niyet ve amacıyla zorla girdiniz mi?"

"Ben ... evet."

"Siz veya eşiniz her iki yetişkine de fiziksel saldırıda bulundunuz mu?" "Evet."

"Siz veya ortağınız Cecily Greenspan'i darp ettiniz ve cinsel saldırıda bulunmakla tehdit ettiniz mi?"

Omuzları hıçkırıklarla sarsıldı. "Evet, ama-"

"Cumartesi günü erken saatlerden Pazartesi sabahına kadar geçen süre boyunca Bay Rogan'ı tehdit ettiniz, saldırdınız ve zorladınız mı, çocuğunu ayrı tuttunuz mu, onun için ağlamasına neden oldunuz mu?"

Quantum Air genel merkezine patlayıcı bir cihaz taşımak, söz konusu cihazı planlanmış bir toplantıya taşımak, söz konusu cihazı patlatmak, ailesini kurtarmak için kendisini ve diğerlerini öldürmek mi?"

"Blöf yapıyorduk."

"Bombalamayı gerçekleştirmemesi halinde Rogan'ın karısını ve çocuğunu öldürmekle defalarca tehdit ettiniz mi?"

"Evet, evet, evet, ama-"

"Aptalca ama'larını bir kaçamak olarak görmeye başlayacağım ve bu anlaşmayı iptal edeceğim. Değersiz hayatının geri kalanını gezegen dışında geçirmeni düşünmek isterim. Derin uzay, onlar pompalamadıkça hava yok."

"Lütfen."

"Silverman ile birlikte Jordan Banks ile Central Park'ta sabah saat üç civarında buluşmayı ayarladınız mı ve Silverman'ın işlediği cinayete suç ortağı oldunuz mu?"

Iler yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Evet. Lütfen dur." "İşimiz bittiğinde."

Ve işleri bittiğinde, Iler'e sakinleştirici vermesi için Mira'yı çağırdı.

"Çakmak istiyorum," dedi Baxter Eve'e, "ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Acınacak haldeydi. Sadece lanet olası bir zavallı."

"Eve git, biraz uyu. İyi işti."

"Evet. Hey Trueheart," diye seslendi ortağı Gözlem'den çıkarken. "Sen ve ben şu sevdiğin lokantaya gidelim, kendimize büyük, yağlı bir kahvaltı yapalım. Bunun tadını ağızımızdan çıkaralım."

"Benim için çalışıyor. Gelmek ister misiniz, Teğmen?" "Hayır, teşekkürler. İyi iş Trueheart."

Cinayet Masası'na doğru dönmeye başlamıştı ki Anna Whitney, yanında Roarke ve komutan olduğu halde dışarı çıktı.

"Jack bana kızgın," dedi hızlıca. "Her görüşmenin sadece ilk birkaç dakikasında kalmayı kabul etmiştim. Ama ben

gitmezdi. Gidemezdim. Şimdi Rozilyn'i görmeye gidiyorum. İyi bir adam için adaleti sağladığınız için teşekkür ederim."

"Evet,
hanımefendi."

"Jack."

"Pekâlâ, pekâlâ. Evinize gidin, Teğmen."

"Evet, efendim. Bunu yazacağım, Reo ile bağlantı kuracağım, sonra-"

"Hayır. Bunu
yazacağım." "Sen
mi? Ama-"

Kaşlarını indirdi. "Bu görevin üstesinden gelebileceğimden şüphe mi ediyorsunuz, Teğmen?"

"Hayır, efendim."

"Görevden alındınız. Pazartesi sabahı vardiyanız başlayana kadar tıbbi izindesiniz. Listedен çıkarıldın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"İyi iş, Dallas. İyi iş. Beş dakika sonra seni burada görürsem, kışına tekmeyi basarım."

Karısının elini tuttu ve uzaklaştı.

"Bunun yeterince açık olduğunu söyleyebilirim." Roarke Eve'inkini aldı.

"Muhtemelen on yıldır bu tür bir evrak işi yapmamıştır. Yirmi."

"Hadi ceketini alalım."

"Kendi sonumu kendim bağlayabilmeliyim."

Kız elini çekip alamadan elini öptü. "Teğmen, zaten çürükler içinde olan kışınızın komutanınız tarafından tekmelenmesini ister misiniz?"

"Hayır." Roarke'ın ceketini giymesine yardım etmesine izin verdi. Tekrar "Hayır," dedi.

"Hadi gidip biraz uyuyalım. Tabii önce büyük, yağlı bir kahvaltı yapmak istemezsen."

"Uyu. İyi iş Peabody."

"Teşekkürler."

Onu garaja götürüp arabaya bindirdi. Adam arabadan inmeden önce, kız uyumaya başlamıştı.

Sonsöz

On iki saat uyudu, açlıktan uyandı ve bir at gibi yedi. Yeterince ağrıdığı için -ve Roarke hayır demeyi kabul etmediği için- ıslatma tedavisini, daha fazla asayı ve buz yamalarını kabul etti.

Whitney'nin çalışmasını okuyacak kadar uzun süre evdeki ofisine gizlice girdi. İşini iyi yaptığını kabul etmek zorundaydı. Belki biraz kurcalamak istiyordu ama komutanın bunu fark edeceğini hissediyordu.

Ve belki de kışına tekmeyi basarım.

Roarke'la birlikte kanepeye yayılmış, bir video izlerken tekrar uykuya dalmış ve neredeyse öğlene kadar rüyasız bir şekilde uyumuştı.

Yüzdü, uyukladı, Reo'yla hızlı bir kontrol yaptı. Her iki mahkûmun da psikolojik değerlendirmeleri yapılacak, ceza duruşmaları görülecekti ve savcılık İller'in gezegendeki maksimum güvenli bir hapishaneye gönderileceğine, Silverman'ın ise Omega'yı yeni evi yapacağına emin olduğunu belirtti.

On sekiz müebbet hapis cezası.

Bundan memnun olan Eve, Roarke'la birlikte arazide bir yürüyüş yaptı. Sonra da kocaman bir kâse spagetti ve köfte yedi.

Daha fazla buz parçasına teslim edildi.

Pazar günü Roarke nihayet "İşe yarayacaksın" dediğinde rahat bir nefes aldım.

Oldukça enerjik bir seks seansında kendini şımartacak kadar iyiydi.

Ve onu ekranın önüne oturttuğunda şirretlik yapacak kadar uyumlu hissetti.

"Neden tüm bu maç öncesi şeyleri izlemek zorundayız?"

"Çünkü Oscar töreninin kırmızı halısında harika dostlarımızı izlemeyi özlemeyeceğim. Seni teselli edecek kadar patlamış mısırın var."

Olabilir.

Süslü giysiler içinde kasıla kasıla dolaşmanın, daha süslü giysiler içindeki eğlence muhabirleri kıkırdayıp gülüşürken ve saçma sapan sorular sorarken bir parça kırmızının üzerinde poz vermenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

"İşte bizim Peabody."

"Ne?" Başını kaldırıp ekrana odaklandı.

Peabody-İsa-güneş ışığında parıldayan, güzel ve güçlü omuzları ortaya çıkaran köpüklü pembe (doğal olarak) bir numarayla.

"Nasıl oluyor da gündüz oluyor? Gece vakti."

"Gezegenin dönüşü, sevgili Eve. Hala rotasyonla ilgili."

"Doğru. İyi görünüyor."

Saçları kabarık ve kıvırcık.

"O taktığı taşları nereden buldu?" "Senden ödünç aldım.

McNab de iyi görünüyor."

Ekose yelekli, kırmızı papyonlu, McNab tarzı lacivert bir smokin giydiğini belirtti.

Mavis'i fark etti - onu nasıl gözden kaçırabilirdiniz ki - kırmızı ve beyaz bir alevin içinde. Kameralar için dönerken, süpürgeler bir yelpazenin kanatları gibi birbirinden ayrılıyordu. Kırmızı ayakkabılarının topukları, dizlerine kadar uzanan ışıltılı bağcıklarla yükseliyordu. Leonardo onun yanında

zümrütten safire değişen bir tür metalik kumaştan dizlerine kadar inen o uzun smokin ceketleri.

Mavis muhabir için köpürürken onun elini tuttu. "Sabırsızlanıyorum. Tam bir hayalin gerçeğe dönüşme zamanı. Heyecanlıyım ama balım ve dostlarımız olmasa sepette olurum. İşte Nadine. O da benim balımı giyiyor. Nadine!" Mavis eliyle işaret etti. "Nadine'le konuşmak istiyorsun, değil mi? Nadine ve Jake. O çok soğuk, değil mi?"

Nadine ayağa kalkarken Roarke, "Zarif," dedi. "Tam olarak doğru."

Eve öyle tahmin etti. Şık, klasik ve koyu altın rengine bürünmüştü. Pırıl pırıl değil ama ıslıl ıslıl parlıyor ve arkasında bir tür sıvı izi oluşturuyordu. Kulaklarından pırlantalar damlıyor ve bileklerinde iki geniş kelepçe oluşturuyordu. Yanındaki Jake rocker tarzı bir resmi kıyafet giymişti. Deri smokin ceket ve botları, düz beyaz gömleği, boynuna taktığı uzun kravatı.

"Gergin," diye fark etti Eve.

"Öyle, evet, ama onu tanımadığınız sürece belli olmaz. Kendini çok iyi idare ediyor, sence de öyle değil mi?" "Mavis onu zıplattmaya devam ediyor. Yardımcı oluyor."

"Peabody ve McNab'le tamamen vızıldamak zorundasınız. Hey, Peabody! Yukarı gel!" Mavis ısrar etti.

Kamera bir an için Peabody'nin sersemlemiş, biraz da dehşete düşmüş yüzünü gösterdikten sonra Mavis zıpladı. Peabody'nin ve McNab'in ellerinden birini tutup geri sıçradı.

"Dedektif Peabody ve McNab, NYPSD. PSD'ler evrenindeki en iyi PSD. Birlikte harika vakit geçiriyoruz. Haydi, bir sesleniş yapmalıyız. Hey, Dallas! Hey, Roarke! İzliyor olsan iyi edersin."

Güldü, kollarını Nadine ve Peabody'nin etrafında doladı.
"Bağırın. Haydi!"

Nadine güldü, gözlerindeki gerginlik kaybolmuştu. Bağırdılar.

"İşte buradasın. Artık mükemmel bir doğrulukla, izlediğinizi ve duyduğunuzu söyleyebilirsiniz."

"Evet." Eve mısır patlattı. "Ve ben orada aptalca sorulara cevap vermiyorum ve o kıyafetlerden birini giymiyorum. İşe yarıyor."

Ayrıca, insanlar konuşurken biraz daha zzz yakalayabileceğini düşündü. Ve devam etti.

Kedi sırtının küçük kısmına kıvrılmıştı. Bir kase tereyağı ve tuzla ıslatılmış mısırı vardı ve Roarke'a sokulabilir, sadece gözlerini kapatabilirdi.

Roarke ona dirsek attığında mırıldanarak uyandı. "Mavis sahneye çıkmak üzere."

Eve ekrana göz kırptı. "Herkes içeride."

"Ve yaklaşık yarım saattir buradayım. Sizi ilgilendiren bir şey olmadı. Kenara kayar mısın, bize biraz daha şarap doldur."

Eve kımıldadı, döktü, esnedi, şarabı yudumladı.

Sahne karanlığa gömüldü. Bir davul çalmaya başladı. Bir spot ışığı tek bir figürün üzerinde parladı.

Mavis artık elbiseyi değil, siyah, gümüş diz üstü çizmelerin üzerine gümüş ışıklardan oluşan bir kostüm giyiyordu.

İlk notaya bastı, gırtlaktan gelen alçak sesle yükselen bir feryat.

Sonra sahneyi salladı, o tek ışıktaki sahnenin üzerinde dans ederek şarkıyı söyledi. İşaret etti, başka bir ışık, başka bir figür ve bir başkası, bir başkası.

En eski arkadaşı sahnede bir düzine dansçının önünde mükemmel ve karmaşık bir koreografi sergilerken Eve, "Tanrım," diye mırıldandı. İçinden gelen bir sesle şarkı söylüyordu.

"O iyi, gerçekten iyi. Ne zaman bu kadar iyi oldu?"

"Dikkat çekmek için şok olmasına gerek yok. O zaten buna sahip. O gerçekten muhteşem biri ve her zaman kendi yolunda ilerledi."

Eve şaşkınlıkla izledi. Mavis tekrar yalnız kalana kadar diğer ışıklar birer birer söndü. Bir uluma daha ve

sahne karardı.

"Onları dinleyin. Onun için tezahürat yapıyorlar, hepsi onun için. Sen her zaman biliyordun," dedi Eve ona.

"Onun performans gösterebileceğini biliyordum," dedi Roarke. "Ve onunla anlaştığımda yeterince iyi olacağımızı biliyordum. Ama itiraf etmeliyim ki beklentileri aştı." Döndü ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Biraz daha kestirmek ister misin?"

"Sanırım bu beni uyandırdı. Kahretsin. Mavis Freestone'un şerefine."

Roarke kadehleri tokuşturdu. "Sanırım şampanyaya geçmeliyiz."

"Neden olmasın?"

Bir şişe için ayağa kalktı, flüt için. Patlattı. Doldurdu, sonra tekrar yerine oturdu. "Şu ev sinemasını kurmayı daha ciddi bir şekilde düşüneceğim."

"Bu çok güzel."

"Çok güzel, ama bu da öyle olurdu. Yüce Tanrım." Ayağa kalktı, patlamış mısırın bir kısmını dalgınca yedikten sonra şampanyayı yudumladı. "Bunu neden yapıyorum ki? Her seferinde."

"Sorununuzun ne olduğunu bilmiyorum. Çok lezzetli. Ama benim için daha fazla." Bir avuç dolusu yedi.

"Tereyağı ve tuzla kaplı olsa karton bile yersin." "Mısır daha iyi."

"O mısır mı? Marjinal olarak. Nadine'in kategorisi bir sonraki bölümde."

"Öyle mi?"

"En iyi uyarlama senaryo."

"Doğru. Keşke bitmiş olsaydı. Şansı nedir?"

"Söylentilere göre, karışık. Sert rekabet her iki yazı kategorisi."

"İkisi de mi?"

"Orijinal ve uyarlama," diye açıkladı Roarke ve kendini yakaladı önce o ulaşıldı için daha fazla

Patlamış mısır.

"O

uyarlama senaryo onun kitabına dayanıyor."

"Anladım. Yine de bitmiş olmasını isterdim. Buraya kadar gelmek büyük bir şey, değil mi?"

"Çok büyük. İşte sunucular geliyor. Onun kategorisinde aday gösterilen altı kişi var."

"Nasıl Kahretsin, onun adını söylediler. İşte geldi. Mavis geri döndü, bu iyi. Ve diğer herkes de orada, yani ..."

Diğer adaylar bitişik meydanlarda sahneye çıkarken gözlerini kısarak Nadine'i inceledi. Sakin görünüyor, diye düşündü Eve, ama değil.

Bitir şu işi. Neden konuşmayı bırakıp şu işi halletmiyorlar-

"Ve Oscar, Nadine Furst'e gidiyor, The Ilove Agenda."

"Vay anasını. Tanrım, o mu kazandı? Kazandı mı?"

"Bu bir an," diye haykırdı Roarke.

Eve, Jake'in Nadine'e büyük bir yumruk atmasını, Mavis'in zıplayıp ciyaklamasını ve Peabody'nin dans etmek için ayağa fırlamasını şaşkınlıkla izledi.

Ve Nadine, zarif ve şık -elleri biraz titriyordu- sahneye doğru yürüdü, merdivenleri tırmandı. Muhtemelen tanımadığı iki kişiye sarıldı. Altın heykeli kavradı.

"Oh," diye başardı. "Tanrım. Ben sadece Ne olur ne olmaz diye bir şey yazmıştım ve çantamda unutmuşum. İşte burada."

"Biraz ağlıyor," diye belirtti Eve. Nadine Akademi'ye, oyunculara, ekibe, yönetmene ve arkadaşlarına teşekkür ediyordu. "Ve çok hızlı konuşuyor."

"Sadece çok fazla zamanı var."

"Şimdi . . . Dallas ve Roarke, kırmızı halıda size seslenmiştik. İşte bir tane daha. İkinizin de sebebi sizsiniz. Ama Dallas, her ne kadar bundan -Dallas olmaktan- nefret edecek olsan da, bu benim olduğu kadar senin de meselen. Kendi yerime koyuyorum ama bu senin de ödülün. Bu muhteşem ödülü tanıdığım en zeki, en cesur, en kendini işine adanmış polis ve sinir bozucu insanla paylaşıyorum. Teşekkürler. Vay anasını! Teşekkürler!"

"Ve bu," dedi Roarke, "tarih boyunca en çok sevdiğim kabul konuşmasıdır."

"Tanrım." Eve yüzünü ovaladı. "O ve Mavis arasında, beni damlattılar. Onun adına sevindim, gerçekten. Olmak zorundayım. Ama Tanrı aşkına Roarke, bu iş başıma bela olacak. Sanki daha önce yeteri kadar değilmiş gibi."

Güldü ve ona sarıldı. "En iyi film ödülünü alırsa başının ne kadar ağrıyacağını bir düşün."

"Öyle söyleme. Böyle düşünmeyin. Bunu ortaya atma."

"Nadine'e," dedi. Nadine ofladı ama tıkladı.

"Tamam, ama bu kadar. Bir tane yeter.

Başka yok." "Bekleyip göreceğiz, değil mi?"

Icove Agenda, en iyi senaryo, en iyi yönetmen, en iyi sinematografi, en iyi kadın oyuncu ve en büyük ödüller dahil olmak üzere beş Oscar aldı. En iyi film.

Biraz şoka girmiş olan Eve kendini yatağa sürükledi. "Artık hiç bitmeyecek. Asla bitmeyecek."

Roarke gülerек onu kendine çekti ve ensesine bir öpücük kondurdu. "İşte, işte."

"Isır beni," diye mırıldandı.

Gözlerini kapadı ve işin onu bu konuda endişelenemeyecek kadar meşgul edeceğini düşünerek kendini teselli etti ve uyumayı diledi.

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde
Ölümsüzlük
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akraba
Ölümde Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Şöhret
Ölümde Yanılsama
Ölümde Hesaplandı
Ölümde Nankör

Ölümde Gizli Ölümde
Şenlik Ölümde
Saplantı Ölümde
Sadık Ölümde
Kardeşlik Ölümde
Çırak Ölümde
Yankılar Ölümde
Sırlar Ölümde
Karanlık
Ölümün Kaldıracı

ANTHOLOGIES

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyanın Dışında

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırla Ne Zaman

(Nora Roberts ile)

Gecenin Bir Vakti

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Süitinde

Üç Kişi 606

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Zamanı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Yazar Hakkında

Bruce Wilder

J. D. Robb, aralarında fütüristik gerilim türündeki In Death serisinin de bulunduğu iki yüzden fazla romanın New York Times çoksatan yazarının takma adıdır. Yazarın kitaplarının beş yüz milyondan fazla kopyası basılmıştır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak
ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi
Epigraflar

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21

Bölüm 22
Bölüm 23
Epilog

J. D. Robb'un Başlıkları
Antolojiler
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ÖLÜMDE KALDIRAÇ. Telif Hakkı © 2018 Nora Roberts tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Ervin Serrano

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde

kataloglamıştır: İsimler: Robb, J. D., 1950- yazar.

Başlık: Ölümün karanlığı: bir Eve Dallas romanı / J. D. Robb.

Açıklama: İlk baskı. |New York: St. Martin's Press, 2018.

Tanımlayıcılar: LCCN 2018012056 | ISBN 9781250161567 (hardcover: alk. paper) | ISBN 9781250161581 (ebook)

Konular: LCSH: Dallas, Eve (Hayali karakter)-Kurgu. | Polis Kadınlar-New York (Eyalet)-New York-Kurgu. | Cinayet-Soruşturma-Kurgu. | GSAFD: Gizemli kurgu. | Gerilim kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3568.O243 L49 2018 | DDC 813/.54-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2018012056> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250161581

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı Eylül 2018